

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J. KENNER

His touch is her sin.
Her love is his salvation.

MY FALLEN SAINT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

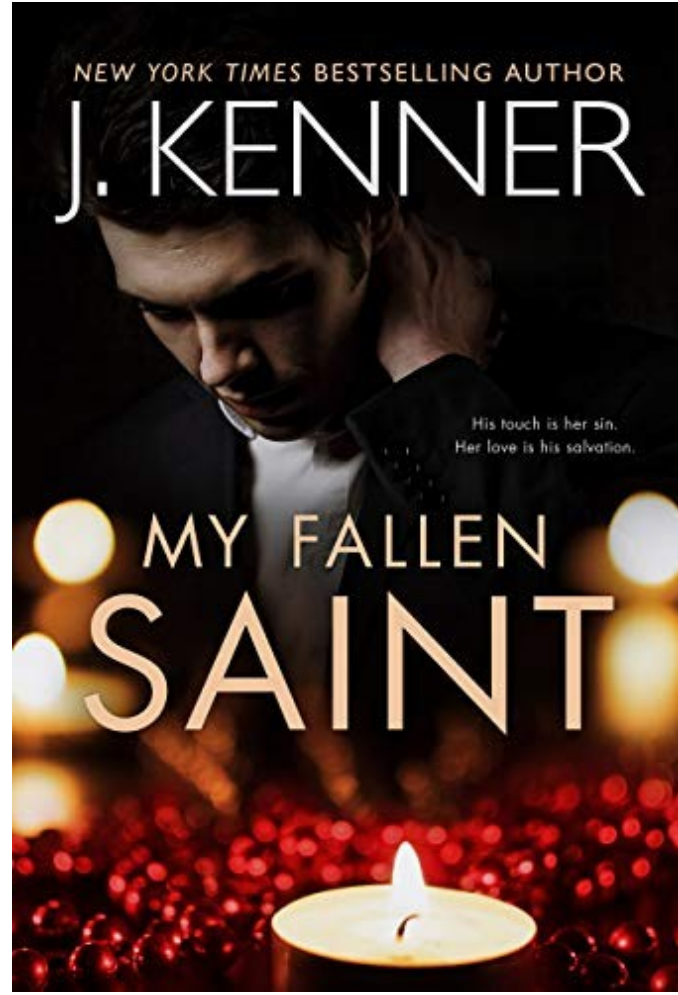
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MY FALLEN
SAINT
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
J. KENNER

Daha fazla bilgi
için:

www.jkenner.com

[Instagram](#)

[Facebook](#)

[Bookbub](#)

Özel içerikler ve güncellemeler için [JK'nın haber bültenine kaydolun](#) ve
[Facebook hayran grubuna](#) katılın!

Yeni yayın duyuruları için **21000'e JKenner** yazın!

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Benim Güzel Günahım](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

DÜŞMÜŞ AZİZİM HAKKINDA

**Onun dokunuşu, onun günahıdır.
Onun sevgisi, onun kurtuluşu.**

Karizmatik. Kendine güvenen. Güçlü. Kontrolcü.

Midas dokunuşuna sahip parlak bir yatırımcı olan Devlin Saint, miras kalan mütevazı servetini milyarlarca dolara dönüştürdü ve şu anda dünyanın önde gelen uluslararası hayırsever kuruluşlarından birini yönetiyor. O, yoksullara yardım etmeye, adaletsizlikle savaşmaya ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye kararlı bir adam. Ve bu, en azından doğru.

Ancak bu, tüm gerçek değil.

Çünkü Devlin Saint, tehlikeli bir sırrı olan bir adamdır. Bu sırrı korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Araştırmacı gazeteci Ellie Holmes, çözülmemiş bir cinayete dikkatini yönelttiğinde, Devlin onu kendine gittikçe daha fazla çekerek, kendini entrika ve tutkuyla dolu bir ağın içinde bulur. Ancak ilişkilerinin yoğunluğu ve duygusallığı arttıkça, Ellie'nin şüpheleri de artar. Ta ki, Devlin ile arasındaki çekimin gerçek mi, yoksa onun karanlık ve çarpık sırlarını gizlemek için oluşturduğu bir maske mi olduğundan emin olamaz hale gelene kadar.

"J. Kenner, herkesin aşık olacağı işkence görmüş bir alfa erkeği yaratmayı çok iyi biliyor. Saint tam da yatağimde görmek istediğim günahkar." - Laurelin Paige, NYT en çok satan yazar

The Fallen Saint Serisi J.

Kenner

[My Fallen Saint](#)

Güzel Günahım
Zalim Kurtuluşum

Darcy Burke'e, benimle birlikte biraz çılgınca davranıp, bu kitabın özünü oluşturmama yardım ettiği, o çılgın sürücü bizi yoldan çıkarmak üzereyken ikimiz de kendimizi Jason Bourne gibi hissettiğimizde yanımda olduğu ve diğer tüm nedenler için kocaman bir öpücükle teşekkür ederim.

Jon Brown'a, beni gerçek hayattaki Shelby ile tanıştırdığı için... onu sürmeme izin vermemiş olsa da. Ve J. Craig Stiles & Lisa Carolin'e, mutfak masalarında düzenlemelerimi yaparken bana katlandıkları için.

Ve anneme. Seni seviyorum. Seni özlüyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Rüzgar yüzümü yakıyor ve öğleden sonra güneşinin parlaklığı görüşümü engelliyor. Saatte 160 kilometreden fazla bir hızla Sunset Canyon Road'un uzun yolunda uçuyorum.

Kalbim çarpıyor ve avuçlarım terliyor, ama bunun nedeni hızım değil. Aksine, ihtiyacım olan şey bu. Hız. Heyecan. Bir bağımlı gibi buna can atıyorum ve bu beni şeker komasına girmiş bir çocuk gibi etkiliyor.

Dürüst olmak gerekirse, 1965 model Shelby Cobra'mı son hızda sürmemek ve güçlü motorunu daha da zorlamamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Ama yapamam. Bugün olmaz. Burada olmaz.

Geri döndüğümde yapamam, özellikle de eve dönüşüm midemde kelebekler uçuşturduğunda. Bu yolun her virajı, boğazımı gözyaşlarıyla dolduran ve sinirlerimden bağırsaklarımı guruldatan anıları geri getirdiğinde.

Lanet olsun.

Debriyajı sertçe basıp, ayağımı frene vurarak vitesi boşa alırken, aynı anda direksiyonu keskin bir şekilde sola kırıyorum. Karşı şeritten U dönüşü yaparken lastikler protesto edercesine gıcırıyor, arabanın arkası kayarak dönüş yolunda duruyor. Nefes nefeseyim ve dürüst olmak gerekirse, Shelby de öyle. O benim için bir arabadan daha fazlası; ömür boyu en iyi arkadaşım ve genelde ona böyle davranmam.

Ama şimdi...

Şimdi, uçurumun kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaşmış durumda, yolcu tarafının tamamı, uzaktaki sahil şeridinin manzarasını sunan bir boşluğa paralel duruyor. Aşağıdaki küçük şehrin merkezinin ciddi şekilde çarpıcı manzarasından bahsetmiyorum bile.

Kalbim boğazımda çarpmaya başlarken acil freni çekiyorum. Ve ancak uçuşumun kenarından aşağı kaymayacağımızdan emin olduğumda Shelby'nin motorunu kapatıyor, terli avuçlarımı kot pantolonuma siliyor ve vücudumu gevşetiyorum.

Merhaba sana da, Laguna Cortez.

Bir iç çekerek beyzbol şapkamı çıkarırım, koyu renkli buklelerim yüzümün etrafında serbestçe sallanmaya ve omuzlarıma değmeye başlar.

"Kendine gel, Ellie," diye mırıldanıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Cesaret için değil, bu kasabadan korkmuyorum, ama metanet için. Çünkü Laguna Cortez beni daha önce yenmişti ve o sokaklarda tekrar yürümek için tüm gücümü kullanmam gerekecekti.

Bir nefes daha alıp arabadan inerim. Dönüşün kenarına doğru yürürüm. Bariyer yoktur ve ben kenarda dengede dururken gevşek toprak ve küçük taşlar tepeden aşağı yuvarlanır.

Altımda, kanyon duvarlarından sivri kayalıklar çıkıntı yapıyor. Daha aşağıda, sert açılar yumuşak eğimlere dönüşüyor ve kayalıklar ile çalılıkların arasında her şekil ve boyutta evler yer alıyor. Kiremitli çatılar, Sanat Bölgesi'ne inen dar ve virajlı yolu takip ediyor. Tepeler ve kanyonların oluşturduğu U şeklindeki vadide düzgünce yer alan bölge, kasabanın en büyük plajına açılıyor ve turistler ile yerli halkın sürekli akınına uğruyor.

Halkın gözünde Laguna Cortez, Pasifik Kıyısı'nın mücevherlerinden biridir. Altmış binden az nüfusu ve kilometrelerce kumlu ve kayalık plajları olan sakin bir kasaba.

Çoğu insan burada yaşamak için sağ kolunu bile feda ederdi. Bana kalırsa, burası cehennem.

Orası kalbimi ve bekaretimi kaybettiğim yer. Yakınlarımdan bahsetmiyorum bile. Ailem. Amcam.

Ve Alex.

Sevdiğim çocuk. Beni yıkan adam.

Artık hiçbiri burada değil. Ailem, hepsi öldü.

Alex de çoktan gitti.

Ben de kaçtım, kayıplarımın ağırlığından ve ihanetin acısından kurtulmak için çaresizce. Bir daha asla dönmeyeceğime yemin ettim.

Bana kalırsa, hiçbir şey beni geri döndüremezdi.

Ama Őimdi on yıl gećti ve ben yine buradayım, gećmiŐimin hayaletleri tarafından cehenneme geri ćekiliyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Alex Leto ile on altıncı doğum günümde tanıştım ve onu ilk gördüğümde içimde bir şey uyandı. Mutluluk gibi bir şeydi, ama çok daha karmaşıktı. Belki de iyimserlikti, ama gökkuşağı ve tek boynuzlu atlarla karışık bir iyimserlik.

Gün, şafak vakti gelen fırtınalarla gri ve kasvetli başlamıştı. Fırtınalar evimin üzerinde durdu, koyu gri kollarını açtı ve şafaktan akşama kadar rüzgâr ve yağmur estirdi. Davet ettiğim on kişiden altısı gelemeyeceğini söyledi, ama parti başlamadan önce bile, partinin mahvolduğunu biliyordum.

Bunu önceden tahmin etmeliydim. Fırtına olmasa da, başka bir şey olacaktı.

Sonuçta, ben en şanslı çocuklardan biri değildim. Öncelikle, ben yetimdim.

Annem öldükten bir gün sonra dört yaşına girmiştim ve babama onu hatırladığımı söyledim, ama on yaşına geldiğimde bu bir yalandı.

Annem öldükten sonra, annemin kardeşi Peter amcam ticari emlak işini Laguna Cortez'e taşıdı. Babam yardım tutacak parası yoktu ve polis şefi olarak düzensiz bir çalışma programı vardı. Babam ve ben tepelerde yaşıyorduk, ama okuldan sonra çoğu gün Peter amcamın büyük, ışık dolu sahil evine giderdim.

Muhteşem bir evdi, ama babamdan uzak kaldığım her anı nefret ediyordum. Belki de içimden bir ses ne olacağını biliyordu. Bilmiyorum. Tek bildiğim, onun yanımda ve güvende olmasını istediğimdi.

Ama istemek önemli değil. Asla önemli değildir. İstekler sadece boş laftır ve kader lanet olası bir kaltaktır. On üç yaşına girdiğim yaz, bu dersi iyi öğrendim.

O yaz, bir silahlı adam babamı öldürdü, sonra da intihar etti. İnsanlar, babamın sevdiği işinde görevini yerine getirirken öldüğünü

ama bu yardımcı olmadı. O hala korkunç ve acı verici bir şekilde ölmüştü.

Ondan sonra hayatım daha da kötüye gitti. Peter amcamın yanına taşındım ve tüm arkadaşlarım Laguna Cortez'de sahil kenarında ev çok az olduğu için çok şanslı olduğumu düşündüler.

Ama ben şanslı değildim. Hiç de şanslı değildim.

Sonunda yeni hayatıma alıştım. Gün boyu mutluyken, geceleri kendimden nefret ediyordum, çünkü anne babam bu kadar korkunç bir şekilde ölmüşken nasıl mutlu olabilirdim ki?

Bu yüzden doğum günümde fırtına çıktığında hiç şaşırmadım, çünkü hayat her zaman ansızın gelip sizi ısıtır.

Yine de, sadece birkaç çocuk gelmiş olsa da, eğlenmiştik. Plaj yerine, medya odasına yerleşip film izledik. Brandy ve ben, fırtınada en sevdiğim pizzacı eve servis yapıyor mu diye Peter amcaya sormak için aşağı indiğimizde, *onu* orada gördük.

Benden birkaç yaş büyük olan Alex, uzun ve zayıftı, kısa kesilmiş sarı saçları, temiz tıraşlı yüzü hala çocuksu bir yuvarlaklığa sahipti, ama ifadesi tamamen yetişkindi. Bana dönüp baktığında kumral kahverengi gözleri beni yerinde tuttu. Ve geniş ağzı dostça bir gülümsemeye dönüştüğünde, bacaklarımın arasında hafif bir titreme hissettim.

O zamana kadar bir iki kez aşık olmuştum, ama hiçbir erkeğe bu kadar içgüdüsel tepki vermemiştim. Ama Alex... Onu bir kez görmek, Brandy'nin sık sık düzenlediği pijama partilerindeki gece geç saatlerdeki dedikodu seanslarından daha fazla, tüm bu heyecanın nedenini anlamamı sağladı.

Elimi sıkıp doğum günümü kutlamak için yanıma geldiğinde, neredeyse bayılacaktım. O kadar heyecanlanmışım ki, sadece orada durup elini tutarken, son birkaç saniyedeki konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırmaya çalışıyordum.

Alex Leto. Kendini böyle tanıtmıştı. Üniversiteye karar verene kadar, ara yılında Peter amcam için çalışıyordu.

"Merhaba," diye ciyakladım, sonra kendimi bu kadar sıkıcı olduğum için tekmeledim.

"Filmde bir sorun mu var?" diye sordu Peter Amca, ben de ona anlamsızca baktım, tek kelimesini bile anlamamıştım. "Projektör," diye açıkladı. "Bir şeyi tamir etmem gerektiği için mi aşağı indin?"

"Ah! Doğru. Pizza. Pizza sipariş etmek istiyoruz. Bu havada teslimat yaparlar mı?"

"Eğer getirmezlerse, ben gidip alabilirim," dedi Alex, ve eğer o ana kadar ona aşık olmamış olsaydım, bu sözlerle kalbimi tamamen kazanmış olacaktı. Mutfağında gerçek bir beyaz atlı prens.

Peter amca kabul edince, mutfakta takılmak için bir neden kalmamıştı ve Brandy ile ben isteksizce medya odasına geri döndük. "Aman Tanrım," diye fısıldayarak bağırdı merdivenleri çıkarken. "Sana nasıl baktığını gördün mü?"

"O sadece kibardı," diye karşılık verdim, ama onun sözleri içimde o hafif karıncalanmayı yeniden uyandırdı, şimdi de karnımda kelebekler uçuşuyordu.

"Öyle miydi?" Bana göz kırptı ve ben de o medya odasına dalmadan önce bileğini tuttum.

"Hiçbir şey söyleme."

"Ne? Neden?"

"Ben sadece... Ben... Lütfen? Onlara pizzadan bahsedip, konuyu orada kapatabilir miyiz?"

"Evet." Omuz silkti. "Evet, tabii. Eğer istediğin buysa." "Teşekkürler."

Bana hızlıca komplo kurarcasına gülümsedi. "Ama o gerçekten çok tatlı."

"Biliyorum, değil mi?" İkimiz de kıkırdamaya başladık, ama arkadaşımız Carrie kapıyı somurtarak açtığında tamamen kahkahalara boğulduk.

"Merhaba? İkinizi film için bekliyorum. Yani, çok kaba."

Ağzımızı ellerimizle kapatarak bir kahkaha patlamasını daha bastırdık, yerlerimize oturduk ve pizza gelene kadar bekledik. Ve pizzayı getiren Alex olmasına rağmen, *Aliens'in* ikinci yarısını izlemek için kalıp yanıma oturmasına rağmen, Brandy tek kelime etmedi. O zaman etmedi. Hiç etmedi.

Bu da onun bugüne kadar en iyi arkadaşım olmasının en büyük nedenlerinden biri.

Ondan sonra Alex sık sık uğrardı. Peter'ın evinde bir ofisi vardı, ama işinin çoğunu şantiyelerde veya sahip olduğu apartman ve otellerin ofislerinde yapıyordu. Alex'i idari işler için işe almıştı, bu da Alex'in neredeyse her gün evde olduğu anlamına geliyordu.

Arkadaşlarımın plaj ve sinema tekliflerini reddedip evde kalmayı ve Alex'e su, atıştırmalık ve kahve getirmeyi tercih ettim. Her seferinde biraz oyalanıp ne yaptığını sorardım ve o da beni asla başından savmazdı. Hatta kalmam için beni davet ederdi. Sonra bir gün yardım etmek isteyip istemediğimi sordu.

"Arkadaşlarınla yaz tatili geçirmek kadar ilginç olmayabilir," dedi, "ama arkadaşlık etmeni çok isterim." Sonra gülümsedi ve o küçük hareket, dudaklarının etrafındaki kasların hareketinden ibaret olan o küçük hareket, beni eritti.

"İyi. Çünkü ben burada olmayı tercih ederim." "Öyle mi?"

Başımı salladım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, onun da duyabileceğinden emindim.

"Bu harika, çünkü senin burada olmanı seviyorum."

Gözlerine baktım ve içimden bir şey kükredi. Hayatımda ilk kez, gerçek cinsel arzunun sert darbesini hissettim.

"Tamam." Boğazımı yuttum, çöl gibi kurumuş ağzımı ıslatmaya çalışarak.

Ben de öyle yaptım, elimden geldiğince ona yardım ettim, geri kalan zamanlarda da yanında bulundum. Ve konuştuk. Her şey hakkında. Hayatım boyunca hiç kimseyle bu kadar rahat hissetmemiştim, ve bu, ne zaman birbirimizin yanına yaklaşırsak havada uğultu, vızıltı ve çatırtı olmasına rağmen böyleydi.

"Bir şey yaptın mı?" diye sordu Brandy, aylar sonra okula döndüğümüzde.

"Hayır! O amcam için çalışıyor, unuttun mu? Ayrıca, o on sekiz yaşında.

Ben, on altı yaşındayım. Ve o bunu biliyor."

O benim sözlerimi eliyle savuşturdu. "Evet, ama ne olmuş yani? Sen daha büyük davranıyorsun.

O zamandan beri... annem senin kendini yetiştirdiğini söylüyor."

Dürüst olmak gerekirse, Bayan Bradshaw haksız değildi. Amcam son birkaç yıldır bana barınak, yemek ve giyecek sağlamış olabilir, ama

hepsi bu kadardı. Brandy'nin evinde beni yetiştirdi. Geri kalanı mı? Sanırım kendimi kendim yetiştirdim.

"On sekiz," diye tekrar ettim kararlı bir şekilde. "Haftaya on dokuz olacağım."

"Mükemmel." Mavi gözleri parladı. "Kendini bir fiyonkla sar, onun hediyesi olabilirsin."

Elbette ona kendimi vermedim, ama o on dokuz yaşına geldiğinde, ona Kelt düğümü olan deri bir dostluk bileziğı verdim. "Buna aşk düğümü denir," dedi ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Ben... bilmiyordum."

"Öyle mi? Bu, benim için daha da özel hale getiriyor." "Oh."

Bana kolunu uzattı. "Takar mısın?"

Bağlantıyı yaparken başparmağımla hafifçe bileğini okşayarak başladım.

"Bu çok berbat," dedi, o kadar yumuşak bir sesle ki onu zar zor duyabiliyordum. "Ne?"

"Biz," dedi, sözleri buz gibiydi.

"Özür dilerim. Ben..." Dönüp gitmek istedim, ama o kolumu tutup beni geri çekti. Peter amcanın çalışma odasında yalnızdık ve o beni yerinde tuttu.

"Sen on altı yaşındasın." Neredeyse bu kelimeleri kükredi. "Neden on altı yaşındasın?"

Kafamı salladım, gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi kırıştırdım.

"Yapamayız," dedi ve ne demek istediğini sormama gerek kalmadı.

"Biliyorum," diye fısıldadım. Yere bakarak konuşuyordum, ama bunun adil olmadığını düşündüm. O bu sözleri hak ediyordu. Benim kalbimi görmeyi hak ediyordu. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Ama ben istiyorum."

Başını hafifçe salladı. "Biliyorum," dedi. "Ben de istiyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aylarca Alex'le birlikte olmak hem işkence hem de mutluluktu. Basınçlı tencerede yaşamak gibiydi ve ikimiz de artık buna karşı koyamayacağımız günün geleceğini biliyorduk.

Sonra, Noel tatilinden hemen sonra, Brandy'nin babası hiçbir haber vermeden tüm aileyi San Diego'ya taşıdı. Hepimiz yıkılmıştık ve Brandy ayrılmadan önceki gün, odasını toplamasına yardım ettim ve annesi sabah beşte nakliyeciler geleceği için gitmem gerektiğini söyleyene kadar yanında kaldım. Brandy'nin bir kez daha üzülmemesi için gözyaşlarımı tutarak isteksizce ayrıldım.

Eve geldiğimde Alex beni bekliyordu, görünüşte Peter amcanın evrak işlerini hallediyordu. Odama koştum, onunla konuşmaya bile cesaret edemedim, yoksa yine ağlayacaktım.

Uykuya dalmak üzereydim ki, kapımda hafif bir tıklama duydum. Peter amcanın iyi geceler demeye geldiğini düşünerek kendimi kaldırdım. Ama gelen Alex'ti.

Kapıyı arkasında kapattı ve odanın diğer ucunda durdu. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Üzgünüm," diye itiraf ettim ve sanki bu sözler gözyaşlarımın akmasına izin vermiş gibiydim. "Babam öldüğünden beri bu kadar üzülmemiştim."

"Ah, Ellie..." Odanın diğer ucuna geldiğini neredeyse fark etmedim. Yatağın kenarına oturdu, ben ise dik durup ona sarıldım ve omzunda hıçkırarak ağladım.

Ne zaman yanıma yatağa girdiğini bilmiyorum, ama girdi. İkimiz de giyiniktik, o kot pantolon, ben pijama giyiyordum, ve ben ona sokulduğumda beni sıkıca sarıldı. Saçlarımı okşadı ve ben ağlayarak uykuya daldım. Sadece Brandy gittiği için değil,

yakında Alex'in üniversiteye gideceğini ve onu da kaybedeceğini bildiğim için.

O gece hiçbir şey olmadı. En azından cinsel anlamda. Ama duygusal olarak? Sabaha kadar kalbimin sakladığım kısmı tamamen ona aitti. Peter amca gelmeden önce gizlice çıktı ve ben okula giderken yemem için tost yaparken mutfakta gizli bir gülümseme paylaştık. Sıradan bir gündü. Ama bir daha asla sıradan olmayacaktı.

Ondan sonra, her gün gülümsemeler ve paylaşılan bakışlar vardı ve bu harika adamın benim dayanağım olduğunu bilerek bulutların üzerinde süzülüyordum. Sevdığım herkesin sürekli benden koparıldığı bir dünyada, sağlam ve gerçek birisi.

On yedinci doğum günümde parti yapmadım. Brandy yoktu, Alex de iş için şehir dışındaydı, bu yüzden pek heyecanlanamadım. Bunun yerine, Peter amcam beni yemeğe çıkardı ve o gece geç saatlerde dışarı çıktığında, ben de alacakaranlıkta sahilde yürüyüşe çıkıp gelgit havuzlarına gittim.

Kayalıklara oturdum, havuza kayıp küçük ekosistemi bozmamaya dikkat ettim. Ay dolunaydı, bu yüzden gümüş balıkları, kahverengi anemonları ve o kırılgan küçük dünyada yaşayan diğer tüm deniz canlılarını görebilecek kadar ışık vardı.

Öne eğilmiş, bir yengeç havuzda yolunu bulmaya çalışırken, arkamda yumuşak ayak sesleri duydum. Bir anda içimi korku kapladı ve düşünmeden ayağa fırladım, ama dengemi kaybettim. Düşmeye başladım, ya havuzdaki tüm canlıları ezip geçeceğimi ya da kayalıklarda açıkta kalan tüm derimi sıyracağımı düşünerek.

Ama sonra birdenbire düşmüyordu. Uçuyordum, kayalardan çekilip Alex'in kollarına düşüyordum.

"Seni yakaladım," dedi, kanım kulaklarımda çınlarken. Yakın kaçışımdan değil, onun yakınlığından. Sıkıca tuttuğu ellerinde üst kollarımı sıkıca tutarken vücudunun benimkine bastırıldığı hissinden.

Gözlerimiz buluştu ve kendimi hiç cesur biri olarak görmemiş olsam da, ilk harekete geçen ben oldum, kollarımı serbest bırakıp

ayak parmaklarımın ucuna yükselip ağzımı onun ağzına kapatabilmek için.

Korku yoktu, beni uzaklaştıracağına dair endişe yoktu. Dudaklarımız birleşmeden bir saniye önce, bunun olması gerektiği gibi olduğunu anlamıştım. O, enseme avuçlayıp beni kendine doğru çekerek, içimde bir ateş fırtınası koparan bu mükemmel, yoğun an...

Ayrıldığımızda "Ellie" diye mırıldandı ve dudaklarından çıkan ismimi duymak, ateşe benzin dökmek gibiydi. Onu istedim. Her şeyini. Ve bir kez daha, parmak uçlarımda yükselip kendimi onun tadında kaybettim.

Sadece bir an tereddüt etti, ama o birkaç saniye içinde beni iteceğini sandım. Ama sonra boğazından düşük bir ses çıkardı ve ağzımı tamamen ele geçirdi, dili benimkini tadarak ve alay ederek dans ederken, elleri aşağı kayarak kalçamı avuçladı.

Beni kendine çekti ve karnıma sertleşmiş penisini hissettiğimde inledim. Hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştım ve onun beni bu şekilde istediğinin kanıtı içimi yakıp kavuruyor, iç bacaklarımın ağrmasına ve karnımın zonklamasına neden oluyordu.

Sonra birdenbire popomu okşamayı bıraktı. Bir elini şortumun arkasına soktu ve ben bacaklarımı açarak ona kendimi tamamen sundum.

"Lütfen," diye yalvardım, nefes nefese. Ne istediğimi bile bilmiyordum. Parmağını mı? Penisini mi? Beni kuma yatırıp sevişmesini mi istiyordum? Beni eve götürmesini mi istiyordum?

Tek bildiğim, cevabın *evet* olduğuydu. O anda tek istediğim, onun istediği şekilde ve istediği yerde onun olmak.

Bana baktığında, gözlerindeki vahşi, ham ateşi gördüğümde, onun da bunu istediğini anladım.

Bu oluyordu. Tanrım, bu gerçekten oluyordu.

Ama sonra yüzünde bir değişiklik oldu ve elini şortumdan çıkardı. Bir adım geri çekilip aramızdaki teması keserken kendimi inlerken duydum.

"Alex?" Sesimde korku vardı. Beni istemediğinden korkuyordum. Yanlış bir şey yaptığımdan korktum.

"Yapamayız," dedi, elimi tutup göğsüne yaklaştırdı. "Hiç kimseyi seni istediğim kadar istememiştim, Ellie. Ama bunu yapamayız."

Yutkunmaya çalıştım, ama gözyaşları boğazımda düğümlenmişti. *Nedenini* sorduğumda sesim kısık bir hırıltıdan ibaretti.

Yanağımı avuçladı. "Sen daha on yedi yaşındasın, El. Ben ise neredeyse yirmi. Üstelik ben amcan için çalışıyorum." Yüzünde bir sertlik belirdi. "Amcan bunu görmezden gelecek türden bir adam değil. Zaten ateşle oynuyoruz. Bunu zorlarsak, ikimiz de yanarız."

Umurumda olmadığını haykırmak istedim. Yanmak istedim. İkimiz de küle dönene kadar onunla birlikte alevlerin içinde kaybolmak istedim.

Ama bunların hiçbirini söylemedim çünkü onun haklı olduğunu biliyordum.

Yavaşça başını salladı, yüzünde derin bir üzüntü vardı. "Ben hiç istememiştim..."

"Ne?"

"Buraya. Buraya gelmek istemedim."

"Laguna Cortez'e mi?" Sesim şaşkınlıkla yükseldi. "Herkesin buraya gelmek istediğini sanıyordum."

"Babam zorladı. Ama şimdi..." Sesi kesildi, parmaklarını kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. "Tanrım, Ellie, şimdi tam da olmak istediğim yerdeyim."

"Lütfen," dedim, cesaretimi kaybetmeden önce bu kelimeyi ağzımdan kaçırdım. "Ben de istiyorum."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Ben de. Elbette. Ama yapamayız."

"Evet, yapabiliriz. Peter amca bizim arkadaş olduğumuzu bile zar zor fark ediyor, daha fazlası olduğunu hiç fark etmiyor."

"Tamam. Yapabiliriz."

Bir an kalbim durdu, ama sonra devam etti. "Ama El," dedi. "Ben yapmayacağım."

O da buna sadık kaldı.

Her gece yatarken, romantik romanlarda okuduğum şeylerin hepsini onun yaptığı hayal ederken, elimle bacaklarımin arasına kaydırırdım.

Her gece, sessizce odama ve yatağıma gizlice girmesini diliyordum.

Ama o hiç gelmedi. Her seferinde baş başa kaldığımızda ortam o kadar gergin oluyordu ki, ikimizden birinin pes edeceğinden emindim, ama o sözünü tuttu.

Ama kırılmadık. O
zaman kırılmadık.
Henüz kırılmadık.

Sonraki iki ay boyunca arkadaşlığımız daha da güçlendi.

Özellikle Brandy gittikten sonra, o benim en yakın arkadaşım oldu. O yaz, işini bitirdikten sonra saatlerce konuştuk, çoğunlukla gelgit havuzlarında. Bazen evde geç saatlere kadar kalırdı, çünkü Peter amca neredeyse hiç evde olmazdı.

Konuşurduk, akşam yemeği pişirirdik veya film izlerdik. Çoğunlukla korku filmleri, çünkü ilk korkutucu sahnede yan yana oturup el ele tutuşmak için bir bahaneydi.

Ve her zaman, *her zaman*, baskıyı hafifletmek için uyluklarımı sıkmamı gerektiren o açgözlü, suçlu ihtiyaç vardı. Onun kucağına sürünerek o filmlerdeki kızların yaptığını aynen yapmayı hayal ediyordum.

Ve onları yaparsam, canavarın beni de yakalayacağından hiç umursamadım.

Belki de daha fazla umursamalıyım. Belki de sonunda canavarları gerçekten üzerime çektim.

Bilmiyorum. Ama Şef Randall'ın okula gelip Peter amcanın öldüğünü haber verdiği o Eylül gününü çok net hatırlıyorum. Canavarın silahından çıkan tek bir kurşunla başının arkasından vurulmuştu.

Keder ve korku içinde eve koştum, Alex'in ofiste çalışıyor olacağını umuyordum. Ama orada değildi. Daha sonra, bir dedektif ona haberi vermek için geldiğinde, Alex'in Peter amcanın mülklerinden birinde defterleri kontrol ettiğini öğrendim. Alex'i bir saatten fazla sorguladılar, Peter amcanın işlerini derinlemesine araştırdılar, kimlerin ona kin beslemiş olabileceğine dair ipuçları aradılar.

O zamanlar bunların hiçbirini bilmiyordum. Tek bildiğim, içimden öldüğümdü. Onun iyi olduğunu bilmek için sesini duymam gerektiği idi

gerçekten iyi olduğunu anlamak için sesini duymam gerektiği idi. Çünkü sevdiğim herkes, hepsi benden alınmıştı. Defalarca, defalarca.

Öğleden sonra ve akşam boyunca telefonum yanımda, şef'in eşi Amy Randall'ın bana sıcak çay ve kurabiye getirdiği oturma odasında battaniyenin altında kıvrılmış olarak oturdum. Bana baktığı için onu seviyordum, ama Amy odada olsa bile kendimi yalnız hissediyordum.

Alex hiç aramadı ve saat on olduğunda Amy yanağıma bir öpücük kondurdu ve misafir odasına yerleşti. Ben de yukarı, odama çıktım ve onu yatağımın kenarında otururken buldum.

Nasıl yaptığımı bilmiyorum ama düşünmeden önce kapıyı kapatıp kilitlemeyi başardım ve ağlayarak onun kollarına atıldım. "İyi olacaksın," diye fısıldadı Alex. "Acı çekmeni istemiyorum ama sen güçlüsün El. Ne kadar güçlü olduğunu asla unutma."

Sesinde alışılmadık bir keskinlik vardı ve ruhuma doğrudan hitap ederek şöyle dedi: "Kalbini gördüm ve bunu atlatacaksın. Sana başka bir şey daha söyleyeceğim. Seni seviyorum, Elsa Holmes." Sesi duygu dolu bir şekilde yanıyordu. "Bu yüzden sana El diyorum," diye ekledi, başparmağı ve işaret parmağıyla L harfini işaret ederek. "Çünkü *aşkın* ilk harfi bu."

O, gözlerini benimkilere kilitleyip yanağıma avuçlarken, içimdeki kayıp ve acı ile saf sevinç birbiriyle savaşıyordu. "Bunu asla unutmayacağına söz ver bana."

"Alex..." Gözyaşlarım arasında onun adını zar zor söyleyebildim. "Bana söz ver." Sözlerim sert ve talepkardı.

"Söz veriyorum."

Gözlerini kapattı, sonra derin bir nefes aldı. Ve gözlerini tekrar açtığı anda, gördüğüm vahşi yoğunluk karşısında nefesim kesildi. Açıkça görünen açlık. "Bu gece, Ellie. Beni cehenneme gönder, ama bu gece sana sahip olmalıyım."

"Evet," dedim, ama rahatlamaktan ağlamak istiyordum. "Evet," diye tekrarlardım, ama bu kelime onun dudaklarının yumuşak dokunuşunda kayboldu, o masum, şefkatli dokunuş çok daha tutkulu bir şeye dönüştü. Ham bir şeye.

Harika bir şey.

Beni sırt üstü çevirdi ve üzerime çıktı, ağzını ağzıma sertçe bastırdı, ben de kalçalarını kavrayıp onu aşağı çekerek, arzuladığım şeyi elde etmek için...

Daha derin bir bağ. Ten teması ihtiyacı. Hayalini kurduğum her şeyi istiyordum ve hemen o anda istiyordum. Ama aynı zamanda, bunun yavaş ilerlemesini istiyordum. Sonsuza kadar sürmesini istiyordum. Alex'ten başka kimseyi, onun kollarında olmaktan başka hiçbir şeyi istemiyordum.

"Ellie," diye fısıldadı, sonra boynuma ve daha aşağıya öpücükler yağdırdı. Sütyen giymemiştım ve ağzı tişörtümün üzerinden göğsümü kapattı. O kadar şiddetli bir hisle sarsıldım ki, çığlık atmamak için başparmağımın tabanındaki yumuşak noktayı ısırmak zorunda kaldım. Amy evin diğer ucunda, bir kat altımızdaydı, ama hissettiğim şeyin büyüklüğünü düşününce, kendimi bırakırsam, zevk çığlıklarımın evin her duvarını sarsacağından emindim.

Sonra aşağıya doğru indi, dili gömleğimle pijama altımın arasındaki ince çıplak deri şeridini okşayarak beni altında kıvrandırdı. İpi çözdüğünde parmaklarının dokunuşunu hissettim, sonra başını kaldırıp gözlerime bakarken pantolonumu ve külotumu nazikçe indirdiğini izledim. Bir titreme geçti içimden — korkudan değil, heyecandan ve çılgın bir gerginlikten.

"Tamam mı?"

Başımı salladım, sonra gözlerimi kapattım, o da göbek deliğimi öptü, sonra yavaşça aşağı indi. Elleri yanlarımda duruyordu, başparmakları göğüslerimin şişkinliğine zar zor dokunuyordu. Tek gerçek samimi temas ağzıydı. Böylesine küçük bir deri parçası, böylesine inanılmaz hisler uyandırıyor.

O, şeytani bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Muhtemelen benim hazır olduğumdan emin olmak istiyordu, ama ben onun sıcaklığından, içimde serbest bıraktığı vahşilik ve arzudan uçuyordum. Kendi vücudumu defalarca patlatmış olsam da, bu artan beklentiyi ya da özenle bakılıp, zevk dolu bir çığa doğru şehvetli bir yolda yönlendirilmenin saf erotik zevkini hiç yaşamamıştım.

Neredeyse dayanılmaz hale geldi. İnledim, sonra dudakları benim tepeciğime bastırırken kalçalarımı kaydardım. Ellerini aşağı kaydırđı, sonra belimi kavradı ve beni sıkıca yerinde tuttu. Sadece bir kez dudaklarını tenimden ayırdı, o da benimle konuşurken oldu. Gözlerim kapalıydı, vücudum daha fazlasını isterken sırtım kavisliydi. "Kendine dokunmalısın," dedi. "Göğüslerine. Meme uçlarına."

"Neden?"

"Hoşuna gidecek," dedi. "Benim de."

Yutkundum, onun bu kadar samimi bir şeyi yaparken beni izleyeceği düşüncesi beni oldukça tedirgin ediyordu. *Onun* bana ne kadar samimi bir şekilde dokunduğunu düşününce bu oldukça ironikti. Ama onun istediği gibi yaptım, parmak ucumla çok sıkı meme ucumu hafifçe okşadım. Ve aman Tanrım, ortaya çıkan kıvılcımlar. Gözlerimi tekrar kapattım, gergin olmayı unuttum, ellerimin göğüslerimi okşamasına izin verdim, ağzı aşağıyı keşfederken, dili üzerimde öyle bir şekilde dolaşıyordu ki, inlemekten endişelenip durmasın diye alt dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

Ve sonra... Tanrım, sonra... Tüm vücudum gerildi ve kendi başıma başardığımdan çok, çok, çok daha yoğun bir şekilde patladı, çünkü kendi başıma her zaman durmuştum. Ama Alex acımasızdı, kendimi utandırmayı umursamayana kadar beni kızdırıp emdi ve ben kıvranıp inleyip çığlık attım, ta ki sonunda vücudumun üzerine kayıp elini ağızıma koyup duvarların ince olduğunu hatırlatana kadar.

Sonra beni tuttu, göğüslerimle oynamayı devraldı, sonra da kıvrılmış tişörtümü çıkarmama yardım etti, böylece ben çıplak kaldım, o ise hala tamamen giyinikti.

Alt dudağımı ısırdım ve "İster misin...?" diye sordum. Nefesimi tuttum, cevap vermesini bekledim. Sıcak ve doymuştum, ama yine de daha fazlasını istiyordum. *Onu* istiyordum.

"Çaresizce," dedi. "Seninle her şeyi istiyorum, El. İkimizin de asla unutamayacağı bir gece istiyorum. Kendimi senin içine gömmek ve sen etrafımda parçalanırken bunu hissetmek istiyorum." Beni nazıkçe öptü. "Sorun olur mu?"

Sessizce başımı salladım ve o da beni tekrar öptü, sonra oturup arka cebine uzandı. Cüzdanını çıkardı ve bir prezervatif aldı. O anda kendimi aptal gibi hissettim, çünkü o kadar heyecanlanmışım ki aklıma bile gelmemişti.

"Bunu daha önce de yaptın," dedim, biraz suçlayıcı bir tonla, ama bu sadece utancımı gizlemek içindi.

"Hayır," dedi, kot pantolonunu ve gömleğini çıkarırken. Gözlerimi devirdim. "Ben saf değilim, biliyorsun."

Gülümsemesi hem alaycı hem de tatlıydı. "Seks, evet. Ama sevdiğim biriyle asla."

"Oh."

"Seni seviyorum El, ve bu benim aklımı başımdan alıyor." Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu yapmamalıyız. Bu gece değil. Ben... Ondan sonra değil... Ama lanet olsun, seni çok istiyorum. Olanları düşünmeye dayanamıyorum

...

"Ne?" "Seni
kaybetme
düşüncesine
dayanamıyo
rum."

Sözlerini bir soruya dönüştürdü ve ben anladığımı belirtmek için başımı salladım.

Peter, kaybettiği ilk kişiydi. Ve ben kederin ne demek olduğunu herkesten daha iyi anlıyordum. "Beni kaybetmeyeceksin, Alex," diye söz verdim. "Birbirimizi seviyorsak, nasıl kaybedersin ki?"

Gözlerinde yaşlar gördüğümü sandım, ama sonra beni öptü ve bir kez daha kendimi kaybettim, beni tutku dalgalarıyla denize sürükledi. Yavaşça hareket ediyordu, her dokunuşu beni yalvarmaya daha da yaklaştırıyordu, ta ki sonunda tam da bunu yapıp ona yalvararak yağmur gibi yağana kadar.

Emin olup olmadığımı sormadı — emin olduğumu biliyordu — ama gözlerime baktı ve gülümsediğinde, o benim yeni sevgilimden daha fazlasıydı, en iyi arkadaşımdı. Ve o anda, ne olursa olsun, gecenin mükemmel geçeceğini anladım.

O, beni incitmemek için mümkün olduğunca yavaş hareket ederek içime girdi ve ben ihtiyaçtan inleyene kadar devam etti. O patladığında, gözlerimi açtım ve yüzünde ve vücudunda boşalmanın etkisini izledim. Onu bu noktaya getirebilecek güce sahip olduğuma şaşırdım. Birkaç dakika sonra, ikimiz de tamamen bitkin ve bez gibi sarkmış hale gelene kadar beni aynı yolculuğa bir kez daha çıkardığında yine şaşırdım.

Yatağın üstüne kayarak beni kendine çekti ve birbirimize sarıldık, uyku bizi ele geçirene kadar fısıldayarak konuştuk. Onun kollarında uykuya daldım, bunu atlatacağımı biliyordum. Çünkü Alex yanımda olduğu sürece her şeyi atlatabilirdim.

En azından öyle inanıyordum, ama çok geçmeden bunun saçma sapan bir yalan olduğunu anladım.

Çünkü ertesi sabah uyandığımda Alex gitmişti, tek bir boktan kağıt parçası dışında hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolmuştu. O kağıtta özür dilediğini ve benim güçlü olduğumu yazıyordu. Onu sevmiştim. Ona güvenmiştim.

Ve o çekip gitmişti.

Hayatımdaki herkes benden çalınmıştı. Ama Alex?
O kendi isteğiyle gitmişti.

Ve bu onu en kötü şeytan yapıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beni Laguna Cortez'e geri getiren, Peter amcanın cinayeti idi. O zamanlar polis, failin Ricky Mercado adında bir adam olduğunu düşünüyordu. Peter, Ricky'nin Peter'ın sahibi olduğu apartman komplekslerinden birinde uyuşturucu sattığını ortaya çıkardıktan sonra Ricky çılgına dönmüştü.

Polis bunu, Ricky Mercado'nun cinayetten bir gün sonra teslim olması ve kanıtların onu desteklemesi nedeniyle inanmıştı. Mercado, yirmi beş yıl ila müebbet hapis cezasına çarptırıldı, yaklaşık on yıl hapis yattı ve geçen ay hapishanede çıkan bir kavgada öldürüldü.

Bir hafta kadar önce, Şef Randall'dan yeni kanıtların Mercado'nun suçu işleyemeyeceğini gösterdiğini öğrendim. Cinayet sırasında Long Beach'te olduğu ortaya çıktı; yerel bir marketin kamerasına, bir tezgahı dövdüğü anlar yakalanmıştı.

Peki amcamı kim öldürdü? Ve Mercado neden işlemediği bir suçu itiraf etti?

Bilmiyorum. Ama öğrenmek için geri döndüm.

Cep telefonum çalıyor ve uçurumun kenarından Shelby'ye dönüyorum.

Aramanın editöründen geldiğini görünce eğilip yolcu koltuğundaki telefonu alıyorum. "Selam Roger. Beni kontrol mü ediyorsun?"

"Seni kontrol ediyorum. Nasılsın, evlat?"

Başka biri olsaydı, bu takma ad beni rahatsız ederdi, ama Roger, Irvine Polis Departmanı'ndaki işimi bırakıp New York'ta araştırmacı gazeteci olarak yeni bir hayata başlamak için *The Spall Monthly*'ye stajyer olarak geldiğim ilk günden beri benim akıl hocam olmuştur.

Şimdi gazetecilik alanında yüksek lisansım var ve bir gazete yazarı olarak çalışıyorum, ama o hala benim akıl hocam ve arkadaşım. Ve biraz da babam gibi.

"Geri dönmek garip," diye itiraf ediyorum, çünkü benim için endişelendiğini biliyorum. Hikayemin tamamını bilmiyor, ama

ailemin hayaletlerinin bu kasabayı nasıl rahatsız ettiğini biliyor. Ve benim, son sınıfta olacağım ilk dönem GED'imi aldıktan yaklaşık beş dakika sonra Laguna Cortez'i geride bıraktığımı biliyor.

Beş kutu eşyayı Shelby'ye yükledim, Irvine'de bir daire tuttum ve Ocak ayında UCI'da üniversiteye başlayana kadar barista olarak çalıştım. Hâlâ on yedi yaşındaydım, ama Şef Randall ve Amy mahkeme tarafından atanan vasilerim olarak imzayı attılar.

O zamandan beri Laguna Cortez'e geri dönmedim. Roger beni zorlamamış olsaydı, şimdi geri döner miydim, emin değilim.

"Derin nefes al," diyor. "Seni üç yıldır izliyorum ve senin başa çıkamayacağın hiçbir şey yok."

Tir tirinim. Zayıf görünmekten nefret ederim ve onun benim geri dönme isteksizliğimi bu şekilde gördüğüne eminim. "Hallederim," diyorum kararlı bir şekilde. "Ama bunu bir hikayeye dönüştürebilirim."

Shelby'nin önünde volta atıyorum, sanki hareket etmek, peşimden gelen tedirginliği uzaklaştıracakmış gibi. "Amcama gerçekten ne olduğunu bilmek istiyorum. Ama bu, *Spall'ın* bunu yayınlamasını istediğim anlamına gelmez. Bu hala benim hayatım. Benim ailem. Anlıyorsun, değil mi?"

Anladığını biliyorum. Ama ona bunu hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmak istemiyorum.

"Bu konuyu kapatmanı istiyorum, Ellie. Bunun için bir hikaye yazman gerekiyorsa, yaz. Gerçeği bulup saklaman gerekiyorsa, o da senin seçimin. Seni zorlamayacağım. Bu hikaye için değil. Ama o profil yazısını zamanında teslim etsen iyi olur."

Şimdi gülüyorum, çünkü Roger gerçekten zeki bir herif. "Şu anda röportaja gidiyorum," diye onu temin ediyorum.

Geri dönmeme karşı son argümanım, New York'ta yapmam gereken işler olduğuydu. Bu yüzden kurnaz editörüm bana Devlin Saint Vakfı'nın profilini yazmamı verdi, Nevada merkezli bir insan kaçakçılığı çetesine yakalanan kadın ve çocukları kurtarma ve rehabilite etme konusundaki başarılarına odaklanmamı istedi. Bu amaçla, bu öğleden sonra Devlin *Saint*, yani o Devlin Saint ile bir röportaj ayarladı.

Bu bir araştırma haberi değil, ama yine de önemli. Nispeten yeni olmasına rağmen, Devlin Saint Vakfı, eğitim projeleri, suçluların rehabilitasyonu, küresel kalkınma, açlıkla mücadele, sanat ve daha pek çok alanda faaliyet gösteren, dünyanın önde gelen hayırsever kuruluşlarından biri haline geldi.

eğitim projeleri, suçluların rehabilitasyonu, küresel kalkınma, açıklıkla mücadele, sanat ve daha pek çok alanda faaliyet gösteriyor.

Elbette bu başarı, örgütün gizemli, genç ve son derece mahrem kurucusu Saint'e atfedilebilir. DSF'yi sadece beş yıl önce kuran ve onu dünyaca ünlü bir hayırseverlik kuruluşuna dönüştüren bir adam. Parlak ve cömert bir küresel hayırsever olarak ünü, iş zekası ve olağanüstü görünüşüyle vakfının başarısına yol açan, ancak soğuk kişiliğıyle bunu başaramayan, kibirli ve gizemli bir yalnızlık abidesi olarak bilinen bir adam.

Roger bu haberi bana verdiğinde tereddüt ettim, ama sonunda kabul ettim. Sonuçta Saint o kadar gizemli ve tanınmış bir isim ki, tüm ülke bu haberi okuyacak ve bu da kariyerim için iyi olabilir.

Şimdi, Roger ile görüşmeyi bitiriyorum, görünüşte hareket etmem gerektiğı için, ama aslında zihnim vakfa yönelir yönelmez, Alex'e de yöneldiğı için. Bir iç çekerek, aşağıdaki kasabaya bir kez daha bakıyorum.

Buradan bakıldığında, küçük ve kırılğan görünüyor. Mimari bir maket gibi. Ama ben gerçeğı biliyorum. Parlak güneş ışığı ve pırıl pırıl sularının altında, Laguna Cortez ölüm ve kayıptan, keskin kenarlardan ve acıdan başka bir şey değildir.

Sadece iki şeritli ve yumuşak kenarlı olmasına rağmen, Sunset Canyon Road, Orange County kasabasının doğu-batı yönündeki ana ulaşım yoludur. Yumuşak virajlarıyla, tepeden aşağı inmenin en kolay yolu da budur.

Ama benim kolaylığa ihtiyacım yok. Şu anda değil. Hiç de bile.

Bu yüzden, ana yolda birinin büyükannesi gibi dolambaçlı yollarda ilerlemek yerine, ilk soldan, kenar şeridi olmayan, ciddi düşüşler ve cehennemden çıkmış gibi keskin virajları olan küçük bir kanyon yoluna sapıyorum.

Yolda hızla ilerlerken şapkam uçar ve saçlarım yüzüme çarparak yanaklarımı acıtır. Bu rahatsızlığı umursamam.

Dikkatim tamamen yola, bu yolu sürmeye odaklanmış durumda. Şu anda tek ihtiyacım olan yüzüme çarpan rüzgar, Shelby'nin motorunun gürültüsü ve en azından bu an için her şeyin tam ve eksiksiz kontrolüm altında olduğunu bilmenin verdiği coşku.

Elbette bu bir yanılsamadır ve bunu benden daha iyi bilen yoktur. Kimse kaderini kontrol edemez. Hayatlar kaybedilir. Hayaller yıkılır. Kalpler kırılır. Şu anda bir çukura girip arabayı takla atabilirim. Saint'in ofisine varmadan ölebilirim.

Ama heyecan da bu değil mi? Ve sonunda vakfın otoparkına girdiğimde, kontrolü yeniden ele geçirmiş oluyorum. Çünkü bir kez daha, o kaltağa kader parmağımı gösterdim.

Kazandım.

Bir an için, sadece sürücü koltuğuna oturup zaferimin tadını çıkarırım. Sonra dikiz aynasını ayarlarım, torpido gözünde tuttuğum fırçayı alırım ve gevşek, koyu kahverengi buklelerimi düzeltmeye başlarım. Her zaman şapka takarak araba kullanırım, bu da en kötü karışıklıkları önler, ama şapka uçtuğu için şu anda saçlarım berbat durumda.

Sonunda bagajı açıp valizimden tuvalet çantamı çıkarıyorum. İçinde küçük bir şişe Argan yağı var ve saçlarımın dolanmasını gidermek için birkaç damla kullanıyorum. Yıllarca Shelby'yi sürdükten sonra, yanımda bulundurmam gereken şeyleri öğrendim.

Bu fırsatı makyajımı düzeltmek için de kullanıyorum, dikiz aynasını makyaj aynası olarak kullanıyorum. Los Angeles'tan üstü açık arabayla gelmeme rağmen, hala oldukça bakımlıyım, muhtemelen başlangıçta çok fazla makyaj yapmadığım içindir. Kahverengi gözlerimi vurgulamak için biraz altın rengi göz farı. Biraz parlatici. Tabii ki maskara ve biraz allık.

Normalde yüzüm ve saçım konusunda pek titiz değilim. Giysilerim konusunda da öyle. Elbette, gece dışarı çıkarken giyinip süslenmeyi severim, ama muhabir olmanın en sevdiğim yanı kot pantolon ve tişört giyerek yaşamaktır.

Çünkü çoğu gün masamda oturup yazıyor ya da telefonla çalışıyorum.

Ancak bugün olabildiğince profesyonel görünmek istiyorum. Saint'in hiç şık görünmediği bir fotoğrafını görmedim. Hatta, kusursuz bir şekilde mükemmel görünüyor. Onun kadar şık görünmeden oraya gidersem yazıklar olsun bana. En azından Roger bunu bekliyor.

Dün, Shelby'yi Kaliforniya'ya götürmek için New York'tan beş gün süren bir yolculuktan sonra Los Angeles'ta arkadaşlarımla yanına kaldım. Bu sabah arkadaşlarımla öğle yemeği yedikten sonra Laguna Cortez'e doğru yola çıktım. Planım, vakıf hakkında makale yazarken ve Peter Amca ile ilgili gerçekleri araştırırken Brandy'nin yanında kalmak. O üniversiteden sonra buraya geri taşınmış, dün gece onu arayıp röportajımdan sonra onunla buluşacağımı söyledim.

Los Angeles'tan ayrılmadan önce görüşme için giyindim. Sade siyah bir pantolon takım, beyaz ipek bir tişört ve bol kesim bir blazer. Şu anda düz ayakkabılar giyiyorum, ama arkaya uzanıp daha önce oraya sakladığım muhteşem Christian Louboutin topuklu ayakkabılarımı alıyorum.

Tasarımcı ayakkabılar benim zayıf noktamdır ve aslında onları satın alacak kadar param olmadığı için, onları bir oyun haline getirdim ve konsinye mağazalarında, ikinci el mağazalarında ve eBay gibi çevrimiçi sitelerde arıyorum. Bunları birkaç ay önce bir emlak satışında buldum. Tam bir kazanç. Ayrıca, her zaman 1,65 metre olan boyuma çok ihtiyaç duyduğum birkaç santim ekleme avantajı da var, bu da mülakatlarda her zaman hoş bir şey. Kendimi savunabilirim, ancak ekstra boy ekstra güven verir.

Hazır olduğumda, babamın eski deri çantasını alıp arabadan inerim. Bir an durup, uzun zaman önce yıkılmış bir marketin betonarme kalıntıları üzerinde yükselen etkileyici binaya bakarım. Beton pişmiş ve çatlamıştır. Bu bina, sahipliği tartışmalı bir çirkinlikti ve Alex ile ben bazı geceler birlikte dondurma almaya giderken buradan geçerdi.

Peter amcanın evinden, Sanat Bölgesi'ne erişim noktası olan doğu-batı caddesi Pacific Avenue'ye yürürdük. Köşedeki dükkandan dondurmamızı alır, sonra Pacific Coast Highway boyunca yaklaşık bir mil güneyde yürüdükten sonra otoyolu geçip bu arsaya gelirdik. Sonra okyanusa ve gelgit havuzlarımıza doğru yürümeye devam ederdik.

"Ne kadar da harap," dedi Alex bir keresinde, boş arsayı bozan çatlak beton ve güneşte kurumuş otlara bakarak.

Etrafa baktım ve omuz silktim. "Sadece beton."

"Göz zevkini bozuyor. Tam burada, Sahil Otoyolu ile okyanus arasında. Daha iyisini hak ediyor."

"Şey..." Atılmış bir tebeşir parçası aradım. Çocuklar çizim yapmak için bolca kullanıyorlardı, bu yüzden bulmak zor olmadı. Eğilip *EI* ve *Alex'in evi* yazdım, ilk öpüşmemizden birkaç hafta sonra bana takmaya başladığı takma adı kullanmaya özen gösterdim. Diğer herkes bana Ellie diyordu.

Sonra ona gülümsedim. "Artık bizim. İstedığımız her şey olduğunu hayal edebiliriz. Bu durumu daha iyi hale getirir mi?"

"Oh, EI," dedi, o tatlı, seksi gülümsemesiyle. "Evet, daha iyi. Gerçekten daha iyi."

Şimdi, donmuş bir şekilde duruyorum, anılarımda kaybolmuşum. Sonra boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kendimi geçmişten koparıyorum. Şimdi önümde yükselen bina tamamen çimento, çelik ve camdan yapılmış, şık hatları ve keskin açıları var. Güneş ışığında parıldayan beş katlı bina, kumlu plaja ulaştıkça azalan geniş bir çevre dostu peyzajla tamamlanıyor.

Kesinlikle muhteşem, ama hiç hoşuma gitmiyor.

Çünkü bu bina burada olmamalıydı. Ve çevreye duyarlı peyzaj tasarımı ya da yerel kaynaklı malzemeler umurumda değil. Açılarının güzelliği ya da bu devasa yapının, sanki kıyı şeridine aitmiş gibi, sarp kayalıklar ve kayalık koylar gibi yerden yükseldiği şekli umurumda değil.

Ve muhteşem Devlin Saint'in, mülkiyeti tartışmalı olan gelişmemiş bir araziye alıp, sorunu çözdükten sonra DSF'nin ofisleri gibi olağanüstü bir yapı inşa etmesini de hiç umursamıyorum.

Çünkü burası bizim alanımızdı. Bizim yerimizdi. Ve Saint'in benden bu anıyı çaldığı için ondan nefret ediyorum.

Yeni bir öfke dalgası içimi kaplıyor. Bu sefer Saint'e ya da Alex'e değil. Hayır, bu sefer kendime kızgıyım. Çünkü Alex Leto bir pislikti. Manipülatif bir orospu çocuğuydu ve ona hiçbir şey borçlu değilim, sıcak ve güzel anılarımı bile.

Onu zihnimden silebilseydim, silerdim, ama en azından, benim üzerimdeki etkisini ortadan kaldırmam gerekiyor. Ve lanet olsun, hemen şimdi başlayacağım.

Derin nefesler alıp, kendimi bilinçli olarak topluyorum. Sonra, binayı yeniden incelerken güneşten gözlerimi korumak için elimi alnıma koyuyorum. Ve bu sefer, o kadar da kötü olmadığını itiraf etmeliyim. En azından Saint oraya gidip bir şeyler inşa etmiş

bir şey inşa etti. Gözü tırmalayan bir şeyi alıp muhteşem bir şeye dönüştürdü. Alex Leto'nun tek yaptığı kaçmaktı.

Ona güvenmiştim, o ise beni paramparça etti.

Ama artık daha akıllıyım. Daha da güçlüyüm. Tıpkı onun dediği gibi. Ve biliyor musun?

Siktir et Alex Leto'yu. O zaten karanlık günlerimde beni terk ettiği için siktir et onu. Tek kelime etmeden kaçıp bir daha hiç haber vermediği için siktir et onu. Ben zaten kırılmış ve parçalanmışken son darbeyi vurduğu için siktir et onu.

Çoğunlukla, kalbimi kırdığı için onu sikeyim.

BÖLÜM BEŞ

Devlin Saint Vakfı'nın lobisi, aslında iyi tasarlanmış, sade ama etkileyici bir kutudan ibaret. Sağımdaki cam duvar okyanusa bakıyor ve fırçalanmış beton duvarlarda sıralanan çeşitli sanat eserlerini vurgulamaya yardımcı olan bol miktarda doğal ışık sağlıyor.

Sol taraftan bir koridor kıvrılarak uzanıyor, ancak o kadar hızlı bir dönüş yapıyor ki nereye çıktığını göremiyorum. Muhtemelen ofisler. Üst katlara çıkan devasa asansör merdiveniyle keskin bir tezat oluşturan, göze çarpmayan bir asansör var.

Kapının içinde durup dördüncü kata bakıyorum.

Devlin Saint'in özel ofisi orada ve şu anda opak olan cam pencereleri görüyorum. Vakfın iç pencerelerinde mahremiyet için panjur bulunmadığını, bunun yerine camın opak ve şeffaf arasında geçiş yapmasını sağlayan bir tür teknoloji kullanıldığını okuduğumu hatırlıyorum.

Bu teknolojinin pahalı olduğunu tahmin ediyorum ve dünya çapında muhtaç kurumlara finansal yardım sağlamaya adanmış bir kuruluşun neden Walmart'tan panjur satın almak yerine sihirli cama para harcamayı tercih ettiğini merak etmeden edemiyorum.

Vakfı araştırmış olmama rağmen, bir parçam hala buranın, yıpranmış devlet satılık masaları ve duvarlara asılmış ucuz kağıt takvimlerle, kısıtlı bir bütçeyle çalışan bir yer olmasını bekliyordu. Toplanan her kuruşun, iyilik yapmak için dışarıya gönderildiği bir yer.

Bu ultra modern, biraz ürkütücü düzen, birazcık rahatsız edici.

Acaba amaç bu mu diye merak ediyorum ve Saint'e soracağım sorular listesine bir tane daha ekliyorum.

Lobiden geçerek, merdivenlerin kemerinin altında bulunan büyük resepsiyon masasına doğru ilerliyorum. Yakınlarda, iki adet döşemeli bank L şeklinde dizilmiş, muhtemelen benim gibi bu operasyonun merkezine henüz kabul edilmemiş olanlara dinlenme imkanı sunuyor. Her iki bankanın önünde birer adet dikdörtgen masa bulunuyor, her ikisi de renkli ciltli kitaplar ve birkaç ince broşürle kaplı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Benim yaşlarımda bir adam bana gülümsüyor ve herhangi bir aktörün kıskanacağı türden mükemmel dişlerini gösteriyor.

"Elsa Holmes," diyorum ve ona aynı derecede parlak ve ışıltılı basın kartımı gösteriyorum. "Aslında, sadece Ellie. Bay Saint ile randevum var."

"Tabii ki." Başını eğip, muhtemelen masanın cam yüzeyine gömülü bilgisayar ekranına bakarak gizli bir klavyeye basıyor. Kaşları çatılıyor. "Üzgünüm, Bay Saint şu anda müsait değil gibi görünüyor."

"Oh." Telefonumu kontrol ediyorum, ama bu sadece alışkanlıktan. Saatin kaç olduğunu biliyorum — tam dört. Randevumun saat kaçta olduğunu da biliyorum — dört çeyrek. "Özür dilerim, bu sabah randevuyu teyit etmek için aradım. Bir şey mi oldu?"

Boynuna kızarıklık yayılmaya başlar ve DSF'de işlerin çok daha sorunsuz gitmesinin beklendiğini ve genellikle de öyle olduğunu hissederim. "Oturmak isterseniz, birisi hemen sizinle ilgilenecektir."

Başımı sallıyorum. Randevuyu iki kez mi verdiler, yoksa Saint bir anda fikrini değiştirip personelini terk mi etti, emin değilim, ama burada kesinlikle bir şeyler yolunda gitmiyor.

"Gecikme için tekrar özür dilerim. Beklerken bir şey ister misiniz? Kahve? Su?"

Kahve istiyorum, ama beyaz gömleğim olduğu için su içmeyi tercih ediyorum. Şişelenmiş maden suyunu yudumlarken, banklardan birine oturup kitapları karıştırıyorum. Her biri vakıfla ilgili ve bir yıllık çalışmayı temsil ediyor. Bunlar büyük boyutlu kahve masası kitapları, çoğunlukla çeşitli projelerin resimleriyle dolu ve sadece hibenin amacını ve projenin nasıl ilerlediğini açıklayan kısa metinler var.

Geçen yılın albümünü yavaşça karıştırarak Saint'in fotoğrafını arıyorum, ama pek fazla yok. Adam açıkça mahremiyetine düşkün.

Yine de, marketten geçerken ona rastlasam tanıyacak kadar yeterince fotoğrafını gördüm. Ve onun, çenesine kadar uzanan dalgalı siyah saçları, köşeli yüzünü vurgulayan koyu çerçeveli gözlüklerinin arkasına sakladığı zümrüt yeşili gözleri ve kaşını ikiye bölen, elmacık kemiğini bozan ve kısa kesilmiş bıyığını kesen ince bir yara izi olan altın kahverengi teniyle, gülünç derecede yakışıklı olduğunu biliyorum.

Sonuç olarak, o sadece yakışıklı değil, tam da benim tipim. Ve onda Alex'i hatırlatan bir şey var, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. İkisi de aynı ten rengine sahipler, ama Alex sarışındı ve sakalı yoktu. Yüzü daha yuvarlaktı, burnu biraz daha genişti ve gözleri çok güzeldi, ama kum rengi, altın kahverengiydi, canlı yeşil değildi.

Yine de Saint'in resmi Alex'in anısını çağrıştırıyor ve bunun röportajımız sırasında yardımcı mı yoksa engel mi olacağına karar veremiyorum.

Gerçek şu ki, Saint hakkında çok az şey biliyorum. Ama kim bilir ki? O pek de içine kapanık biri değil, ancak röportajlarda odak noktasını vakıf ve misyonuna tutuyor, kişisel soruları dikkatlice işine yönlendiriyor, o kadar ustaca ki çoğu zaman soruyu soran muhabir bu değişimi fark etmiyor bile. Ama ben fark ettim. Geçen haftanın çoğunu vakfın basın konferanslarının tekrarlarını izleyerek geçirdim ve bu adam basını manipüle etmede bir uzman.

Kendi kendime gülümsüyorum, eminim bana da aynı taktikleri uygulayacaktır. Ne yazık ki, onun niyetini anlayacağım, üstelik ben zorlu mücadeleleri çok seviyorum.

Aynı zamanda, ben aptal değilim. Makalemde kişisel detayları ortaya çıkarmak kolay olmayacak. Araştırmam, Saint'in DSF'yi kurmadan önceki kişisel ve profesyonel hayatı hakkında neredeyse hiçbir şey ortaya çıkarmadı. Aslında, en temel bilgiler dışında hayatının hiçbir yönü hakkında bir şey bulamadım. Doğum yeri. Ebeveynlerinin isimleri. Eğitim. Askerlik.

Ailesi ölmüş, son birkaç gün içinde ulaşabildiğim birkaç profesör onu sessiz ama çalışkan biri olarak hatırlıyor ve ordunun basın sözcüsü onun askeri sicilinin parlak ve kusursuz olduğunu doğruladı. Hiçbir uyarı işareti yok. Ama gerçeklerin arkasında hiçbir somut kanıt yok. Hiçbir süsleme yok. Kişisel servetinin bir milyar doların üzerinde olduğunu biliyorum, ama bunun dışında Devlin Saint etkileyici ama sıradan birisi olarak görünüyor.

Şu anda otuz milyar doları aşan bir bağış fonuna sahip bir hayır vakfı kuran bir adam için tuhaf bir tanım.

Roger'a, Oz'un büyücüsü gibi görüldüğünü söylemiştim. Ve perdenin arkasındaki gerçek adamı görmek için sabırsızlanıyorum.

"Ellie!"

Adımın sesini ve tanıdık gelen sesi duyunca başımı kaldırdım. Yüzünün bir tarafını çevreleyen tek bir gri çizgi olan siyah saçlı bir kadın bana doğru büyük adımlarla geliyordu, gülümsemesi o kadar genişti ki neredeyse gözlerimi kamaştırıyordu.

Ellie ellili yaşlarının başında gibi görünüyor, yüksek elmacık kemikleri ve dergilerde zarif olarak sınıflandırılan bir yüz yapısı var. Kusursuz giyinmiş, benden yaklaşık on santim uzun ve benim çok imrendiğim pembe Stuart Weitzman Nudist sandaletlerinin titanyum topuklarıyla kendinden emin adımlarla yürüyor.

Tanımak isteyeceğim türden bir kadına benziyor, ama kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

Pes etmek üzereyken, birdenbire her şey yerine oturdu. "Bayan Danvers?"

Gülümsemesi güneş ışığı gibidir. "Beni tanıyacağını umuyordum." Kollarını açar ve ben aceleyle ona doğru koşar, kendimi onun kucaklamasına bırakırım. "Çok uzun zaman oldu."

"Öyle," diyorum içtenlikle, çünkü Laguna Cortez'den ayrıldığımda özlediğim insanlardan biri oydu.

Babam her zaman ilk izlenimle kimseyi yargılamamamı söylerdi, ama Tamra Danvers hakkındaki ilk izlenimim, babamın çılgın Bayan Danvers'ın oynadığı *Rebecca* filmini çok sevmesi nedeniyle, korkutucu ve stoik bir kadın olduğu yönündeydi. Ona ısınmam biraz zaman almıştı, ama bir kez ısındıktan sonra, tamamen ona bağlandım.

"Bana topluluk bültenlerini yazmama yardım ettiğin zamanları hatırlıyorum. Şimdi ise *The Spall* gibi bir dergi için yazıyorsun. Seninle gurur duyduğumu söylemek çok mu banal olur?"

Kafamı sallıyorum. "Hiç de değil. Senden gelen bu sözler benim için çok anlamlı." Tamra Danvers, ben lise üçüncü sınıfa başladığım sıralarda polis karakolunda topluluk irtibat görevlisi olarak çalışmaya başladı. Salı ve perşembe günleri boş zamanlarımda orada staj yapıyordum ve o zamanlar da babam gibi polis olmak istediğimi düşünüyordum.

Kocasının askeri bir operasyonda öldüğünü söylediğinde, beklenmedik bir şekilde bir bağ hissettim. İkimiz de sevdiğimiz insanları beklenmedik bir şekilde kaybetmiştik.

Alex kaçtıktan yaklaşık bir ay sonra işten ayrıldı. Ama iz bırakmadan gitmedi. Yaşlı bir ebeveynine bakmak için Phoenix'e taşınmıştı. Onu özlemiştim, ama o zamana kadar ben de bir ayağım şehir dışındaydı.

"Seni görmek çok güzel, ama neden buradasın?" Bu sorunun kibar olmaktan uzak olduğunu geç fark ederek yüzümü buruşturuyorum.

"Programdaki karışıklık için senden özür dilemek için. Seni onun programında bu sabah fark ettim, stajyerim ilk görüşmeyi ayarlamıştı. Bay Saint'in programı değiştiğinde seni aramalıyım. Ama dürüst olmak gerekirse, ben de seni görmek istedim."

"Bunu yaptığına sevindim," diyorum. "Ama ben neden *buradasın* demek istedim." "Oh! Bu kasabayı özledim. Bay Saint vakfını kurduğundan beri

"

Başımı salladım. Roger benim için röportajı ayarlamıştı. Aksi takdirde, eminim onun adını tanıyacaktım.

"Bay Saint'in asistanıyla görüşüp röportajınızı gelecek haftaya ertelemek için bir kontrol edeyim," diyor şimdi. "Bir süre şehirde kalacaksınız, değil mi?"

"Evet. Ayrıca araştırma odasında da biraz zaman geçirmek istiyorum. Belki yarın ikisini de yapabilirim?" Devlin Saint Vakfı'nın en önemli varlıklarından biri, desteklediği davalar ve mücadele ettiği korkunç olayların tüm yönleriyle ilgili araştırma materyallerinden oluşan kütüphanesidir. Makalemin ana konusunu oluşturacak Nevada insan kaçakçılığı çetesiyle ilgili belgeleri görmek için sabırsızlanıyorum.

"Korkarım ki olmaz. Yarın bir galamız var, bu yüzden hazırlıklar için halka kapalıyız." Başını eğip beni inceliyor. "Resmi olarak biletlerimiz tükendi. Ama..." Sesi kesiliyor, sonra deri klasörünü açıyor. "Kaçak," diyor ve bana bir tane uzatıyor. "VIP'ler için birkaç tane ayırıyoruz."

"Ooh. Alacağım. Başını belaya sokmayacağın sürece."

"Hiç şansı yok," diyor. "Ama olsa bile, buna değer." Sonra göz kırpmıyor. Ne kadar uğraşsam da, şakayı anlamıyorum.

Tamra'yı görmemiş olsaydım, röportajın iptal olması nedeniyle berbat bir ruh hali içinde olurdum. Ama sadece galaya bilet kazanmakla kalmadım - ki bu, makaleme kolayca dahil edebileceğim bir etkinlik - aynı zamanda bir arkadaşım ile da bağlantı kurdum. Brandy gibi, Laguna Cortez'de geçirdiğim yıllarla ilişkilendirdiğim birkaç iyi şeyden biri olan biriyle.

Ayrıca, bu şekilde yarın bütün günümü Peter'a odaklanarak geçirebilirim, dizüstü bilgisayarımın başında Saint hikayesi üzerinde çalışmak yerine. Ve bu öğleden sonranın geri kalanında serin sonbahar havasının tadını çıkarabilirim. Kaliforniya'da yazlar harikadır, ama sonbahar her zaman yılın en sevdiğim mevsimdir. Kasaba biraz daha sakinleşir, gün batımları muhteşemdir ve plajlarda dolaşan turist sayısı azalır.

Aslında...

Otoparka ve Shelby'ye geri dönme sürecinde bir ara verip, binanın arkasına doğru taşlı bir yolu takip etmeye başlıyorum. Vakfa daha önce hiç gelmemiş olsam da, araştırmamı yaptım ve zihnimdeki haritayı takip ederek küçük detayları dolduruyorum, böylece sonunda burayı burada çalışan herkes kadar yakından tanıyacağım.

Vakfın arkası Pasifik'e bakıyor ve bu duvar tamamen katlanabilir cam panellerden yapılmış ve büyük, üstü kapalı bir taş döşeli terasa açılıyor. Terasın odak noktası ise muhteşem bir ateş çukuru. Terasın ötesinde, plaja doğru kıvrılan yürüyüş yollarıyla dolu peyzajlı bir bahçe var.

Verandayı geçip binanın güney tarafını geçiyorum. Solumda, PCH'nin diğer tarafında bulunan ve hatırlayabildiğim kadarıyla Laguna Cortez'in vazgeçilmez bir parçası olan küçük otel SeaSide Inn'i doğrudan görebiliyorum.

Bir zamanlar amcam, kasabadaki birkaç başka otel ile birlikte bu otelin de sahibiydi. Hatta ofisin dekorasyonuna bile yardım ettim, Home Depot'a gidip boya örneklerine bakmak da yardım sayılırsa tabii. Ya da dekorasyon.

Diğer yöne dönerek okyanusa bakıyorum. Gelgit havuzları sadece birkaç adım uzaklıkta ve o yöne doğru bir adım atıyorum, sonra duruyorum. Gelgit havuzları benim ve Alex'in yeri ve uzun, boş kumulların arasından yükselen gözenekli gri kayalıkların arasında geçirdiğimiz o zamanları çok sevmiştim. Orası onun beni ilk kez öptüğü yeri. Her zaman kendimi güvende hissettiğim bir yer.

Dahası, o gittiğinden beri geri dönmediğim bir yeri.

Bu anıları inkar etmek mi yoksa korumak mı için bilmiyorum, ama şu anda geri dönmeye cesaret edemiyorum. Bunun yerine, bir kez daha otoyola dönüp, solumda temelin güney duvarı kalacak şekilde yürümeye başlıyorum.

Bu açıdan, dördüncü katın balkonunu görebiliyorum ve binanın mimarisi hakkında okuduğum makaleden, Saint'in özel ofisine baktığımı biliyorum. Çok fazla bir şey görebildiğimden değil. Bulunduğum yerden, alt tarafı, balkonun cam bariyerinin bir kısmı ve içeriye açılan cam kapının çok küçük bir kısmı görünüyor. Yine de, bir an durup Saint'in penceresinin önünde durduğunu ve beni de izlediğini hayal ediyorum.

Kaşlarımı çatarak, onu röportajımızı ertelemek zorunda bırakan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Şehirden mi ayrıldı? Yoksa şu anda ofisinde mi?

Belki de gerçekten penceresinden aşağıya, bana bakıyordur.

Tabii ki bunun için hiçbir neden yok, bu yüzden binanın önünden geçmeye devam ediyorum, böylece etrafından dolaşp Shelby'ye geri dönebileyim.

Ama her adımda, o karıncalanma hissi daha da güçleniyor, izlendiğime dair tuhaf bir his. Bu, görmezden gelebileceğim bir şey değil. Lanet olsun, ben bir polis tarafından yetiştirildim ve okula dönmeden önce iki yıl boyunca bu işi yaptım.

Yürürken, hiçbir uyarı olmadan, arkama dönüp baktım.
Okyanusa. Gelgit havuzuna giden yola. Ve Devlin Saint'in ofisinin
balkonuna.

Orada duruyor.

Onu barındıran binanın gölgesinde kaybolmuş bir adam.

Saint olmalı.

Ve beni izliyor.

BÖLÜM ALTI

"Buradasın!"

Brandy'nin çığlığını duyduğumda, onu kaldırımda koşarken görüyorum, pembe uçlu sarı saçları bana doğru koşarken uçuşuyor. 1,80 metre boyunda ve kıvrımlı vücutlu, benden neredeyse 18 santim uzun ve ikimizin devrilmemesi bir mucize.

"Seni kaltak!" Brandy'nin melodik sesinde mizah ve biraz da gerçek bir sinirlilik var. "Dün benim evimde olman gerekiyordu. İçki içip dedikodu yapacaktık, sen bana ödevini anlatacaktın, sonra da bu sabah sen muhabirlik işine gitmeden önce sahilde koşacaktık."

"Bu tamamen yanlış," diye itiraz ediyorum ve kendimi kurtarıp, The Cask & Barrel'ın dış duvarına doğru çekiyorum, böylece içeri girmeye çalışan müşterilerin önünü kapatmıyoruz. "Asla koşturamaz olmam." Brandy bunu biliyor. Bana kalırsa, koşmak cehennemin en büyük işkencelerinden biridir.

"Tamam, peki. Ben koşarken sen Jake ile top oynayacaktın." Taş ve ahşap cepheye yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturur.

"Zavallı Jake." Jake, Brandy'nin hala kendini köpek yavrusu sanan yaşlı laboratuvar köpeği ve melez köpeği. Onu barınaktan eve getirdiği gün oradaydım ve Jake'i, şehirden ayrıldıktan sonra gerçekten özlediğim birkaç arkadaşımın biri olarak görüyorum. "Benden nefret ediyor mu?"

"Benim kadar değil," diyor bana. "Hadi ama Ellie. Neredeydin sen? Önce dün geleceğini söyledin, sonra bu sabah sadece boşaldığında bana mesaj atacağını söyleyen bir SMS aldım."

"Boşaldığımda seni aradım. Dün *de* aradım. Los Angeles'ta arkadaşlarımda kalacağımı söyleyen bir mesaj bıraktım."

"Mesajmış, hadi oradan. Bana mesaj bırakmamışsın." Balmumu kaplı kanvas çantasından telefonunu çıkarır ve ekrana dokunur. "Tek bir sesli mesaj bile yok ve..."

"Telesekreterin, Brandy. Evde olması için ısrar ettiğin, böylece — ne demiştin? — cep telefonuna daha az bağlı olabileceğin telesekreterin."

"Evet, öyle. Ama gerçek arkadaşlarımdan onu arayacağını hiç düşünmemiştim."

Kafamı pub'ın pürüzlü dış cephesine çarpmamak için kendimi zorluyorum. Brandy'yi anaokulundan beri tanıyorum, bu yüzden ikimiz de birbirimizin tuhaflıklarını çok iyi biliyoruz. Öte yandan, gününün çoğunu sosyal medyada kendini ve şu anda taşıdığı gibi el yapımı çantalar ve bez çantalar sattığı çevrimiçi mağazasını tanıtmakla geçirdiğini düşünürsek, "daha az bağlı" olma hedefi bana her zaman şüpheli gelmiştir.

"İçeri gir," diyorum. "Bir içkiye ihtiyacım var ve *BB* Bags'in nasıl gittiğini duymak istiyorum." Bu kısaltma onun için, Brandy Bradshaw için. Dünyadaki en orijinal marka adı olmasa da, bu ismi ben buldum, bu yüzden şirketinin başarısına kişisel olarak yatırım yapmış gibi hissediyorum.

"Gerçekten çok iyi," diyor, kapıyı bizim için açık tutan sevimli adama teşekkür ederek başımızı sallarken.

The Cask & Barrel, Brandy'nin şu anda yaşadığı yerin aşağısındaki tepede bulunan yeni bir bar ve ne kadar uğraşsam da, eskiden bu mekanın yerinde ne olduğunu hatırlayamıyorum. Bu, artık buranın benim kasabam olmadığı gerçeğini vurgulayan garip bir duygu. Ama belki de bu iyi bir şeydir. Tanıdığım Laguna Cortez'den uzaklara ve hızlıca kaçtım. Belki de yeniden başlamak bana daha iyi gelir.

Burası, etrafı oturma yerleriyle çevrili, oval şekilli, cilalı meşe barın hakim olduğu bir pub.

"Gerçekten iyi ne demek?" diye soruyorum, barda bulunan tek iki boş koltuğa oturup siparişimizi verdikten sonra.

"Online satışlar harika. Ayrıca, buradaki ve Los Angeles'taki birkaç butikte de ürünlerim satılıyor."

"Bu harika, ama şaşırmadım." Bu sadece bir klişe de değil. Tasarladığı ve ürettiği çantalar muhteşem ve

babamın çantasını bu kadar sevmeseydim, ben de düzenli olarak bir tane taşırdım.

Brandy'nin bir gün sahneye çıkacağına tamamen inanıyorum. O zamana kadar, o aç bir sanatçı. Harika bir evi, melek gibi bir ev sahibi ve asgari kira ödeyen şanslı bir aç sanatçı.

"Öğrenci kredimi çoktan ödedim ve gelecek ay parça başı işlerde yardımcı olması için part-time birini işe alacağım."

"Vay canına," diyorum, o ise kendinden çok memnun olduğu belli olan geniş bir gülümsemeye karşılık veriyor.

Öyle olmalı. On altı yaşında nefesini kesen birisi için, en iyi arkadaşım oldukça iyi başardı.

Barmen içkilerimizi önümüze koyar, bana bir burbon, Brandy'ye bir margarita. Ben hızlıca bir yudum alırken, Brandy pipetinin ucunu emip bana doğru uzatır, başını bir yana eğerek pembe uçlu saçlarının sol göğsünün şişkinliğini süsleyen küçük tüy dövmesini okşar.

"Tamam, artık ilgisizmiş gibi davranamayacağım," dedi sonunda. "Saint nasıl biri? Ağzın kurudu mu? Fotoğraflarda çok seksi görünüyor, ama insanlar onun gerçekte o kadar yakışıklı olduğunu söylüyorlar ki ağzın kururmuş."

Ağzımı büküp önümüzdeki kaseden bir Brezilya fıstığı alıyorum. "Bilmiyorum. Bir sorunu çıktı ve yeniden planlanıyor."

"Çok kötü."

Omuzlarımı silkiyorum. "Olur böyle şeyler. Sadece..." Sözümü yarıda kesip başka bir fındık alıyorum, çünkü görünüşe göre sandığımdan daha açım.

"Ne?"

Fındığı yutarken bardağımı çeviriyorum, tek buz küpünün dönüp durmasını izliyorum. "Ben çıkarken onun beni izlediğini gördüm. En azından öyle olduğunu düşünüyorum."

"Yani seni ekti mi? Hiçbir işi yoktu mu?" "Bilmiyorum.

Muhtemelen hayal görüyorum."

Kafasını salladı. "Olmaz. Polis içgüdüleri, değil mi? Kanıtlara göre hareket etmelisin ama içgüdülerine güvenmelisin. Lamar bana hep bunu söyler."

Dedektif Lamar Gage ve ben Irvine'de birlikte üniforma giyiyorduk. Ben New York'a gitmek için istifa ettiğim sıralarda, o da Laguna Cortez'deki polis teşkilatına katılmak için istifa etti. Onu Brandy ile tanıştırdım ve üçlü bir dostluk kurduk.

"Artık polis değilim," diye hatırlatıyorum ona. "Saçmalık. Bu senin kanında var."

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen ofisindeydi ama önemli bir iş yapıyordu. Papa ile bir konferans görüşmesi gibi."

"Yeni tarih ne zaman?"

"Sözde Pazartesi, ama o kadar uzun süre beklemeyeceğim. Yarın akşamki galaya gideceğim. Umarım orada onu köşeye sıkıştırabilirim."

"Bak da Woodward ve Bernie gibi davranıyorsun."

"Bernstein," diye düzeltiyorum ve o gözlerini deviriyor.

"Biliyorum. Şaka yapıyordum. Konuyu değiştiriyorum," diye kararlı bir şekilde devam ediyor. "Neden buradasın?"

"Çünkü içki içelim dedin."

"Gazeteciliği unut. Stand-up komedi. Senin gerçek mesleğin bu."

Alaycı bir şekilde gülerim, sonra yüzündeki endişeyi görür ve ciddileşirim. "New York'ta kalmam gerektiğini düşünüyorsun."

Yüzündeki ifade, bir galeride sergilenmesi gereken kadar etkileyici bir hüznle dolu. *Kız: Derinden Üzgün*. "Geri dönmeni istiyorum," diyor. "Şu anda burada olduğun için çok mutluyum ve mutlu olduğum için kendimi çok suçlu hissediyorum. Çünkü bir nedenden dolayı gittin, Ellie. Aslında, birçok nedenden dolayı gittin."

"Geri dönmek için gelmedim." O da bunu biliyor. Uzun telefon görüşmeleri ve mesajlaşmalar yaptık. "Peter ve DSF makalesi için buradayım, sonra gideceğim."

"Bu tam bir saçmalık. İkimiz de bunun sadece hoş bir küçük profil yazısı olacağını biliyoruz, ne büyük olay ama. Bana daha büyük ve daha önemli şeyler istediğini söylüyordun. İyi işler yapan bir vakıf hakkında yazılmış önemsiz bir yazı değil."

"Sen..."

Elini kaldırdı, sert bakışları beni sessizliğe zorladı. "Amcan konusunda ise, gerçek ne kadar acı olursa olsun, on yıl sonra da muhtemelen çözümsüz kalacak. Mercado öldü. Bu da, daha başlamadan bir duvara çarptığın anlamına geliyor."

Yüzümü buruşturdum ama hiçbir şey söylemedim. Çünkü elbette haklıydı. "Babanın izinden gitmek ne oldu?"

Rozet yerine kalem mi? Korkunç şeyleri araştırıp sonra bunları sayfada ifşa etmek mi? Söylediğin tüm bu şeyler seni motive ediyor. Senin en çok sevdiğim yanının bu olduğunu bilmiyor musun? Yani, hadi ama. Ben çanta yapmak için motive oluyorum. Ve bu konuda iyiyim, elbette. Ama hayat değiştiren bir iş yapmıyorum ki.

Ağzımı açıyorum, ama o elini kaldırarak beni susturuyor. "Ben *değilim*," diyor kararlı bir şekilde. "Ama sen öylesin. Ya da öyle olmalısın."

Asla sadece fark yaratan insanlar hakkında yazmak istemedim. O kişi olmak ve sözlerinle fark yaratmak istedim. Ve nasıl çevirirsen çevir, burada olmanın sebebi bu değil. Bana yalan söylemek istersen söyle, ama kendine yalan söyleme."

"Vay canına," diyorum.

O yüzünü buruşturur. "Üzgünüm. Biliyorum. Ben bir kaltakım. Yapmamalıydım..."

"Sanırım bir sonuca varmak istiyorum." Sözleri o kadar hızlı söylüyorum ki, anlamsızca geliyorlar.

"Alex," diyor ve ben başımı sallıyorum. Brandy, Alex'le yattığımı ve onun kaçtığını bilen tek kişi. Bu sırrı mezara götüreceğine yemin etti. Alex'i ve onun nasıl gittiğini bilen Lamar bile, onun benim bekaretimi aldığını bilmiyor. Sadece, aşık olduğum bir çocuğun hayatımın en kötü gecelerinden birinde beni terk ettiğini biliyor.

"Peter amcama ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorum," diyorum yavaşça. "Yemin ederim, gerçeği ortaya çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve Devlin Saint ve Nevada'daki insan kaçakçılığı çetesinin dehşeti hakkında nihayet halka gerçekleri anlatan, etkileyici ve derinlemesine bir profil yazacağım. Ama, evet..."

Nefes alırken omuzlarım yükselip alçalıyor. "Evet, bir sonuca varmak için geri geldim. Bu kasabayla yüzleşmek için. O hayaletlerle yüzleşmek için. Sanırım buna ihtiyacım var."

Ve sonra, belki, sonunda bunu geride bırakabilirim. "Kapanış," diye tekrarlar ve ben başımı sallıyorum.

Gülümsemesi yavaş başlar, ama sonunda bu loş odayı aydınlatabilir. "İşte, bu kadar. Bilmek istediğim tek şey buydu."

Ve bence Brandy'nin en sevdiğim yanı bu: o, geçmişe takılmıyor. Bir şey bittiğinde, bitti işte.

"Yemek sipariş edelim mi?" Bar menüsünü alır. "Bir sonraki tur için alkolü emmesi için patates kabuğu olabilir mi?"

"Bunları bitirelim, sonra senin evine gidelim. Pizza sipariş edebiliriz."

"Kalbimi kazanmanın yolu," diyor. "Hem sebzeli hem de —Oh."

"Ne?" Sanki ses tonu başımın üstünü çeken gergin bir ipmiş gibi, daha dik oturuyorum.

"Fırsat kapıyı çalıyor. Saat 11 yönünde sevimli bir adam sana bakıyor. Barın diğer tarafında."

"Sanmıyorum
ki..."

"Sadece *bak*. Atlardan kaçarsan, eyerine geri dönemem."

"Bu ne demek şimdi?" diye itiraz ediyorum, ama bakıyorum, ancak renkli, parlak içki şişeleriyle dolu karmaşık raflar görüşümü engellediği için bir şey göremiyorum.

"Bu tarafa eğil," dedim, Brandy fısıldadı.

Öyle yapıyorum, sonra hızla dik pozisyona geri dönerken nefesimi çekiyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki gömleğimin titrememesine şaşıyorum. "Bu o," diye fısıldıyorum.

"O mu? Kim?"

"*Saint*."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Ciddi misin?" Onu daha iyi görebilmek için eğilmeye başlar. "Hayır, elbette ben..."

Onu geri çekerim.

"O bu," diye fısıldarım. "Bu tarafa bakıyor."

"O zaman git oraya. Ona röportajı hemen yapabileceğini söyle."

"Gerçekten yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" Ama bu soruyu sorarken bile, ben...

Cevabı biliyorum: Tabii ki, yapmalıyım. Eğer bu meşru bir çatışma ise, o da bunu kabul etmelidir. Peki ya bu öğleden sonra beni kasten başından savmışsa? En azından bunu öğrenmiş olurum.

"Devam et."

"Tamam." İçkimin son yudumunu bir dikişte içip başımı salladım.

"Tamam o zaman."

Aynen öyle yapacağım." Ve öyle de yaptım.

Ama ben barın onun tarafına vardığımda, Devlin Saint gitmiş.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Kaçtı. O orospu çocuğu kaçtı."

"Cidden mi?" Brandy yana doğru eğilir, sanki onu az önce kaçırmışım gibi. "Ne oluyor ya? Belki de bu öğleden sonra gerçekten seni ekmiştir."

Yüzümü buruşturup, bir içki daha sipariş etme isteğimi bastırıyorum. "Şimdi ne yapacağım? Onu aramaya mı çalışayım? Muhtemelen şu anda dışarıdadır. Biz..."

Brandy başını yana eğdi. "Hayır. İkimiz de, kapıdan çıkar çıkmaz arabasına atlamış bir adamı bulmak için Sanat Bölgesi'nde koşturmak istemiyoruz."

Haklı.

"O pislği unutamam ve benim evime gidelim. Pizza planını çok beğendim."

Ben de öyle, ama o daha önceydi. Şimdi sabırsızım. Sinirliyim. Ve çok kızgınım.

Barın içini daha iyi görebilmek için taburede yerimi değiştiriyorum. Ve gerçek şu ki, burada çok sayıda yakışıklı erkek var.

Brandy elini koluma koyuyor. "Ellie."

Gerginim. Bu, ömür boyu en iyi arkadaş olmanın hem nimeti hem de lanetidir. "Beni idare etmeye çalışma Bran. Ben sen değilim. Güller, çiçekler, şarap ve akşam yemeklerine ihtiyacım yok." Sadece heyecan istiyorum. Sadece unutmak istiyorum.

"Biliyorum. Ve bu iyi bir şey."

Ona bakıyorum. "Ciddi misin?" Benim pek de akıllıca olmayan tuhaflıklarımı kolayca kabul etmek, Brandy'nin öncelikleri arasında hiç yer almamıştır.

"Tabii. Benim gibi olmamana sevindim. Dünya bu kadar harika birini kaldıramazdı."

Gülümsememeye dikkat ederek gözlerimi deviriyorum.

"Sadece senin için endişeleniyorum."

Sesi o kadar yumuşak, o kadar samimi ki, onun ağırlığı altında ezilmekten kendimi alamıyorum. "Biliyorum."

Gerçek şu ki, ben de kendim için endişeleniyorum. Hızlı arabalar. Hızlı seksler. Ben bir terapistin rüyasıyım, ya da bir tane görseydim öyle olurdu. Şimdiye kadar, şeytanlarımdan yeterince uzak durdum, o ikonik koltuğa uzanma ihtiyacı hissetmedim. Belki bir gün, ama henüz değil.

Ve en iyi arkadaşım sayesinde, bu gece de onu beceremeyeceğim. Yenilgiyi kabul ederek vücudumu gevşetirken dudaklarımı gülümsemeye kıvırıyorum. "Sadece romantik komedi olmasın, tamam mı? O kadar şirinliğe gerçekten dayanamıyorum."

"Bound mu?"

Bunu düşünüyorum. Film yirmi yıldan eski ama en sevdiğim filmlerden biri. "İki seksi kız, pislik bir adamı alt ediyor mu? Evet. Bu gece için mükemmel görünüyor."

Ve aslında öyle de.

Brandy'nin evine döndüğümüzde, patlamış mısır yapıp Jake'in iki yanına kanepeye oturduk. Şarap içip patlamış mısır yedik ve film bittiğinde, kendimi daha az gergin ve kız gücüyle ciddi şekilde coşmuş hissediyordum.

Aynı zamanda kendimi boşlukta hissediyorum. Ve biraz da sarhoş. "Kahve içmek için tepeye iniyorum."

Brandy'nin evi, komisyonları çok yüksek olduğu için emlakçılar tarafından çok rağbet gören türden bir yer. Kanyonların arasında gizlenmiş, ama yine de Sanat Bölgesi ve plaja yürüme mesafesinde.

Bu, iki katlı, üç yatak odalı, taş ve ahşaptan yapılmış bir ev ve sahibi, her yıl yaklaşık kırk beş hafta seyahat eden ve Brandy'nin "Bay Büyük Adam" olarak adlandırdığı bir adam. Brandy, çok ucuz bir kira karşılığında evi düzenli tutuyor, postalarını ayırıp iletiyor, evle ilgili faturaları ve bakım işlerini hallediyor ve genel olarak evi yönetiyor. Benim işim daha fazla para kazandırıyor ve ben, şüpheli bir mahallede, riskli bir sıhhi tesisatı olan, altıncı kattaki bir stüdyo dairede yaşıyorum.

Brandy bana bakabilmek için yer değiştirirken Jake sızlanıyor. "Kahve şimdi mi?"

"Saat daha dokuz bile olmadı. Ve hazır kahve dışında bir şey istiyorum." Brandy, gerçek bir kahve makinesi olmadan bir şekilde hayatını idare etmeyi başarmış. Nasıl bu kadar iyi arkadaş olduğumuzu anlamıyorum.

"Bu senin kötü alışkanlığın olduğu için çok mutluyum, benim değil." Elini haşmetli bir şekilde salladı. "Git dünyaya ve kafeinin büyük tanrısının kutsamasını ara."

"Çok fazla şarap içtin." "Sen de öyle."

Buna karşı çıkamam. "Beni bekleme. Muhtemelen sahilde yürüyüşe çıkacağım."

Kaşları çatıldı. "Eşlik etmemi ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Teklifin için teşekkürler ama. Ben sadece... Sen geri dönmenin iyi tarafısın. Geri kalanıyla hala uğraşıyorum."

"Anlıyorum." Hızlı ve hüzünlü bir gülümseme gösterir.

Rahat pijamalarımı çıkarıp kot pantolon giydikten sonra dışarı çıkıyorum. Hava serin ve ay ışığı, Brewski'ye giden kısa yolu aydınlatmaya yetiyor.

Kahvemi alıp, gelgit havuzlarına ve Alex'in beni ilk kez öptüğü yere doğru yöneliyorum.

Biraz uzun bir yürüyüş ama umurumda değil. Ayakkabılarımı çıkarıp, Arts District ile DSF arasındaki sahil şeridini yürürken sallandırıyorum.

Gelgit havuzlarına ulaşır ulaşmaz ayakkabılarımı çıkarıyorum. Gelgit çekilmiş, bu yüzden havuzlarda sadece birkaç santim su var ve kayalıklar çoğunlukla kuru.

Birinin kenarına oturup, dalgalara bakarken kahvem son yudumunu yudumluyorum. Ay ışığında gümüş gibi parlayan köpükler, kendimi anılara kaptırmama neden oluyor. Parmakları saçlarımın arasından kayarken, başımın arkasını avuçlaması. Göğsümdeki çarpıntı, bana hayatta olduğumu hatırlatıyordu.

Ve öpüşmekten öteye gitmemiş olsak da, o gece aramızda bir bağ kurulmuştu ve bugüne kadar bu bağın nasıl kopmuş olduğunu anlayamıyorum.

Bilinçli olarak yapmaya niyetlenmeden, kot pantolonumun arka cebine uzanıp, içinde ehliyetim, kredi kartım, acil durumlar için 50 dolar ve yıllardır orada duran yırtık pırtık bir kağıt parçası bulunan ince kart cü

, kredi kartımı, acil durumlar için sakladığım elli dolarlık banknotu ve yıllardır orada duran yırtık pırtık kağıt parçasını içeren ince kart cüzdanımı çıkarıyorum.

Kağıt hala beyaz ve mürekkep hala okunabilir, ancak iki yırtık yarıyı bir arada tutan bant zamanla kahverengiye dönmüş.

Okumama gerek yok. Ne yazdığını çok iyi biliyorum. *Üzgünüm. Güçlü olduğunu unutma.*

Hepsi bu. Sadece iki basit kelime ve saçma bir klişe. İmza bile yok. Ve Alex'i bir daha hiç görmedim.

Amcam ölmüştü. Sevdığım adam gitmişti. Ve ben hiçbir şey anlamıyordum.

Kafam karışık. Kaybolmuştum. Cevaplar istiyordum. Alex'i istiyordum.

Günler geçtikçe, kafamın karışıklığı öfkeye, sonra da nefrete dönüştü. Ya da onu nefret etmek istedim. Bunu gerçekten başarabildiğimden emin değilim. Çoğunlukla, sadece uyuşmuş hissediyordum.

Peter'in infaz tarzı cinayetini düşünürsek, Alex muhtemelen korkmuş ve kaçmıştı. En azından, Ricky Mercado teslim olduktan sonra Şef Randall bana böyle söyledi.

Evet, Alex'in neden gittiğini biliyordum. Ama neden geri dönmediğini hala anlamıyorum. Ya da neden ben uyurken gizlice kaçtığını. Ya da kalbimi kırdığını bildiği halde bana iki anlamsız cümle dışında hiçbir şey bırakmadığını.

Bir parçam onun beni sadece kullandığını inanmak istiyor. Tanıştığımız gün bana takıntılı hale gelen genç bir psikopat olduğunu ve sonra ona umutsuzca aşık olan naif küçük kızın bekaretini bozmak için iğrenç bir plan yaptığını.

Buna inanabilseydim muhtemelen daha kolay olurdu. Ama inanmıyorum. Aramızda yanan şey gerçek ve büyüleyici. Giderek ikimizi de ihanet etti ve nedenini anlamıyorum.

Dahası, nedenini *asla* anlayamayacağım. Çünkü bunu bilen tek kişi artık yok.

Üniformalı olduğum süre boyunca onu bulmaya çalıştım. Onu bulmak istedim. Karşısına geçip bana nedenini söylemesini istemek istedim.

Neden gittiğini. Neden beni incittiğini. Ama onu bulamadım. Onun izini bile bulamadım.

Belki de o ayrıldıktan hemen sonraki günlerde dedektiflik yapmayı düşünseydim, daha fazlasını keşfedebilirdim. Ama o zamanlar yıkılmıştım, derin bir keder çukurunda kaybolmuştum. Ve sonunda kendimi o çukurdan çıkardığımda, Alex'e uzanan tüm ipler kopmuştu.

Belki de en iyisi böyleydi. Onu affedebileceğimi sanmıyorum.

Ama bir sonuca varmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Sanırım hâlâ da öyle.

Ve bunu asla elde edemeyeceğimi bilmek ruhumu kemiriyor. Bir iç çekerek, artık soğumuş kahvemini son yudumunu alıp ayağa kalkıyorum

Brandy'nin evine geri dönmeye hazır. Başımı eğik tutarak okyanusa sırtımı dönüyorum, keskin kayalıklara takılıp düşmemek için adımlarıma dikkat ediyorum.

Kumda güvenli bir yere ulaşır ulaşmaz başımı kaldırıp ayakkabılarımı arıyorum. Ama *onu* gördüğüm anda ayakkabılar ve Brandy hakkındaki tüm düşüncelerim bir anda uçup gidiyor. Kumun kenarında karanlıkta duran adam, yüzü aşağı doğru eğik, bu yüzden sadece gölgeli gölgeler ve gözlüklerinde ay ışığının parıltısını görebiliyorum.

Devlin Saint.

Onu tanıdığım anda, buz gibi bir korku bedenimi sardı ve ben de o kalıcı adrenalini ona saldırdım. "Seni orospu çocuğu! Röportajımı iptal ettin, sonra da peşimden mi geldin?" Ona doğru yürüdüm. "Ne? Lanet beton kalenden bana tepeden bakmak yetmedi mi? Ya da barda beni gizlice izlemek? Sen..."

Gözlüklerini çıkarır, aynı anda başını kaldırır ve sözlerim boğazımda takılır.

Oh, Tanrım, şimdi anlıyorum. Başının eğimi.

Geniş, şehvetli dudaklarında beliren o şaşkınlık dolu yarım gülümseme.

Ve o kum rengi, derin gözleri, acı ve pişmanlıkla dolu, yeşil bir iz bile yok.

Bu imkansız. Tamamen inanılmaz. Ve yine de...

"Alex?"

BÖLÜM SEKİZ

O. Tanrım, gerçekten o.

Bu gerçeğin şoku nefesimi keser ve dizlerim titrerken bile nefes nefese kalırım. Sendelerim ama düşmem, çünkü o beni tutmuştur. Eli ön kolumu sıkıca kavramıştır ve beni sabit tutmaktadır.

Vücudum soğuyor. Şok. Ve zihnim karışık.

Devlin'in fotoğraflarına göz attığımda, eski Alex'i görüyordum ama gözlerime inanamıyordum. Saç ve göz rengindeki değişiklik. Muhtemelen ameliyatla inceltilmiş burnu. Son on yılda yüzünün incilmesi, köşeli çenesini ve yüksek elmacık kemiklerini ortaya çıkaran yüz hatları. Sakalı. Acımasız yara izi. Tüm bu detaylar farklı bir yüz oluşturuyor. Farklı bir adam.

Ve şimdi gerçeği gördüğüm halde, onu görmezden gelemiyorum. Bir kadın ya da cadı çizimindeki optik yanılsama gibi. Bir kez gördüğünüzde, yanılsama yok olur.

"Alex." Sesim titriyor. Zayıf. Ve onun beni bu halde görmesi, kolumu onun elinden kurtarıırken içimde yeni bir öfke dalgası yaratıyor. Bir sonraki anda, avucum onun yanağına sertçe çarpıyor.

Yumruk darbesi yüzünden elim zonkluyor ve dengemi kaybetmemek için geriye doğru sendeliyorum. Ona saldırmak istiyorum. Tekmelemek, bağırarak ve yumruklarımı ona indirmek istiyorum. O bana acı çektirdiği gibi ben de ona acı çektirmek istiyorum.

Ama yapamıyorum. Artık ona zarar verecek gücüm yok. Ama o hala beni parçalara ayırabilir.

"Seni orospu çocuğu," diye fısıldıyorum. Ve sonra, lanet olsun, kaçıyorum.

Hiçbir planım, hiçbir hedefim yok. Sadece uzaklaşmam, uzaklaşmam gerekiyor. Ama ona karşı tepkimden mi kaçıyorum, yoksa geçmişten mi kaçıyorum,

bilmiyorum. Tek bildiğim, şu anda bunların hiçbirini sindiremediğim. Onun burada olması. Onun Devlin Saint olması. Hiçbiri. Tek bir parça bile.

Mekana ihtiyacım var. Düşünecek alana. Nefes alacak alana. Bu yüzden hareket etmeliyim. *Gitmeliyim*.

Ayaklarımın çıplak olduğunu fark etsem bile koşmaya devam ediyorum, kaldırımlarda ve caddelerde koşarken ayak tabanlarım yanıyor, öncelik hakkı olan arabalardan kaçınıyorum, kornalarının gürültüsü zaten çığlık atan kafamın içine giriyor, artık düşüncelerim *olup olmadığını* bile bilmiyorum. Sadece hareket ediyorum. Sadece acı çekiyorum. Sadece kayıp hissediyorum.

Sonunda yorgunluk beni yakaladı ve yakındaki bir bankın üzerine yığıldım. Pacific Avenue'ye geri döndüm, nefes nefeseydim. Sakinleşmeye çalışıyordum. *Düşünmeye* çalışıyordum.

Etrafıma bakıyorum, bir düzine insanın bana bakıp, kafayı yemiş çılgın çıplak ayaklı kadın hakkında fısıldaştığından eminim. Ama beni izleyen kimse yok. Tamamen yalnızım.

Laguna Cortez'de her zaman yalnız kalırım.

Şimdi ne yapacağımı tam olarak bilerek ayakta duruyorum. Bir kez daha caddeyi gözden geçiriyorum, bu sefer yönümü bulmak için. Sonra köşedeki küçük markete doğru yürüyorum. Markette her zamanki şeyler var: atıştırmalıklar, cipsler ve buz... Ama plaja sadece birkaç adım uzaklıkta olduğu için plaj havluları, kovalar, şamandıralar ve parmak arası terlikler de satıyor. Ben de sonuncusu için geldim. Çünkü bir bara çıplak ayakla giremezsin. Ve Brandy'nin yerine tepeye geri dönmem gerektiğini bilsem de, dönmeyeceğim. Çünkü *"yapmam gerek"* bana bir fayda sağlamaz. Bunun yerine, ihtiyacım olan şeyin peşinden gideceğim.

Nakit paramla ucuz bir siyah çift alıyorum. En muhteşem moda tercihi değil, ama şu anda ben de öyle değilim. Sadece kahve içmeyi planlamıştım, bu yüzden en sevdiğim kot pantolon ve düz beyaz tişörtümle çok rahatım. Ama V yakalı ve biraz dar. Bunu bir artı olarak görüyorum.

Cask & Barrel'a geri dönüyorum ve ilk iş olarak kadınlar tuvaletine giriyorum. Sütyenimi arkadan çıkarıyorum, kollardan çıkarıp çöp kutusuna atıyorum. Walmart'ın indirim reyonlarında bulunan ucuz bir sütyen olduğu için onu feda etmekten çekinmiyorum.

Yan dönüp aynada profilimi kontrol ediyorum ve kendime zihinsel olarak başparmak kaldırıyorum. Artık göğüslerim ezilmediği için tişörtü oldukça güzel dolduruyorum. Daha da iyisi, meme uçlarım sertleşmiş ve pamuklu kumaşın altında görünür hale gelmiş, ki benim asıl amacım da bu. Çünkü buraya flört etmek ve dört tur içki içip oyun oynamak için gelmedim.

Beni rahatlatmak için en fazla bir bourbon, sonra da istediğimi isterim. Bal ile karıncaları yakalamak hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama yıllar içinde bir erkeği hızlıca yakalamayı çok iyi öğrendim. Özellikle de tek istediğim bir erkeği bir geceliğine kullanmaksa. Ya da bir saatliğine. Ya da on beş dakikalığına.

Dürüst olmak gerekirse, bu gece burbona bile ihtiyacım yok. Zaten kafam güzel. Ve hepsi Alex yüzünden. Devlin. Her kim ise.

Hiçbir şey anlamıyorum. Neden başka biri oldu? Neden bana tek kelime etmeden gitti? Bunlar nasıl oldu? Bu çok çılgınca ve bu gerçeğin büyüklüğü yüzünden başım zonkluyor.

Hayatıma öylece geri dönüp beni sarsabileceğini mi sanıyor? Oyun oynayabileceğini mi? Beni *gözetleyebileceğini* mi?

Korku filmindeki hayalet gibi gecenin bir yarısı ortaya çıkıp duygularımı altüst edebileceğini mi?

Hayır. Asla.

Bu, beni sevdiğini fısıldayan adam. Bana bakacağını söyleyen adam. Beni nazıkçe öpen adam. Bir geceliğine dünyamın tamamen parçalanmadığını inandırmış olan adam. Ama hepsi yalandı. Çünkü son darbeyi vuran ve benden her şeyimi alan oydu.

O yüzden siktir et onu. Hatta unut gitsin.

Ve bu gece tam da bunu yapmayı planlıyorum. Alex Leto'yu aklımdan çıkacak şekilde becereceğim. Sadece bana bu konuda yardımcı olacak doğru adamı bulmam gerekiyor.

Sonunda, bu çok uzun sürmüyor. Asla sürmez. Yatmak istemiyorsa, çok az erkek tek başına bara gelir. Maçı izlemeye, barmenle sohbet etmeye ya da işten sonra dinlenmeye geldiklerini söyleyebilirler, ama bu asla doğru değildir, onlar öyle düşünse bile.

Televizyonu izleyen sarışın, avukat tipli bir adamın yanına oturup bir Gin Tonik sipariş ediyorum. En azından tabureye yerleşene kadar. Sonra tüm dikkati bana yönelir.

Tek gereken dostça bir gülümseme ve biraz sıradan şakalaşma. Maraschino kirazını birkaç kez kışkırtıcı bir şekilde emerseniz, işiniz bitmiştir. Kısa süre sonra Bay GT ikimizin içkilerini öder, sonra beni kapıdan dışarı çıkarır ve arabasına doğru götürür. Ücretli otoparka kısa bir yürüyüş mesafesindedir, ama perşembe günü saat on birden sonra burada sadece birkaç araba kalmıştır.

Onunki arkada, park yerinin gölgeli bir köşesine sıkışmış siyah bir BMW. Güzel.

Elini koluma rahatça koymuştu, ama şimdi anahtarlarını almak için cebine uzanmak için elini çekiyor. Kapılar açıldığında araba bip sesi çıkarıyor. "Uzakta yaşıyorum."

"Ne tesadüf. Ben de öyle."

Gülümsüyor. Tıraşlı, geniş omuzlu ve güçlü elleri var. Daha kötüsü de olabilirdi. "Benim evime gel. Pişman olmayacaksın. Manzaralı, iyi stoklanmış bir barım var ve sabah gitmem gereken bir yer yok."

"Cazip," diyorum, ama hiç de cazip gelmiyor. Onun evine gitmeyeceğim. İstedğim bu değil. Tehlike arzuluyorum. Ve sabah numaralarımızı değiş tokuş etme isteğini reddetmekten çok daha içgüdüsel bir şey istiyorum.

Hayır, ben daha heyecanlı bir şey istiyorum. Sınırları zorlamanın verdiği adrenalin. Yakalanma tehlikesi.

Başımı eğip alt dudağımı ısırarak arabasına doğru yürüdüm, sonra rahatça bagaja yaslandım. "Neden yapmam gerektiğini bana ikna et." Parmak uçlarımı göğsümde hafifçe gezdirdim, sonra rahatça meme ucumu okşadım. "Akıllı bir kadın satın almadan önce mutlaka dener."

Loş ışıkta bile, yutkunduğunda boğazının hareket ettiğini görebiliyorum ve bu benim için bir uyuşturucu gibi. Çünkü artık kararları veren benim. Kontrol bende.

"Gerçekten çok akıllı bir kadın gibi görünüyorsun," diyor, bana doğru uzun bir adım atarak. Ellerini dizlerime koyuyor, sonra bacaklarımı sertçe ayırıyor.

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum, o bana yaklaşırken, uyluklarım onun kalçalarına bastırıyor ve eli kot pantolonumun üzerinden beni okşuyor.

"Daha akıllı bir kadın etek giyerdi."

"Akıllı bir adam bir çözüm bulur," diye karşılık veriyorum ve kravatını tutup ağzını benimkine doğru çekiyorum. Öpüşmede pek iyi değil, ama sorun değil. Bu romantizm ya da tutkuyla ilgili değil. Ama ham ve ateşli, ve benim istediğim de bu. Düşüncelerimi ve pişmanlıklarımı yakıp kül edecek kadar ateşli ve vahşî bir şey. Benim başlattığım ve benim şartlarımla bitireceğim, sonra da siktir olup gideceğim bir şey.

"Daha fazla," diye talep ediyorum, elini tutup kot pantolonumun fermuarının üzerine koyuyorum. Ek teşvike ihtiyacı yok ve kısa sürede fermuarı açıp parmaklarını içeri sokuyor, diğer eliyle göğsümü serbest bırakıp meme ucumla oynarken, diğer eliyle külotumun sateninden klitorisimi okşuyor.

O ağzını göğsüme doğru hareket ettirirken, ben geriye doğru eğilip gözlerimi kapatıyorum. Onun bana yaşattığı hislere kendimi kaptırmak istiyorum. Yasak zevkin o tatlı noktasını bulmak istiyorum, ama lanet olsun, şu anda tek hissettiğim dokunma, baskı ve ağzının ıslak emişi. Elektrik yok. Ateşli bir farkındalık yok. Kalbime doğru yönelen bir ısı yok.

Sikişmek istiyorum. Mantık ve akılın kaybolduğu, sadece ham, vahşî tutku hissedilen o boşluğa itilmek istiyorum. İstiyorum, ama olmuyor. Çünkü şu anda düşündüğüm şey anonim bir zevk değil. Alex.

Lanet olsun, şimdi bunu da mahvetti. Bir araba otoparka girerken üzerimize ışıklar düşüyor, ama ben bunu görmezden geliyorum,

Bay GT'nin başını göğsümde tutuyorum, çünkü belki bu ekstra risk sonunda, *sonunda* beni ulaşmak için çaresizce aradığım o büyölü, akılsız yere gönderecektir.

Geri çekilir, gözlerime bakar ve ben henüz nirvanaya ulaşmamış olsam da, onun ulaştığına eminim. Gözlerindeki ısıdan, daha önce hiç böyle bir şey yapmadığını anlayabiliyorum ve şu anda onun için bir tanrıça gibiyim.

Duygusal bir güç dalgası hissetmem gerekirdi, ama hissetmiyorum, lanet olsun, bu yüzden saçlarını tutup kendime doğru çekiyorum, o bağı zorla kurmaya çalışıyorum.

O patlama. O inerken ve kayarken alt dudağını emiyorum.

parmağını külotumun içine soktu. Gözlerimi kapattım, parmaklarının içime girmesini arzuluyordum, ama o an gelmedi. Bunun yerine, adam geri çekildiğinde nefesim kesildi ve ne olduğunu anlamaya bile vaktim olmadan Alex'in Bay GT'yi boğazından tuttuğunu gördüm, yüzleri birbirine sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Ama bu benim tanıdığım Alex değil. Bu adam soğuk ve tehlikeli, gözleri bıçak gibi ve sadece orada duruşuyla bile tüm lanet otoparkı ele geçirmiş gibi.

Hayatta olmaz.

Kafa karışıklığının yerini öfke alır ve kendimi sarsarım. "Ne oluyor lan?" diye bağırırım. GT bana yan gözle bakar, ölümcül bir şekilde tutunan deli adamın bana ait olduğunu düşünerek. "Bırak onu."

Alex onu iterek serbest bırakır ve benim erkeksiliğini yitirmiş sevgilim utanç verici bir şekilde kıcının üstüne düşer. "Git."

Tek söylediği bu, ama bu yeterli. Bay GT ayağa kalkar ve arabasına doğru döner.

Hâlâ bagajın üstündeyim, göğüslerim açıkta, ama o beni görmezden geliyor ve sürücü koltuğuna tırmanıyor. Motor çalışırken gömleğimi düzeltiyorum, sonra arabadan kayıp BMW geriye doğru hareket etmeye başlarken Alex'e doğru yürüyorum, bu çılgın insanlardan kurtulmak için sabırsızlanıyorum. "Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyorum, sonra iki elimle onu sertçe itiyorum.

Bileklerimi yakalayıp beni kendine doğru çeker. "Ne yapıyorum *ben?*" Sesi hatırladığımdan daha alçak, daha sert ve daha tehlikelidir. Eğer tehlikeyi arıyorsam, kesinlikle bulmuşumdur. "Ne halt ediyorsun *sen?*"

"Seni ilgilendirmez," diye bağırıyorum, Bay GT geceye doğru çılgılık atarak uzaklaşırken.

Ondan sadece birkaç santim uzaktayım, o beni sıkıca tutmaya devam ederken kalbim deli gibi atıyor. "Bırak beni."

Tepki vermiyor. Kasları bile kıpırdamıyor. Göz bebeklerinin çapında en ufak bir değişiklik bile yok. Sadece orada duruyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş, etrafımızda elektrik fırtınası çakıyor.

Sonra eli gevşer ve ben bileğimi çekip kurtulurum. Bu raundu kazandığımı çok iyi bildiğim için gülümserim.

"Beni zorlama, Ellie," diyor, alçak sesiyle çelik kadar keskin bir şekilde. Ve o anda, tek bir lanet olası şeyi bile kazanmadığımı anlıyorum.

bir şey kazanmadığımı anlıyorum.

Bir adım geri çekilip kendimi toplamaya çalışıyorum. "Seni itmek mi? Partime izinsiz giren sensin."

"Onunla sevişecek miydin? Burada? Otoparkta." "Teknik olarak, o benimle sevişecekti. Ama genel olarak . Neden olmasın? Yeterince iyi birine benziyor. Ve sonra ne yapacaktım biliyor musun?"

Ona birkaç santim yaklaşıyorum. Öfkesinin dalgalarını neredeyse hissedebiliyorum. "*Git*," diyorum. "Oradan uzaklaşıp onu bir daha görmeyecektim. Ama sen bu konuda uzmansın, değil mi?"

"Bu mu?" Sesinde ve gözlerinde ateş var. "Seni arabasının bagajında beceren bir adamla bizim aramızdakini mi karşılaştırıyorsun?"

"Aramızda olan şey mi?" Sesim inanamama duygusuyla yükselir. "Aramızda hiçbir şey yoktu."

"Tabii ki yapmadık." Yine bana uzanıyor ve geri çekilmem gerekse de çekilmiyorum. Bir eliyle iki bileğimi de yakalamasına izin veriyorum, sonra beni daha da kendine çekiyor, dirseklerim bükülüyor ve ellerim göğüslerimin ve onun göğsünün arasında yumruk haline geliyor. O kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum, misk, ter ve anılar... Nefes alırken çıplak kollarım gömleğine hafifçe değiyor.

"Bir yanılsamaya kapıldık," diyorum, onun yakınlığından yükselen sıcaklığa rağmen sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Sevişip kaçmak, değil mi? Ama bunun bir anlamı yok."

"Öyle mi?" Yaklaşarak başını eğiyor, dudakları kulağıma değecek kadar yaklaşıyor. "Seni tanıyorum Ellie. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum."

Yutkunuyorum, gözlerimi görememesine minnettarım. "Beni hiç tanı mıyorsun. Ve bu koşulları göz önüne alırsak, ben de seni gerçekten tanımadığımı söyleyebilirim."

Bizi döndürdü, hızlı hareketim sırtımın arabanın yan tarafına sertçe çarpmasına neden oldu ve nefesim kesildi.

"Öyle değil mi? Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Heyecanı istediğini biliyorum. Tehlikeyi. Ama tatlım, tehlikenin ne olduğunu bilmiyorsun. Aldığın o adam mı? Orada hiçbir risk yok. Hiçbir risk."

Ama ben?" Sözlere bıçak sırtı gibiydi ve beni kemiklerime kadar kesiyordu. "Ben, seni mahvedebilirim."

"Bunun için çok geç." Bu sözleri neredeyse tükürürcesine söyledim. "Sen beni çok uzun zaman önce mahvettin."

O geri çekilir ve bir an için kazandığımı düşünürüm. Benim Pyrrhic zaferimle kendimi beğenmiş bir şekilde uzaklaşmama izin verecek. Ama sonra gözlerimiz karşılaşır ve bir sonraki anda, bileklerimdeki tutuşunu bırakarak ağzını ağızıma bastırır.

Sadece gösteriş için ona tekrar tokat atmam gerektiğini düşünürüm. Ama atmam. Bunun yerine, parmaklarımı saçlarına gömerim, boynunun dibindeki gevşek bağdan saçlarını çekip ellerimin üzerine düşmesini sağlarım. Ağızlarımız birbiriyle savaşıırken onu kendime çekerim, dillerimiz birbirine girer ve dişlerimiz çarpışır, sanki ikimizin de tek istediği içimde şu anda yanan ateşin bizi tüketmesiymiş gibi.

Bu gece ihtiyacım olan şey buydu. Ve kafamın içindeki bir ses bana kaçmamı, bu gerçeküstü kabustan kurtulmamı söylese de, ben olduğum yerde kalıyorum. Isı arzuluyorum. Bir bağ. İçimdeki o ham, açlık dolu ihtiyacı yakıp yok edecek herhangi bir şey.

Diğer elimle onun kışını okşarken, o da elini hâlâ fermuarı açık olan kot pantolonumun içine sertçe sokuyor. İnanılmaz derecede ıslanmış durumdayım ve o üç parmağını içime sokarken öpüşmemizi kesip nefes alıyorum ve onun eline sürtünüyorum, o kadar hissiyata kapılmış durumdayım ki tek mantıklı düşüncem *daha fazlasını* istiyorum.

"Senin için yeterince tehlikeli mi?" Sesi alçak ve şehvetli ama ateşli. "Tehlikenin ne olduğunu bile bilmiyorsun, Ellie. Yakalanmayı unut. Benimle oynarsan, gerçekten yanarsın.

Ve bu ten," diye ekliyor, diğer eliyle göğüslerimin dolgunluğunu okşarken, "yanmak için çok fazla güzel."

Onun sözlerini sindirmeye çalışırken inliyorum. Kendime bunu durdurmam gerektiğini söylüyorum. Bunun çok kötü bir karar olduğunu ve onu istememem gerektiğini.

Ama ben bunu istiyorum ve beynim, bu adamla vücudumda uyandırdığı hisler arasında ayrım yapamayacak kadar şehvetle bulanık.

Ve bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: teslim oluyorum. Kendimi onun dudaklarının, dokunuşlarının zevkine bırakıyorum.

İçimde parmaklarından fazlasını istiyorum. Beni soyup arabanın kaputunda becermesini istiyorum. Beni orgazma ulaştırırken çığlık atmamı ve dikkat çekmememi sağlamak için elini ağzıma koymasını istiyorum.

Hepsini istiyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Çünkü yıllardır kendimi bu şekilde hem cezalandırıyor hem de ödüllendiriyordum ve bunların hepsi onun yüzünden.

Şimdi beni tutan, bana dokunan o ve ben kaçmam gerekirken zevkten eriyorum. Kahretsin, ona bir tokat atıp açıklama istemem gerekirdi. Ama yapmıyorum. Hayvani içgüdülerime teslim oluyorum. Vahşi zevke. Yarın kendimden nefret edeceğim kesin ama şu anda tek istediğim onun bana verdiği şey.

"İşte bu," diye mırıldanıyor ve ben kalçalarımın kendi isteğiyle hareket ettiğini fark ediyorum. Kendime durmam gerektiğini söylüyorum, ama sadece daha hızlı hareket ediyorum. Daha sert. Onu içimde derinlerde istiyorum, parmakları en hassas noktalarımı okşuyor. Tanrım, bu çok karışık. Cidden, gerçekten çok karışık.

"Lütfen," diyorum, onun kot pantolonunu ararken.

"Hayır." Sesi yumuşak. Hatta nazik. "Bu sadece senin için. Benim için boşal, bebeğim. Kendini bırak."

Hıçkırarak ağlıyorum ve bunun olmaması gerektiğini bilsem de, onun bunu benim için yaptığı düşüncesi - tüm geçmişimize rağmen bana tek bir anlık bile olsa zevk verdiği düşüncesi - beni çılgına çeviriyor. Nefes nefese kalıyorum, sonra parçalanırken havayı içime çekiyorum, vücudum titriyor ve sarsılıyor, o beni kendine çekiyor ve ben, mutluluğun ses dalgaları gibi içimi delen titremeleri atlatmaya çalışıyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, titremeler azalır ve ben onun kollarının arasında kalırım, kaçmam mı yoksa sevinmem mi gerektiğine karar vermeye çalışırım. Utanç duymam mı yoksa memnun olmam mı gerektiğine karar vermeye çalışırım.

Ve nedense, doğru cevabı bulamıyorum.

"Alex..." Adı, yardım isteyen kayıp bir çocuk kadar zayıf bir sesle dudaklarımdan dökülüyor.

Parmağını dudaklarımın üzerine koyar. "Devlin," der, bir devlet adamının yasayı ilan eder gibi. "Benim adım Devlin."

"Ben..."

Başını sallayarak sözümü kesti. Diğer eli hala külotumun içindeydi ve o elini çekip kaldırdığında vücudum titredi

ve az önce içimde olan parmaklarından birini emdi.

Kalbim sıkışıyor ve daha fazlasını istemekten, hayır, ihtiyaç duymaktan kendimden nefret ediyorum.

Fazla ileri gitmemek için yanaklarımın içini ısıırıyorum. Bunun yerine, omuzlarımı düzeltip başımı kaldırarak onun gözlerine bakıyorum. Bu bir hata. Tek istediğim, o gözlerin hipnotik gücüne teslim olarak onun içinde erimek.

Hayır. Odaklanmam gerekiyor ve kendimi çelik ve taş gibi olmaya zorluyorum, bana zarar veren bu adama karşı sağlam durmaya çalışıyorum. Ve tek bir iyi orgazm onun yaptıklarını telafi edemez. Aksine, cevaplar istiyorum ve soruyu kafamda tam olarak şekillendiremeden, "Ne oldu? Neden beni terk ettin?" diye patlıyorum.

Dudakları açılır ve kalbim onun cevabını beklerken titrer. Ama o hiçbir şey söylemez. Tek gördüğüm gözlerindeki gölgeler, yüzüne o kadar derin kazınmış acı ki, her şeye rağmen onu kendime çekip alını öpmek istiyorum.

Ama o sadece yavaşça başını sallar, ifadesi o kadar üzücü ki kalbim sızlar.

Bir an için gözlerimiz birbirine kilitlenir ve aramızdaki acı ve ihanetin belki de ortadan kalktığını düşünürüm.

Ama sonra bir adım geri çekildi ve hiçbir şeyin düzelmediğini anladım.

"New York'a geri dön." Gözleri benimkilerle buluştu, köpekbalığınıniki kadar sert ve donuktu.

"Bir röportaj randevum var..."

"Hayır. Git Ellie. Burada senin için hiçbir şey yok."

Kalbim burkulur. Gerçek şu ki, New York'ta da benim için pek bir şey yok. İşimden başka bir şey yok. Ama bu düşünceyi bir kenara itip devam ederim. "Al... Devlin," diye düzeltirim. "Hayır. Bizim ihtiyacımız olan..."

Ama düşüncemi tamamlayamıyorum. O bana, artık tanıdık kum rengi kahverengi değil, yine zümrüt yeşili olan o soğuk, boş gözlerle bakarken bunu yapamıyorum.

O gerçekten Alex değil.

O yaklaşır ve ben gerginleşirim, bana dokunacağından eminim ve o anda, bunu çaresizce istediğimden mi emin değilim, yoksa denemeye cesaret ederse hayalarına diz atacağımdan mı emin değilim.

Ama o bunu yapmıyor. Bunun yerine, kapı koluna uzanıyor ve kapıyı açmaya başlıyor. Ben geri çekiliyorum ve ilk kez beni ittiği sportif siyah Tesla'yı görüyorum.

"Bin," diyor, kapıyı benim için açık tutarak. "Ne? Neden?"

"Seni eve bırakacağım."

Ciddi misin? "Ben iyiyim. Yürürüm."

Elini bileğime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Arabaya bin, Ellie."

"Siktir git. Yürüyebilirim dedim." Ve gerçek şu ki, yürümek istiyorum. Yürümek, düşünmek ve kafamı boşaltmak istiyorum. En çok da, bir zamanlar tanıdığımı sandığım bu adamdan uzaklaşmak istiyorum.

Bir an için, tartışmaya gireceğinden eminim. Ama sonra kısa bir şekilde başını sallar, yolcu koltuğuna uzanır ve market müşterilerinin kağıt veya plastik yerine kullandıkları türden küçük bir kanvas çanta çıkarır. Çantayı bana uzatır ve ben düşünmeden alırım. "Sen bilirsin. Yani, arabayla gitme konusunda. Ama geri kalanı için..."

Sözünü bitirmeden, yüzünde ölümcül bir ciddiyetle devam etti.

"Ciddiyim, Ellie."

Laguna Cortez'den ayrıl. Ateşle oynama. Her şeyi geride bırak. Beni. Bu kasabayı. Her şeyi. Git," diyor, gözleri bir kurt gibi ateşli ve yırtıcı. "Ve geri dönme."

BÖLÜM DOKUZ

Arka lambalarının kayboluşunu izlerken, hem rahatlama hem de kayıp hissi karışımı duyuyorum.

Yalnız kaldığım için rahatladım, böylece çılgın duygularımla başa çıkacak alanım oldu.

Beni götürmek için ısrar etmediği için kayıp hissediyorum. Alex ısrar ederdi. Ama Devlin?

Bilmiyorum. Nasıl bilebilirim ki? Bu geceden önce Devlin Saint ile hiç tanışmamıştım. Gerçekten tanışmamıştım.

Dürüst olmak gerekirse, şimdi tanıştığımı da emin değilim. Bana dokunan Saint miydi? Nefes nefes benimle eşleşen Saint miydi? Benim Bay GT'den almayı planladığım şeyi alan Saint miydi?

O olmalı. Hatırladığım Alex her zaman şefkatliydi, birbirimizi tırmalarken, çaresizce soyunmaya çalışırken bile. Vahşi ve dizginlenemezdik, ama yanmamıştık.

Ama tanrım, bu gece yandım. Ve sadece parmağının dokunuşundan ve ağzının sıcaklığından.

Hatırladıkça içimi bir ürperti kaplıyor ve kendime bunu bir kenara itmemi emrediyorum. Bu gece hızlı bir seks ve şiddetli bir orgazm arayışıyla dışarı çıkmıştım, ama önemli olan benim kontrolün bende olmasıydı. Ve en önemlisi, oradan uzaklaşmamdı.

Saint planımı paramparça etmişti.

Kontrolümü elimden almıştı, irademi parçalamıştı, uzun zaman önce kaybettiğim bir adamı özlememi sağlamıştı ve sonra soğuk ve kararlı bir şekilde gitmemi emretmişti.

Neden?

Kalmayacaksa neden beni aradı? Neden bir zamanlar sevdiğim adamın bunca yıldır gözümün önünde saklandığını bilerek beni kızdırdı?

neden ortaya çıkmamıştı? Neden ortaya çıkınca daha fazla soru işareti yaratacaksa maskeyi kaldırmıştı?

Hatta, neden en başta maske takmıştı ki?

Ve en büyük soru, bana gitmemi emredecekse neden kendini bana gösterdi?

Hayal kırıklığıyla ellerimi kaldırmaya başlıyorum, sonra kolumda asılı duran çantayı hatırlıyorum. İlk kez, belki de bana bu soruların cevabını veren bir şey vermiş olabileceği aklıma geliyor. Heyecanla çantayı açıyorum, ama içinde sadece sahilde bıraktığım Sperry Topsiders ayakkabılarımı buluyorum.

Onları giyerken gülüyorum, absürt ironiden çok etkilenmişim. Ben Sindirella değilim. Alex çok uzun zamandır benim beyaz atlı prensim değil. Ve okuduklarımdan ve şimdi yaşadıklarımdan anladığım kadarıyla, Devlin Saint de o tahtın varisi değil.

Ateşle oynama, demişti, ve o anda, aramızdaki gerginliği kastettiğini düşünmüştüm. Şimdi ise, sakladığı bir şey olduğunu düşünüyorum. Dahası, Devlin Saint'in bana hayatımın hikayesini verdiğini düşünüyorum. Yeni bir kimliği ve gizli bir geçmişi olan milyarder bir hayırsever mi? Evet, *The Spall* bu konuyu çok sevecektir.

Tepeye doğru yürümeye başlarken, telefonumu çıkarıp Roger'ı arıyorum, hikayeyi onaylayacağından eminim. Tabii ki, saat farkını tamamen unutmuşum ve telefon sesli mesaja düşüyor.

"Roger, benim. Dinle, inanmayacaksın..."

Sözümü kesiyorum, çünkü söylediklerimin gerçekliği birdenbire aklıma geliyor ve o parlak soru bir kez daha zihnimi aydınlatıyor:
Neden?

"—Ben, şey, pardon," diye telefona devam ettim. "Bir saniye dikkatim dağıldı. Bugün bana yaptıkları saçmalığa inanamayacaksın, Saint ile röportajı yeniden planladılar. Ama ben hallediyorum. Her şey yolunda. Daha fazla bilgi aldığımda tekrar arayacağım. Tamam. Peki, hoşça kal."

Aptal gibi hissederek, bir insan olarak ya da bir muhabir olarak doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmeden, bağlantıyı kesiyorum. Ama Alex'i kurtların önüne atamam. Şimdi değil. Henüz değil. Hayatımın hikayesi olsun ya da olmasın, onu mahvetmeye hazır değilim. Keşke hazır olsaydım. Hazır olmalıydım. Yaratabileceğim spot ışığı ne olursa olsun, onu umursamamalıyım.

onun üzerine o kadar uzun ve sert bir şekilde parlarsa da, o parıltının altında solup gitsin.

Ama gerç k şu ki, o pisl ğe karşı hala bir şeyler hissediyorum. Alex'e karşı, en azından. Eskiden tanıdığım adama karşı.

Ve onun neden Devlin olduğunu öğrenene kadar, onun için bir şeyi mahvetme riskini göze alamam. Bunun beni iyi mi yoksa aptal mı yaptığını bilmiyorum, ama sanırım bunun bir önemi yok. Sonuç olarak, Roger henüz bilmiyor olsa da, peşine düşeceğim başka bir hikaye var.

Ve yapmayacağım bir şey daha var: Laguna Cortez'den ayrılmayacağım.

Gerçekten yapacağımı mı sandı? Neden? Devlin Saint, o *Devlin* Saint, benden istediği için mi? Hiç sanmıyorum. Ben bir muhabirim ve bu da ger ği ortaya çıkarmak benim işim demek. Ayrıca, otoriteye boyun eğen biri hiç olmadım. Otorite sahibi kişilerin ne kadar dengesiz olabileceğini bilecek kadar uzun süredir polislerle birlikteyim.

Ya da belki de eskiden tanıdığım Alex için ayrılacağımı düşündü. Öyleyse, büyük bir yanılgıya düşmüş. Alex kalbimi parçaladı ve kurtlara yem etti. İlk aşkım olabilir, ama bu ona benim üzerimde sihirli bir g   vermezdi. Ya da belki de verdi. Sonuçta beni mahvetti. Ama bu onu benim gözümde iyi bir konuma getirmede.

İşte böyle. Ayrılmak için bir neden yoktu, kalmak için ise birçok neden vardı. Brandy. Lamar. Profil. Ve en önemlisi, Peter amca.

Tek yapmam gereken geçmişi unutmak ve Alex'i, hayır, Devlin'i diğer kaynaklar gibi davranmak.

Bunu
yapabilirim.
Kesinlikle
yapabilirim.

Nefesim kesik kesik ama tepenin zirvesine ulaştığımda kendimi daha sakin hissediyorum. Köşeyi dönüp yarım blok yürüyerek Brandy'nin evine varıyorum. Burası karanlık bir mahalle. Sessiz, sadece birkaç sokak lambası ve yolun gerisinde duran evler var.

Onun evinin garaj yoluna vardığımda, caddenin karşısında bir ışık yanıp sönerek dikkatimi çekti. Park edilmiş siyah bir Tesla'nın içinde telefonuna bakan birinin ışığıydı.

Anında kararlılığım paramparça oldu. Alex sadece bir kaynak ya da hikaye değil ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, asla öyle olmayacak. Kahretsin, kalbim deli gibi atıyor ve o arabada onun olup olmadığını bile bilmiyorum.

içindeki ayırt etmeye çalışsam da, ışık sönmüş ve cadde çok karanlık olduğu için bir işe yaramıyor.

Yine de onun olduğundan eminim ve karnımda şüpheli bir umut kıvılcımı parlıyor. Onu bastırıyorum. Birincisi, neyi umduğumu bilmiyorum. Eve güvenli bir şekilde vardığımı görmek için yeterince önemsiyor mu? New York'a dönmemi gerçekten istemiyor mu? Tamamen başka bir şey mi?

Tek bildiğim, onun öldüğüne dair korkuyla karışık öfke ve incinmişlik arasında on yıl boyunca ip cambazlığı yaptığımdı — çünkü hayatımda kim öyle değildi ki? — üstüne üstlük, bana mükemmel bir açıklama ile geri döneceğine dair hayaller kuruyordum. Uzaylılar tarafından kaçırılma ya da hafıza kaybı, hayallerim listesinde üst sıralarda yer alıyordu.

Çoğunlukla kendimden nefret etmemeye çalıştım. Her gün, Holmes ailesinin hayatta kalan tek üyesi olduğumu hatırlamamaya çalıştım. Ben hayatta kalmıştım, onlar kalamamıştı.

Kozmosun beni cezalandırdığını ve bu yüzden Alex'in gittiğini düşünmemeye çalıştım.

Bunun doğru olmadığını biliyorum. Hayatta kalanların suçluluk duygusunun konuşmasına izin verdiğimi biliyorum. Ama bilmek özel bir şey değil. $E=mc^2$ olduğunu biliyorum, ama bunun ne anlama geldiğini hala bilmiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, tek kalan kişinin ben olmamın ne anlama geldiğini de bilmiyorum.

Yani, hayır. Muhtemelen Alex değildir. Tanrı biliyor ki bu kasaba ama oraya gidip bakmayacağım.

Çünkü *bilmediğim* sürece, içimdeki yalnız genç kız hala inanmaya devam edebilir.

ONUNCU BÖLÜM

Şef Timothy Randall beni coşkulu bir kucaklamadan kurtarır, sonra beni kollarının arasında tutar, kızıl yüzü mutlulukla parlar. O iri bir adamdır, ama son derece naziktir. Tabii kötü adamlarla veya savunma avukatlarıyla uğraşmadığı sürece. O zaman bir buldozer gibidir. "Seni görmek çok güzel, Ellie. Amy ve ben dergini okuyoruz. Charlie gurur duyardı."

"Öyle mi?" Sesim kulağıma muhtaç geliyor. "Babamın polislikten ayrıldığı için hayal kırıklığına uğrayacağını hep düşünmüşümdür."

"Senden hayal kırıklığına uğramak mı? Asla." Şef Randall nazik gülümsemesini başını sertçe sallayarak vurgular. "O senin baban olabilir, ama benim en iyi arkadaşımdı. Bana güven."

"Evet, efendim," diyorum ve o gülümsüyor.

"New York'a dönmeden önce seni akşam yemeğine davet etmek istiyorum."

Amy seni görmezse çok kızacak.

"Çok isterim," diyorum içtenlikle. Amy Randall, keder beni dibe çekmek üzereyken beni geri çeken can simidim olmuştu. Elbette her şeyi bilmiyordu. Alex benim sırrımdı. Ama benim yıkılmış olduğumu biliyordu ve elinden geldiğince beni düzeltmeye çalıştı. "Onu özledim," diye ekliyorum şefe. Hiçbir şey söylemese de başını sallıyor ve anladığını biliyorum.

Omuzlarımı dikleştirip gözlerine bakıyorum. "Her şeyi bilmek istiyorum," diyorum ve masasının önündeki misafir koltuğuna oturuyorum. "Beni aradığından beri öğrendiğin her şeyi. Ve telefonda bana söylemediğin her şeyi."

Omzumun üzerinden, Randall'ın ofisinin kapalı kapısına yaslanmış, sanki oranın sahibiymiş gibi uzun boylu ve geniş omuzlu Lamar'a bakar.

Randall yanımdaki sandalyeyi işaret eder. Lamar otururken, şef de aynı şeyi yapar ve masanın karşısına, ikimize bakar.

"Mercado'dan başlayalım," diyorum ve boşluğu aşarak Lamar'ın elini tutuyorum. Akademiyi birlikte bitirdik ve Irvine Polis Teşkilatı'na birlikte katıldık. Ben tek kadın, o da tek siyahi aday olduğumuz için, ilk günlerde dayanışma içinde birbirimize destek olduk. Sonrasında da arkadaşılığımızdan dolayı birlikte kaldık.

"Ne öğrendin?" diye devam ediyorum. "Neden işlemiş olamayacağı bir suçu itiraf ettiğini biliyor musun?"

"Sanırım biliyoruz," diyor ve belki de bazı cevaplar alacağım bilgisiyle göğsümdeki sıkışma biraz gevşiyor. "The Wolf'u tanıyor musun?"

Kaşlarımı çatıp yavaşça başımı sallıyorum. "Biraz. Babamın ondan bahsettiğini hatırlıyorum. Sen de bahsetmiştin. Ayrıca, kriminoloji derslerinde onunla ilgili bazı şeyler okuduk. Peter amcam öldükten kısa bir süre sonra nihayet yakalanan büyük bir suç patronuydu. Bir yıl sonra mı? Belki iki yıl?"

"Doğru. Daniel Lopez," diye başını sallar. "Suç ailelerinin işiydi, ama o bunu yepyeni bir boyuta taşıdı. Ve her yere elini sokmuştu."

"Ama hiç mahkum edilmedi," diye belirtiyorum. "The Wolf olarak bilinen suç örgütünün beyni olduğu bile kanıtlanmadı."

"Hiç kanıtlanmadı," Lamar da aynı fikirde. "Ama herkes biliyor."

"Haklısın." İkisini birbirine bakıyorum. "Bunun Ricky Mercado ile ne ilgisi var?"

"Kurt onu öldürmek için birini tutmuştu. Mercado, Kurt'un adamlarından biri değildi, ama ona borcu vardı."

Lamar'ın elini sıkıyorum, karşılık olarak güven verici bir baskı hissediyorum. "Ölmektense, Mercado yapmadığı bir şeyi itiraf etti. Yani, amcamı öldürmeyi."

"Aynen öyle."

Bu ipucunun götürdüğü yer hoşuma gitmediğinden arkama yaslandım. "Kurt'u mutlu edecek tek şey, Mercado'nun itirafının gerçek katilin dikkatini başka yöne çekmesiydi. Bu da Kurt'un Laguna Cortez'de parmağı olduğu anlamına geliyor. Peter amcamın işinde."

"Daha da kötüsü var," diyor Randall.

"Amcam da bu işe karışmıştı." Sesim düz. Duygusuz. Haklı olduğumdan eminim. Brandy'nin dediği gibi polis içgüdü mü? Evet. Bende bolca var. "O masum bir seyirci değildi, değil mi? O da bu işe karışmıştı."

"Üzgünüm, Ellie. Mercado'nun hücre arkadaşıyla konuştuk. Öyle görünüyor."

Kafamı sallıyorum. "O ve babam çok yakındılar. Peter amca babamın neyi temsil ettiğini biliyordu. O, Kurt'la işbirliği yapmazdı."

"Belki de öyle değildi," diyor Lamar. "Ya da en azından, belki de isteyerek değildi. Ama o dünyanın nasıl işlediğini biliyorsun. Kurt, Peter'ı, seni ya da Peter'ın çalışanlarından birini tehdit ettirir ve Peter'ın boyun eğmeyeceğini söyleyemezsin."

"Başka bir olasılık daha var," diyor Şef Randall. "Hoşuna gitmeyecek bir olasılık."

Yutkunuyorum. "Peter'ın bir süredir Kurt ile çalışıyor olabileceğini düşünüyorsunuz. Yani gerçekten derinlemesine."

"Bu bir olasılık," diyor. "Laguna Cortez'e gelmeden önce bile Kurt'un örgütünün bir parçasıysa..."

Elimi kaldırıp onu durduruyorum, çünkü bunu duymak istemiyorum.

"Üzgünüm. Ama bu olasılığı göz ardı edemezsin."

Ağlamamaya kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. Ben bir polistim, lanet olsun. Bununla başa çıkabilirim. "Bilmiyorum. Belki. Belki de değil. Tek bildiğim şey, beni korumak için her şeyi yapacağıydı," diyorum. "Çok fazla yoktu belki, ama beni seviyordu. Ve ikimizin de geriye kalan tek ailesi birbirimizdik."

Söylemediğim şey, onun Alex'i de koruyacağıydı. Ve eğer Alex'i bir tehlikeye karşı uyarmışsa...

Bu, Alex'in hayatından endişe duyduğu için kaçtığıнын bir başka kanıtıdır. Ve bu, Alex'in ne kadarını bildiği ve onun da bu işin içinde olup olmadığı sorusunu gündeme getirir. Çünkü onun ortadan kaybolup sessiz kalmasının tek nedeni bu olabilir.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum, bulması kolay olmayan cevaplar arıyorum. "Kurt'un uşaklarından hangisinin amcamı vurduğunu bilmek istiyorum," diyorum, ayağa kalkıp odada dolaşmaya başlıyorum.

"Ve Peter'ın bu işi zorla mı yaptığı, paranın cazibesine mi kapıldığı yoksa başından beri bu işin içinde mi olduğu bilmek istiyorum."

Nefes alıp veriyorum, zihnim çalışıyor. Peter gerçekten Kurt'un örgütünün bir parçasıysa, belki de uzun zamandır bu işin içindeydi. Annemin eşyalarını düşünüyorum. New York'taki evimin koridorundaki dolabın üst rafında sakladığım, günlükler, kağıtlar ve kişisel eşyalarla dolu kutu. Orada cevaplar olabilir mi? Annem kardeşi hakkında şüpheli bir şey görmüş müydü?

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum, ama şimdiden Roger'ı arayıp daireme girip o kutuyu bana göndermesini istemek için bir plan yapıyorum.

Kaşlarımı çatarak yürümeye devam ediyorum. "Dönüm noktasının ne olduğunu bilmek istiyorum," diyorum. "Onu ortadan kaldırmaya neden karar verdiklerini. Çünkü bir şey olmuş olmalı. Kurt, çok iyi bir neden olmadan birini ortadan kaldırmayacak kadar akıllıydı."

"Bizim bildiklerimizi sen de biliyorsun," diyor Randall. "Görmek istediğin dosya varsa, söyle. Nereden başlamak istediğini söyle yeter."

"Teşekkürler, öyle yapacağım" diyorum, ama gerçekte bunu zaten biliyorum.

Bu gece başlayacağım. Ve Alex ile başlayacağım.

"Kahve?" Lamar, şef'in ofisinden çıkarken soruyor. "Bir saat sonra Dana Point'te bir muhbirle buluşacağım, ama caddenin karşısında hızlıca bir kahve içebiliriz."

"Olur. Eve gidip kendimi güzelleştirmeden önce alışveriş yapmam lazım."

Kaşları kalkıyor. "Ateşli bir randevu mu?"

"Erkeklerle," diyorum. "Ama gala için bilet aldım ve Saint'i köşeye sıkıştırmayı planlıyorum."

"Ne kadar girişimci bir muhabir olmuşsun." "Adi herif," diyorum ve çift camlı kapıdan geçerken kalçamı ona çarpıyorum.

Çift cam kapıdan geçerken. Polis karakolu, Sanat Bölgesi'nin birkaç kilometre güneyinde, adliye binasının yakınında. Caddenin karşısındaki fırın, polis memurlarına donut servis etmek gibi çok klişe bir işi, benim hayatta olduğum süreden daha uzun bir süredir yerine getiriyor.

ve tabelanın yenilenmiş olduğunu görünce şaşırıyorum. Artık dünyaya latte, hamur işleri ve hatta glütensiz yiyecekler de sunduklarını duyuruyorlar.

Lamar'a yan gözle bakarak o yöne doğru başımı sallıyorum.

"Merak etme. Onların glazed donutları hala cennete çok yakın."

"Uff. Endişelenmeye başlamıştım."

Yapışkan dış mekan masalarından birine oturduk ve o içeri girip sipariş verirken ben telefonumu kaydırarak Roger'dan mesaj var mı diye baktım. Hiçbir şey yoktu, ki buna sevindim. Mesajım olduğunda ona haber vereceğimi biliyor.

Elimde olan tek şey, Brandy'den Escape adlı bir butikte Inez adında biriyle buluşmamı söyleyen bir mesaj. Dün gece kahve içip otoparkta dalga geçtikten sonra onu görmedim. Bu sabah, ben yataktan kalkana kadar o çoktan LA giyim bölgesine gitmişti. Ama ona moda konusunda yardım için bir SOS mesajı attım ve o da bana yardım edeceğine söz verdi.

*Inez, Devlin Saint'in gözlerini
kamaştıracak bir gala elbisesi
bulamazsa, o kıyafet yoktur.
Üstelik uygun fiyata. Bana bir iyilik
borçlu.*

XXOO Sen en iyisisin.

İnan bana. Biliyorum.

Ona Devlin ve Alex'ten, Bay GT'den, midemin bulantısından ve yüksek adrenalin seviyemden bahsetmeye başlıyorum. Ama kendimi durduruyorum. Bu yüz yüze konuşulması gereken bir konu.

Henüz konuşmamış olmamızın tek nedeni, dün gece eve geldiğimde uyuyor olması ve uyandığımda gitmiş olması. Tabii, bir de ne söyleyeceğime henüz tam olarak karar vermemiş olmam. Ya da daha doğrusu, nasıl söyleyeceğime.

Bu da demek oluyor ki, dün gece Devlin Saint'e rastladığımdan haberi yok. Ya da Alex Leto'ya. Ya da bara geri dönüp

başka bir adamla birlikte olduğumu bilmiyor. Belki de Bay GT gibi biriyle. Bunun yerine, Lamar'ın selamlarını iletdiğimi yazıyorum.

*Onu benim için
kucakla.*

Tamam, koşmam lazım!

Mesajı gönderdikten sonra telefonumu çantama koyuyorum ve ikisiyle de henüz bir araya gelmemiş olmamın ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyorum. İkisi de Manhattan'da beni ziyaret etti, ama farklı zamanlarda. Bir keresinde de bir haber için Los Angeles'a gittiğimde Lamar ile buluştum. Ama üçgenin üç kenarı da aynı anda bir araya gelmedi.

Ama şimdi buradayım, en azından bir süreliğine, ve en yakın iki arkadaşımın arkamda olduğunu bilmek, dün gecedan beri taşıdığım yükün bir kısmını hafifletiyor.

"Özlüyor musun?" diye soruyor Lamar, masaya kahve ve çörekleri koyarken. Karşımdaki koltuğa oturuyor, iri vücudu küçük metal sandalyede biraz komik görünüyor.

Kafamı sallıyorum, onun kasabayı değil işi kastettiğini biliyorum. "Polislik mesleğinin hayatımın anlamı olacağını düşünmüştüm. Tanrı biliyor ki yeterince motiveydim — pislikleri adalete teslim etmek, sokakları çocuklar için güvenli hale getirmek, yanlışları düzeltmek, tüm o şeyler. Yani, bilirsin. Akademide ilk tanıştığımız gün, kriminoloji diplomamı almaktan dolayı hala heyecanlıydım. Aslında, polis olmak beni zirveye taşıyacaktı."

"Hatırlıyorum. Ben de öyle hissetmişim."

"Hala da öyle," diye işaret ediyorum, kutudan bir çörek alıp ısırik büyüklüğünde bir parça koparmaya başlarken.

"Öyle değil mi?"

"Tabii," diyorum. "Sadece artık rozet yerine kalemle savaşıyorum."

Brandy de böyle dememiş miydi? Ve haklıydı. Ben de bunu yapıyorum, çoğu insanın hiç görmediği karanlığa ışık tutarak bir fark yaratmayı umuyorum.

"Seninle gurur duyuyorum Sherlock. *Spall*. Bu çok sağlam."

"Öyle, Watson. Hala bazen kendimi çimdikliyorum."

Takma isimler, diğer acemilerle içmeye çıktığımızda soyadımdan esinlenerek ortaya çıktı. Lamar'ın Gage değil Watson olarak adlandırılması gerektiğini söyleyerek bizim çok iyi arkadaş olduğumuzu alay ettiler. Bir şekilde bu isimler kaldı. Sherlock ve Watson'ın tekrar bir araya geldiğini bilmek, Laguna Cortez'e dönüşümü çok daha kabul edilebilir hale getiriyor.

Bir an yüzümü inceledi, ifadesinde şefkat doluydu. "Bana dürüstçe söyle Sherlock. İyi misin? Peter'la olan bu durum?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Cevaplar istiyorum. Cevapları aldığım da daha iyi olacağım."

O, sözlerimi düşünerek başını salladı. "Bu, amcan hakkında bir makale yazacağın anlamına mı geliyor?"

Donutumu parçalamaya odaklanıyorum. "Henüz karar vermedim. Cevaplar istiyorum, ama bu kadar kişisel bir şeyi yazmak istediğimden emin değilim."

"Anlıyorum."

"Şu anda sadece DSF profiline odaklanıyorum."

"Bu yüzden alışverişe gidiyorsun. Peki, kiminle gidiyorsun?"

"Sadece bir biletim var. Ben..." Kendimi durdurup

"Bir dakika. DSF galasına mı gidiyorsun? Boş ver, tabii ki gidiyorsun."

Lamar Gage dedektiflik hayatını seviyor, ama aynı zamanda tonlarca parası var ve çeşitli hayır kurumlarına düzenli ve sık sık bağış yapıyor. Özellikle de bağışları, onu görmesini ve görülmesini sağlayan bir etkinliğe bilet kazandırıyor. "Randevun var mı?"

Gözlerime bakar ve gözlerinde bir ışıltı görürüm. "Artık var."

Ona keskin bir bakış attım. "Bunun olmayacağını biliyorsun." "O kadar kötü mü olur?"

"Evet," diyorum. "Olur." "Ah."

"Lanet olsun, Lamar." Saçlarımı parmaklarımla tararken sesimde öfke duyuyorum. "Gerçekten istediğin bu mu? Sherlock ve Watson'ı ayırmak mı? Çünkü sen en iyi arkadaşlarımdan birisin ve sadece iki arkadaşım olduğu için bu çok şey ifade ediyor."

Bir gece sarhoşken neredeyse çıplak kalacaktık, ama ben durdurdum. O pişman olsa da, ben pişman değilim. Tek pişman olduğum şey, işlerin o noktaya gelmesine izin vermiş olmam.

"Ellie..."

"*Hayır*. Seni kaybetmeyeceğim ve eğer sevişirsek, sadece eğlence için olsa bile, tam da bu olur."

Muhtemelen sert ses tonum ve açık sözlülüğümden dolayı yüzünü buruşturdu.

Belki de diğer masalar bizi duyduğu için. "Öyle olmak zorunda değil."

"Biter, Lamar. Bir erkekle yatarsam, biter. Ya onlar gider ya da ben giderim." Tabii ki bu abartılı bir ifade. Beni terk eden tek erkek Alex'ti. Artık daha iyi biliyorum. Artık erkeklere bu şansı vermiyorum. Giden benim. Her zaman.

"Öyle olmak zorunda değil."

"Ama öyle." Kendimi tanıyorum. Daha da önemlisi, içimdeki şeytanları tanıyorum. Ve eğer bir ilişkiye girersek, her şeyi mahvederim.

Derin bir nefes alıyorum. "Üzgünüm." Artık daha yumuşak, sözlerim daha nazik. "Sen benim için çok önemlisin. Ve seni kaybetme riskini göze alamam."

Bir an için her şey durur. Kuşlar bile sessizleşir. Sonra başını sallar. "Evet, ben de seni seviyorum."

Rahatlamış bir şekilde eriyorum, sonra gözyaşlarımı siliyorum.

"Aramız iyi mi?"

Omuzları çöküyor. "Her zaman." Kahvesinin geri kalanını yudumluyor.

"Tamam. Brandy'nin evinde kalıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Saat altıda seni alırım. Bir şeyler atıştırırız, sonra da galaya gideriz. Tamam mı?"

"Harika."

Başını sallar. "Ben senin kol süslemeni mi yapacağım? Yoksa gizli bir görevde miyiz?"

Gülümserim. Lamar'ı bu yüzden seviyorum. "Kesinlikle kol süslemesin. Ama senin de işin var."

"Öyle mi?" Sesinde alaycı bir ton var, ama bu sefer şaka yaptığını biliyorum.

"Sakin ol, evlat." Kahvemi bir yudum alıp sandalyeme yaslandım.

"Sen de Saint kadar uzun süredir buradasın, değil mi? Bu adam hakkında ne düşünüyorsun?"

"

"Gazetecilerin lazer gibi odaklanmış sorular sorması gerektiğini sanıyordum. Dedektif olarak mı, yoksa sadece toplumun bir üyesi olarak mı fikrimi istiyorsun?"

"Aralarında bir fark var mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, pek yok. Dedektif olarak Saint benim radarımda değil. Bildiğim kadarıyla, kendisi tarafından veya kendisi hakkında herhangi bir şikayet gelmedi."

"Peki, bu topluluğun bir üyesi olarak, onun hakkında ne düşünüyorsun?" "Aslında bir fikrim yok. Parası ve vakfı sayesinde biraz ünlü

ama şöhret peşinde koşan biri değil. Kendine saklanır, fotoğrafının çekilip sosyal medyada yayılması için fırsat kollamaz. Sadece bugün gibi günlerde dikkatimi çeker."

"Gala mı demek istiyorsunuz?"

"Evet. Onun dışında..." Omuz silkerek sözünü bitirir. "İyi birine benziyor. Ve samimi. Her yıl polis yardım kuruluşuna kişisel olarak bağış yaptığını biliyorum, DSF de öyle. Ayrıca, bütçemizin dışında kalan bazı ihtiyaçlarımızı da karşıladı. Ekstra sunucular, bilgisayarlar, devriye arabaları için teknoloji, bu tür şeyler."

Başımı sallayarak, tüm bunları içime sindiriyorum. "Onun toplumda aktif olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet. Aslında hayır. O değil. Ama vakıf öyle. Adamın kendisi mi? Makalelerde yazıldığı kadar gizemli biri, ama bence bu ayrıcalığın bedelini ödüyor."

"Onun herkesle yattığına dair söylentiler yalan mı?" Soruyu geri çekemeden ağzımdan çıkıverdi, ama Lamar bunu tuhaf bulsa da yorum yapmadı.

"Oh, bazı şeyler duyuyorum. Onun, magazin dergilerinin onu gösterdiği kadar azgın bir adam olduğunu sanmıyorum."

Hoş olmayan bir rahatlama dalgası beni kaplıyor, çünkü artık neden umursayayım ki?

"Ama o bir keşiş de değil," diyor Lamar. "Ve orada bile, özel hayatı var."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum, Alex'in yatak odasından geçen kadınların görüntüsü, kara tahta üzerinde parmakların çizdiği çizgiler gibi beni rahatsız etmeseydi keşke.

. *Umursamamalıyım.* Hatırladın mı?

Sonuçta, o artık Alex bile değil. O Devlin Saint ve bunu unutmamam gerekiyor.

Lamar, yediğimiz altı donuttan sonuncusunu kapıyor. "Sert bir muhabir için oldukça kolay sorular."

Gözlerimi devirdim, ama onun alaycı sözlerini görmezden geldim. "Bir şey daha var.

"Mahremiyet ayrıcalığı için para ödedi" derken ne demek istediniz?

"Bilirsin işte. Parasını şehirde savuruyor. Bu ona biraz saygı kazandırıyor. Onu mercek altında tutmaktan kurtarıyor."

"Mesela?"

"Kütüphanenin yenilenmesi gibi. Ve vakfa bitişik olan ve gelgit havuzlarına kadar uzanan park. Vakıf sadece araziyi bağışlamakla kalmadı, parkın tüm bakım masraflarını da karşılıyor. Vergi tasarrufu sağlıyor. Sadece toplumsal ilişkiler manevrası olabilir, ama yine de harika bir park."

"Vakfın misyonunun daha büyük şeyler olduğunu sanıyordum. Dünya çapında insani yardım kuruluşlarına fon sağlamak gibi. O tür şeyler."

"Evet, öyle. Ama o, iyi işler yapmanın bir parçası olarak çevrendekilerin arkasını kollaman gerektiğini söyledi. DSF parkın yapımını finanse ettiğinde yayınladığı basın bültenini hatırlıyorum. Bu kasabaya ilk geldiğinde aşık olduğunu ve emin olmak istediğini söyledi..."

"Laguna Cortez'e aşık olduğunu demek istiyorsun." Kalbim hızla atıyor ve vücudumun her yeri yanıyor.

"Eminim ki kastettiği buydu, ama söylediği bu değildi. Bunun tuhaf bir ifade olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

"Oh."

"Ne?" Kağıt bardağını buruşturur. "Sence bir anlamı var mı?"

"Hayır, hayır. Ne olabilir ki?"

Ama bunun her şeyi ifade edip etmediğini merak etmeden duramıyorum.

"Gitmem gerek," diyor ayağa kalkarken. "Benim için güzel ol. Standartlarım var, biliyorsun."

"Elimden geleni yapacağım," derim, o bana öpücük vermek için eğilirken yanağımı ona doğru eğerek.

Biraz daha kalıp, dün geceyi ve Alex'i düşünürüm.
Tehlikeli, demişti. Ve gitmem gerektiğini söylemişti.
Beni korkutup kaçırmaya çalıştığını düşünmüştüm, ama belki de yanılmıştım.
Belki de beni korumaya çalışıyordu.
Ama neyden?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Bir vale kapıyı benim için açtı ve Lamar'ın Lexus'undan indim, o da anahtarı ikinci valeye uzattı. DSF binasına göz gezdirdim, dış cephesi özenle gizlenmiş spot ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Arabayı bıraktığımız yerden binanın ön kapısına kadar gerçek bir kırmızı halı uzanıyordu.

Lamar yaklaşırken ona doğru eğildim. "Gala dediklerinde, gerçekten ciddi oluyorlar."

"Hanımefendi." Kolunu uzatır, ben de diğer elimle elbiseyi düzeltirken koluna girerim. "Muhteşem görünüyorsun," der bana.

"Hey, kolumdaki süsün güzel görünmesi lazım." Haklı.

Brandy'nin arkadaşı sayesinde, altın saçaklarla süslenmiş ve tehlikeli derecede derin bir yakası olan siyah bir elbise giyiyorum. Popo ve uylukları saran bu tarzda yürümek için gerekli olan uzun yırtmaçtan bahsetmiyorum bile.

Elbiseye, 7,5 cm topuklu altın rengi Jimmy Choo sandaletler giydim. Onları kot pantolonla giymeyi düşünmüştüm, ama böyle daha iyi oldu. Ayakkabı koleksiyonum çok yönlülüğüyle ünlüdür.

Diğer bir deyişle, gerçekten çok seksi görünüyorum. Lamar'ın gözlerinde bunu görebiliyorum, tabii ki eşikten geçip vakfın lobisine girdiğimde etrafımdaki erkek ve kadınların gözlerinde de.

Ve bu benim için önemsiz ve muhtemelen aptalca olsa da, Alex'in beni gördüğünde çenesinin yere düşmesini umuyorum.

Devlin. Kendime hatırlatıyorum. Benim için Alex Leto artık yok.

Ama bunun bir önemi yok. Bugün adı ne olursa olsun, onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Dünden farklı olarak, bu büyük oda hareketlilikle dolu ve çıplak beton duvarlar artık renkli görüntüler ve video kliplerle kaplı.

her biri DSF'nin desteklediği bir organizasyonu veya projeyi temsil ediyor.

İki büyük masa mekanın büyük bir bölümünü kaplıyor ve buradan bile, çok kaliteli bir sessiz müzayedenin temelini oluşturan çok sayıda lezzetli yiyeceğin masaların üzerinde durduğunu görebiliyorum. Duvarların kenarlarında daha küçük masalar dizili ve bu masalar tatlılar, mezeler ve şarap kadehleriyle dolu.

Kendiniz servis yapmak istemiyorsanız, üniformalı garsonlar kalabalığın arasında dolaşarak, yiyecek ve içeceklerle dolu tepsileri ustaca dengeliyorlar.

Okyanusa bakan cam kapılar açık ve insanlar içeri girip çıkıyor, geçen garsonlardan içecek ve yiyecek alıyor ya da taş döşeme üzerinde çalan yaylı dörtlüsünü dinlemek için oyalanıyor.

Her şey ihtişam, zenginlik ve paradan ibaret. Ve benim alışık olduğum hayatın çok uzağında. "Etkileyici," diyorum Lamar'a, bu tür şık etkinliklere alışkın olan Lamar'a. Her şeyi geride bırakıp polis olmak için başka bir hayata atılmış olsa da, Lamar iki başarılı televizyon dizisinde çocuk yıldızdı, pop yıldızı bir anne ve plak yapımcısı bir babanın altın çocuğu. Bana anlattıklarına göre, çocukluğunda yatağı kuş tüyüyle değil, dolarlarla doluydu.

"Sana bir içki getirmemi ister misin?"

"Tanrım, evet," diyorum, sonra kolunu sıkıp bırakıyorum. "Tanrı seni korusun."

O, şarap getirmesi için yakındaki bir garsonu çağırmak için uzaklaşır ve ben de bu fırsatı değerlendirerek etrafımdaki yüzleri daha dikkatli incelerim. Hayatımın yarısından fazlasını burada geçirdim ve tanıdık birini görecek miyim diye merak ediyorum. Belki liseden birini.

Ama kimse dikkatimi çekmiyor ve dışarıdaki limuzinleri düşünürken, bu kalabalığın çoğunun gala için Los Angeles'tan gelip gelmediğini merak ediyorum. Bin dolarlık bilet fiyatı göz önüne alındığında (bu paranın yüzde yüzü hayır kurumlarına bağışlanıyor), bu muhtemelen yılın en önemli sosyal etkinliklerinden biri.

Hala yüzleri ararken, elbiseyle uyumlu küçük boncuklu çantamda telefonumun titrediğini hissediyorum. Lamar'ın içki tercihim soran bir mesaj gönderdiğini düşünerek telefonu çıkarıyorum.

Aksine, tanımadığım bir numaradan geliyor. Ama kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Sana gitmeni söyledim.

Aramayı görmezden gelmeyi düşünüyorum, ama içimde bir öfke alevleniyor ve bunun yerine bir cevap yazıyorum.

Ve yine de buradayım. Konuşmamız gerek.

Ya konuşma bitecek ya da beni reddedip kesin bir cevap verecek. Bu yüzden, ekranımda onun cevap yazdığını gösteren noktalar görmediğimde hiç şaşırmadım.

"Aptal," diye mırıldanıyorum. Cidden mi? Beni sadece ?

Kızgınım, ama aynı zamanda kafam da karışık.

Neden bir zamanlar sevdiğim adamın neden beni bu kadar kızdırıyor? Neden ortaya çıkınca daha fazla soru işareti yaratacak bir maskeyi kaldırıyor?

Bu arada, neden en başta maske takıyor ki?

Ve en büyük soru, bana gitmemi emredecekse neden kendini bana ifşa etti? Çünkü, dürüst olmak gerekirse, yüz yüze bir görüşmede bile onun Alex olduğunu asla anlayamazdım. Benzerlik var, elbette. Ama kim bir milyardere bakar ve *"Hey, sen benim eski erkek arkadaşım kılığına girmiş olamazsın, değil mi?"* der ki?

Kimse, işte kimse.

Öyleyse neden kendini gösterdi?

Bu mantıklı değil.

Ve ben mantıklı şeyleri severim.

Hâlâ kafam karışıkken, kısa kesilmiş afro saçlı, uzun boylu, ince bir kadın bana doğru geliyor. Yirmili yaşların başında, benden birkaç yaş küçük görünüyor ve teniyle güzel bir kontrast oluşturan krem rengi ipek bir takım elbise giymiş.

Yaklaşırken gülümsüyor, ben öne çıkınca elini uzatıyor. "Bayan Holmes, ben Tracy Wheeler. Bayan Danvers'ın stajyeriyim."

"Memnun oldum," diyorum, Lamar içkimi getirirken. İçkimi alıp, Tamra'yı aramak için etrafa bakınıyorum. "Buralarda mı? Beni görmek istedi mi?"

"Aslında Bay Saint sizi bulmamı istedi. Sizi ofisine götürmemi istiyor."

"Oh." Yudumumu alırım.

"Ofisine mi?" Lamar, dördüncü kata doğru bakarak tekrarlar.
"Partide değil mi?"

"Olacak. Burada çok uzun süredir çalışmıyorum, ama anladığım kadarıyla onun alışkanlığı, konukları karşılamak için planlandığı saatte partiye katılmaktır. Buna daha yarım saat var. Öyleyse, benimle gelir misiniz?" Sesi kesilir, davet havada asılı kalır. Reddetmeme izin verilmediğine dair net bir izlenimim var. Reddetmeyeceğim de değil.

"O tamamen senin," diyor Lamar, sırtımı nazikçe iterek beni Tracy'ye doğru yönlendiriyor. "Asla bir haberi takip etmeme engel olduğum söylenmesin."

"Bunu söylemeyi hayal bile edemem," diyor Tracy, o tatlı gülümsemesiyle. "Ama kim olduğunu söyleyen iyi olur, böylece doğru anlarım."

"Lamar Gage," diyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve belki hayal gücümün bir ürünü olabilir, ama gülümsemesinde biraz daha fazla canlılık görüyorum.

Ana odanın odak noktası, asma kata görkemli bir şekilde uzanan muhteşem merdiven kemeri. Bizi, merdiven boşluğunun etrafında kıvrılan beton bir destek kolonuna açılan gizli bir asansöre götürüyor. Asansörle dördüncü kata çıkıyoruz, bunun için minnettarım. Topuklu ayakkabılarımı düşününce, bizi merdivene yönlendirdiğinde biraz endişelenmiştim.

Aşağıdaki partiye bakan, kalın, yarım cam duvardan başka bir engel olmayan küçük bir çıkıntıya çıkıyoruz.

Mekanın geri kalanı işlevsel bir şekilde dekore edilmiştir. Minimalist bir masa, arkasında çağdaş tarzda bir büfe ve karşı duvarda, muhtemelen Devlin'in misafirlerinin majesteleriyle görüşme izni alana kadar bekleyebilecekleri yastıklı bir bank vardır.

Bu alan, sanırım, cam bariyerin hemen karşısında, mekanın uzak tarafında bulunan fırçalanmış çelik çift kapının arkasında gizli.

"Normalde, asistanı sizi içeri alırdı," diyor, masaya yaklaşırken. "Ama şu anda her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için aşağıda olacaktır."

Masaya eğilip telefondaki bir düğmeye basar. "Bay Saint? Elsa Holmes sizi bekliyor."

Sessizlik olur, ardından kısa bir "Onu içeri gönderin" sesi duyulur.

"Tabii ki." Başka bir düğmeye basar ve her iki kapı da açılırken motorun fısıltı kadar yumuşak bir vızıltısı duyulur, iç mekan görünür hale gelir. Hem etkilenmiş hem de eğlenmiş durumdayım, özellikle de kafamda *Ode to Joy* çalmaya başlayıp *Die Hard'ın* doruk noktası olan kasa sahnesi zihnimde canlanınca.

Ama Alex, Alan Rickman değil ve ben onun için kesinlikle bir çakıl taşı olsam da, beni öldürmeye çalıştığını sanmıyorum.

Ancak odaya girdiğimde, bu değerlendirmeyi değiştirmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Çünkü karşımda Alex Leto yok. O adam hayatımdan çoktan çıktı.

Devlin Saint'in karşısındayım ve bunu unutmamam gerekir.

Arkamda kapılar sessizce kapanıyor ve omzumun üzerinden baktığımda Tracy'nin çoktan gittiğini ve onunla odada yalnız kaldığımı görüyorum.

Oda şık ve modern, duvarlarda birkaç minimalist tablo, gömme bir bar ve bir kanepa, iki sandalye ve küçük bir masadan oluşan küçük bir oturma alanı var. Mobilyalar ahşap, çelik ve mat kumaşlardan yapılmış, hepsi temiz çizgiler ve pürüzsüz kenarlara sahip.

Etkileyici bir mekan, ama Devlin Saint'in yanında sönük kalıyor. Masasının arkasından bile odaya hakim.

Bir adım öne çıktığımda, uzun boylu, esmer ve güçlü bir şekilde ayağa kalkıyor, kaşından çenesine uzanan yara izi, onun yoğunluğunun bir vurgu işareti gibi.

Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor ve ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor.

O Alex Leto, ama aynı zamanda değil.

O, otoparktaki adam, ama aynı zamanda o değil.

O güç, kuvvet ve tehlikenin birleşimi, ve bunu daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum. İçinde yanan o ham güç. Kontrol altına alındığında ona Devlin Saint Vakfı gibi bir şey kurma gücü ve iradesini veren o vahşi, ham enerji.

Ve acaba benden uzaklaşmak için gereken gücü de oradan mı aldı diye merak ediyorum.

Masa devasa ve şık, Danimarka modern tarzında, parlak cilalı tik ağacından yapılmış. Asistanının minimalist masasının aksine, bu masa adeta bir tuğla gibi, masanın arkasındaki adamı odaya giren herkesten ayırıyor.

Arkasında sürgülü bir cam kapı var ve bu kapının, dün beni izlerken durduğu dördüncü kat balkonuna açıldığını biliyorum.

Korkmamam gerekirdi, ama lanet olsun, korkuyorum. Otoparkta, aşağı yukarı eşit şartlardaydık. Şimdi ise, dengeler çılgınca değişti. Kendimi yabancı hissediyorum, bu tertemiz, cilalı odada bir yabancı. Durumu hiç kontrol edemedim, bilgi kırıntılarını dilenen bir dilenci gibi, onun beni neden çağırdığını da tam olarak bilmeden.

Daha da önemlisi, bu adamı tanıdığım gibi bir hayali sürdüremeyeceğim. Bu odada, Alex Leto ile Devlin Saint arasındaki fark çok açık. Ve bu fark biraz sinir bozucu.

Cesaretimi topluyorum ve kanepeye doğru yürüyorum, sonra oturup bacaklarımı çaprazlıyorum. "Ee?" diye soruyorum, hissettiğimden daha fazla özgüvenle. "Röportaja başlayalım mı?"

Masadan kalkıp, neredeyse şiirsel denebilecek bir verimlilik ve zarafetle hareket ediyor. Onu izlemek her zaman zevkli olmuştur. Ama şimdi, genç modelinde olmayan bir duruşu var.

Mükemmel dikilmiş koyu gri takım elbisesiyle, hem zarif hem de güçlü görünen bir şekilde ıslak bara doğru yönelir. Dekantörden iki bardak viski doldurur ve ikisini de oturma alanına getirir. Bir bardağı sandalyenin önündeki masaya koyar, ama diğerini bana uzatır.

Elimi uzatıp geri çekerken, onun işaret parmağı elimin sırtına dokunur. Nefesimi tutarım, daha fazlasını arzularken tepki verdiğim için kendimden nefret ederim. Onun tek dokunuşunun içimde alevlendirdiği sıcaklığın kıvılcımına yakışan samimi bir şey.

İsteyerek yapmıyorum, ama başımı kaldırıp gözlerimizin buluştuğunu görüyorum ve bir an için her şey yok oluyor. Yıllar, acılar, kayıplar.

Sadece ben ve Alex varız ve dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istiyorum, onu çok özledim.

Sonra o başka yere bakar ve zaman yeniden akmaya başlar. Aşağı bakarak kızaran yanaklarımı saklarım ve bardağı masaya *sertçe* bırakırım.

Karşımda oturur, sonra kendi bardağına uzanır. O anda bir şey hissetmiş olsa bile, şimdi bunu göstermiyor. Yüz ifadesi taş kadar sert ve okunması imkansız.

Şu anda tek istediğim bardağı bir dikişte içip yeniden doldurmak olsa da, kendimi bardağıma uzanmamak için zorluyorum.

Bir yudum alır, buz kristal bardağa çarpar, gözleri yüzümden hiç ayrılmaz.

O bunu yaparken, ilk kez parmak eklemlerinin kırmızı ve yaralı olduğunu fark ettim ve bu küçük insanlık göstergesi beni cesaretlendirdi. "Yumruk kavgası mı?"

"Öyle bir şey."

Kalbim çarpıyor olsa da tatlı bir gülümseme takınıyorum. "Birini kızdırdın mı? Yoksa dün gecedен sonra atacak enerjin mi vardı? Yumruk kavgaları mavi toplara çare mi? Wikipedia'da bunu aramayı hiç düşünmemiştim."

O tepki vermez ve ben gülümsemeyi sürdürmeye çalışırım, ama üst dudağımın terlediğini hissediyorum.

Saniyeler geçiyor ama o hala hiçbir şey söylemiyor.

Oğlan ile adam arasındaki yıllarda neler yaşandığını bilmiyorum, ama tüm pürüzleri ortadan kalkmış. Artık odadaki herkesi etkiliyor ve kendi gücünün boyutunu çok iyi anladığı çok açık.

Bu çok etkileyici. Ve biraz heyecan verici.

Kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Şimdi birbirimizi deniyoruz ve ikimiz de bunun farkındayız. Pes etmeye niyetim olmasa da, kendimi "Ee?" derken buluyorum.

O, zaferinin rahatlığıyla arkasına yaslanıyor. Sonra burbonundan bir yudum alıyor, bardağı masaya koyuyor ve "Git demiştim" diyor.

Ve işte bu kadar.

Koltuğuma yerleşiyorum, çünkü artık iyiyim. Omurgamdaki çelik geri geldi ve neden kızgın olduğumu hatırlıyorum. Neden korkmam gerekmediğini

Çünkü tahmin et ne oldu? Burada pislik olan ben değilim.

Hemen cevap vermiyorum. Onun izinden gidip içkimi alıyorum. Buzları karıştırıp, çay yapraklarını okuyan biri kadar yoğun bir şekilde sıvının dairesel akışını izliyorum. Sonra uzun bir yudum alıp lanet içkiyi bitiriyorum.

"Garip bir şekilde, senden emir almam."

Kaşlarından biri kalkar ve bir anı fısıltısı beni rahatsız ederken içimi bir titreme kaplar. Yüzümdeki nefesi. Talebini dile getirirken sert sesi, "*Gel bana, bebeğim.*"

Geldim. Daha dün gece teslim oldum ve şimdi bile bacaklarımın arasında bir baskı hissediyorum. O ihtiyaç acısı, o arzu kışkacı. Onu istiyorum. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Neden bana kendini gösterdin?" Sözler ağzımdan fırladı. "Mesafeni koruyabilirdin, hikayene sadık kalabilirdin.

Bana, senin sadece bir zamanlar sevdiğim bir çocuğa biraz benzeyen bir adam olduğuna inandırdın. Beni aldatan bir piç kurusu. Neden bana gösterdin? Neden bana gösterdin *lan*? Cidden mi? Beni o kadar mı nefret ediyorsun ki, bana bir kez daha zarar verme fırsatını kaçıramadın mı?

"Senden nefret etmiyorum." Sesi düzgün ve duygusuz. Bu kadar sinirli olmasaydım, kendini kontrol etmesinden etkilenirdim.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Peki. Benden nefret etmiyorsun. Dün röportajımızı iptal ettin ve sonra gitmemi söyledin."

Beni düzeltmesini bekledim. Bir çakışması olduğunu belirtmesini bekledim.

Bunun yerine, başını bir yana eğdi. "Yine de buradasın."

Kanepeye yaslanıp bacaklarımı çaprazladım. "Gerçekten gideceğimi mi sandın? Yapma ama. Ben gösteriyi izlemeye geldim."

"Biletini Dedektif Gage aldı." "Hayır.

Tamra verdi."

Bunu duyunca gözleri fal taşı gibi açılır ve ben hemen sözlerimden pişman olurum. Saint'in öfkesini üzerine çektiğimi hissediyorum. Bu yüzden bir sonraki sorusu beni şaşırtır.

"Dedektifle geldin. O senin randevun mu?"

"Tabii ki." Bu küçük yalan için hiç suçluluk duymuyorum. "Hâlâ soruma cevap vermedin. Neden bana kim olduğunu söylediğinle ilgili."

"Hayır," dedi. "Cevap vermedim."

Kahretsin. Konuyu değiştiriyorum. "Neden Dedektif Gage ile ilgileniyorsun?" Lamar, Peter sorusunu araştırmama yardım ediyor. Belki de onun dikkatini çeken budur?

Omuzlarından biri kalkıp iner. "Merak ettim."

"Merak ettin mi?" Papağan gibi konuşuyorum ve kaşlarını çatıyorum. Ama kafam karışık. Belli ki bir amacı var, ama ben anlayamıyorum. "Neyi merak ettin?"

Geriye yaslanıp beni açıkça inceliyor. "Onunla yatıyor musun?"

"Pardon?" Bana bunu sormadı herhalde.

"Pardon. Daha iyi ifade edeyim. Onunla yatıyor musun?"

Öfke dolu bir duygu içimi kaplar ve masaya parmağımı vurarak, aksi takdirde ona tokat atacak olan enerjimin bir kısmını serbest bırakırım. "Beni kasten kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

Bana baktı, yüzü sertleşmiş, yeşil gözleri keskinleşmişti. Ve lanet olsun, öfkem kayboldu, yerini biraz korkuya benzer bir duyguya bıraktı.

Titriyorum, sonra kendimi daha dik oturmaya zorluyorum. "Kiminle yattığım seni ilgilendirmez. Uzun zamandır ilgilendirmiyor."

"Tabii ki haklısın. Sen benim radarımda değilsin."

Gözlerimden yaşlar süzölür, sözleri kalbimi bıçak gibi delip geçer. Onun beni ne kadar incittiğini görmesini istemiyorum, ama artık çok geç. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştır bile. Ve lanet olsun, konuşurken boğazım gözyaşlarıyla dolmuştur. "Seni kibirli pislik." Sözlerim sert ama yumuşaktır, ona söylemek istediğim sert sözler değildir.

Ve en kötüsü ne biliyor musun? Ben tamamen dağılmış durumdayım ve o sadece orada oturuyor.

Tekrar deniyorum. "Seni aşağılık piç."

Yüzünde bir değişiklik olur ve bir an için — sadece bir anlık, yürek burkan bir an — pişmanlık belirtisi görürüm.

Sonra bardağını almak için eğildiğinde yüzü geçici olarak görüş alanımdan çıktı. Tekrar oturduğunda yüz hatları bir heykel kadar sabitti ve gözlerime baktığında, sadece çelik gibi bir bakış gördüm. "Ben eskisi gibi bir çocuk değilim," dedi. "Senin için - benim için - Alex Leto öldü ve gitti."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ölmüş ve gitmiş.

Bu sözler beni olması gerekenden daha fazla incitti ve cevaplar için yalvarmak için kendimi zor tuttum. Anlayabilmem için bana hikayeyi anlatması için ona yalvarmak için.

Ama bunu yapmayacağını biliyorum ve bu adama yalvarmayacağım.

Bunun yerine, sadece başımı sallıyorum. "Diğerleri için belki, ama Alex Leto benim için ölmedi. Oyun oynamak mı istiyorsun, *Devlin*? Başka birini bul. Çünkü ben hiç havamda değilim."

Kelimeler içimden dökülüyor ve devam etmek için nefes almam gerekiyor, ama durmam mümkün değil, şimdi olmaz. Tüm acı, incinme ve lanet olası kayıplar içimden dökülürken olmaz.

"Adını değiştirebilirsin, görünüşünü değiştirebilirsin. Ama bunun hiçbir önemi yok. Sen Alex Leto'sun ve gittiğinde beni mahvettin, *Alex*. Beni mahvettin. Bu seni mutlu mu ediyor? Duymak istediğin bu mu?"

Emin değilim, ama sanırım yüzündeki kaslar gerildi.

"Ama biliyor musun?" diye devam ediyorum. "Tüm bunları sana affedeceğim." Koltuğuma yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Çünkü karşılığında bana çok şey vereceksin. Bana cevaplar vereceksin. Ve içimden bir his, bunların bir ömür boyu sürecektir bir hikaye oluşturacağını söylüyor."

Hala sinir bozucu bir sakinlikle başını eğdi. "Öyle mi?"

"Peter amcam hakkında bir şey biliyorum."

Gözlerimi bir saniye daha fazla tuttuğunda rahatsız oldum. Sonra viskisini yudumlarırken gözlerini kaçırdı, yüzü bir poker oyuncusu kadar ifadesizdi. "Kabul ediyorum. Ne biliyorsun?"

"Onun, bir uyuşturucu satıcısının ağına dűřen masum bir adam olmadığını biliyorum. O da uyuşturucu satıyordu. Bir şekilde Kurt'la bağlantılıydı. Onu duydun, değil mi?"

"Bu ismi biliyorum" dediğinde sesinde ironik bir ton var.

"Kim bilmez ki? Ve kaçıđın zamanı dűřünürsek, bence Peter amcanla yatıyordun."

"Hayır."

Tek söylediği bu. Sadece *hayır*. Ve onun doğruyu söylediğini umsam da bu beni çok kızdırıyor. Çünkü Peter'ın o tür bir pislik olduğunu kabul edebilirim *belki*, ama Alex de ahlaksızsa, geğmişime bakışım tamamen değişecek.

Aynı zamanda, umudun sağduyumu engellemesine izin vermeyeceğim ve onun kurtulmasına izin vermemeye kararlı olarak devam ediyorum. "Ama bir şey biliyorsun, değil mi? Amcamı kimin öldürdüğü hakkında bir şey biliyorsun."

"Burada bir hikaye yok, Ellie. Vakfın profili hakkında konuşmak istersen, konuşabiliriz. Ama *bu* bir hikaye değil," diye devam ediyor. "Sadece sen cevaplar uydurmak için çabalıyorsun."

"Üretmek, hayır. Bulmak, evet. Neler olduğunu biliyordun. Sen de bu işin içindeydin. Ve bu yüzden beni terk ettin."

şimdi, gerçekten gülümsüyor. "Hayır. Beni terk ettim çünkü ben bir pisiğim. Bu kadar basit."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Yıllardır bunu söylüyorum. Bařka bir şarkı denemeli miyim diye dűřünmeye başladım." Kadehimi kaldırırım, boş olduğunu hatırlar ve tekrar masaya koyarım. "Dediđim gibi, en azından bana iyi bir hikaye veriyorsun. Devlin Saint'in ardındaki gizem. Eskiden uyuşturucu ticaretine karışmış, kaçmış, sonra kendini yeniden yaratmış. Sevilen hayırsever, The Wolf ile bağlantıları olabilecek bir uyuşturucu satıcısı. Gazetelerden kapış kapış satılacak. İtibarını mahvedecek. Ve ben de orada, mezarının üzerinde mutlu mutlu dans edeceğim."

Gözleri tamamen soğuklaşır.

"Bana bir çok şey söyleyebilirsin, ama *sakın* o adamla aynı fikirde olduğumu söyleme." Sesi keskin ve ölümcül, ben ise sanki tek bir kelime bile beni yaralayacakmış gibi tamamen hareketsiz oturuyorum.

"Beni tanıdıđını dűřünerek hata yapma, Ellie.

Beni tanıdığını düşünerek hata yapma, Ellie. On yıl geçti. Ve sana zaten söyledim, ben artık o çocuk değilim."

Yutkunuyorum. Kesinlikle üstünlüğümü kaybettim ve kontrolü yeniden ele geçirmek için çabalamam gerekiyor. Ayağa kalkıp bardağıma geri dönüyorum, sadece kendimi toparlamak için zaman kazanmak için. "Buraya bir hikaye yazmak için geldim, *Devlin*. Ve işimi yapmayı planlıyorum."

"Bir profil yazısı. Nevada'daki çalışmalarımıza odaklanarak." O da ayağa kalkar ve benim yanıma, sürahi dizisinin yanına gelir. Aramızdaki hava uğuldar ve ben gerilirim, bu adama hala bu kadar içgüdüsel tepki vermemden nefret ederim.

Bardağımlı alır, içkimi yeniden hazırlar ve bana geri verir. Bardağı alıyorum ve bu sefer parmaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ediyorum. "Bu anlatılmaya değer bir hikaye," diye devam ediyor. "Ama gölgelerin peşinden koşma. Zamanını boşa harcarsın."

"Ben bir muhabirim. Değil."

"Lanet olsun, El."

"Bana öyle deme," kendimi tutamadan patladım.

"Bayan Holmes," diyor ve onun için şunu söylemeliyim ki, bu takma adı geri almak istermiş gibi görünüyor. Alex'in, ismimi bu şekilde kısaltmasına izin verdiğim tek kişi olduğunu o da benim kadar iyi biliyor.

Yüzündeki pişmanlık ifadesini görünce, istemememe rağmen öfkem azalıyor. Öfkemi ve acımı, bu adam ve onun acı verici kayıtsızlık silahına karşı bir kalkan olarak önümde tutmak istiyorum.

"Bana Alex olmadığını söyleyen sensin," diyorum, kendimi kucaklama dürtüsüyle mücadele ederek. "Ve öyle olsan bile, Alex gittiğinde bana öyle seslenme hakkını kaybetti."

"Elbette haklısın."

"O zaman konuş benimle lan. Peter ve Kurt hakkında ne kadar bilgin vardı?"

"Çocuk masalından mı bahsediyoruz?" "Aptal olma. Ve gerçeği istiyorum."

Çantama göz atıyor. "Telefonunu çıkar. Kilidini aç. Ve bana ver."

Tartışmaya başlıyorum, ama uymaya karar veriyorum. Telefonu inceliyor, görünüşe göre bu konuşmayı kaydetmediğime karar veriyor ve telefonu

masanın üzerine koyar. Sanırım bu, devam etmem için bir işarettir. "Ee?" diye ısrar ederim.

"Peter'ın uyuşturucu ticareti yaptığını ve öldürüldükten kısa bir süre önce The Wolf'un örgütünün uyuşturucu tedarik ettiğini fark ettim. Ayrıca benim de hedefte olduğumu anladım." Sesi düzgündü. Tamamen duygusuzdu. "Ve sen de söylediğin gibi kaçtım."

Ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı sıkıştırıyorum, çünkü başka herhangi bir tepkiyi kesinlikle fark edecektir. Sesimin tonunu da sabit tutuyorum. "Hoşça kal demedin."

"Hayır."

"Bana lanet bir nottan başka bir şey bırakmadın." "Evet."

"Beni sevdiğini bile söylemedin." *Kahretsin*. O sözleri geri alabilseydim, alırdım, çünkü onları söylemek istememiştim.

Gözlerime bakıyor, bakışlarımı tutuyor. "Hayır," diyor. "Söylemedim."

Bir an durup bacaklarımı çaprazlarım, bu hareketin ruhumdaki yarayı gizleyeceğini umarak. "Röportajımı istiyorum, Bay Saint. Bu vakfı nasıl kurduğunuzu, nasıl işlediğini, Nevada'da insan kaçakçılığıyla mücadelede yaptığınız çalışmaları anlatmanızı istiyorum."

Nefes alıyorum. "Araştırma odana erişim istiyorum. Ve artık saçma bahaneler ya da ertelemeler istemiyorum. Beni incittin, seni orospu çocuğu," diye devam ediyorum, sesimin tonunu sabit tutabildiğim için kendimi takdir ediyorum. "Ama seni unuttum ve benimle konuşacaksın. Çünkü konuşmazsan, bu reddin de makaleye girecek ve bunun senin ya da değerli vakfın için pek iyi olmayacağını düşünüyorum."

Yanağındaki bir kas seğiriyor, ama onun dışında taş gibi hareketsiz. Konuştuğunda sesi bir üniversite öğretim görevlisi kadar sakın ve düzgün. "Bu kuruluşu karalamaya kalkışma. Biz birçok insana yardım ediyoruz."

"Peki ya siz?"

"Ben de onlara yardım ettiğimi düşünmek istiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sizi karalayabilir miyim?"

O gülümser. "Elbette deneyebilirsin. Ama pek bir şey bulabileceğini sanmıyorum." Gözlerime bakar. "Tabii müstehcen bir açıdan bakmıyorsan, o zaman sana yattığım kadınların listesini yazabilirim."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zorluyorum. Beni kızdırmaya çalışıyor ama ben bu tuzağa düşmüyorum. "Hakkında pek bir şey bulamayacağım konusunda muhtemelen haklısın," diyorum. "Acaba neden?"

"Saf düşünceler ve temiz bir yaşam."

Beklenmedik bir kahkaha patlaması içimden çıkar ve başımı kaldırıp onun dans eden gözlerine ve eğlenceden kıvrılan dudaklarına bakarım. Bir an için bakışlarımız kesişir ve on yıl öncesine, gece geç saatlere kadar birlikte güldüğümüz günlere geri dönerim. O zamanlar ona güveniyordum.

Şimdi ona güvenmiyorum.

Boğazımı temizleyip başımı eğiyorum, bu anın samimiyeti beni rahatsız ediyor. Başımı kaldırdığımda, onun yüzü de düzelmiş. Gözleri hariç her şey. Belki hayal gücümdür, ama gözleri hüzünlü görünüyor. Hatta biraz kaybolmuş gibi.

"Neden bu kadar görünmezsin? Sosyal medyada, basında. Anlamıyorum."

"Kendime saklıyorum," diyor. "Görünür olmak için çaba sarf etmiyorum."

Ve," diye ekliyor, başını hafifçe eğerek, "eğer oyunu akıllıca oynarsan, para şaşırtıcı derecede fazla mahremiyet satın alabilir."

Yavaşça başımı sallayarak bunu sindiriyorum. "Uyuşturucu satıcısı Peter amcayı öldürdükten sonra seni tanık koruma programına aldıklarını kendime söylemiştim. Belki de sana izin verilen tek şey bana o notu bırakmak olmuştu." Yüzünü inceliyorum. "Bu, yeni halini açıklayabilir."

"Sanırım öyle."

Dudaklarımı yaladım. "Sakalını boyamak zorunda mısın?"

Elini uzatıp sakalını okşadı. Sakalı kesilmişti, çenesinde ve çene hattında muhtemelen üç günlük bir sakal uzaması vardı, alt dudağının altında çenesine bağlanan küçük bir sakal ve bıyığı vardı. Dergilerde bunun hipster sakalı olarak tanımlandığını duymuştum ve saçlarını geriye bağlamış haliyle, bu tanımın uygun olduğunu düşündüm, ancak Devlin gördüğüm en seksi ve en bakımlı hipsterdi.

"Garip bir şekilde, hayır. Doğal rengi koyu. Ama saçımı boyuyorum." Sandalyesine yaslanır, bacak bacak üstüne atar ve burnunun ucuyla bana bakar. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Çok şey var.

"Burnun. Hatırladığımdan daha ince."

"Kırmıştım. Bunu değiştirmek için bir bahane olarak kullanmaya karar verdim." "Sesini de değiştirmeye karar verdin mi?" Hoşuma gittiğini söylemiyorum.

beğenmediğimi söylemiyorum. Daha kalın ve biraz kaba, ve istemememe rağmen, karanlıkta bana fısıldadığını hayal edebiliyorum.

"Kasıtlı değil. Ses telinde yara izi var."

"Oh." Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl oldu?"

"Boynumda travma," diyor, bu konuda daha fazla bilgi alamayacağımı ima eden bir tonla.

"Tamam. Peki ya yüzün? O yara izi nasıl oldu?" Yüzünün sağ tarafını kesen o haylaz yara izi, ona öyle bir vahşilik havası veriyor ki, nasıl olduğunu öğrenmem gerekiyor.

"Av bıçağının yanlış tarafına yakalandım." Elini kaldırıp alnındaki, gözünün üzerindeki, yanağındaki ve sonunda bıyığını ve üst dudağını kesen uzun, ince çizgiyi izledi.

Kendimi kucaklamak için duyduğum dürtüyle mücadele etmek zorundayım, çünkü şu anda Devlin Saint'i ne kadar nefret etmek istesem de, kimseye böyle bir yaralanma dilemem. "Bu hikaye doğru mu? Yoksa kozmetik amaçlı mı yapıldı? Kamuflej için mi?"

"Doğru. Tanık koruma programında değilim Ellie. Hiç olmadım da."

Dudaklarımı yaladım. "Hayır, sanmıyorum. Programda olsaydın buraya geri dönmen imkansız olurdu. Ve DSF gibi tanınmış bir vakfı yönetmen de kesinlikle imkansız olurdu."

"Doğru."

"Bu çok ilginç bir hikaye olurdu."

Yara izi olan kaş kalkar. "Bu bir tehdit mi?"

Yutkunuyorum, neredeyse o kadın olabilmeyi diliyorum. Ama başımı sallıyorum. "Hayır."

"İyi."

"Neden? Seni tanıyordum, Alex. Çok iyi bir nedenin olmadan beni öylece bırakmazdın."

"Öyle mi?"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve bu cevabı bu kadar çaresizce istemekten kendimden nefret ediyorum. "Hayır," diyorum. "Bırakmazdın."

Ellerini birleştirip yüzünü eğiyor, sanki dua ediyormuş gibi görünüyor. Hâlâ aşağıya bakarken şöyle diyor: "Senin tanıdığın Alex Leto bir çocuktu. Kendini
—"

"Ne?"

Başını kaldırır. "Ateşle oynayabileceğini. Ve yanmayacağını." "Sana acımam mı gerekiyor?"

"Hayır. Ama beni bir daha görmemen gerekiyordu."

Öfke ve üzüntü içimde savaşıyor. Onun kollarına atılmak mı, yoksa yüzüne bir tokat atmak mı istediğimden emin değilim. İkisini de yapmıyorum. Bunun yerine, "Neden Laguna Cortez'de vakıf kurdun?" diye soruyorum.

Sanki bu soruyu hiç beklemiyormuş gibi irkilir. Sonra iç geçirir. "Çünkü geri döneceğini hiç düşünmemiştim."

Yutkunurum, onun cevabının bu kadar acı vermemesini dilerim. "Ama geri geldim. Sen de öyle."

"Bu, üstesinden gelmemiz gereken bir sorun." Ayağa kalktı. "Şimdi, korkarım gitmen gerekiyor. Anna'ya seni Pazartesi için randevu yazmasını söyleyeceğim. Şu anda, aşağı inmeden önce konuşmamı gözden geçirmem gerekiyor."

Protesto etmek istiyorum. Daha fazla cevap, hatta *herhangi* bir cevap için yalvarmak istiyorum. Eskiden tanıdığım adamın en ufak bir izini görmek istiyorum.

Bunun yerine, kapıya doğru yöneliyorum. Devlin'in bastığı bir düğme sayesinde, kapı yaklaşınca sihirli bir şekilde açılıyor.

Eşiği geçerken, "Bekle," diyor.

Dönüyorum.

"Benden nefret etmeni hiç istemedim," diyor. "Ama nefret etmen iyi oldu."

Ve bununla birlikte, kapılar yavaşça kapanır.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Asansör kapıları ana kata açılır açılmaz, galaya daha ne kadar çok insanın geldiğini fark ettim. Haute couture kalabalığı vardı ve topuklu ayakkabılar giymiş olmama rağmen, kalabalık o kadar yoğundu ki, açık kapılara ve verandaya doğru ilerlemeye çalışırken neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

Çıkıntıyı geçtikten sonra durup, etrafımda dönen kalabalığa bakmak için başımı yukarı kaldırıyorum. Ama Devlin'den hiçbir iz yok ve kapılar arkamdan kapandığında, beni zihninden de çıkardığını varsayabiliyorum.

Bu düşünce içime sinmiyor ve içimde büyüyen kayıp hissini inkar edemiyorum.

Bundan nefret ediyorum. Gerçekten.

Alex'in hayatımdan sonsuza kadar çıktığını sanıyordum. Bununla başa çıktığımı sanıyordum. Belki iyi bir şekilde değil, ama *başla çıktığımı* sanıyordum. Ama işte yine karşımda. Alex, Devlin, kim olmak istiyorsa, fark etmez, çünkü şu anda Devlin Saint'in bulunduğu odada bile bir gerginlik vardı. Bastırılmış, öfkeyle dolu ve dün geceki yangına hiç benzemese de, yine de bir gerginlik vardı.

Dün gece ikimiz de o ateşi körükledik, ister zevk, ister heyecan, ister intikam için olsun. Ama bu gece? Bu gece onu fark etmedik bile.

Belki de en iyisi budur.

Tek bildiğim, bunun çok kafa karıştırıcı olduğu ve geri dönmeye karar verdiğimde beklediğimden çok daha fazlası olduğu. Planım, içimdeki şeytanların gözlerine bakıp siktirip gitmelerini söylemekti.

Gerçekte ise cehennemin ateşine doğru yürüdüm. "O kadar mı kötü?"

Kafam karışık bir şekilde arkama döndüm ve Lamar ile Tracy'yi gördüm. "Ha?"

"Yüzündeki ifade," diye açıklıyor Lamar. "O kadar da kötü geçmediğini söyle bana."

"Oh. Hayır. Sadece kalabalıktan biraz bunaldım. Ama röportaj iyi geçti." Tracy'ye parlak bir gülümseme gönderiyorum. "Sana zamanını ele geçirmediğini söyle."

"Hayır, hayır." Lamar'a gülümsüyor. "Onu tanıdığımı fark ettim ve konuşmaya başladık. Ama muhtemelen gidip Bay Saint'in konuşması için hazırlık yapmam gerekip gerekmediğini kontrol etmeliyim."

"Görüşürüz," dedi Lamar, Tracy uzaklaşırken hafifçe koluna dokundu.

"Bu çok ilginç." Gülümserim ve gözlerimi kırıştıtırırım. "Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey mi var?"

"O benim apartmanımda bir daire kir alıyor," diyor. "Polis olduğumu biliyordu, dedektif olduğum için etkilenmişti. Konuşmaya başladık."

"Vay canına, Bay Gage. Bir hayran kazandınız."

O sert bir ses çıkarır, ben gülerim. Daha fazla ayrıntı sormak üzereyken, merdivenlerin üzerindeki tavan lambası parlaklaşırken odadaki ışıklar sönmeye başlar. Oda sessizleşir ve Devlin Saint aşağı inmeye başlar, varlığıyla odadaki herkesin dikkatini çeker. Onunla birlikte, denizkızının kuyruğundaki pullar gibi bol kıvrımlarını saran gümüş renkli bir kokteyl elbisesi giymiş, çok güzel bir kızıl saçlı kadın da vardır.

"O kim?" diye Lamar'a soruyorum, onu ilk gördüğüm anda nefret ediyorum, sonra da bu tepki için kendimden nefret ediyorum. Çünkü Devlin'in bugün olduğu adam üzerinde hiçbir hakkım yok. Tanrı biliyor ki, bunu yeterince açıkça belirtti.

"Sanırım onun randevusu," diyor Lamar geri adım atarken, Devlin kalabalığa hitap etmek için öne çıkıyor. Bir an için, tüm gözlerin üzerinde olmasına hiç rahatsızlık duymadan, hepimize gülümsüyor. Aksine, sanki dünya ona aitmiş ve tek bir sırrı yokmuş gibi dik ve sakin duruyor.

Güç ve özgüven yayıyor ve son on yılda onu şekillendiren olayların ne olduğunu merak etmeden edemiyorum. Hangi zorlukları aştığını. Ve yüzündeki yara izi hakkında söylediklerini hatırladıkça, hangi tehlikelerden kurtulduğunu.

"Beni tanımayanlar için, ben Devlin Saint ve bu vakfı, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için yorulmadan çalışan insanlar ve kuruluşlar için bir kaynak oluşturmak amacıyla kurdum." Alkışlar yükselir ve Devlin, DSF'nin desteklediği birkaç kuruluşu tanıtarak ve hatta dinleyiciler arasında bulunan birkaç temsilciyi işaret ederek konuşmasına devam eder.

"Bu gece müziğin tadını çıkarırken, arkadaşlarınızla sohbet ederken, yiyecek ve içeceklerinizi paylaşırken, lütfen şiddet, suç, yoksulluk ve önyargının kurbanlarını aklınızın bir köşesinde tutun. Sıkı çalışma ve zamanla, bir fark yaratabiliriz." Salon alkışlarla çınlar ve alkışlar dinince Devlin, gecenin programını hızlıca özetleyerek konuşmasına devam eder.

"Vay canına, ama o çok seksi."

Dönüp baktığımda, Brandy klasik kesimli soluk pembe bir elbise ve bantlı Manolo sandaletleriyle karşımda duruyordu. Çıglık atmak uygunsuz olurdu, o yüzden atmadım. Ama ona sarıldım ve fısıldadım, "Gelmeyeceğini sanmıştım."

"Bilet kazandım!"

"Ne?"

O başını salladı. "Tuhaf, değil mi? Katıldığımı bile unutmuştum. *Laguna Leader*'da yayınlanan piyangolardan biri," diye ekledi, kasabanın haftada iki kez yayınlanan gazetesine atıfta bulunarak.

"Bana söylemeliydin."

"Bu akşam eve geldikten sonra öğrendim, Lamar seni çoktan almıştı bile. DSF'den bir kurye getirdi, sürekli özür diliyordu. Sanırım günler önce teslim edilmesi gerekiyordu."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ee? Dün geceyi anlat bana. Sen *kahve* almaya tepeyi indikten sonra ikinci filmi baştan sona izledim." Son cümleyi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söyledi. "Ondan sonra, uyanık kalamayacak kadar yorgundum. Ve neden bu kadar uzun sürdüğünü hala söylemediğin için, doğrudan soruyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Evet, biraz dikkatim dağıldı."

Mükemmel şekilli kaşları yükselir. "Kahve aldın mı, yoksa o bara geri dönüp birini mi tavladın?"

Yüzümü buruşturuyorum. Bazen seni bu kadar iyi tanıyan arkadaşların olması çok zor olabilir.

"Biliyordum. Sen..."

"Plan kahve içmekti..." "Elsa

Holmes! Onunla yattın mı?"

"Hayır," diyorum kesin bir şekilde, çünkü teknik olarak doğru. Bay GT ile yatmadım. Alex ile yaptığım şey de teknik olarak bu tanıma uymuyor.

"Ama?"

"Neden bir ama olduğunu düşünüyorsun?"

"Seninle birlikteyken her zaman vardır."

Onun abarttığını söylemek istiyorum, ama muhtemelen abartmıyor. Ve o da bunu biliyor. Yıllar boyunca gece geç saatlerde yaptığımız telefon görüşmelerinde ona çok fazla ayrıntı anlattığım için suçluyum. "Tamam. Ama bir şey var." Onu diğer misafirlerden uzaklaştırmak için kenara çekiyorum. "Devlin Saint oradaydı."

Şaşkınlıkla geriye yaslanır. "Ne? Yine barda mı?" "Evet." Bu sadece küçük bir coğrafi yalan.

Bir an için ikimiz de sessiz kalırız. Sonra, devam etmeyeceğimi anlar ve "Ve?" diye sorar.

"O, şey, potansiyel flörtümü kaçırdı."

"Oh, gerçekten mi?" Sesi ilgiyle yükselir. "Sonra sana asıldı mı?"

"Öyle de denebilir." Soğuk, acı bir suçluluk duygusu mideme yerleşiyor. O benim en iyi arkadaşım, ama ona sadece kırıntılar veriyorum.

"Dikkatli ol," diyor ciddiyetle. "O adam yalnızdır, herkesle yatıp kalkar ve hiçbir zaman ciddiye almaz. Zengin olabilir, ama onun ahırının bir parçası olmak istemezsin."

"Hiçbir kadına, bir harem oluşturacak kadar uzun süre bağlı kaldığını sanmıyorum."

"Peki. O seri bir flörtçü. Ciddiye almıyor."

"Ciddi olmaktan kim bahsetti ki? Ve o kadınların hiçbiri şikayet etmek için öne çıkmıyor. Muhtemelen onlar da kısa vadeli bir ilişki yaşıyorlar." Onu neden savunduğumu bilmiyorum, özellikle de onun kadın düşkün tavırları hakkında hikayeler duymak istemediğim halde.

"Ondan hoşlanıyorsun." Bu bir soru değil, bir ifade, ama yine de cevap veriyorum.

"Hayır, değil." Ve bu Tanrı'nın gerçeği, çünkü ne hissediyorsam hissediyorsam, bu "*beğenmek*"ten çok daha karmaşık bir şey.

"Ama ondan hoşlanıyor muyum? Evet, inanamayacağın kadar." Bu kadar çok şey paylaşmak niyetinde değildim, ama konuşacak birine ihtiyacım var ve iyi ya da kötü, Brandy bu işi kaptı. Her şeyi paylaşamayabilirim, ama biraz olsun içimi dökmek bile yardımcı oluyor.

Çünkü Tanrı yardımcım olsun, onu istiyorum. Ve eğer o her şeyi bitirmeseydi, sabah kendimden nefret edeceğimi bilsem bile, onun Tesla'sının kaputuna beni götürmesine izin verirdim.

Yaptığı onca şeyden, beni incittiğinden, hatta hala incittiğinden sonra bile onu istiyorum.

Ne boktan bir kozmik şaka ama!

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sonraki bir saat boyunca, insanlarla sohbet ederek dolaştım, atıştırmalıkları yedim, içmem gerekenden fazla şarap içtim ve denizkızını cehenneme göndermek için içimdeki mantıksız dürtüyle mücadele ettim. Ya da en azından, o daracık gümüş elbisenin üzerine kırmızı şarap dökmek için.

Devlin'i her gördüğümde, o da onun yanında. Julia Roberts gibi geniş ağzıyla gülüyor ve şampuan reklamındaki gibi parlak saçları var. Heyecanlandığımı biliyorum ve heyecanlanmamam gerektiğini de biliyorum. Bu adam üzerinde hiçbir hakkım yok, istemiyorum da. O, tek kelime etmeden giden, özür dilemeden geri dönen ve benden onu nefret etmemi isteyen sinsi bir pislik.

Yani, evet. İlişkimiz tamamen bitti.

Otoparkta oynadığı tuhaf oyun, sadece bir oyundu —bir oyundu. Aklımı karıştırıp beni oradan uzaklaştırmak için bir taktik. Ama işe yaramamıştı.

Şimdi sanırım en yeni hilesi, Bayan Mermaid'i savunma bariyeri olarak kullanmak.

Devlin'den olduğu kadar kendimden de tiksindiğim için, gözlerimi o yöne çevirmeyi bıraktım ve yerine taş döşeli verandaya çıktım. Barmen'den taze bir kadeh şarap alırken Brandy yanıma döndü.

"Oydu," diyor. "Aptal."

On beş dakika önce beni terk etmişti çünkü birkaç kez çıktığı Justin'e benzeyen birini görmüştü.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Omzunu kaldırdı. "Her zamanki gibi. Onun iyi birisi olduğunu düşünmüştüm. Ama ona biraz yavaşlamak istediğimi söylediğimde, hemen çekip gitti. Sorun bende olduğunu biliyorum, ama..."

"Senin yüzünden *değil*." Sesim kararlı ve her kelimesinde ciddiğim.
"Biriyle hemen yatmadığın için, onun seni terk edebileceği anlamına gelmez..."

"Sorun yok.

Gerçekten." "Bran..."

"Ciddiyim. Sorun yok, ben iyiyim. Keşke..." "Ne?"

Omuzlarını silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, kendimi mi yoksa erkekleri mi değiştirmek istediğimi bilmiyorum. İstiyorum... bilirsin. En azından öyle düşünüyorum. Ama çok yavaş ilerliyorum."

"Saçmalık. Kendi hızında ilerliyorsun. Doğru erkek kalacaktır. Sen hazır olana kadar kendisiyle savaşmak zorunda kalsa bile senin için savaşacaktır."

"Bilmiyorum. Belki."

"Ben biliyorum. Sadece doğru erkeği beklemelisin."

"Biliyorum. Bekleyeceğim. Ve ben iyiyim." Elimi tutup sıktı.

"Gerçekten. Benim endişelendiğim sensin."

"Beni mi? Neden?"

"Aptal olma. Alex'ten beri buraya gelmedin. Ve ilişkiler konusunda, sen de benim kadar beceriksizsin."

Haklı. Ben etrafta dolanıyorum. Kimseye yakınlaşmıyorum. "Yin ve yang," diyorum. "Biz buyuz."

Elimi sıkıyor. "Lamar'la geldiğini gördüm. İlginçti, değil mi?"

"Hiç de bile. Arkadaşlık bölgesi, bunu sen de biliyorsun."

"Tamam. Her neyse. Ama herkes senin arkadaşlık bölgesinde. New York'ta kimseyle çıktın mı?"

"Çıktım mı? Hayır." O benim nasıl biri olduğumu biliyor.

"Aynen öyle. Tek söylediğim, Alex'in gittiği. Ve on yıldan fazla zaman geçtiğini düşünürsek, geri dönmeyeceğini söylemek yanlış olmaz."

"Alex Leto'yu beklemiyorum."

Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Sana inanıyorum. Ama sen denemiyorsun bile."

"Dışarı çıkıyorum."

Başını eğip bana dik dik bakıyor. Mesajı anlıyorum.

"Bir ilişki, Ellie. Kendine bir ilişki kurma izni ver. Sadece arkadaşlık bile olsa. New York'ta yakınlaştığın biri var mı?"

Tırnaklarımdaki ojeyi kazıyorum. "Takıldığım birkaç kişi var."

"Benim gibi mi? Lamar gibi mi?"

"Roger mı?" Bu bir soru gibi çıkıyor. Roger harika biridir ve kesinlikle New York'ta en yakın olduğum kişidir, ama en yakın arkadaşım değildir. Brandy de bunu benim kadar iyi bilir.

"Tek söylediğim, kendini açman gerektiği. Daha fazla insanla tanış. Ve kendine bir ilişki kurma izni ver."

Bu, kendime kalbimi bıçaklamama izin vermem gerektiğini söylemek gibi bir şey. Kulağa pek çekici gelmiyor. Çünkü ilişkiler biter. Yakınlaşırsın ve insanları kaybetme riskine girersin. Ama ona bunu söylemiyorum. Söyleseydim, her gün onu kaybetme korkusuyla nasıl mücadele ettiğimi anlatmak zorunda kalırdım. Ya da Lamar'ı. Hatta Roger'ı.

İtiraf etmeliyim ki, bazı şeyleri saklıyorum. Çünkü kendimi tamamen onlara vermezsem, belki kaderi alt edebilir ve onları güvende tutabilirim.

Lamar yanıma yaklaşırken tatlı masasında tek başımayım.

Dikkatimi tatlılardan ona çeviriyorum ve bu sırada Devlin'in şu anda denizkızıdan uzak olduğunu fark ediyorum. Daha da iyisi, benim yönüme bakıyor.

"Gül," diyorum Lamar'a, ki o hem meraklanmış hem de şaşkın görünüyor.

"Ne?"

"Az önce çok komik bir şey söyledim."

Gözleri kısılır ve Devlin'i fark ettiği anı fark ederim. Yüzündeki ifade gülümsemeden buz gibi bir ifadeye dönüşür ve somurtarak "Ofisinde tam olarak ne oldu?" diye sorar.

"Hiçbir şey." Bu, tam anlamıyla mutlak gerçek. Sonuçta Lamar, sorusunu ofisle sınırladı. Dün geceyi sormadı. Ya da kötü şöhretli Bay Saint ile olan geçmişimi. Teknik olarak,

Devlin Saint ile bir geçmişim yok. Ve Saint'e göre, Alex Leto, hayatımdaki pek çok kişi gibi öldü.

Cevap vermeden önce yüzümü biraz fazla uzun süre inceledi. "Onunla ilişki kurma, Ellie. Onun itibarını biliyorum ve sen bundan daha iyisin."

"İtibar mı?" Otomatik olarak geri dönüp gözlerimle Devlin'i aradım. Ama o kalabalığın içinde kaybolmuştu. "Az önce sanki o Laguna Cortez'e Tanrı'nın bir armağanıymış gibi konuştun."

"Bir vatandaş olarak, benim bir sorunum yok. Ama senden bahsettiğimizde, işler değişiyor. O kimseye ciddi davranmaz ve senin incinmeni istemiyorum."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Ciddi bir ilişki isteyeceğimi de nereden çıkardın?" "Çıkarmadım. Ama o..."

"Ne?"

"O bakışı var," diyor Lamar. "Dev bir feromon alevi gibi, seni yakacak. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Ona karşı koymak neredeyse imkansız."

"Öyle mi?" Sesimin tonu yükselir. Lamar kıkırdar. "Ben kör değilim." "Onun senin tipin olduğunu düşünmemiştim."

"Lütfen," der. "Tabii ki benim tipim. Adam yürüyen testosteron." Lamar pek çok erkekle çıkmamıştır, ama yıllar içinde birkaç tane olduğunu biliyorum. Ve hepsi Bond filminde oynayabilecek gibi görünüyorlardı. Bu arada, çıktığı tüm kadınlar da öyleydi.

Gözlerini bana diker. "Benim sorunum, onun senin tipin de olması." "Ee?"

"Sen kırılgansın Sherlock. Sen biliyorsun. Ben biliyorum. O da biliyor. O şeytanın vücut bulmuş hali olmayabilir, ama bunu senin aleyhine kullanmayacağını söyleyemem."

"Açıkça anlatır mısın? Bu partide çok şarap içtim." "Hikayeni elde edebileceğini düşünüyorsan oyunu oyna. Ama dikkatli ol. Ve aklını kaybetme."

Ona gülümsüyorum. "Asla yapmam."

"Evet, peki, kalbini de kaybetme."

"Güven bana. Devlin Saint ile benim aramda hiçbir şey yok."

"Güzel," diyor Lamar. "Öyle kal."

Bu iyi bir tavsiye. Lamar kalabalığın içinde kaybolurken bu tavsiyeyi kalbime kazımaya çalışıyorum, sonra Devlin'in bana baktığını fark edince donup kalıyorum, yüzündeki ifade buz gibi soğuk. Ve tabii ki deniz kızı da hemen yanında duruyor.

İçim burkuluyor ve bu tepki için kendimden nefret ediyorum. Bana hiçbir borcu yok ve kendime onu istemediğimi söylüyorum. Artık istemiyorum. Yaptıklarından sonra istemiyorum.

Öyle değil mi?

Kafamdaki o küçük sesi görmezden geliyorum, çünkü o ses yanlış. Hâlâ ona ilgi duyuyor muyum? Tabii ki evet. Gençken de yakışıklıydı, ama şimdi de çok yakışıklı ve seksapeli var. Tabii ki hâlâ ona ilgi duyuyorum.

Ama bizimki gerçek değildi ve yağmurda pamuk şeker gibi eridi gitti.

Artık bunu anlıyorum. Ben genç ve etkilenmeye açık bir kızdım, o ise bir pislikti. Gerçek hikaye. Hikayenin sonu.

Keşke bu kadar acımasaydı.

Derin bir nefes alıp tavrımı değiştiriyorum, tüm bunları kafamdan atmaya çalışıyorum ve tekrar dolaşmaya başlıyorum. Ne de olsa bu bir parti.

Yarım düzine kişiyle sohbet ettim ve içkimi yenilemek üzereyken, kendimi odanın içinde bakınıp Devlin'i aradığımı fark ettim. Ancak o, hiçbir yerde yoktu.

Onun yerine, denizkızını görüyorum... ve o doğruca bana geliyor.

Sessiz müzayede için çeşitli eşyaların bulunduğu örtülü masanın altına dalmayı düşünüyorum, ama ben bundan daha büyük biriyim. Ayrıca, onun görüş alanında bulunuyorum.

Onun yaklaşmasıyla gülümsüyorum, umarım yemek, içki ve sohbetin tadını çıkaran dost canlısı bir parti konuğu gibi görünüyorsam.

Benden yaklaşık 20 santim uzaklıkta durur, parlak bir gülümsemeyle elini uzatır ve ben de refleks olarak elini sıkarım. "Anna Lindstrom," der. Gülümsemesi geniş ve dostçadır, ama yine de kendimi biraz ezik hissediyorum. Sesi şehvetli, boyu, topuklu ayakkabıları ve neredeyse mükemmel güzelliği ile kendimi biraz beceriksiz hissediyorum. Kısa boylu bir beceriksiz.

"Ben Devlin'in asistanıyım," diye ekliyor. *Devlin*, diye not ediyorum. *Bay Saint* değil.

"Oh. Tamam." Boğazımı temizliyorum. "Ben Elsa Holmes. Ellie."

O gülüyor. "Biliyorum. Dünkü karışıklık için çok üzgünüm.

Devlin, seni Pazartesi günü için randevuya yazmamı istedi." "Teşekkürler. Çok nazıksın."

"Sorun değil. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, çekinmeden sor. Dev'in işlerini ben hallediyorum."

Evet, sanırım. Eminim öyledir.

Bu biraz kinci bir düşünce, ama bütün akşam boyunca onun yanından hiç ayrılmadığını düşünürsek, *her şeyin* ne anlama geldiğini anlayabiliyorum. Ama bu beni ilgilendirmez. Artık ilgilendirmez.

"Teşekkür ederim," diyorum en kibar sesimle.

"Seninle tanışmak çok güzeldi, Ellie. Catering ekibiyle görüşmeye gidiyorum, ama sen gecenin geri kalanının tadını çıkar." O sıcak gülümsemesini gösterir ve ben de öyle yapacağıma dair ona söz verirken, içimde bir başka suçluluk dalgası uyandırır.

O kalabalığın içine geri dönerken, Lamar'ın tekrar bana doğru geldiğini görüyorum, ancak bu sefer yanında hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biri var. Geniş omuzları ve keskin hatlarıyla, sanki efsanevi bir İskandinav tanrısı gibi görünüyor.

Devlin'den bile daha yakışıklı olduğu söylenebilir, ama ben şahsen sarışınlardan hoşlanmam. En azından artık hoşlanmıyorum.

Yine de, zor durumda olsam hayır demezdim...

"Onun seni rahatsız etmesine izin verme," diyor tanrı gibi görünen yabancı, başını eğerek uzaklaşan Anna'yı işaret ediyor. "Sen bir muhabirsin ve onun evinde dolaşıyorsun."

"Aslında çok sevimli biriydi," diyorum.

"Öyle miydi?" Ağzı aşağı doğru kıvrılır. "Mucizeler hiç bitmez."

"Pardon, siz kimsiniz?" Ona ve Lamar'a bakarım.

"Üzgünüm," diyor Lamar, "Elsa Holmes, Ronan Thorne ile tanış."

Tabii ki adı bu. Önceki düşüncemi değiştiriyorum. İskandinav tanrısını unutun. O daha çok film yıldızı ya da romantik roman kahramanı gibi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve o anda aptal gibi sessizce durduğumu fark ediyorum. "Lamar'la DSF'nin son partisinde tanıştım. İkinizin Akademî'yi birlikte bitirdiğinizi söyledi?"

"Evet. Ama iki yıl üniforma giydikten sonra, yazmak için her şeyi bıraktım.

Aile ismime ihanet ettim."

"Babası eskiden şefmiş," diyor Lamar.

"Ve şimdi klavyeyle iyi bir mücadele veriyorsun."

"İş bu," diyorum, bu adamı sevdiğime karar vererek. "Peki Anna'yı nereden tanıyorsun? Vakıfta mı çalışıyorsun?"

"Çalışan olarak değil. DSF'nin elçisi olarak adlandırdığı kişiyim."

"Yani ne demek?"

"Onların istediği her şeyi." Gülümsüyor, ama şaka yaptığını sanmıyorum.

"Anlamadım."

"Esasen, ben bir gönüllüyüm. Tam zamanlı bir işim var, ama zamanım olduğunda burada çalışıyorum ve zamanım elverdiğinde ve sahada birine ihtiyaç duyduklarında DSF'nin desteklediği kuruluşlarla irtibat kurmak için seyahat ediyorum."

"Kulağa çok cazip bir teklif gibi geliyor. Nasıl büyükelçi oldun?"

"Devlin beni işe aldı."

"Öyle mi?" Devlin'in kişisel arkadaşlarından biriyle konuşuyor olabileceğimi fark edince bir adım daha yaklaştım. Bu da, bu adamın kayıp yılların bir parçası olabileceği anlamına geliyordu. "İkiniz nasıl tanıştınız?"

"Birlikte görev yaptık," diyor. "Savaş ve yoksulluğun insanlara ne kadar zarar verebileceğini gördüm. Bu yüzden Devlin bana katılmamı istediğinde, hiç düşünmeden kabul ettim."

"Peki günlük işin ne?"

"Bağımsız güvenlik danışmanlığı. Bu da işleri kolaylaştırıyor."

"Sanırım öyle. Bulabilirsen iyi bir iş, değil mi?"

"Sen gazetecisin," diyor. "Bu da bir tür özgürlük, değil mi değil mi?"

"Düzenli bir maaş istiyorsan olmaz. Ben bir dergide çalışıyorum, bu yüzden

son teslim tarihleri, görevler var. Serbest çalışmak çok daha zor olurdu." Devlin'in onun arkadaşıyla konuştuğumu fark edip etmediğini merak ederek odaya göz gezdiriyorum, ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

"Acil bir iş için ayrıldı," diye cevaplar Thorne, ben de yüksek sesle nerede olabileceğini merak ederken. "Gitmeden önce konuştum. Acil bir durum."

"Çok yazık." Saat daha on ve kalabalık azalıyor olsa da etkinlik gece yarısına kadar devam edecek. "Hasta değil, değil mi?"

"O iyi. Yaptığı işin gereği olarak, bazen buna ihtiyaç duyuluyor."

"Birkaç dakikanızı alabilir miyim? Vakıf hakkında bir yazı yazıyorum ve sizin görüşlerinizi almak isterim."

"Başka bir zaman olur mu? Aslında ben de çıkmak üzereyim."

"Bu teklifi kabul ediyorum." Umarım hissettiğim kadar hevesli görünmüyorumdur, ama Devlin dışında başka bir kaynak olasılığı beni heyecanlandırıyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun makalemle ilgisi olmadığını itiraf etmeliyim. Hayır, Devlin Saint hakkında bilgi edinmek istiyorum. Alex'in şu anki hali.

Geçmişini bilmek istiyorum. Nereye gittiğini, neler yaptığını. Vakfı nasıl kurduğunu.

O anda, bu odadaki hiç kimsenin benim ne yaptığımı bilmediğini, bu kuruluşun yüzü olan adamın bir kurgu olduğunu fark ettim. Ve tek bir kelimeyle, tüm bu kart evini yıkabileceğimi anladım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Cumartesi gününü Brandy ile geçirmeyi planlamıştım, ama polislik günlerimden bir arkadaşım telefonuma cevap verdikten sonra, kendimi Santa Monica'da Millicent Kittridge ile öğle yemeği yerken ve The Wolf hakkında konuşurken buldum.

"Nasıl olur da bunların hiçbirini bilmedim?" Millie, amcam Ricky Mercado ve tüm olanların sorumlusu olduğunu düşündüğüm o adi suç baronu hakkında ona özet bilgi verdikten sonra soruyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Muhtemelen sana Peter'dan hiç bahsetmediğim içindir.

Ve Kurt bağlantısını daha dün öğrendim."

"Peki nasıl yardımcı olabilirim?" Hafta sonu olmasına rağmen, kusursuz bir şekilde pantolon, ipek gömlek ve siyah blazer giymiş.

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Ama sen organize suçlarla uğraşıyorsun, değil mi? Çoğunlukla uyuşturucu davalarıyla?" Hukuk fakültesine gitmeden önce polis olan Millie, şimdi Los Angeles'taki ABD Savcılığı'nda çalışıyor.

"Evet, ama Kurt benim zamanımdan önceydi."

"Onun yardımcılarından birini bulmaya çalışıyorum."

"Hangisini?"

"Aslında herhangi bir teğmen. Kafamda Kurt'un resmini oluşturmak için bir başlangıç noktasına ihtiyacım var. Sonunda ipuçlarının amcama nasıl uzandığını anlamak istiyorum. *The Spall'daki* personelden bulabildikleri tüm makaleleri toplayıp bana göndermelerini istedim. Ama..."

"Bir görüşme istiyorsun," diye sözünü kesti. "Anlıyorum. Peki ya Mercado'nun hücre arkadaşı? Randall Şefe, Mercado'nun gerçek katilin suçunu üstlendiğini söyleyen kişi?"

Kafamı sallıyorum. "Bu benim ilk fikrimdi. Ama onun Kurt'un örgütüyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu sadece hücre arkadaşı seçiminin şans eseri idi. Görünüşe göre Mercado konuşkan bir adamdı."

Yavaşça başını sallar. "Söz veremem ama bugün patronuma mesaj atacağım."

"Cumartesi mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Adalet asla uyumaz."

"Touch  ."

   le yeme inin geri kalanı, Lamar'ın nasıl olduğu hakkında birkaç soru da dahil olmak üzere, sohbet etmekle geçiyor. Ona Lamar'ı aramasını söylüyorum, sonra arkadaşımlın birdenbire kadınların ilgisiyle bo uldu u düşüncesine gülümsemeyi zor tutuyorum. Sorun değil. Tracy ve Millie bunun için rekabet edebilirler, her halükarda Lamar kazanan taraf olacaktır.

Shelby'ye geri döndüm ve 405'e nasıl gidece imi hatırlamaya çalışırken telefonum çalıyor. Arayan Roger, ve ben telefonu görmezden gelmeyi d    n yorum.

Sonra suçluluk duygusu beni sarar ve telefonu açarım.

"Geçen gece seni ka ırdı ım için  zg n m," der.

"Hayır, benim hatam. Sadece durumunu öğrenmek için aramı tım, saat farkını hiç d    nmemi tım. Dinle, konu amam. Shelby'deyim, arabanın tavanı açık."

Aslında kulaklıklarım takılı ve onu gayet iyi duyabiliyorum, ama Peter hakkında   rendiklerimi ona anlatacak duygusal hazırlıkta değilim.

"Ona selamımı söyle" diyor ve ben gülüyorum.şehirde park yeri bulamadı ım için Roger, Shelby'yi Rockland County'deki evinin garajında benim için saklıyor. O arabayı kullanmıyor, benden başka kimse kullanmıyor, ama sonunda bu kuralı onun lehine    neyece imi umdu unu biliyorum.

"Ona selamlarını iletirim," diye söz veriyorum. "Bu ak am seni arayıp profil hakkında bilgi vermemi ister misin?"

"Hayır, hayır, evlat. Seni kontrol etmiyorum. Bir şeyi haber yapmanı istiyorum. Sadece web sitesi için. Los Angeles merkezli, yani pratikte olay yerinde sayılırsın. Yarın yayınlayaca ız."

"Aslında, ben olay yerindeyim. Az önce bir arkadaşımla burada    le yemeği yedim.

Ne oldu?"

"Bu sabahki silahlı saldırı. Terrance Myers."

"Bekle. Ne silahlı saldırısı?" Myers, iki yıl boyunca Hollywood Hills'teki malikanesinde neredeyse iki düzine çocuğu kaçırıp işkence eden, a ırısı zengin bir pislik. Birkaç  ocuk öldü ve hayatta kalanlar da şüphesiz hayatları boyunca travma ya ayacaklar.    gün süren bir insan avının ardından nihayet yakalandı, yargılandı ve mahkum edildi. Ve d n sabah, lanet olası bir teknik ayrıntı nedeniyle temyiz başvurusu kabul edilerek serbest bırakıldı.

"Telgraf haberlerini sana e-postayla gönderdim. Bu sabah erken saatlerde, Meksika'ya gitmek üzere özel uçağa binerken, birisi onu bir yönetici havaalanında öldürdü. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, adam ülkeden kaçmaya çalışıyordu. İlginç olan şey, muhtemelen güvenliğinden endişe ettiği için seyahat planı açıklanmamıştı."

"Kolluk kuvvetlerinden biri onun yerini sızdırmış.

Bu çok saçma." "Çok saçma."

"Ve bu haber sadece web sitesi için mi?"

"Gizemli keskin nişancının kimliğini tespit edemezsen, kapak sayfası senin olabilir."

"Olası değil." Nefes alıyorum. "Gerçekten nişancı hakkında hiçbir ipucu yok mu?"

"Varsa da, LAPD bunları açıklamıyor. Ama basın toplantısında açıklayabilirler. Senin bunu haber yapmanı istiyorum. Bugün saat üçte LAPD merkezinde."

"Oraya zamanında varabilirim."

"Bağlantılarınız sayesinde LAPD veya savcılık ofisinden biriyle röportaj ayarlayabileceğinizi umuyordum. Bu bizim için önemli bir haber olmayacak, herkes bu konuyu takip ediyor, ama yayınlanmadan önce hikayede biraz benzersiz içerik olmasını istiyorum."

Bağlantılarım. Roger, tüm polislerin ömür boyu en iyi arkadaşlar olduğunu ve hepimizin birbirimizi tanıdığımızı düşünüyor gibi görünüyor. Ancak şu anda bağlantılarımın ne kadar yetersiz olduğunu açıklamaya çalışmıyorum. Bunun yerine, "Anlaşıldı" diyerek telefonu kapatıyorum.

Zihnimde rotamı şehir merkezine çevirirken Lamar'ı arıyorum. İlk çalışınıştta cevap veriyor ve durumu açıkladıktan sonra, röportaj yapabileceğim birini bulmak için etrafına soracağını söylüyor, ama pek iyimser görünmüyor. Görünüşe göre Los Angeles'ta yakın olduğu tek iki polis tatilde, bu yüzden fazla umutlanmıyorum.

Birini tanıma ihtimalim çok düşük, ama yine de LAPD'nin haber odasına girerken gözlerimi dört açıyorum, belki babamın tanıdığı biri ya da Irvine'den büyük şehre tayin olan eski bir arkadaşım vardır diye.

Ancak oda dolduğunda ve Emniyet Müdür Yardımcısı kürsüye çıktığında, tanıdık bir yüz görmedim.

Yanımdaki boş koltuğa biri oturduğunda her şey değişiyor.
Dönüyorum ve nefesim kesiliyor.

Devlin.

"Burada ne işin var?"

Rayborn yardımcısı konuşmaya başladığında parmağını dudaklarına götürdü ve ben hayal kırıklığıyla koltuğuma yaslandım. Rayborn hazırladığı açıklamayı okudu ve bu sabah saat 6:15 civarında Terrance Myers'ın Meksika'ya giden özel uçağa binmeye hazırlanırken bir suikastçı tarafından kafasına tek kurşunla öldürüldüğünü anlattı.

"Şu anda, atışın Myers'ın öldürüldüğü yerden yaklaşık bir mil uzaklıktaki sekiz katlı Hastings Bank Binası'ndan yapıldığını tespit ettik."

"Vay canına," diyorum, Devlin'e doğru eğilerek. "Bu gerçekten etkileyici bir atış."

Kaşlarını kaldırıp podyumu işaret ettiğinde, ben de haklı olarak azarlandığım için susuyorum. Ama babası onu bebek bezinden çıkıdığı andan itibaren kapalı atış poligonuna götüren bir kız olarak, gerçekten çok etkileniyorum. Elbette, askeri nişancılar çok daha uzun mesafeli atışlar yapmışlardır. Ancak uzun menzilli bir hedefi vurmak için dikkate alınması gereken tüm faktörler (rüzgar, dünyanın eğriliği ve hatta Coriolis etkisi) göz önüne alındığında, bir milden fazla mesafeden başarılı bir atış yapmak ciddi beceri ve eğitim gerektirir. Bu da bana atıcının askeri olduğunu düşündürüyor. Ya da en azından paramiliter eğitim almış olduğunu.

"—kimliği bilinmiyor," diye devam ediyor Şef Yardımcısı, ben dalmış olduğumu fark ederken. "Bildiğimiz tek şey, tetikçinin kendi halatını kullanarak pencere temizleme tulumu giymiş halde binanın yanından aşağı indiği."

Dinleyiciler arasında bir mırıldanma yükselir. Bu orospu çocuğu sadece iyi bir nişancı değil, aynı zamanda çok cesurmuş. Cinayeti hoş göremem, ama yeteneğine kesinlikle hayranım.

"Suç ortağı tarafından sürülen bir arabayla olay yerinden ayrıldığı düşünülüyor. Gerçek pencere temizlik ekibi bir saat sonra olay yerine gelecekti."

Mermi kalibresi ve balistik ekibinin kullanılan silahla ilgili ilk değerlendirmesi hakkında birkaç istatistik daha verdikten sonra

sorular için söz hakkı veriyor. O bunu yaparken Devlin ayrılıyor ve ben de onu takip etmeyi düşünürken, geride kalıp elimi kaldırarak suçlunun nasıl kaçtığını ve ipin geride bırakılıp bırakılmadığını soruyorum.

"Hayır," diye yanıtlar yardımcısı. "Ve devamını tahmin etmek gerekirse, ipi kilitli çatı erişim kapısının koluna bağladığını ve ardından çift halat yöntemi kullanarak aşağı indiğini düşünüyoruz."

Kafamda canlandırarak başımı sallıyorum. On katlı bir bina yaklaşık 30 metre yüksekliğindedir, yani banka yaklaşık 6 metre daha alçaktır. Tipik bir halat 60 metredir. Halatı tutamağa geçirip çapa olarak kullanın, iki ucunu tutun ve aşağı inin. Ayakları yere değdiğinde, halatı çekip toplayacak ve kaçacaktır.

Halatı bırakmak daha hızlı olur, ama bu potansiyel olarak kanıt bırakabilir.

Tabii ki, hala kanıt bırakmış olabilir. İpten çıkan lifler... Elimi tekrar kaldırıp adli tıp ekibinin bu tür kalıntılar bulup bulmadığını soruyorum.

Sonuçta, cevabımı alamadım - ekip hala bölgede çalışıyor - ama Başkomiser Yardımcısı, davayla ilgili her zamanki lafları söyledi. Bu tür basın toplantılarını yeterince gördüm, bunun doğru olmadığını biliyorum. Elinde hiçbir şey yok. Ve lifler olsa bile, yine de hiçbir şeyleri olmayacak. Muhtemelen fail, her gün yüzlerce benzer ip satılan REI gibi bir yerden ipi satın almıştır, bu da onu neredeyse izlenemez hale getirir.

Birkaç soru daha sorulduktan sonra basın toplantısı sona erdi. Ayağa kalktım ve döndüm, sonra kaşlarımı çatarak Devlin'i aradığımı fark ettim. Ama onu hiçbir yerde göremedim.

Kendime kızarak, çantamdan telefonumu çıkarıp Lamar'ın mesaj atıp atmadığını kontrol ediyorum. Atmış ve haklıymış. Benim için hiçbir bağlantı yok. Bu da demek oluyor ki, makalem bugün bu odada oturan diğer tüm muhabirlerinkiyle tamamen aynı bilgilerle dolu, sıkıcı bir makale olacak.

Bu gerçek beni çok kızdırıyor ve ilhamın gökten düşeceğini umarak çıkışa doğru yöneliyorum. Belki Millie, keskin nişancı okulu hakkında röportaj yapabileceğim birini tanıyor...?

Bu olasılığı düşünürken koridora giriyorum ve neredeyse Devlin'e çarpıyorum. Devlin beni dengelemek için kolumu tutuyor. Kolumu çekiyorum. Yardım edilmesinden rahatsız olduğum için değil, kendime kızdığım için. Ani ve beklenmedik dokunuşa verdiğim yoğun tepki yüzünden.

"Neden buradasın?" diye soruyorum, sesimde istemeden daha fazla suçlama var. Onu bir dahaki görüşümde sakın ve soğukkanlı olmayı planlamıştım. Şimdi ona umursamadığımı gösterme şansımdan mahrum kaldığımı hissediyorum.

"DSF, Myers'ın kurbanlarının tedavisi ve rehabilitasyonunu desteklemek için çok çaba harcadı," diyor bana. "Dürüst olmak gerekirse, o piçin ölümünü kutlamaya geldim."

"Kutlamak mı? Biri kanunu kendi eline aldı. Böyle bir şey yapamazsın."

Kolumu tutup bizi kalabalığın dışına, bir köşeye yönlendiriyor. "O adam bir canavardı. Çocukları öldürdü ve hayatta kalanları mahvetti. İnan bana. Raporları gördüm. Çocuklarla tanıştım. O pisliğin onlara yaptıklarından hiçbir çocuk tam olarak kurtulamayacak. Bana kalırsa, tetikçi dünyaya bir iyilik yaptı."

Sesindeki tutkuyu ya da söylediklerinin duygusal yankısını inkar edemem. Ama sonucunu inkar edebilirim. "Üzgünüm, ama ben eski bir polisim ve kanunsuzluk kabul edilemez."

"Sanırım aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz."

"Sanırım öyle." Duvara yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve yüzüne baktığımda, o piç kurusu gülümsüyor. "Ne?"

Bir adım daha yaklaşıyor, artık sadece birkaç santim uzakta. "Sen gerçekten babanın kızıydın."

Nefesimi tuttum, birden onun yakınlığının farkına vardım. "Sen babamı hiç tanımadın."

"Belki de değil." Sesi düz ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, içinde en ufak bir duygu bile okuyamıyorum. Alex Leto her zaman kontrol konusunda yetenekliydi, ama Devlin Saint bu konuda ustadır. Bir adım daha yaklaşır ve aramızdaki hava gerilir. "Ama ben seni tanıyorum."

"Bu konuşma bitti." Kararlı olmaya çalışıyorum, ama sözlerim titriyor. Sinirlenerek onu itip geçip aceleyle geri dönüyorum.

ana koridor.

Ondan kaçmak ya da kendimi zayıf hissetmek hoşuma gitmiyor. Ama bu, o her yanımda olduğunda derimin altında hissettiğim o lanet olası heyecana kapılmaktan çok daha iyi.

Kadınlar tuvaletine giriyorum, tezgahın kenarını sıkıca tutuyorum ve aynada kendime bakıyorum. Lanet olsun, ben buraya iş için geldim. Ben eski bir polis ve araştırmacı gazeteciyim ve bir anda yumuşak başlı biri haline gelmem.

Belki de öyle yapıyorumdur.

Gerçeklik beni vurduğunda hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Çünkü az önce sağlam bir hikaye konusunu kaçırmıştım. Dergide yer alabileceğim türden bir konu, web sitesinin önemsiz bir köşesinde yer alacak türden değil.

Kahretsin.

"Sanırım ona ihtiyacım var," diyorum aynadaki yansımama, sonra Devlin'i tekrar bulmak için dışarı çıkıyorum.

Onu bulduğumda, binanın lobisinde Ronan Thorne ile konuşuyordu. Ronan Thorne gözüme çarptı ve bana el salladı.

"Sen de kutlamaya mı geldin?"

"Anlamadım?"

Devlin'in ağzının köşesi, daha önce Alex'in ağzında defalarca gördüğüm gibi yukarı doğru kıvrılır ve o açıklamayı yaparken ben kendimi kucaklarım. "Myers'ın öldüğüne çok sevindiğimi söyledim. Görünüşe göre Bayan Holmes, kanunu kendi ellerine alan kişilerin hayranı değil."

"Ah," diyor Thorne. "Hayır, baskında yerel kolluk kuvvetleriyle birlikte çalıştım, bugün zaten şehre gelecektim, ben de uğrayayım dedim."

"Oh? Ne için?" Soruyu eliyle savuştururum. "Üzgünüm. Gazeteci alışkanlığı."

Devlin'in gözüne bakarak güldü. "Önemli değil. Bu sabah halletmem gereken birkaç işim vardı."

Ne demek istediğini sormak üzereydim — ve bu işin DSF için olup olmadığını

Devlin, "Ronan bir kaynak olabilir. Baskını anlat. Çocuklar için nasıl bir şey olduğunu anlat. İlk müdahale ekiplerinin gördüklerini anlat. Başka bir bakış açısı sağlar."

"Öyle," diyorum, bu öneriye şaşırarak. "Teşekkürler."

"Bu önemli bir haber."

"Öyle. Aslında, DSF'nin ne yaptığını bana anlatabilir misin diye soracaktım. Çocuklara yardım ettiğinden bahsetmiştin."

O ve Ronan birbirlerine bakiştılar, sonra Devlin başını salladı. "Tabii, anlatabilirim."

Ronan kot pantolonunun arka cebine elini sokup cüzdanını çıkarır. İçini karıştırdıktan sonra bana bir kartvizit uzatır. O bunu yaparken, sağ avucunda kızarıklık, kırmızı bir iz fark ederim.

"Ah, ne oldu?"

"Aptallık," diye omuz silkiyor. "Dinle, ben de konuşmaktan memnunum. Ama şu anda bir toplantım var. Haberini geç teslim etmeyeceksen, beni ara."

"Gece yarısına kadar teslim etmem gerekmiyor, o yüzden arayacağım." İkisini de bakıyorum. "Teşekkür ederim."

"İnsanlar bunu duyuyor ve bunun bir trajedi olduğunu biliyorlar," diyor Devlin. "Ama başlarına gelmedikçe, o adamın işlediği korkunçluğu tam olarak anlayamıyorlar. Soğuk ve sert gerçeklerden daha fazlasını paylaşmak, onları bir adım daha yaklaştırıyor."

"Katılıyorum."

Kafasını çıkışa doğru eğiyor. "Hadi. Konuşabileceğin başka biri var. Thorne, sonra konuşuruz. Dün yardımın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen dostum. Seni desteklediğimi biliyorsun." "Her zaman."

İkisi de takım elbise giydikleri için yumruklarını çarpıştırıyorlar, bu da beni olması gerekenden daha fazla eğlendiriyor.

"Ne?" Devlin bana yan bakarak sorar.

"Hiçbir şey." Sesimde eğlenceyi gizlemeye çalışıyorum.

O gülümser ve bu güzel bir andır, çünkü onun ne düşündüğümü tam olarak anladığını biliyorum. Tıpkı eskiden olduğu gibi.

Sonra gözlerini kaçırır ve bir anda aramızdaki bağ kopar. Mutlu olmam gerektiğini bilsem de, önemli bir şeyi kaybetmişim gibi hissediyorum.

O zaten dış kapıya yarı yolda ve ben ona yetişmek için acele ediyorum.

Plazaya çıktığımda, zayıf, sarışın bir kızın fayansların üzerinde koşarak Devlin'e doğru gittiğini ve ona atladığını görüyorum. Kollarını ona doluyor ve Devlin onu havaya kaldırırken kıkırdıyor. Aynı anda, küçük kızın biraz daha büyük bir versiyonu olan başka bir kız da öne çıkıyor ve Devlin'in elini çakıyor.

"Annem şurada," diyor ve taş bankta oturan, gözleri muhtemelen artık durmuş olan gözyaşlarından şişmiş, kırılgan görünümlü bir kadına başını sallayarak işaret ediyor.

Devlin kadına doğru yürür ve ben de onu takip ederim, ne olup bittiğini hiç anlamasam da beni bu buluşmaya davet ettiğini anlarım.

Kadının yanına oturur, küçük kız hala ona yapışmış gibidir.

"Seni içeride görmedim," der.

"Yapabileceğimi sandım." Başını sallar. "Kapıdan geçemedim." Elini tutar. "Ama öldüğüne çok sevindim. Yapamıyorum..." Dudaklarını sıkıştırır, gözyaşlarını tutmak için yüzünü gerer.

"Arkadaşım Ellie bir muhabir. Myers'ın ölümüyle ilgili bir yazı yazıyor. Sue'nun, hepinizin yaşadıklarını bilirlerse insanların anlamasına yardımcı olacağını düşündüm. Onunla konuşur musun?"

Ona yaklaştıkça, sandığım kadar kırılgan olmadığını görüyorum. Güçlü bir yüzü ve keskin gözleri var. Bir an düşündükten sonra bana dönüp basitçe başını sallıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, bu sözler bir müdahale gibi gelse de.

"Ben... Sue yüzünden geldim." Küçük kız, adının söylenmesiyle Devlin'in omzundan kaldırıyor.

"Benimle gel," diyor büyük kız. "Eminim tuvalete gitmen gerekiyordur."

"Gitmem gerekmiyor," diyor kız.

"Ama benim gitmem lazım. Bana eşlik eder misin?"

Sue başını sallar, sonra kızın elini tutar. Kız kardeşi, sanırım.

Kadın, onlar içeri girene kadar izler, sonra bana tereddütlü bir gülümseme atar. "Ben Laura," der. "Laura Tarlton."

"Ellie," diyorum, Devlin ona çoktan söylemiş olsa da. "Memnun oldum. Bunu telefonumla kaydetmemin bir sakıncası var mı?"

Kadın başını sallar.

"Sue için geldiğinizi ne demek istediniz? O... Yani, Myers..." Korkunç düşünceyi tamamlamadan sözümü kesiyorum.

Laura başını sallar, vücudu gergin bir şekilde Devlin'in elini tutar ve sıkar. "Altı aydır onu tutuyordu. Öldüğünü sanmıştım." Gözyaşları yüzünden süzülür.

"Emin misin?" diye soruyorum, ama o başını sallıyor.

"Evet. Evet. Zor. Ama zamanla kolaylaşıyor." Derin bir nefes alır, omuzları yükselir ve alçalır. "Ve insanlar bilmeli, değil mi?"

Devlin'in daha önce söylediği şeyi düşünüyorum. "Evet. İnsanlar bilmeli."

"Eskiden çok mutluydu. Okulda arkadaşları vardı. Mahallemizde. Bisiklete biner, oynardı. Dans ederdi. Alexis de öyle," diye ekledi. "Kız kardeşi. Eskiden notları hep A'ydı ve tiyatroya giderdi. Sonra Myers geldi."

Titrer ve sessizleşir.

"Peki ya sen?" diye soruyorum. "Kızlarla evde mi kaldın? Babaları hayatlarında var mı?"

"Eskiden evden yarı zamanlı olarak metin editörü olarak çalışıyordum," diyor. "Ben mağaza müdürüydü. Bir gün Sue bisikletiyle garaj yolunda sürerken ona göz kulak oluyordu. Bir soda almaya gitti ve geri geldiğinde Sue gitmişti. Birdenbire ortadan kaybolmuştu." Sesi titriyor ve elini Devlin'in elinden çekip kucağında sıkıca tutuyor.

"Çok üzüldüm," diyorum.

"Marketteydim. Eve geldim. Dünya anlamsız gelmişti. Olanları kavrayamıyordum. Sonra... sonra onu bulamadık... onu geri getiremedik ve polis, onun çocukları kaçıran bir manyakın kurbanı olduğunu söyledi... Ben, şey, Ben..."

Konuşmayı keser, başını sallar.

"Ben kendini astı," diyor Devlin, sesi gerçekçi ama yatıştırıcı.

"Altı ay," dedi. "Umudumu hiç kaybetmedim, ama aynı zamanda her şeyin bittiğinden emindim. Umut etmek için hiçbir şeyin kalmadığından emin olduğunda umut etmek korkunç bir duygu. Ve sonra... sonra polis o piçin evine baskın yaptı."

Devlin elini tutar ve sıkıca sıkar. "İki yıl boyunca yirmi üç çocuk kaçırılmıştı. Yedi tanesi hayatta kalmıştı. Sue da onlardan biriydi. Ne yaptığını sana anlatmayacağım ve Laura'nın da anlatmasına izin vermeyeceğim. O kısım yeterince kamuoyuna duyuruldu."

Başımı sallarım. Makaleleri okudum, anlatılanlardan midem bulandı. Ve şu anda, Laura'nın o korkunç, uzun ayları nasıl atlattığını hayal bile edemiyorum.

"Çok üzgünüm," diyorum.

"Mesele şu ki, mutlu sonlar size anlatıldığı gibi değil. Diğer tüm o çocuklar. Ve benim Susie'm. Ailem. İyileşmesi gereken çok şey var. Şikayet etmiyorum," diye devam etti, "ama filmlerdeki gibi değil. Sonrasında da zor bir dönem var. Öncesinde kaybolmuş ve korkmuşsundur. Sonrasında ise korkmuş ve mücadele ediyorsundur."

"Ama kazanacaksın," diyor Devlin ve o da başını sallıyor.

"Evet, kazanacağız. En azından bunu kızlarıma borçluyum. Onlara nasıl güçlü olunacağını göstermek için."

"DSF'nin yaptığı şey budur," diyor Devlin. "En azından yaptığımız işlerin bir kısmı. Laura'nın ailesi gibi ailelere hizmet veriyoruz. Önlerinde uzun bir yol var, ama çalışmaya ve yardımı kabul etmeye istekli oldukları için başaracaklar."

"Evet," diyorum. "Başaracaksınız." Bu hikayeyi hakkıyla anlatacak yazarlık becerisine sahip olmadığımın korkarak nefes alıyorum. Tek yapabileceğim, kalbimi ve acımı kelimelere dökmek ve bunu okuyanların, bu kadının gözeneklerinden sızan keder ve kaybın küçük bir kısmını hissetmelerini ummak.

"Hayatta kalacağız," diyor Laura. "Her gün daha iyiye gidiyor. Dün Sue'yu parka götürdük. Salıncakta bile sallandı. En azından birkaç dakika, yakınlarda duran babaları görene kadar. Erkekler onu korkutuyor. Alexis ya da ben yanında olmadığımızda, erkekler onu dehşete düşürüyor." Devlin'e bakarken gülümsemesi sulu gözlerle doluyor. "Onu korkutmayan tek kişi sensin."

"Öyleydim," diyor. "İlk günlerde kesinlikle öyleydim."

Başını sallarken gözyaşlarını siliyor. "Artık değilim."

"Hayır," dedi Devlin nazikçe. "Artık korkmuyor. Bunu ona benim için ver." Spor ceketinin cebine uzandı ve gördüğü en çirkin

küçük doldurulmuş tavşanı çıkarır ve Laura gözyaşları arasında kahkahalara boğulur.

"Buna bayılacak."

"Özel bir şaka," diyor bana. "Sue benimle ilk konuştuğu günden beri konu
ştuğ Gözlerimi kocaman açarak başımı sallıyorum, ağlamamaya
u çalışıyorum.
gün "DSF'nin hayır işlerine bu kadar dahil olduğunuzu bilmiyordum,"
den
beri.
"

diyorum, Laura istasyona girip kızlarını almaya gittikten sonra.

"Hepsinde parmağım var. Bazıları diğerlerinden daha kişisel geliyor
"

"Evet," diyorum. "Anlıyorum."

Şu anda tetikçi hakkında ne düşündüğümü sormuyor ve ben de buna memnunum. Ama Laura'nın boşalttığı yere otururken, Terrance Myers'ı dünyadan silmek için kendi başına harekete geçen birini onaylamasam da, onun öldüğüne çok ama çok sevindiğimi inkar edemiyorum.

ON ALTI. BÖLÜM

"DSF'nin rolü hakkında daha fazla bilgi almak istiyorum," diyorum Devlin'e. "Belki diğer çocuklar hakkında ayrıntılar - tabii ki kimlik bilgileri hariç. Ve vakfın nasıl işlediği hakkında. Bu makale için, ama aynı zamanda ana profil için de. O zavallı çocuklar için yaptığınız işin ardındaki felsefenin, Nevada'daki insan ticareti çetesinin kurbanlarına yardım etme çalışmasına benzer olduğunu hissediyorum."

"Birçok açıdan öyle." Tereddüt ediyor ve ben onun yüzünü izliyorum, eskisi gibi yüzünü okuyamadığım için hayal kırıklığına uğruyorum. "Myers'ın makalesi bu gece teslim edilecek mi?"

Başımı salladım.

"Pazartesi günü konuşmak için randevumuz var, ama bu sana pek fayda sağlamaz. Arabayla mı geldin?"

Bu mantıksız soruya şaşırarak gözlerimi kırptırırım. "Evet. Neden?" "Dönüş yolunda konuşabiliriz."

"Burada araban yok mu?"

İstasyonun kapısına doğru bakıyor. "Ronan'ın arabasıyla gidecektim," diyor ve ben onun buraya nasıl geldiğini merak ediyorum. Ama sormuyorum, çünkü o telefonunu çıkarıp bir mesaj yazıyor. Mesajı göndermeden önce başını kaldırıyor. "Sorun olur mu?"

Kesinlikle olmaz diyorum, çünkü onunla arabada bir saatten fazla kalabileceğimi sanmıyorum.

Çok uzun süre tereddüt etmiş olmalıyım, çünkü bugün yüzünün etrafında vahşi bir yele gibi sarkan saçlarını parmaklarıyla tararken iç çekiyor. "Sen makalen için bilgi istiyorsun. Ben DSF'nin yaptığı çalışmaları duyurmak istiyorum. Ve umarım açıkça ifade etmişimdir, işini bitirip bir an önce New York'a dönmeni istiyorum. Bu pragmatizm, işkence etmek için bir komplo değil.

İkimizden biri. Ama kendi başına gitmek istersen, birkaç saat sonra ofisimde buluşabiliriz.

"Nasıl geri döneceksin?" "Bir yolunu bulurum."

Ona bunu yapmasını söylemek üzereydim, ama kendimi durdurdum. On yıl oldu. O benim ilk aşkımdı, tek aşkımdı ve kalbimi kırdı. Ama artık yetişkinim. Dahası, ben bir gazeteciyim. Ve o bana uzun ve derinlemesine bir röportaj için nadir bir fırsat sunuyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum, fikrimi değiştirmeden önce. "Bir blok ötede bir yer buldum. Hazır mısın?"

Mesajı gönderdikten sonra gözlerime bakar. "Gidelim," der ve ben büyük bir hata yapmamış olmayı umarım.

"Araban mı var?" diye sorar, biz de yaya geçidinde dururken. Ağzımın kenarındaki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Hayır.

Shelby'deyim."

Gülümsemesiyle gözleri büyür ve bir an için Alex olur. "Hâlâ onda mısın?"

Onun sevincine tepki olarak, mutluluk gibi bir duygu beni kaplar. Sonuçta, onu sürmeyi bana öğreten oydu.

Babam klasik arabaları severdi ve garajında her zaman bir veya iki tane çeşitli onarım aşamalarında olan araba olsa da, tamamen yeniden inşa etmeyi başardığı tek araba koyu mavi bir 1965 Shelby Cobra'ydı.

Yıllarca bu araba üzerinde çalıştı, istasyonda olmadığı zamanlarda saatlerini bu işe ayırdı. İki arabalık garajımızın ikinci yarısını kaplayan çalışma masasında oturdum — gerçek araba sokakta park edilmişti — ve ya ödevlerimi yapardım ya da ona parçaları uzatırdım, klasik bir arabayı çalışır durumda tutmak için püf noktaları ve ipuçlarını öğrenirdim.

O öldürüldüğünde ve ben Peter amcamın yanına taşındığımda, aylarca Shelby'yi düşünmedim. Onun hakkında hiç soru sormadım. Sadece on üç yaşındaydım ve onun, çocukluk anılarımın çoğunun yok edildiği emlak satışında satıldığını varsaydım.

O zamanlar umursamıyordum. Keder içinde kaybolmuştum.

Ama on altı yaşına bastığım yılın okulun ilk günü, eve geldiğimde Shelby'yi garaj yolunda buldum, kıvrımlı kaputunda büyük pembe bir fiyonk vardı.

Gözyaşlarına boğuldum. Mutlu, melankolik, başım dönüyordu. Ne hissettiğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim, içimi dolduran duygu seliydi. Bu duygu, içimde kalan kaybın bir kısmını silip, Peter amcamın çoğunlukla yokluğunda bir vasi olmasına rağmen beni gerçekten sevdiğini hatırlattı.

Bana yapmadığı şey, garaj yolunda park edilmiş hediye sürmeyi öğretmekti. Önceki gece iş için ayrılmıştı, bu yüzden arabayı çalışanlarından birinin bıraktığını varsayabilirdim. Ne Brandy ne de Alex ortalıkta yoktu, ben de hediemin içine oturup, manuel vitesli araba kullanmayı biliyormuş gibi davranarak, babamın en sevdiği eski filmlerden birinde Grace Kelly gibi saçlarımı bir fularla bağlayıp şehirde dolaştığımı hayal ettim.

Ancak bu eğlence zamanla sıkıcı hale gelmişti ve sonunda yeni arabamı bırakıp gelgit havuzlarına doğru yürümeye başladım. Alex beni orada bulmuştu ve bu anı zihnimde canlanırken, on yıl sonra şimdi ona bakıyorum.

"O günü hatırlıyor musun?"

"Tabii ki."

Beni eve kadar geçirmişti ve arabayı garajda görünce benim kadar sevindi.

"Sen, babasından sonra onun ilk şoförüydün," diye hatırlatıyorum ona. O öğleden sonra onu dışarı çıkmasına izin verdim ve virajları nasıl aldığını görmek beni çok memnun etti. Dahası, motorun gürültüsü içimi titretiyordu ve duyularımı o kadar karıştırdı ki, o gece sadece çalıntı öpücüklerle yetinmiş olmamız bile şimdi bile bana garip geliyor, oysa ikimizin de birbirimizi parçalamak istediğimizi biliyordum.

Ama nasıl yapacağımı biliyordum — Alex çok centilmen biriydi ve ben hala çok utangaç ve kendimden emin değildim, onu zorlayamazdım. Ama Tanrım, onu ne kadar istemiştim.

Ertesi gün okuldan sonra arabayla gezmeye çıktık ve o ayrılana kadar her gün bunu yaptık. Bana manuel vitesli araba kullanmayı öğretti ve sırayla kanyonlarda hız yapıp, hem hızın hem de uzun, bitmek bilmeyen sohbetlerimizin tadını çıkardık. Sonra hafta sonları, gizlenebileceğimizi bildiğimiz تنها yerler bulurduk ve sadece Shelby, dudaklarımız birleştiğinde, ellerimiz birbirine değdiğinde ve vücudumuz daha fazlasını istediğinde bunu bilirdi.

"Acaba beni hatırlayacak mı?"

"Eminim hatırlayacaktır." Gülümsüyorum. "Arabalar köpekler gibidir. Arkadaşlarını asla unutmazlar."

Bana bir bakış attı ve bu sözlerle tepki verdiğini anladım. Omuz silktim. "Her zaman elini onun ızgarasının önüne koyup, ani bir hareket yapmadan önce koklamasına izin verebilirsin."

Kaldırımında durur. "Seninle de öyle mi yapmalıydım?"

Sorunun alçak ses tonu beni biraz şaşırttı, ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. "Senden nefret etmiyorum. Ya da belki ediyorum. Önemli değil. Sen benden nefret ettiğine eminim."

Omuzları gerginleşir. "Nefret değil."

Devam etmesini bekledim, ama etmedi. "Peki. Zaten önemi yok. Artık yetişkiniz. Geçmişte kaldı, değil mi?"

Yürümeye devam ettim.

Beni yakaladı, ama büyük bir SUV'yi geçip Shelby görünene kadar başımı kaldırmadım. O anda onun nefesini duyduğumda, düşünmeden ona anahtarı uzattım. "Git hadi."

Bana sorgulayan bir bakış atıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bunu hak ettin. Ona sen isim verdin."

Dudakları seğirdi. "Ama pek orijinal bir isim değil, değil mi?" "Belki değil, ama mükemmel." Mitolojik tanrıçaların

Mitolojik tanrıçaların kataloğunu inceliyordum. O ise Shelby'ye baktı ve onun tam olarak kim olduğunu gördü. Bu her zaman onun yeteneğiydi. İnsanları görür.

En azından, beni her zaman gördüğünü biliyorum. Ya da eskiden görürdü.

Ben yolcu koltuğuna yerleşirken, o direksiyonun başına geçiyor.

"Vakfa mı gidiyoruz?" diye soruyorum. "Yoksa senin evine mi?"

"Brandy'nin evi olur. Eminim işe gitmek istiyorsundur. Oradan oradan bir araç bulurum."

"Bu çok saçma. Yapmana gerek yok..." Gerçeklik ortaya çıkınca konuşmayı kesiyorum. "İlk gece Brandy'nin evinin önünde duran sendin. Nerede kaldığımı nereden bildin?"

"Laguna Cortez'de pek çok şeyi biliyorum. Ayrıca, başka nerede olabilirdin ki? Kiraladığın ev dolu."

Ağzımı açıp, çocukluğumun geçtiği evin hala bana ait olduğunu nereden bildiğini sormak isterken, ben sözümü tamamlayamadan o devam etti.

"Ve Peter'ın evini miras almadın."

"Hayır, miras almadım." İlk kez bunun nedenini anlayarak kaşlarımı çatıyorum. Peter, babamın evinin benim için emanet olarak tutulmasını ayarlamıştı, kira geliri ipotek ödemelerine ve üniversite fonuna yatırılacaktı. Ama tüm varlığını -parasını, mülklerini, hatta kişisel eşyalarını- hiç duymadığım bir kuzenine bırakmıştı.

"Seni koruyordu," diyor Devlin, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Vasiyetinde sana hiçbir şey bırakmadı çünkü, Wolf'a borcu varken senin ona ait bir şeylerin olması durumunda bunun..."

"Tehlikeli," diyorum, sesim fısıltı gibi çıkıyor, yıllardır kalbimde biriken bir yük biraz hafifliyor. Yutkunuyorum, sonra ona bakıyorum. "Bunu hep biliyor muydun?"

"Hayır. Geri döndüğümde Laguna Cortez ile olan bağlarını araştırdım. Vasiyetname onaylanmıştı, bu yüzden bulmak kolay oldu."

"Mülkümü araştırdın. Neden?"

O hiç tereddüt etmez. "Geri dönme ihtimalini değerlendiriyordum. Kiralama olsa bile ihtimalin düşük olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre, yanlış hesap yapmışım."

"Lanet olsun,

Alex..." *Devlin.*

"Tamam. Devlin. Neden? Neden burada olmamam bu kadar önemliydi?"

"Artık işler farklı. Ve sen işleri karmaşıktırırıyorsun. Karmaşıklıkları pek sevmem."

"Bu bir cevap bile sayılmaz." "Elimden gelenin en iyisi bu."

Yutkunuyorum. "Evet, işleri karıştırdığım için çok üzgünüm." Elimi sallıyorum. "Buradan çıkabilir miyiz?"

Dudakları konuşacakmış gibi hareket ediyor, ama sonra anahtarı kontak anahtarına sokuyor.

"Bekle!" Elini tutuyorum ve bir bağlantı hissi içimi kaplıyor. Elimi geri çekiyorum, kendimi aptal gibi hissetmekle kalmıyorum,

bu adamın farkındalığıyla doluyum. "Özür dilerim. Az önce fark ettim ki... *Brandy.*"

Bana döner, yüzü ifadesizdir ve benim dokunuşumdan başka bir şey hissetmiş mi diye merak ederim. "O ne oldu?"

"Gala için bilet *kazandı.*"

"Öyle mi? Umarım iyi vakit geçirmiştir."

Başımı eğiyorum. "Son dakikada bir ödül bileti mi? Saat gibi çalışan DSF gibi bir yer için oldukça dağınık görünüyor."

"Adamlarıma bu konuyu araştırmalarını söyleyeceğim." "Hadi ama Saint. Kabul et."

Neredeyse gülümsüyor. "İçindeki polis ortaya çıkıyor."

Bir an için ne demek istediğini anlamadım. "*Devlin*, diyorum. Ve haklısın." Bir polis tarafından yetiştirildim, kendim de polisim ve şimdi de muhabirim.

Evet, her zaman soyadlarını kullanırım. "Ayrıca konuyu saptırıyorsun. Brandy'ye neden bilet verdin?"

Koltuğunda bana doğru dönerek oturur ve ifadesiz yüzünde hafif bir hüznü sezerim. "Bir arkadaşına ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Tabii ki, randevun olduğunu bilmeden önceydi."

"Oh." Koltuğuma yaslanıyorum, olması gerekenden daha fazla memnunum ve Lamar konusunda onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. Bunu zaten yaptım. "Peki, tamam, muhtemelen gitmeliyiz."

Shelby'yi çalıştırır, ama yola çıkmadan önce koltuğumda bir kez daha dönerek, "Devlin?" derim.

Bana baktı, kaşlarını kaldırdı.

"Teşekkür ederim."

Gülümsüyoruz. Ve bir an için, sadece kısa bir an için, yine Alex ve El gibi hissediyorum.

Ama buna alışmayacağımdan eminim.

Güzel bir pazar sabahı, ama ben DSF'nin içindeyim ve Tamra'yı takip ederek üçüncü katın çoğunu kaplayan sessiz odaya giriyorum. Kutularla dolu uzun masalar, tavandan yere kadar uzanan raflar

kitap rafları ve dosya dolaplarıyla kaplı duvarlarla dolu olan DSF Araştırma Odası, şimdiye kadar gördüğüm tüm kütüphanelerle boy ölçüşebilir.

Masalardan birinde zaten birinin oturuyor olduğunu görünce şaşıyorum. Otuz yaşlarında, geniş omuzlu, altın sarısı saçlı ve dostça bir gülümsemeye sahip, zayıf yüzlü bir adam. Etrafı dosya kutuları ve dosya yığınlarıyla tamamen çevrili.

"Şansın yaver gidiyor mu?" diye soruyor Tamra.

"Burası bir altın madeni," diyor, kaleminin ucuyla sarı bir not defterine vurarak. "Bunlardan üçünü doldurdum bile."

İkisini birbirine bakıyorum. "Özür dilerim. Bu odanın hafta sonları kapalı olduğunu sanıyordum."

Dün arabayla giderken Devlin, bugün odaya girmeme izin vermeyi teklif etmişti. Ayrıca vakfın temel misyonu olan mağdurları, özellikle de çocukları korumak, kurtarmak ve rehabilite etmek konusunda bana çok daha iyi bir anlayış kazandırmıştı.

Devlin, konuşmanın başında bana şöyle dedi: "Mağdurun çektiği acıyı bir daire içine alabilirsiniz. Bu dairenin içinde ne varsa — terapi ya da doldurulmuş hayvanlar, evden çalışma imkanı, kaybedilen maaşı karşılamak için ödenek, araştırma ya da kolluk kuvvetlerinin yardımı — biz oradayız."

Ardından vakfın kaynaklarını nasıl organize ettiğini ve yararlanıcıları nasıl belirlediğini anlattı.

Vakıf ve çalışmaları hakkında konuşurken sesindeki tutkuyu hissettim ve yolculuğun çoğu boyunca geçmişimizi unutup, onun sözlerini işlerken tanıdık bir şekilde soru sorup, ayrıntıları takip edip, makalemin yapısını oluşturmaya daldım.

Devlin'in verdiği bilgiler, Laura ve Sue ile tanışmam ve Ronan Thorne'dan almayı umduğum baskınla ilgili detaylar sayesinde, Myers hikayesine benzersiz bir bakış açısı getirmek için fazlasıyla yeterli bilgiye sahip olduğumu biliyordum. Laguna Cortez'de şu ana kadar öğrendiklerimi Roger'a mesajla aktardığımda ona da bunu söyledim.

Peter'ın The Wolf ile olan bağlantısına vereceğim tepki konusunda endişeliydi, ama ona sorun olmadığını söyledim. Ve en azından şu anda sorun yok, ancak öğrendikçe durumun daha da zorlaşabileceğini biliyorum.

Roger, Myers makalesinde izlediğim yönelimden de etkilenmişti ve özellikle Ronan'ın görüşmemizi ertelemesi nedeniyle, makaleyi pazar akşamı kadar teslim etmemi istedi. O hafta içinde makaleye web sitesinde özel bir yer ayıracağını söyledi.

Patronumu etkilemek için bir puan kazandım.

Görüşmeden sonra Devlin, pazar sabahı araştırma odasına girmeme izin vereceğini ve böylece hem Myers hem de profil üzerinde daha fazla çalışabileceğimi söyledi. Daha da iyisi, Thorne'un erken saatte gelmesini ayarlayacağını ve böylece onunla yaptığım röportajı makaleye ekleyebileceğimi söyledi.

Yine de, misafirim olacağını beklemiyordum. Sorun değil tabii. Sadece burayı kendime ait sanıyordum ve Ronan geldiğinde komşumu rahatsız etmemek için onu nerede röportaj yapacağımı merak ediyordum.

"Araştırma Odası hafta sonları randevusuz ziyaretçilere kapalıdır," diye açıklıyor Tamra. "Randevular benim veya Bay Saint'in takdirine göre verilir. Bu Christopher Doyle. Bay Doyle, Ellie Holmes."

Sandalyesinden kalkıp masaya eğilir ve elini uzatır. Elini sıkarken, bu ismi nerede duyduğumu hatırlamaya çalışırım ama hatırlayamayınca ona da öyle söylerim.

"Şaşırmadım. Şu ana kadar sadece bir kitabım çıktı. Bu da beni pek tanınmış bir isim yapmaz."

"Bay Doyle bir gerilim romanı üzerinde araştırma yapıyor," diyor Tamra.

"Öykü, organize suç şebekelerinde yer alan ayakçıların rehabilitasyonunu konu alıyor."

"Piyadeler mi?"

"Sokakta çalışan adamlar. Pleeblers. Belki bu işin içine doğmuş, arkadaşları tarafından bu işe çekilmiş insanlar. Ama eylemin en ağır yükünü çekenler onlardır."

Haklı. Sokaktaki adamlar, en sık kolluk kuvvetlerinin ağına yakalananlardır. "Ve bu bir gerilim romanı mı?" diye soruyorum.

"Tabii. O adamlar orada olmak istemiyorlar, sanki askere alınmış gibiler. Bu yüzden rehabilitasyon çabaları onlar için çok etkili oluyor. Onları iyi tarafa çekmek yeterli, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Peki ya biri sadece numara yapıyorsa? Rehabilite edildi ve bunun için övgü aldı, ama o yürüyen bir saatli bomba." Gülümsüyor,

belli ki kendi fikrine kapılmış.

"Fena değil," diyorum. "Bunu okurdum."

"Peki, bu benim için bir satış demek," diyor ve üçümüz gülüyoruz.

Tamra beni hazırlar ve ben de vakfın Myers ile ilgili dosyalarına ve vakfın yardım ettiği çocuklarla ilgili gizli olmayan bilgilere dalarım.

Ayrıca, Devlin ve benim Pazartesi günü konuşacağımız Nevada insan kaçakçılığı çetesiyle ilgili bilgileri de çıkarır. Roger için yazıyı bitirir bitirmez bu kutuları incelemeye başlamayı planlıyorum.

Ondan sonra Tamra'ya vakfın The Wolf ile ilgili dosyaları olup olmadığını soracağım.

Araştırmaya dalmışken Ronan Thorne yanıma gelir ve kahve içmek için dinlenme odasına geçmemizi önerir, böylece deli gibi not almaya devam eden Doyle'u rahatsız etmemiş oluruz.

"Myers'ın evini temizleme ekibinde değildim," diyor Thorne.

"Sadece kolluk kuvvetleri içeri girdi. Prosedür ve delil zincirinde kusursuz olmak istediler. Ama ben dışarıda, destek gerekirse diye hazırdım ve sonra o çocukları dışarı çıkarmaya başladıklarında..."

Sesi kesilir, yüzü o kadar acı dolu ki göğsüm ağrır. "Ronan? Bay Thorne?"

"Üzgünüm." Sesi boğuk çıkıyor. "Zor bir durum. Çocuklar da işin içinde, yani."

"Öyle."

Boğazını temizliyor ama konuşmuyor. Konuşmamızın bittiğini mi düşünüyor, yoksa duyguları sözlerini engelliyor mu, emin değilim.

Artık başka bir şey söylemeyeceğini düşündüğüm anda, devam eder. "O çocuklar. Sanki kendi gölgeleri gibiydiler. Vakıf, desteklediğimiz kuruluşlar gibi, onlara yardım etmek için harika bir iş çıkardı. Beklenenden daha iyi durumdalar. Hepsi," diye ekler ve ben Sue'yu düşünerek başımı sallarım.

"Ama onların yaşadıkları..." Bir an gözlerini kapatır, sonra kendini toparlar ve ev boşaltıldıktan sonra gördüklerini anlatır. Sefalet.

Kokuşmuşluk. Duymak istediğimden fazlasını anlatır

, ama çocuklara ne olduğunu gerçekten açıklamak için hikayeyi yeterince derinleştirmek için ihtiyacım olan bilgileri veriyor.

"Fırsatım olsaydı," diye bitirir, "o piçin boynuna ellerimi geçirir ve içindeki tüm yaşam bitene kadar sıkmaya devam ederdim."

Başımı sallayıp titriyorum. Onu onaylamadığım için değil, onun nasıl hissettiğini tam olarak anladığım için.

"Teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Eklemek istediğiniz bir şey yoksa, sanırım işimiz bitti."

"Sadece şunu eklemek istiyorum: Böyle bir şeyi yaşamadıkça bu acıyı anlayamazsınız. Bu nedenle, makalenizi okuyan hiç kimsenin bunu anlamamasını umuyorum."

Şimdi boğazım düğümleniyor, çünkü onun tanık olduğu şeyin Myers'ın evine yapılan baskın değil, ondan önce olan bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum. Danışmanlık ve özel güvenlik işlerinin arkasındaki itici güç olan bir şey.

Tabii ki ona sormuyorum, ama Devlin'e soracağım. Meraklı olduğum için değil, bir sohbet sırasında, yaralı ruhlu bu İskandinav tanrısı gibi adamı sevmeye başladığım için.

Ona tekrar teşekkür ediyorum ve ikimiz de ayağa kalkıyoruz. Dinlenme odasından çıkmak üzereyken, "Dinle, bir şey daha var" diyor.

"Tabii. Neymiş?" Cebimden kalemimi çıkarıp not almaya hazırlandım.

"Saint. Şu anda odaklanması gerektiğini anladığından emin olmak istiyorum."

"Anlamadım."

O içini çeker. "Bak, Ellie. Seni seviyorum. Ama o benim en yakın arkadaşım ve sen dikkatimi dağıtırsın."

"Anlamadım?"

"Bana bir süre önce ikinizin bir ilişkisi olduğunu söyledi. Bana söylemediği şey, ilişkinin bitmesi onu çok üzdüğüydü, ama bu yeterince açık. Ama ilişki bitti ve o bununla barıştı. İşleri karmaşıktırma."

Ona sertçe cevap vermek için ağzımı açarım, ama sakın kafayla düşünmenin daha iyi olacağına karar verip öfkemi bastırırım. Ya da bastırmaya çalışırım. "Devlin hakkında bir makale yazıyorum" derken sözlerimin buz gibi soğuk olduğundan eminim.

Saint Vakfı, bu yüzden onu biraz takip ediyorum. Saint bunun dikkatimi dağıttığını düşünüyorsa, bunu yüzüme söyleyebilir. Ve inan bana, hiçbir şeyi karmaşıktırmak gibi bir niyetim yok.

"Hey, ben fikrimi söyledim. Şimdi olayların akışına bırakalım."

Sonra arkasını dönüp kapıdan çıktı ve beni ne olduğunu merak ederken geride bıraktı.

Dahası, Alex'in yıllar önce ayrılmasının ona da benim kadar acı verdiğini sorgulamama neden oldu.

Ama öyleyse, neden bana gerçeği söylemiyor?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dizüstü bilgisayarımı açmış, makaleyi yazmaya dalmışım ki Devlin içeri girer. Christopher kısa bir süre başını kaldırır, ama kulaklıklarını takmıştır ve taradığı klasöre o kadar çabuk geri döner ki, tamamen işine dalmış olduğunu düşünürüm.

"Ronan ile konuştum," diyorum, sesimi düz ve sabit tutarak. "İyi. Onu bugün görmedim. Yardımcı oldu mu?"

Yüzünü inceleyerek, Ronan'ın beni dikkat dağıtıcı olarak sınıflandırdığından gerçekten haberi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum, ama hiçbir şey göremiyorum.

Ama bu bir şey ifade etmeyebilir. Bir zamanlar onun ifadelerini okuyabilirdim. Şimdi ise pek öyle değil.

Yine de birbirimize karşı nazik davranıyoruz ve o bana adeta altın tepside sunulan sağlam bir makale verdiğinden, ona şans tanımaya karar veriyorum ve Ronan'ın kendi başına koruyucu bir pislik olduğunu varsayıyorum.

"Evet," diyorum ona. "Onunla konuşmak makaleyi kesinlikle daha iyi hale getirdi." Ve bu, en azından, tamamen doğru. "Teşekkür ederim.

Sadece bir basın toplantısını haberleştirmekle görevlendirildiğimi düşünürsek, editörümü çok etkileyeceğim.

"Rica ederim. Şu anda seninle iyi geçindiğim için mutluyum, çünkü planlarda bir değişiklik oldu."

Arkamı yasladım. "Yarınki röportajı iptal ettiğinizi söylemeyin sakın."

"İptal etmiyorum.

Erteliyorum." İç çektim.

"Ne zamana?"

"Aslında, daha doğru soru *nereye olduğu*."

"Anlamadım."

"Nevada çetesinin dağıtılmasıyla ilgili yaptığımız çalışmaları yazmak mı istiyorsun? Benimle Nevada'ya gel."

Konuşmaya başlıyorum ama o devam ediyor.

"Yarın Vegas'a gitmem gerekiyor. Maalesef bu kaçınılmaz. Bu da, sen de benimle gelmezsen röportajımızı ertelemem gerektiği anlamına geliyor. Dosyaları uçağa götürebilir, ben dışarıdayken odanda çalışabilir ve vakfın yerel ofisini ziyaret etme fırsatı bulabilirsin."

"Oda," diye tekrar ediyorum.

"The Phoenix'te kalacağız," dedi ve ben ne demek istediğini anlamadan başımı salladım.

"The Strip'te bir otel ve kumarhane. Kendi odan olacak."

Onu dikkatle izliyorum, tam olarak anladığımdan emin değilim.

"Beni bu geziye davet ediyor ve bana tam erişim hakkı mı veriyorsunuz? Ve hiçbir koşul yok mu? Neden?"

"Çünkü bu hikaye önemli ve anlatılmayı hak ediyor. Vakıf ne kadar iyi bir basın alırsa, o kadar çok para toplayabiliriz ve o kadar çok ihtiyaç sahibi insan bize ulaşabilir. Bu da, sadece hikayeni elde etmene değil, vakfın nasıl işlediğini tam olarak anlamana da yardımcı olmanın benim çıkarımda olduğu anlamına geliyor."

Başka bir şey söylemiyor, ama ben yine de geri kalanını duyuyorum — *çünkü araştırmanızı bitirir bitirmez Laguna Cortez'den ayrılabilirsiniz.*

Ve biliyor musunuz? Belki de bu, benim evet demem için yeterli bir neden.

Öyleyse evet diyorum.

"Ne yapıyorsan kokusu harika," diye bağıriyorum, pazartesi sabahı saat dokuz buçuk civarında yatak odamdan kendimi sürükleyerek çıkarken.

"Çikolatalı kek," diye bağıriyor Brandy ve hemen ağzım sulanmaya başlıyor. "Ve sana bir paket geldi."

Mutfakta Brandy, tanıdığım çoğu fırıncıyı geride bırakır. Ve neredeyse her zaman taze kurabiye ve kekleri vardır. Hayatı boyunca istediği her şeyi yiyebilmiş ve kıyafetleri hala ona tam olmaya devam etmiştir.

Üç kilo aldığımda pantolon bedenim bir beden büyüyen biri olarak, eskiden onu bunun için nefret ederdim. Şimdi ise sadece deli gibi kıskanıyorum.

Ve kesinlikle bir muffin yiyeceğim.

Mutfağa vardığımda esniyorum. Roger'a makalemi bolca zaman öncesinden teslim ettim, ama sonra The Wolf hakkında araştırma yaparken gece geç saatlere kadar uyumadım. Sadece temel internet araştırmasıydı, ama çok fazla bilgi vardı. Şef Randall'ın dediği gibi, neredeyse tüm dünya Daniel Lopez'in The Wolf olduğunu biliyor, ama kimse bunu kanıtlayamadı.

Artık öldüğüne göre, kimsenin bununla uğraşmayacağını düşünüyorum. Paketin yanındaki tezgahta bir yer bulup oturuyorum ve mırıldanıyorum

"Kahve?"

Brandy güldü, sonra kupasının kenarına vurdu. "Bitki çayı."

İnledim. "Nasıl arkadaş olduğumuzu hatırlatır mısın?"

"Çünkü kahven için su kaynatmaya başlayacağım. Paketin içinde ne var?"

"Gala öncesinde Roger'ı aradım ve daireme girip annemin günlüklerini bana göndermesini istedim."

Kaşları çatıldı. "Nostalji mi?"

"Peter amca," diyorum ve o başını eğip bana anlayışla bakıyor.

"Sence o gerçekten uyuşturucu satıyor olabilir mi?" Bunu bir soru olarak değil, bir gerçekmiş gibi söylüyor. "Ve uzun zamandır."

"Vay canına. Sanki en iyi arkadaşım falanmışsın gibi. Beni çok iyi tanıyorsun."

Galadan sonra ona durumu anlattım. Yani Peter'ı anlattım. Alex hakkında ne söyleyeceğimi bilemedim. Hala da bilmiyorum.

Hamur lekeli spatulayı bana doğru uzatır. "Ve bunu sakın unutma. Vegas gezisi için ne giyeceksin?" Lavaboya gider, spatulayı bırakır ve su ısıtıcısını doldurmaya başlar. "Karar verdin mi?"

"Dün söyledim. Bu bir randevu değil. İş için."

"Emin misin?" Kaşlarını oynatıyor. "Seni bara kadar takip etti, hatırladın mı?"

Cuma gecesi konuştuğumuzda cesaretimi toplayıp Brandy'ye Alex'ten bahsetseydim diye içimden geçirdim. Ama nasıl başlayacağımı bilemedim ve Peter'ın itirafının üstüne bir de bu konu çok fazla drama yarattırdı.

Dün gece Alex beni bu geziye davet ettikten sonra ona anlatmaya karar vermiş olsam da, Doyle gittikten sonra uzun süre Araştırma Odasında kaldım. Eve geldiğimde Brandy çok yorgundu, bu yüzden ona sadece Vegas gezisinden bahsettim.

Ya da, belki de sadece bahaneler uyduruyordum.

Şu an gibi bir zaman yok...

"Dinle," diyorum, adayı dolaşarak hazır kahve kavanozuna uzanırken. "Bu biraz... *ah!*"

Yerde başsız bir şekilde yatan kişinin Lamar olduğunu fark ettiğim anda geriye atlıyorum.

Lavabonun altından kayarak çıkar ve beni baştan aşağı süzerken kaşlarını çatıyor. "Nereye gidiyorsun? Ve kimlerin randevusu olmadığını tahmin etmeme gerek var mı?"

"İtiraz ediyorum, Sayın Hakim. Tanığa baskı yapıyorsunuz."

O kaşlarını çatır, ama ben arkanı dönerim ve Brandy'ye Devlin hakkındaki gerçeği ağzımdan kaçırmadığım için rahat bir nefes alırken, kahve kristallerine kaynar su dökmekle meşgul olurum.

Brandy'ye kaşlarımı çatarak bakarım. "Neden bana onun burada olduğunu söylemedin?" "Söyledim. O geldiğinde sana seslendim. Ne var bunda

? Sanki odandan çıplak bir şekilde çıkıp gelmedin ya." "Ne yazık," diyor

Lamar ve ben kahveye krema eklerken ona kaşlarımı çatıyorum ve bu sihirli iksiri uzun, lezzetli bir yudumla içiyorum.

"Zaten yerde ne yapıyorsun?" diye soruyorum, ilk darbe beyin hücrelerimi harekete geçirdikten sonra.

"Çöp öğütücü çalışmıyor," diyor Brandy. "Ona bir tesisatçı tavsiye etmesini istedim ve o da bu adamı gönderdi."

"Çok centilmence," diyorum Lamar'a, dönüp şimdi yerde dik oturduğu yere bakarak.

"Soruma cevap vermedin."

Onun bu konuyla ilgisi olmadığını söylemeden önce Brandy araya girer. "Devlin Saint ile Vegas'a gidiyor."

"Tanrım, Ellie." Lamar ayağa kalkarken ellerini kot pantolonuna siler. "İşitme sorunun mu var? Yoksa sadece söylediklerimi duymazdan mı geliyorsun?"

Brandy ikimizin arasında bakışlarını gezdirir. "Neden bahsediyor?"

"Galada," diye açıklıyorum. "Buradaki centilmen bey, Saint'in *böyle bir* şöhreti olduğundan endişelendiğini söyledi. Onunla ilişki kurarsam skandala karışıp, yirmi yedi kedinin yaşadığı bir evde yaşlı bir kız olarak kalacağımdan korkuyor."

"O korkuyor," diye başlıyor Lamar, "Saint'in istediğini alan türden bir adam olduğunu."

"Ben de öyle," diye hatırlatırım ona. "Sonuç olarak, vakfın Nevada'da yaptığı çalışmaları görmek için onunla birlikte gidiyorum. Bu benim işim, unuttun mu? Bu kadar basit."

"O adamla hiçbir şey basit değildir."

"Peki. Beni uyardığını kabul ediyorum. Ama bu kararı sen veremezsin, değil mi?" Sözlerim sert. Soğuk. Lamar çok yavaşça başını sallar.

"Hayır," diyor, "değil."

İçim burkulur. Teknik olarak, ikisine de yalan söylemiyorum. Ama Brandy Alex'i tanıyordu ve gerçeği bilmeye hakkı var.

Lamar'a gelince... O, Devlin Saint gibi bir adama çok yakın olmamdan endişe duyuyor. Belki de haklıdır. Tanrı biliyor ki Devlin'in beni incitme gücü var.

İkisi de bana umutla bakıyor, ama ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu yüzden kolay yolu seçip, onlara bunun sadece iş olduğunu bir kez daha söylüyorum. Sonra telefonum çalınca içimden sevinç çığlığı atıyorum, çünkü bu bana oturma odasına geçmek için bir bahane veriyor.

"Ellie? Ben Anna Lindstrom." Her zamanki gibi net ve etkili sesi yüksek ve net bir şekilde geliyor. Kötü cep telefonu hizmeti onun otoritesini azaltacak biri gibi görünmüyor.

Kötü niyetli davranmaktan utanarak yüzümü buruşturuyorum. Sonuçta, Devlin'in kolunda çok iyi görüldüğü gerçeği dışında ondan hoşlanmamak için gerçek bir nedenim yok. Ve tabii ki, onunla yattığından oldukça emin olduğum gerçeği.

"Bugün Devlin ile birlikte Vegas'a uçacağınızı anlıyorum."

Yutkunuyorum. "Evet. Makalemi yazacağım."

"Ne harika bir fırsat. Sana havaalanına gitmen için bir araba göndermemizi istediğini bilmeni istedim."

Saat birde orada olacak. Dörtten önce Phoenix'e varacaksın. Devlin, Beyond Project'in bazı temsilcileriyle akşam yemeği yiyecek ve senin de ona katılmanı istiyor. Onlarla birkaç kez yemek yedim ve tüm ekip mükemmel. Eminim makalen için çok şey öğreneceksin."

"Kulağa harika geliyor," diyorum, o lanet kıskançlığı bastırarak. "Teşekkür ederim." Beyond Project, vakfın fon sağladığı ve insan ticareti mağdurlarıyla günlük yoğun çalışmalar yürüten bir organizasyon, bu yüzden DSF'nin fonlarıyla desteklenen temsilcilerle tanışma fırsatını kesinlikle kaçırmak istemiyorum.

Telefon görüşmesini bitirdiğim sırada Lamar kapıya doğru yönelir. "İşe gitmem gerek," der. "Akıllı ol, tamam mı?"

"Ben akıllıyım" diyorum ona.

"Bazen kendi iyiliğin için fazla akıllısın," diye mırıldanır.

"Endişelendiğin için seni seviyorum," diyorum ona kapıya kadar eşlik ederken. "Ama endişelenmene gerek yok. Gerçekten."

Çıkarken belirsiz bir ses çıkarır ve kapıyı kapatırken telefonumun mesaj geldiğini duyuyorum. Millie'den.

Senin için birini buldum. Görüşme ayarlayabilirim. Delano'da ömür boyu hapis cezası almış biri. Telefonla mı görüşmek istersin, yoksa yüz yüze mi?

Yüz yüze görüşmeyi tercih ederim, ama tecrübelerime göre bu bazen daha uzun sürüyor.

En hızlı olanı neyse onu yapalım.

O, başparmak yukarı emojiyle cevap veriyor ve ben de gülümseyerek mutfağa dönüp bir fincan kahve daha alıyorum.

Brandy şimdi tezgahın arkasında, elinde fırın eldiveni ile muffin tepsisini çıkarıyor. Hemen ağızım sulanmaya başlıyor.

"İyi haber mi?" diye soruyor, yüzüme bakarak.

"Görünüşe göre yakında The Wolf'un üst düzey yöneticilerinden biriyle görüşme yapacağım."

Kaşlarını çatıyor. "Peter'ın onun için çalıştığını gerçekten düşünüyor musun? Dün gece internette bazı haberler okudum ve bu Wolf denen adam çok korkutucu görünüyor."

"Açıkçası bilmiyorum." Kahvemi yudumlarken barın etrafında dolaşıp taburelerden birine tırmanıyorum. "Sadece bir tane istiyorum," diyorum, keklere başımı sallayarak. "Sadece bir tane."

Kaşları yükselir. "Birincisi, soğumaları lazım. İkincisi, kim teklif etti ki?"

"Bana yemek yedirmeyi seviyorsun," diye alay ediyorum. "Tabii..." Sözümü kesip kaşlarımı kaldırıyorum. "Acaba o özel kişi için bir sepet mi hazırlıyorsun?"

Yanaklarını kaplayan rengi görünce, tam da öyle olduğunu anlıyorum. "Aman Tanrım, öyle yapıyorsun. Kim? Ve neden dün gece bana söylemedin?"

Omzunu kaldırdı. "Konuştuktan hemen sonra galada tanıştım. Nasıl desem... Kendimi çok kötü hissettiğim için bu bana bir hediye gibi geldi. Hoş birisi, ısrarcı değil ve yakışıklı. Sanırım sana anlatsaydım, umutlanırdın."

"Tamam. Haklısın. Ama geri kalanını da anlat. Nasıl bu kadar çabuk muffin aşamasına geldin? Ve Gizemli Adam hepsini almadan bana bir tane ver."

"Gerçekten şimdi mi istiyorsun? Dilini yakacaksın." "Beni tanırısın. Riskten asla kaçınmam. Ayrıca, Çikolata yapışkan olduğunda en lezzetli olurlar.

Bir tanesini tabağa koyup barın diğer ucuna bana doğru kaydırıyor, ben de bir ısırık almak için parmaklarımı yakıyorum. "Bu harika," diyorum, dilimi yakıp tutan sıcak muffin'i soğutmak için ağızım açık konuşarak.

"Nasıl arkadaş olduk..."

"Yin ve yang," diye hatırlatıyorum ona. "Ve çünkü her zaman birbirimizin arkasını kolladık."

Elini kaldırıp mutfağın diğer tarafına geçtikten sonra havaya beşlik çakıyor. Ben de elimi kaldırıp karşılık veriyorum.

Ve bir kez daha suçluluk duydum.

"Bran..."

"Biliyorum. Biliyorum. Hikaye. Hemen hemen öyle. Ona numaramı verdim ve dün gece aradı, akşam yemeğinden sonra sahilde yürüyüşe çıktık. Konuşmaya başladık ve..."

Omuz silkerek sözünü bitirir. "Şey, tatlı biri. Kahve içtik ve beni eve bıraktı."

"Ve..."

"Bana iyi geceler öpücüğü verdi. Hepsi bu. Tam bir beyefendi. Ona hızlı hareket etmediğimi söyledim, o da benim gibi bir kadın için salyangoz hızında hareket edeceğini söyledi."

Ellerimi kalbimin üzerine koydum. "Bunun bir laf mı bilmiyorum, ama öyleyse, çok iyi bir laf."

O gülüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Her neyse, sana söylemediğim için özür dilerim. Sanırım önce nasıl gideceğini görmek istedim. Sana iyi biriyle tanıştığımı söylemek için seni aramaktan bıktım, çünkü sonunda onun tavırlarının son kullanma tarihi doluyor ve porno yıldızı olmak isteyen birine dönüşüyordu. Ama," diye ekliyor ve bana sert bir bakış atıyor, "söylemeliydim."

"Sorun değil," diyorum. "Anlıyorum." Bir muffin daha istiyorum, çünkü kot pantolon bedenim umurumda değil.

O bir tane uzatır, ben de üst kısmını alıp düşüncelerimi toparlamaya çalışırım. Ne yapacağımı veya ne söyleyeceğimi karar vermeye çalışırım. Ya da, bu konuda, bir şey yapmalı mıyım, söylemeli miyim diye karar vermeye çalışırım.

Aramızda alışılmadık bir sessizlikten sonra, o ada mutfağın etrafından dolaşır yanımdaki tabureye tırmanıyor. "Babamın bizi toplayıp San Diego'ya taşıdığımızı hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Evet, tabii ki hatırlıyorum."

"Ve sana nedenini hiç söylemedim. Ya da söyledim, ama yalan söyledim." "Babanın yeni bir iş bulduğunu söylemiştin."

Hatırlıyorum." Elimi uzatıp

Elini benim elimle kapattım. "Sorun değil. Üniversitede, sonunda bana bebek ve evlatlık vermeyi anlattığında biraz kırılmıştım, ama neden ilk başta anlatmadığını anlıyorum. Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Evet," dedi. "Çok zordu. Ama mesele de bu." "Anlamadım."

Parmaklarını sarı ve pembe saç tellerinin arasında gezdirir. "Mesele şu ki, sana daha önce söylemeliydim. Bu büyük yükü taşıyordum ve sen bana yardım ederdin. Ama... bilmiyorum Sanırım utanıyordum."

"Utanmış! Bir parti sırasında pislik bir üniversiteli sana uyuşturucu vermiş ve

..."

Elimi sıkıyor. "Mesele o değil. Demek istediğim, bebekle ilgili tüm bu sorunlarla uğraşıyordum, ailem o sapığın bana uyuşturucu verdiğine inanmıyordu, San Diego'ya taşınmak gibi bir sürü şey vardı. Bunların hepsini seninle konuştuk istedigim, ama içime attım, yapmamalıydım. Sana söylemeliydim. Bence

—hayır, biliyorum—yardımcı olacağını *düşünüyorum*."

Tabureden kayarak iner, mutfağa geri döner ve bulaşıık makinesini doldurmaya başlar. "Sadece bunu söylemem gerektiğini düşündüm."

Bir an sessizce oturuyorum. Ben aptal değilim. En iyi arkadaşım da yle. Bunu yeterince aık bir şekilde ifade etti. Ve ona söylemek istiyorum. Ama bu sadece benim sırrım değil. Alex'in de sırrı.

Mesele şu ki, Brandy uğarı görünebilir, ama önemli konularda çok güvenilirdir. Tanrı biliyor ki, bebeğini yeterince uzun süre sır olarak sakladı. Ve yıllar önce Alex'le olan ilişkimizi kimseye anlatmadı.

Dahası, o benim en iyi arkadaşım. Gerçeği hak ediyor. Üstelik, içimde kamp kurmuş olan bu eğlenceli duygu evi hakkında konuşabileceğim birini hak ediyorum.

"Bunu sır olarak saklayacağına söz vermelisin," diyorum. "Kasanın içinde saklanacak türden bir sır."

"Lamar haklıydı. Devlin Saint ile yattın." "Hayır!" Nefes alıyorum. "Yani, tam olarak değil."

Elinde kirli bir karıştırma kabıyla durakladı. Sonra, sanki biri *oynat* düğmesine basmış gibi, tekrar hareket etmeye başladı. Kabı bulaşıık makinesine koydu, mutfak adasının karşısına gelip durdu ve "Tamam. Anlat bana." dedi.

"Devlin Saint'in Alex'e benzediğini hiç fark ettin mi?"

Kaşlarını attı. "Biraz, sanırım. Alex'i görmeyeli uzun zaman oldu, ama sarışındı."

"İnan bana, benzerlik var."

"Tamam. Ama bunun ne önemi var ki..." Gözleri büyüdü. "Onlar kardeş!"

"Ah, hayır."

"O zaman ne?"

"Aslında, ikisi de aynı kişi."

Bana tamamen sessizce bakıyor. Sonra iki kez göz kırpmıyor, gülmesini bastırıyor ve "Dalga mı geçiyorsun?" diyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

On dakika sonra hâlâ *inanamama* aşamasındayız, ancak giyinip eşyalarımı toplayabilmem için yatak odama geçtik. Alex'in dönüşümünün nedenini zaten açıklamıştım ve Brandy şimdi yatakta bağdaş kurmuş, şaşkınlıkla başını sallıyor.

"Bu bir TV dizisinin konusu gibi," diyor. "Ama neden tekrar Alex olmuyor?"

Tek akşam yemeği elbisemi Brandy'den ödünç aldığım küçük el çantasına koyarken başımı kaldırıyorum, çünkü getirdiğim valiz bu kadar kısa bir gezi için çok büyük. "Dürüst olmak gerekirse, sormayı düşünmedim. Sanırım artık Devlin Saint olduğu için ve bu şekilde kalması daha kolay olduğu için. Yani, Saint önemli bir isim, değil mi?"

"Doğru. Ve belki de hala sırtında o hedef tahtası var?"

Bunu düşünürken kaşlarımı çattım. Kurt öldü, ama adamları dağıldı. Bazıları, Millie'nin benimle konuşmam için ayarladığı adam gibi, hapishanede. Ama diğerleri, kötü şöhretli Kurt için çalışarak elde ettikleri haksız kazançlarla kısmen finanse edilen, daha küçük çaplı olsa da kendi suç örgütlerini kurmuşlardır muhtemelen. "Haklı olabilirsin."

"Bütün bu olay delilik. Ve ikinizin arasında gerçekten bir şey yok mu?"

"Bunu bana en az on kez sordun. Burası dürüstlük bölgesi, unuttun mu?"

"Biliyorum, biliyorum. Yalan söylüyormuşsun gibi göstermek istemiyorum.

O zamanlar ikiniz, tanrım, bilemiyorum. *Efsaneviydiniz.*

Pişmanlık ve kayıp duygusu içimi kemiriyor. "Evet. Evet, öyleydik. Ama biz çocuktuk."

O alaycı bir şekilde güldü. "Senin çocuk olma şansın hiç olmadığından eminim.

Alex de her zaman yaşımdan büyük görünüyordu."

Aynı fikirdeyim. "Cevap yine aynı. Şu anda hiçbir şey yok. Aslında, hiçbir şeyden de az. Çünkü o gece otoparkta olanlar, işin aslına bakarsan işkence gibiydi."

"Seni uzaklaştırıyordu."

Kafamı "*tabii* ki" der gibi eğiyorum.

Yatağın üzerinde dönerek yüzüstü pozisyona geçer, dirsekleriyle kendini destekler ve çenesini ellerine dayar. "Bir şey olmasını istiyorsun. O bir pislik olsa da, onu hala istiyorsun."

"Hayır," diye otomatik olarak cevap veriyorum. Ama sonra, dürüst olalım diye, sözümü geri alıyorum. "Biliyor musun? Aslında, evet." Bunu söylemek bile midemdeki kelebekleri uyandırıp kanat çırpmaya başlattı. Çünkü gerçek şu ki, Alex Leto'ya kendimi tamamen teslim ettiğim o geceyi hala net bir şekilde hatırlıyorum. Parmaklarının tenimde bıraktığı hissi. Dudaklarının omuzlarımda bıraktığı izi. Ve geri kalan her anı.

Bunu tekrar hissetmek
istiyorum. Bunu ve daha
fazlasını.

Tatlı olanı yaşadık. Şimdi sert olanı istiyorum. Sert, ateşli ve çılgın olanı istiyorum. Çaresizliği istiyorum. Devlin Saint'i ve onun temsil ettiği, benim arzuladığım tüm tehlikeyi istiyorum.

Hem teslim olmak hem de saldırmak istiyorum. Birbirimizi yorgunluktan bitap düşene kadar dövmek istiyorum. Onu sistemimden tamamen silip atmak istiyorum. Çünkü ancak o zaman uzaklaşıp onu unuttuğumu söyleyebileceğim. Sonunda, gerçekten bittiğini söyleyebileceğim.

"Kapanış," diye cevaplar Brandy, ona durumu açıkladıktan sonra. "Anlıyorum. Bunun için geri geldin, değil mi?"

"Evet, ama Peter amcamla ilgili bir kapanış için geldiğimi sanıyordum. Onun tamamen masum bir kurban olmadığını öğrendikten sonra gerçeklerle yüzleşmek için. Alex'i göreceğimi beklemiyordum."

"Kimse beklemez..."

"...İspanyol Engizisyonu'nu. Evet, evet."

Gülüyor, sonra oturuyor, elbisemi çıkarıyor ve yeniden katlıyor. O da çok daha iyi yapıyor. "O istiyor mu?"

"Bunun olmayacağını çok net bir şekilde belli etti," diyorum ona, tuvalet malzemelerimi almak için banyoya girerken.

"Ama o istiyor mu?"

Geri dönüp yatağımın kenarına oturuyorum. "Evet. Bence istiyor." Nefes alıp veriyorum. "Ama onu tanıyorum. Yapmayacak."

Ve bir sonuca varmak istemesine rağmen, bu muhtemelen çok iyi bir şey.

Town Car, Orange County'nin iç kesimlerindeki bir yönetici havaalanının pistinde durur ve Devlin benim için kapıyı açar. Dışarı çıkıp, DSF logosunda yer alan mavi ve altın renklerle boyanmış küçük, şık jeti incelerim.

Haki renkli pantolon ve göğsünde *Saint Charters* yazan mavi blazer giymiş bir kadın merdivenlerde bizi karşılıyor. Devlin'e selam verdikten sonra bana pilot Marci olarak kendini tanıtıyor.

"Yardımcı pilotum Thomas zaten uçakta," diyor. "Gregg de kabinde hizmet verecek. Uçağa binmeye hazırsınız, pistte taksi izni alır almaz kalkışa geçeceğiz."

"Teşekkürler, Marci," diyor Devlin ve sonra merdivenlerden önce benim çıkmamı işaret ediyor. Ben de öyle yapıyorum, ama kapıdan içeri girdiğim anda birden duruyorum. Burası lüks bir ofis gibi, deri koltuklar, kanepeler, masa ve hatta bir bar bile var. Tek farkı, bu ofisin havada uçuyor olması.

"Vay canına," diyorum, Devlin beni koltuklardan birine götürürken. Ona dönerek, "Bu inanılmaz," diyorum.

Gözlerinde gurur gibi bir şey parlıyor. "Etkilendiğine sevindim."

"Ama ironik, değil mi?" "Nasıl yani?"

"DSF bir hayır kurumu. Fonları hayır işlerine harcanmalı gibi görünüyor."

"Buna itiraz edemem," diyor.

Sandalyeyle 360 derece dönerek kabinin tamamını ve tüm lüksünü gözlerimle taradım. "Yine de..."

Yumuşak bir kahkaha atar. "Yine de, hiçbir şey. Bu jet DSF ile hiçbir ilgisi yok. Bu, benim sahip olduğum charter hizmetinin filosundaki beş jetten biri. Kişisel olarak, yani. Vakıf olarak değil."

"Oh." Kaşlarımı çatarak, bunu tahmin etmem gerektiğini fark ettim. Vakıf ve Saint hakkında ön araştırma yaparken, kişisel servetinin büyük bir kısmını DSF'yi kurmak için kullandığını öğrenmiştim. Ama yüzde on kadarını elinde tutmuştu. Ve rakamları düşününce, bu benim hayal edebileceğimden çok daha fazla paraydı.

"Paran olduğunu bilmiyordum," diye itiraf ettim.

"Seni tanıdığımda yoktu," diyor. "Ailemde vardı. Aile serveti. Mirasımın bir kısmını vakfı kurmak için, bir kısmını da kişisel hayatımı finanse etmek için kullandım."

"Jetler de kişisel harcamalar kategorisine mi giriyor?"

"Aşağı yukarı öyle. DSF işleri için filoyu kullanıyorum," diye devam ediyor, "ama yer ve uçuş ekibinin masraflarını, varış noktasında hangar masraflarını ve diğer tüm ilgili masrafları vakfa bağışlıyorum, böylece vakıf uçağın kullanımı için cebinden para çıkarmıyor."

"Doğru," diyorum, Devlin Saint'i ilk kez kendi ortamında gördüğümü fark ederek. Onu elbette ofisinde görmüştüm, ama orası, şey, bir ofisti. Burası lüks ve para, gücün sembolleriyle dolu. Alex'i böyle bir yerde hayal edemezdim, ama onun buraya mükemmel uyduğunu inkar edemem. Ya da en azından Devlin Saint'in uyduğunu.

"Peki ya vakıf ne durumda?" diye soruyorum, ilk günümdeki sorularımı hatırlayarak. "Dağınık bir hayır kurumu görüntüsü bekliyordum, ama her şey son derece lüks."

"Mobilyalar, dekorasyonlar, hatta bina bile. Hepsi benim tarafımdan aynı bağış olarak verildi. Bağış fonunu kullanmak istemedim, çünkü o fon hayır işleri için.

Ama vakfın sadece kağıt üzerinde var olan bir kuruluş olmasını da istemedim. İnsanların, bir kuruluşun zaten iyi finanse edildiği izlenimi verdiğinde bağış yapmaya daha meyilli olması hayatın bir ironisi. Ve biz büyük bağışçılar arıyoruz – şirketler, ünlüler, en zengin yüzde birlik kesim – bu yüzden belirli bir itibara sahip olmamız bekleniyor."

"Dediğim gibi, ironik."

"Tartışamam. Sadece açıklayabilirim."

Gülümserim, sonra sandalyede dönmeye başlarım ve para konusunu bırakıp, bu yeni oyun alanının tadını çıkarmak gibi çok daha ilginç bir eğlenceye geçerim.

Mürettebat alanı, çift kapı ile kabinden ayrılmıştır. Kapılar şu anda açık ve Gregg olduğunu düşündüğüm kızıl saçlı bir adamın tepsiyi hazırladığını görüyorum. İçeri girdiğinde, elinde peynir ve kraker tabağı, bir kadeh kırmızı şarap ve bir kadeh viski var.

"Teşekkürler, Gregg. Şarap isteyeceğini düşündüm," diyor Devlin, bana dönerek. "Ama ben bunu alacağım, sen de istersen viskiyi alabilirsin."

"Hayır," diyorum, hala biraz şaşkınım. "Şarap harika."

Gregg'in tepsiyi, iki koltuğumuzun arasında duran kaide tarzı masanın üstündeki girintili alana koymasını izliyorum. Sonra çatal bıçak takımını almak için bir süre uzaklaşıyor ve küçük tabaklar, gümüş çatal bıçak takımı ve keten peçetelerle geri dönüyor.

"Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," diyor Devlin. "Hazırız."

"Öyleyse, kaptan koltuk kemerlerinizi bağlamanızı rica ediyor. Uçuş süremiz bir saatten biraz fazla ve yakında kalkış yapacağız."

"Teşekkürler," diyor Devlin. "Ve Gregg, kapıyı kapat."

"

Gregg'in ifadesi en ufak bir değişiklik göstermiyor ve bu emri daha önce de aldığını düşünmeden edemiyorum. Devlin'in bana dokunmak gibi bir niyeti olmadığını bilsem de, uçağa davet ettiği diğer kadınlar için durumun böyle olduğunu sanmıyorum.

Bu düşünce içime sinmiyor.

"Elbette, Bay Saint," diyor Gregg ve bizi yalnız bırakarak ortadan kayboluyor.

Nefes alıp, öne eğilip biraz brie peyniri alıyorum. "Kısa bir uçuş için güzel bir ikram."

"Akşam yemeği saat sekize kadar yok ve öğle yemeği yedin mi emin olamadım." "Yemedim," diyorum. "Brandy kek yaptı."

"

Dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi. "Ne?"

Kafasını salladı. "Hiçbir şey. Sadece hatırladım. Ama kek değil. Bir keresinde cumartesi gününüzü deneme yaparak geçirmiştiniz."

"Badem ezmeli ve çikolata parçacıklı kurabiyeler," dedim.

"Unutmuştum."

"Berbattı."

İkimiz de gülüyoruz, ben başımı sallıyorum. "Ama o yüzden o günün ilerleyen saatlerinde normal çikolatalı kurabiye yaptı. Çok gelişme kaydetti."

"O zaman muffin almadığım için üzgünüm."

Sesinde gerçek bir sıcaklık duyuyorum ve başımı eğiyorum. "Öyle mi?"

Gözlerime bakıyor, ama az önce duyduğum nezaketi göremiyorum. Bunun yerine, bakışları donuk. Tamamen boş. "Açık konuşayım," diyor. "Geçmişimizle ilgili hiçbir pişmanlığım yok. Hiçbiri. Hayatımın o dönemi benim için çok değerliydi. Ama o dönem geçti. Her şey değişti. Artık farklı insanlarız."

"Pişmanlık yok," diye tekrar ediyorum. "Beni terk ettiğin için bile mi?"

Kısa bir an tereddüt eder. "Hayır, Ellie. Gidişimden bile pişman değilim."

Gözlerimi kaçırıyorum, kendime bir milim bile olsa gardımı düşürdüğüm için kızgıyım. Kahrolası kurabiyeler, gerçekten. Sonra nefes alıp ona dönüyorum. "Anlıyorum. Anlıyorum. Ama benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Söyle."

"Geçmişten pişmanlık duymuyor musun? Peki. Ne kadar güzel senin için. Ama ben pişmanım. Her şeyden pişmanım. Her ölümden. Her terk edilmeden. Çocukluğum cehennem gibiydi ve onun tek iyi yanı, en alçakça ve en korkunç şekilde beni terk etti. Benden hak etmediğin bir şeyi aldın, Alex. Ve sadece kalbimi değil. Brandy'ye tecavüz eden piç kadar alçak olmayabilirsin, ama en azından o, Brandy'ye bunun gerçek olduğuna inandırmadı."

"Tecavüz mü?"

Devam ediyorum, tabii ki onun bilmediğini hatırlayarak utanç duyuyorum, çünkü ben de üniversiteye kadar bilmiyordum.

"Senden yapmanı istediğim şey şu. Geçmiş istediğin kadar hatırla, ama sakın bana bundan bahsetme. Beni bir an önce New York'a geri getirmek istediğini gayet açık bir şekilde belirttin."

park yerinde başladığın işi bitirmeyi planlamıyorsan, sıcak ve duygusal bir anı yolculuğunun bir anlamı yok."

Yavaşça pistte ilerliyoruz ve Marci kalkış için kemerlerimizi bağlamamız gerektiğini duyurduğunda alt dudağımı ısırıyorum. Sonra başımı geriye eğip gözlerimi kapatıyorum, uçak hızlanıp yerden kalkarken motorun gürültüsünü ve ivmenin itişini bekliyorum.

Pilot değilim, ama uçmayı öğrenmek hayallerim arasında. O heyecanı yaşamak istiyorum. Beni hayatta tutan tek şeyin becerim ve beni kucaklayan makinenin kalitesi olduğunu bilmenin verdiği o rahatlama hissini.

Uçana kadar nefesimi tutarım, sonra gözlerimi açar ve koltuğumu tekrar Devlin'e doğru çeviririm. Sanki çözemediği bir bulmaca gibi beni dikkatle izliyor.

"Ne?" diyorum.

Tereddüt ediyor, sonra basitçe "Hiçbir şey" diyor.

Ona gerçek bir cevap vermesi için baskı yapmayı düşünüyorum, ama duyacağım şeyin hoşuma gideceğinden emin değilim. Ne yaptığımı biliyorum — adrenalin peşinde koşmak, ölümle flört etmek — ve neden yaptığımı da biliyorum. Ama şeffaf olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyor. İnsanlar beni gördüklerinde, sadece eğlenmeyi seven bir kadın görüyorlar.

Ama Devlin çoktan yüzeyin altına bakmıştı. İlk gece beni çivilemişti. *Tehlike*, demişti. Ve haklıydı.

Hayır, bu benim sorduğum bir soru değil. Onun benim hakkımda yaptığı analizi duymaya hazır değilim. Bunun yerine, sanki bu milyarder hayırsever hakkında dedikodudan daha ilginç bir şey düşünmüyormuşum gibi yüzünü inceliyorum ve "Neden Peter? Yani, Laguna Cortez'e geldiğinde. Neden Peter için çalışmaya başladın?" diyorum.

Tereddüt ediyor ve sanırım sorumu geçiştirecek. Ama sonra arkalarına yaslanıp viskisini yudumlarırken şöyle diyor: "Babam onu tanıyordu ve üniversiteye gitmeden önce çalışmak istediğimi söylediğimde Peter'ı aradı. Bildiği kadarıyla Peter, inşaat ve kiralama yönetimi konusunda çok başarılıydı."

Tereyağı gibi yumuşak deri koltuğa yaslanıp bacaklarımı çapraz yapıyorum, siyah Chanel ayakkabımın topuğu parmağımdan sarkıyor. Bugünkü programdan emin olmadığım için pantolon, düğmeli gömlek ve özel dikim ceket giydim

ceket giydim. Ortamı göz önüne alarak, kendimi biraz şirket patronu gibi hissediyorum.

"Birbirlerini nasıl tanıyorlardı?"

"Bir tür iş ilişkisi. Hiç özellikle sormadım." "Bir keresinde bana orada olmak istemediğini söylemiştin."

"Hayır, yapmadım." Gözlerini üzerimde gezdiriyor, göğsümden, çapraz bacaklarımdan, ayak parmaklarımdan sarkan ayakkabıma kadar. Ona durmasını söylemeliyim. Bunun belirlediğim sınırların dışında olduğunu. Ama biliyorum ki hiçbir şey yapmadığını inkar edecek. Ve bana gelince...

Göğüs uçlarımdan sertleşmesini ve vajinamın kasılmasını sevdiğimi inkar edemem. Kızgın kömürlerin üzerinde ip cambazlığı yapmayı seviyorum.

En çok da, bana bu *hisleri* yaşattığını seviyorum.

"O günlerdeki tek iyi şey sendin," diye devam ediyor.

Kısa ve profesyonel üslubunu kaybetmiş, sesinde gerçek duygular duyuyorum. İçimi kıpır kıpır eden türden duygular, ama içimin kıpır kıpır olmasını hiç istememem gerekirken. "O," diye devam ediyor, "ve iş hakkında bilgi edinmek. Organizasyon. Muhasebe. Bugün hala kullandığım pratik beceriler. Ama sen olmasaydın, çok daha erken kaçırdım."

"Devlin," diye başlıyorum, ama o sözümü kesiyor. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Kaşlarımla çattım. "Ne?"

"Başladığımız işi bitirmek için." Sesi alçak, ölçülü ve tutku dolu.

Ağzım o kadar kurumuş ki dudaklarımı yalamak zorunda kalıyorum ve "Evet" diye fısıldarken bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Kabin sıcaklığının on derece arttığından eminim ve göğüslerimin arasında ter damlacıkları belirir.

"Bu iyi bir fikir değil." Sözleri böyle diyor. Ama sesi başka bir şey ima ediyor.

"Hayır mı?" Kemerimi çözüyorum, ne yaptığımı düşünmemeye çalışıyorum ve *emniyet kemeri* işareti hala yanıyor olsa da umursamıyorum. "Bence bu harika bir fikir." Ayağa kalkıyorum ve ona doğru kısa bir mesafe yürüyorum. Ve çok bilinçli bir şekilde, bu jeti tasarlayan kişiye harika, geniş koltuklar için teşekkür ederek üzerine oturuyorum.

"Ellie."

Sesinde itiraz duyuyorum, ama beni itmek için hiçbir hareket yapmıyor. Ellerimi boynuna doluyorum ve kalçalarımı öne doğru kaydırıyorum, ta ki onun harika sert penisine sürtünene kadar.

"Bunu bana borçlusun," diyorum, bir elimi boynundan çekip onun elini tutuyorum. Elini göğsüme bastırıp orada tutuyorum, sonra yüzünü kaplayan sıcaklığı, arzuyu izliyorum.

Ve evet, o sıkıca tuttuğunda, başparmağı ve işaret parmağıyla ince ipek sütyenimin üzerinden meme ucumu sıkıştırdığında zaferin tadını çıkarıyorum.

"Beni sisteminden çıkarmak için bir şansın vardı," diyorum.

"Gideceğini biliyordun. Ben senin veda seksin oldum. Lanet olası son şarkın." Kalçalarım hareket ediyor, sürtünüyor ve parmaklarının benim merkezimde olmasını istiyorum. Beni boşaltmasını istiyorum.

"Sen kapanışını yaptın, seni piç kurusu. Ama beni ortada bıraktın, kaybolmuş ve yalnız."

"Ellie..."

Eğilirken elimi ağzına bastırıyorum, dudaklarım kulağına değiyor, parmaklarım ise fermuarını açmaya çalışıyor. "Alex Leto bana borçlu, ama ben Devlin Saint'in ödemesini istiyorum. Beni sık," diyorum. "Lanet olsun, bana bunu borçlusun."

Geri çekilirken, gözlerinde öfke görmeyi bekliyorum. Bunun yerine, benimki kadar açgözlü bir tutku, arzu ve ihtiyaç görüyorum, o kadar canlı ki aramızdaki havada parıldıyor. Nefeslerimiz karışıyor ve beni yere atması için kendimi hazırlıyorum. Beni soyup sertçe sikmesi için.

Sonra ellerini belimde hissediyorum ve bunun o an olduğunu anlıyorum.

Ama dokunuşu nazikti. Beni geri çekip tek söylediği şey "Hayır" oldu.

Ona sertçe vurarak sol yanağına sert bir tokat atıyorum.

Piç kurusu neredeyse hiç irkilmiyor.

Hâlâ bacaklarının üzerindeyim, avucum yanıyor ve nefesim kesilmişken, interkomdan gelen cırtlak sesin ardından Gregg'in sesi duyulur.

"Bay Saint, Bayan Holmes için bir telefon var."

"Teşekkürler," diyor, gözleri hala benimkilere sabitlenmiş halde.

Onun yanından kalkıp kıyafetlerimi düzeltirken, o koltuğunun yanındaki konsoldan uydu telefonunu çıkarıp bana uzatıyor. Telefonu alıyorum

Onun dokunuşundan ve bakışlarından dikkatlice kaçınarak telefonu aldım.

"Roger?" Havada iletişim kuramayacağımı fark etmiştim. Kısa bir uçuştı, ama her zaman ulaşılabilir olmak için eğitildiğim için, yolculuk sırasında Anna'ya mesaj attım. Bana uydu hattının numarasını verdi ve aramalarımı yönlendirdim.

"Myers makalesinde harika iş çıkardın," diyor, ben koltuğuma yerleşip derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalışırken. "Beklentilerin ötesine geçtin. Yarın sitede yayınlanacak."

"Harika. Bu yüzden mi aradın?" "Profilin tahmini teslim tarihini öğrenmek istedim."

"Hafta sonu bitirmeye çalışıyorum," diyorum ona. "Aslında şu anda Bay Saint ile Vegas'a gidiyorum." Sesim, sanırım, tamamen normal geliyor.

"Harika. Zaman dar ama gelecek ayın sayısı basılmadan önce yetiştirebiliriz."

Kafamda hesap yapıp kabul ettim.

"Peki ya geri kalanı?" diye sordu Roger nazikçe. "Amcanla ilgili bir haber var mı?"

"Üzerinde çalışıyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Tamam, aslında seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Bir dakikan var mı?"

"Hadi ama evlat. Senin için her zaman vaktim olduğunu biliyorsun."

Biraz tedirgin oluyorum. Roger her zaman harika bir akıl hocası olmuştur ve bunun için ona minnettarım, ama bu durum yüzüme vurulduğunda her zaman biraz rahatsız hissediyorum. Çünkü bunu neden hak ediyorum? Annem, babam ve Peter öldükten sonra neden hala burada olmayı hak ediyorum ki?

"Dikkatini mi dağıttım?"

"Üzgünüm," diyorum, Devlin'in beni izlediğini fark ederek başımı kaldırıyorum. Utandığım mı yoksa kızgın olduğum mu emin olamadan yüzümü çeviriyorum. Daha çok kızgınım.

Düşüncelerimi kafamdan uzaklaştırıp Roger'a odaklanıyorum. "Dinle, Peter hakkındaki bu araştırmanın sadece benim için olabileceğini söylediğimi hatırlıyor musun? Makale yazmayı planlamaman gerektiğini?"

"Tabii ki."

"Şey, ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok yayınlamak istiyorum.

Çünkü bunu kafamda saklayarak bir fark yaratamam." "Hayır, yaratamazsın."

"Bunu bana hep sen söyledin ve haklısın." Koltuğumda kıpırdanarak düşüncelerimi topluyorum. "Hep polis olacağımı düşünmüştüm, ama işe başladığımda bu iş bana uymadı. Ama gazetecilik? Bu tam bana göre. Çünkü gerçek bir fark yaratabiliyorum."

"Amcanın The Wolf'a bulaştığını düşünüyorsun."

"Aynen öyle. Uzaklara uzanan kolları olan ve masum hayatları mahveden bir adam. Peter'in hayatını. Benim hayatımı."

"Katılıyorum. Harika bir hikaye olur."

"Hepsi bu kadar değil. Kurt'un nasıl hiç yakalanmadığı ve mahkum edilmediği araştırmak istiyorum. Bana kalırsa, kolluk kuvvetleri ve yargı organlarında küçük bir orduya sahip olmalı. Ve onun yaptıklarının etkilerini derinlemesine araştırmak istiyorum."

"Yani kişisel bir deneme değil," diyor Roger. Sandalyede dönerek Devlin'in beni inceleyen, ağzının köşeleri aşağı doğru çekilmiş halini görüyorum.

"Doğru. Sert bir haber yazısı yazmak istiyorum. Kurt'un uyuşturucularını tüketen bağımlılardan, onları taşıyan kuryelere, Peter Amca gibi onu kandırıp kullanan insanlara kadar. Tek bir adamın güç ve para istediği ve bunu elde etmek için her yolu denediği için ailelerini ve arkadaşlarını kaybeden benim gibi kurbanların hikayelerini anlatmak istiyorum."

"Bu çok iddialı bir hedef, evlat."

Sinirleniyorum. "Hayır mı diyorsun?"

Roger'in nefes aldığını duyarım. "Bunun kişisel bir hikaye olduğunu ve son dakika haberi olmayan bir şey için büyük bir taahhüt olduğunu söylüyorum. Ama hayır demiyorum. Profil teslim edildikten sonra daha fazla konuşacağımızı söylüyorum. DSF'nin Nevada'da başardıkları zamanında. Amcanın hikayesi her an yayınlanabilir."

Rahatlarım. "Evet, patron."

"Aferin Holmes. Beni haberdar et."

Telefonu kapatıp arkama yaslanarak kendimi oldukça memnun hissediyorum. Zamanlamayla ilgili endişesi haklı, ama dalgaların günümüze kadar uzandığını göstermek istiyorum — ben, on yıl önce bana yanlış bir hikaye anlatıldığını öğrendikten sonra tüm

gerçekliği, on yıl önce bana yanlış bir hikaye anlatıldığını öğrendikten sonra altüst olan birinin yürüyen örneğiyim.

Ve eminim Millie'nin tutsağıyla konuştuğumda, daha da fazla dalgalanma olduğunu gösterebileceğim.

Devlin'e döndüm. "En azından *bu* iyi gitti." "Bu bir hata olur."

İç çekiyorum. Onun benim işimden bahsetmediğini çok iyi biliyorum. "Anlaşamadığımızı kabul etmeliyiz."

O kadar uzun süre sessiz kalır ki, çantamı açıp notlarımı incelemeye başlarım.

On beş dakikalık yoğun bir sessizliğin ardından, "Gazeteciliğe neden ilgi duyduğunu anlıyorum" diyor. "Her zaman cevaplar aramışsın ve kendi cevaplarını bulamıyorsan, en iyisi diğerk insanlara yardım etmek."

Ona bakıyorum. "Analiz edilmeye ihtiyacım yok. En azından senin tarafından."

Omuzlarını silkiyor. "Haklısın. Ama sence bu peşinden gitmeye değerk bir hikaye mi? Kurt öldü. Fark yaratacak bir şeye odaklanman gerekmez mi? On yıl öncesine ait bir şeye değerk?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Peter o piçin ağına yakalandı ve bu onu öldürdü. Senin sırtına bir hedef koydu. Tüm hayatını altüst etti. Cevaplar istemiyor musun? Bunun gerçekten ve tamamen bitmesini istemiyor musun?"

Yutkunduğunda boğazının hareketini izliyorum. Sonra gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Evet," diyor sonunda. "Senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Üniversiteden hemen sonra Brandy ile bir kez Vegas'a gittim. Strip'teki daha ucuz casinolardan birinde kaldık. Kumar oynadık, içtik, açık büfede tıkındık, birkaç gösteri izledik ve casinodan hiç çıkmadık. Oteller konusunda ise, sanki biri zincir otellere adrenalin enjeksiyonu yapmış gibi hissettim. Masada veya slot makinesinde yeterince uzun süre oturduğunuzda ücretsiz olarak servis edilen sulandırılmış içecekler dışında hiçbir lüks yoktu. Ve tabii ki odada markasız şampuan ve sabun vardı.

Oda payımı saymazsak, geldiğimden toplam on dolar daha fazla parayla eve dönmeyi başardım. O zamanlar bunu bir kazanç olarak görmüştüm. Ayrıca kumarhanenin oldukça etkileyici olduğunu düşünmüştüm.

Açıkçası, genç ve naftim.

Phoenix, ünlü Las Vegas Strip üzerinde yer alıyor, ancak Devlin bana buranın daha yeni olan uçlarından birinde olduğunu ve kasıtlı olarak trafiğin çoğundan uzak tutulduğunu söylüyor.

"Turistleri çekmek istiyoruz, ancak bu yerin iki amacı var, bu yüzden otel ve kumarhanenin yanı sıra rehabilitasyon ve eğitim masraflarını karşılayacak kadar kazanç elde ettiğimiz sürece, biraz daha az kalabalık olması kabul edilebilir."

"Rehabilitasyon ve eğitim mi?" diye soruyorum, şoför uzun bir araba yoluna girerken, yolun sonunda iki yanında iki yüksek kule ve arkasında daha kısa bir kule bulunan büyük ve zarif bir bina görünüyor. Şoför yoluna devam ediyor ve sonra *porte-cochere'nin* altında duruyor.

"Hemen açıklayacağım," diyor Devlin, vale kapıyı açıp bana elini uzatırken. Devlin peşimden dışarı çıkıyor ve beni içeriye davet ediyor. Ve o anda, artık kesinlikle Kansas'ta ya da Strip'in diğer ucunda olmadığımızı anlıyorum.

Burası muhteşem. Çağdaş bir tarzda dekore edilmiş, şık çizgiler ve güzel, işlevsel sanat eserleriyle dolu, ana odayı sıcak bir ışıyla dolduran aydınlatma armatürleri, resepsiyon alanındaki çelik ve deri mobilyalar ve uzak köşedeki, ötesindeki kumarhaneye bir geçit görevi gören pirinç ve cam bar gibi.

"Kumarhane bu bölümde," diyor Devlin. "Ve kuleler otel misafirleri için. Biz süitlerden birinde kalacağız."

Biz mi?

Kendi odam olacağını söylemişti, ama ona bu konuda soru sormadım. Ne düşündüğünü bilmiyorum, ama Brandy'ye söylediğim sözler hala aklımın bir köşesinde. *Kapanış.*

Uçakta reddedilmesine rağmen, hala o plana bağlıyım.

"—ve eğitim merkezi."

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. "Pardon. Bir daha söyler misiniz?"

"Perakende alanının arkasında, üçüncü kuleye giden, ancak çok daha kısa bir koridor olduğunu söyledim. Vakfın yerel ofisi orada bulunuyor. Ayrıca kurtarılan kadın ve çocukları rehabilitasyon, eğitim ve mesleki eğitim alırken barındırdığımız yer de orası."

"Bu inanılmaz," diyorum. "Kaç kişi var?"

"Maksimum kapasite beş yüze yakın. Şu anda yaklaşık yüzde elli doluluk oranındayız."

Başımı sallıyorum, boğazım biraz düğümleniyor çünkü şu anda o otelde insan kaçakçılığı mağduru yaklaşık iki yüz elli kadın ve çocuk yaşadığını fark ediyorum.

"Burada inanılmaz bir iş yapıyorsunuz."

"Biliyorum," diyor, sesinde biraz gururla. Gözlerimin içine bakarak ekliyor: "Böyle düşünmeniz benim için çok önemli."

Yutkunuyorum ve bir an öylece duruyoruz. Gerginlik yok. Korku yok. Kayıp yok. Eskisi gibi hissediyorum ve kalbim, belki de aramızdaki ilişkinin bir kısmının ölmediğini bilerek hızla atıyor. Belki onu bir daha asla geri kazanamayacağız, ama en azından rüzgarda kül gibi uçup gitmedi.

Sonra bir kadın sesi "*Devlin*" diye seslendiğinde her şey bir *anda* yok oldu. Kafamı kaldırıp baktığımda Anna'nın bize doğru büyük adımlarla geldiğini gördüm, topukları cilalı zeminde tıklıyordu.

"Anna?" Kaşları çatılır.

"Sizi Dean Martin süitine yerleştirdim, Bayan Holmes da koridorun karşısındaki Sinatra süitinde kalacak."

"Tamra bu seyahatte yerinde olması gerekiyordu. Beni Sammy Davis süitine yerleştirdi. O süitin müsait olduğunu biliyordum."

"Bir sorunla uğraşmak zorunda kaldı. Ben de yerinde olmayı teklif ettim." Devlin'in kaşlarını çatıldığını görüyorum.

"Ne tür bir sorun olduğunu söyledi mi?"

Kafasını sallar. "Hayır, sadece uluslararası ortaklarımızdan biri olduğunu ve sizi daha sonra arayacağını söyledi. Oda değişikliğini Bayan Danvers'a bildirdim," diye devam eder Anna. "Bu düzenlemenin Bayan Holmes'a daha uygun olacağını düşündüm. Ve toplantılarımız sırasında onu rahatsız etmeyeceğimizden emin olmak için."

Bana hızlıca ince bir gülümseme atar. Son derece kibar, ama içimde sıcak ve öfkeli bir şey kıvrılır. Kıskançlığa çok benzeyen bir şey. Bu çok saçma, çünkü bu adam üzerinde hiçbir hakkım yok.

Dikkatini tekrar Devlin'e çevirir. "Tamra bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Tamam," der Devlin. "Anahtarlar sende mi?"

Ona iki anahtar kartı zarfı uzatır.

"Yarın sabah saat onda ofiste görüşürüz. Gerisini ben hallederim."

Anna yine bana gülümser. "Tabii ki. İyi akşamlar, Ellie. Makalen için bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Umarım dostça bir gülümseme takınırım. "Çok teşekkürler."

O ayrılır ve ben Devlin'in odalarımıza götürmesini beklerim. Bunun yerine, telefonunu çıkarır ve bir numarayı çevirir. "Tamra. Konuş benimle."

Boğazından çıkan bazı düşük sesler dışında bir süre sessiz kalır. "Tamam. Karışıklığı ben hallederim. Peki ya uluslararası sayımız? Bu gece mi? Tanrım, ben..."

Bana keskin bir bakış attı, ama yüzünden hiçbir şey anlayamadım. "Hayır, hayır. Bu bir rahatsızlık, ama tabii ki uyum sağlayacağım."

Rezervasyonu halledecek misin? Tamam. Evet. Pekala, gidip oda durumunu halletmem gerekiyor. Tamam. Hoşça kal.

Kaşlarımı kaldırdım, ama o parmağını kaldırdı, sonra yürümeye başlarken tekrar numarayı çevirdi ve bana da ona katılmamı işaret etti. "Carmen," dedi, çarpıcı bir soyut heykelin önünden geçerken ve daha önce gizli olan bir koridora sola dönerek, "Davis süitini istediğimi açıkça belirtmiştim. Evet, biliyorum, ama o yanlış anladı."

Asansörlerin önünde durup, konuşmaya devam ediyor. "Efendimi kullanacağım. Bagajları getirmelerini söyle. Harika," diyor asansöre binerken. "Çok teşekkürler, Carmen. Her şeyi yolunda tutmak için sana her zaman güvenebilirim."

Telefonu kapatır ve en üst kat olan yirmi yedinci kata basar.

"Carmen kim?"

"Genel müdür yardımcısı. İlk kurtardığımız kişilerden biri. Kumarhane müdürü Dimitri ile çalışıyor."

"Kurtardıklarımız mı?"

"Yirmi yaşındayken insan ticareti kurbanı oldu. Arkadaşlarıyla Avrupa'yı gezdiği sırada kaçırıldı. O hayatta kaldı. Arkadaşı ise o kadar şanslı değildi."

Elimin ağzımın önünde olduğunu fark ederek, "Buraya nasıl geldi?" diye soruyorum.

"Finanse ettiğimiz kuruluşlardan biri Beyond Project. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Elbette. Vakfınızla yaptıkları çalışmalar makalemin ana konusunu oluşturuyor. Misyonları, insan ticareti mağdurlarını araştırmak ve kurtarılmalarını kolaylaştırmak. Bu akşam bazı temsilcileriyle görüşeceğiz, değil mi?"

"Aynen öyle. Beyond, Carmen'i kaçırın çeteyi tespit ettiğinde, araştırma çalışmalarına fon sağladık ve Beyond ile kurtarma ekibinin bir parçası olarak gönderilen paramiliter örgüt arasında irtibat görevi gördük."

"Paramiliter," diye tekrar ediyorum. "DSF'nin bu kadar..." Kafamı sallayarak uygun kelimeyi arıyorum. "Proaktif olduğunu bilmiyordum, sanırım."

"Vakfın gelirlerinin çoğu araştırma, eğitim ve rehabilitasyona ayrılıyor. Ancak önemli bir kısmı kurtarma çalışmalarına ayrılıyor."

Ortaklarımız düzeltilebilecek bir durumun farkına vardıklarında, DSF bu çabayı desteklemeyi düşünecektir."

"Düşünecek," diye tekrarlarım, asansör dururken.

"Her şeyi inceliyoruz," diyor. "Yararlanıcı kuruluşun göndermek istediği önerilen ekipten, iddianın doğruluğuna kadar."

"Birinin bir durumu sahte olarak göstermeye çalışabileceğini düşünüyor musun?"

"İnsanlar bizim bildiğimizden daha kötü ve daha şefkatli olabilirler. Ve ödevini yapmadıkça, onların hangi tarafta olduklarını asla tam olarak bilemezsin. Bu yüzden hiçbir konuda aceleci davranmaya meyilli değilim. Her zaman birinin incineceği riski vardır."

Gözlerime bakıyor ve beklenmedik bir sıcaklık parıltısı görüyorum. Gözlerini kaçırıyor ve önümden asansörden inmemi işaret ediyor. "Amacım bu acıyı hafifletmek. Her zaman öyle olmuştur."

Kalbim biraz hızla atıyor ve yanımda salona adım attığında ona bakmak için duruyorum. Benim hakkımda mı konuşuyor acaba diye merak etmeden duramıyorum. Gidiş şekli hakkında. Ama bu şimdiye kadarki en saçma özür değilse, anlamıyorum.

Ona sorabilirim. Ne demek istediğini açıklaması için onu zorlayabilirim. Ama yapmıyorum. Belki gerçeği duymaktan korkuyorum. Belki de ayrılmasının beni mahvedeceğini bildiğini söyleyecek ve o anda, bu benim kalbimde hissettiğimden daha da gerçek olacak.

Ya da belki beni korumak için gitmesi gerektiğini söyleyecektir. Ama bu da daha iyi değil, çünkü buna inanmaya hazır değilim. Ve onu affetmeye kesinlikle hazır değilim.

Onun yerine, "Kurtarma operasyonuna katıldın mı?" diyorum.

Kaşları çatılır ve başını hafifçe yana eğerek "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sorar.

"Bilmiyorum. Ronan, orduda tanıştığınızı söyledi." Utangaç bir şekilde omuz silkiyorum. "Ama şu anda üniforma giymediğine göre, bu aptalca bir fikirmiş galiba."

Cevap vermez. Sadece koridorda büyük adımlarla yürür, ben de onun yanında hızlıca yürürüm. Koridorun sonuna doğru ilerleriz, orada iki bellboy bagajlarımızı bir odaya taşıyor.

"Bekle, ayrı odalarda kalmayacak mıyız?"

"Davis süitine geçirdim." "Bizi mi?"

Gözleri kısılr ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Merak etme. Her birimizin kendi yatak odası var."

"Neden?" diye soruyorum, ne cevap duymak istediğimden emin olmadan.

Yüzünde hiçbir ifade yokken, çok yavaşça şöyle diyor: "Çünkü seni yakınımnda istiyorum."

"Ben... oh." Yutkunuyorum ve nedenini tekrar sormak üzereyim, ama kapıcılar kapıya geri dönüyorlar.

Devlin onlara bahşış verir ve teşekkür eder, sonra kapıyı açık tutarak beni içeri davet eder.

Bir adım atarım, sonra dururum, her şeyi içime sindiririm. Şaşırmamam gerekir. Sonuçta lobiye görmüştüm, ama yine de Brandy ile paylaştığım odanın görüntüsüyle yürümeye devam etmişim. Geniş, ama sıkıcı.

Bu oda sıkıcı olmaktan çok uzak.

"Vay canına." Kapıda durup, giriş holündeki süs masasının üzerinde duran güllerin kokusunu içime çekiyorum. "Burası inanılmaz." Ve gerçekten öyle. Bol döşemeli kanepeler ve sandalyeler, herhangi bir kütüphaneye rakip olacak kadar çeşitli kitaplarla dolu kitaplıklar, bir bar arabası ve açık hava oturma alanına açılan Fransız kapılar.

Sol taraftaki kapıyı işaret ediyor. "Senin odan," diyor. "Neden eşyalarını yerleştirmiyorsun? Beyond ekibiyle aperatifler için buluşmadan önce büyük tur için yeterli zamanımız var."

"Akşam yemeği olacağını sanıyordum."

"Planlarda değişiklik var. Meğer çift rezervasyon yapmışım."

"Sorun değil." Beyond Ekibi ile tanışmak istiyorum, ama tam anlamıyla bir iş toplantısı fikri biraz ürkütücü geliyor. Bu, hikaye açısından da aynı derecede yararlı görünüyor. Temel bilgileri ve takip için iletişim bilgilerini alacağım.

"Siyah bir kokteyl elbisesi getirdim," diyorum ona. "Uygun mu? Bir butiğe uğrayabilirim..." Lobide birkaç mağazanın reklamını görmüştüm. Görünüşe göre kumarhanenin hemen yanında bir alışveriş bölümü var.

Gözleri vücudumu hafifçe tarıyor ve içimi ısıtıyor. "Siyah elbise mükemmel olur bence."

"Yapma," diye fısıldarım. Dudaklarımı sıkıca kapatıp burnumdan derin bir nefes alırım. Sonra başımı kaldırıp ona bakarım. "Anna ile yatıyor musun? Öyle mi?"

Kaşları çatılır. "Ne?"

"Beni istiyorsun. Sonsuza kadar değil, bunu anlıyorum. Ama beni istiyorsun. Gözlerinde görüyorum. Kahretsin, sikinde bile hissettim. Uçakta. Otoparkta. Hatta beni susturmak için o kadar uğraştığın lanet ofisinde bile gördüm."

Ona doğru bir adım atıyorum, kendimi devam etmeye zorluyorum. "Ve ne istediğimi çok iyi biliyorsun. Sert, hızlı, acımasız bir seks, Bay Saint. Beni, seni, Alex'i ve lanet olası anılarımı beynimden silip atacak kadar sert becermeni istiyorum. Bu noktayı netleştirmiş olmuyorsan diye."

Yanağındaki bir kas seğirir. "Sanırım mesajı aldım." "Aldın mı?"

Çünkü beni duvara çarptığını görmüyorum."

duvar. Ağzımda dilini ya da amımda sikini hissetmiyorum. Ve sana yaptığım her davetten sonra, aklıma gelen tek neden, bir şeyin seni engellediği. Çünkü Tanrı biliyor ki, sen bir beyefendi değilsin. Bunu zor yoldan öğrendim.

"Ellie..."

"Bu yüzden asistanınla yatıyorsun diye düşünüyorum. O yüzden sana bir kez daha soracağım. Anna Lindstrom'la yatıyor musun?"

"Hayır. Seni ilgilendirmez ama hayır. Yapmıyorum."

Bir an orada duruyorum, biraz sendeleyerek. O kadar emindim ki. "Peki o zaman," diyorum. "Sanırım o kişi ben olmalıyım."

Bir an geçer. Sonra bir an daha.

"Sanırım öyle," der sonunda. "Şimdi gidip üstünü değiştir. Geç kalmak istemiyorum."

Devlin hesabı imzalarken Nora Prescott, "Daha fazla zaman geçiremediğimiz için üzgünüm," diyor. "Seninle görüşmek harikaydı, Devlin. Seninle tanışmak da büyük bir zevkti, Ellie."

"Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum ona. "İkinizle de." Nora ve Franklin Prescott, beş yıl önce The Beyond Project'i kurdular ve bugün öğrendiğim kadarıyla, o zamanlar yeni kurulmuş olan Devlin Saint Vakfı'ndan hibe alan ilk kuruluş oldular. "Bu kadar çok sorumu yanıtladığınız için teşekkür ederim. Korkarım bu, üçünüzün planladığı kadar sosyal bir akşam olmadı."

"Saçmalık," diyor Franklin. "Elimizden gelen her türlü yardımı seve seve yaparız. Bilgi, bu dünyada güneş ışığı gibidir. Ne kadar çok ışık parlarsa, o kadar çok karanlığı yeneriz. Bu adam bunu biliyor," diye ekliyor ve Devlin'i işaret ediyor. "Değil mi?"

"Elimden geleni yapıyorum," diyor Devlin, ama bana bakmıyor. Buna şaşırmadım. Sonuçta, o ışığı kendine pek yansıtmıyor. Ne bana, ne de dünyaya.

Ancak bu gerçek, onun yanımda olduğunu fark etmemi engellemedi. Aksine, aramızdaki zaten titreyen havaya ekstra bir heyecan kattı. Sanki artık arzuyu kabul ettiğimiz için, artık çekişmeyi başlattığımız için, o pes edene ya da Kaliforniya'ya dönene kadar kıvılcımlar yanmaya devam edecekmiş gibi.

Başka bir erkek olsaydı, şansımı sorgulardım. Ama Devlin Saint on yıldan fazla bir süredir bir yalanın içinde yaşıyor. Ve benim arzumun onun kararlılığı ve iradesine karşı bir şansı olduğunu sanmıyorum.

"Neye ihtiyacın olursa beni ara," diyor Nora. "Numaralarım sende var."

"Teşekkürler," diyorum ve masanın üzerinde yüzüstü duran, artık konuşmayı kaydetmeyen telefonuma hafifçe vuruyorum. Daha önce bana iletişim bilgilerini mesajla göndermişti. Bu yüzden, konuşmanın çoğu sohbet ve sosyal konulardan ibaret olsa da, Beyond Projesi hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım olursa ona geri dönebileceğimi biliyorum.

Kurtarılan kadın ve çocukların yaşadığı orta kulede ve DSF'nin hareketli uydu ofisinde hızlı bir tur attıktan sonra, bir saat kadar önce burada onlarla tanışmıştık.

"Peki ya erkekler?" diye sordum.

"Onlar için ayrı bir tesisimiz var," dedi. "Onların travmalarını da aynı derecede ciddiye alıyoruz, ancak kadın

mağdurların alana ihtiyacı olduğunu anlıyoruz. Erkek mağdurlar için şehir dışında dönüştürülmüş bir evimiz var."

Anneleri ve çocukları oynayan, bekar kadınların kitap okuduğu ve köşelerde beyaz tahtalar ve dijital araçlarla küçük derslerin verildiği kulenin ortak alanından geçerken bana daha fazla ayrıntı anlattı.

Beyond Projesi'nin gönüllüleri getirerek gerçek öğretimi yaptırdığını ve ardından iş bulmalarına yardımcı olduğunu öğrendim. Anna bize katıldığında Devlin, "Bu simbiyotik bir ilişki" dedi ve ardından ofis alanını hızlıca gezdirdi.

Etkilendiğimi Nora ve Franklin ile tanışmadan önce ona söylemiştim. Şimdi, kafamda tüm bu ek bilgilerle süitimize geri dönerken, daha da etkilenmiş durumdayım.

"Öyle olmamalıyım," dedim ona bunu söyledikten sonra.

Asansöre binerken "Neden olmasın?" diye soruyor. "Kibirli görünme riskini göze alarak söylüyorum, başardıklarımız gerçekten çok etkileyici."

"Sadece seni tanıdığımı söylüyorum. Neler başarabileceğini biliyorum." Kalbimi fazla açığa vuruyorum ama umurumda değil. Bu gece onun kalbini de biraz gördüm, Nora ve Franklin aracılığıyla da olsa. "Kendinle gurur duyabilirsin."

Gözlerini kırıyor. Çok küçük bir tepki, ama beni kış gecesinde içilen kakao gibi ısıtıyor. Çünkü onu ilk kez gerçekten etkisiz hale getirdim. Gülümsediğinde ve "Teşekkür ederim" dediğinde, o anı kalbime yakın tutup saklamak istiyorum.

Asansör bizim kata geldiğinde, "Özlüyorum, biliyor musun?" diyorum yumuşak bir sesle.

"Neyi özlüyorsun?"

"Bu geceki gibi zamanlar. Sohbetlerimiz. Saatlerce oturup konuşarak geçirdiğimiz zamanlar. Sana her şeyi anlatabileceğimi düşünürdüm."

"Anlatabilirdin," diyor.

"Biliyorum," diyorum. "Ama şimdi değil." "Hayır," diye onaylıyor. "Şimdi değil."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Devlin'in bu gece bir toplantısı olduğu için kumarhaneye gidip kumar oynamayı düşünüyorum, ama o evde kalıp makalemi yazmamı öneriyor. "Yarın seni kumarhaneye götüreceğim," diye söz veriyor. "Güven bana. Sahibi ile birlikte olursan daha eğlenceli olur."

O zaman, jet filosu gibi, Devlin'in bu kumarhaneyi kişisel olarak sahip olduğunu ve vakfa bu mekanı bağışladığını fark ettim. Bu da benim sıcak ve hoş duygularım arasına eklediğim bir başka eğlenceli gerçek ve Devlin hakkında iyi şeyler listesinin giderek uzaması onu sevmemi kolaylaştırıyor mu, yoksa onun benim olmadığını bilmemi zorlaştırıyor mu, emin değilim.

Bunların hiçbirisi büyük resimde önemli değil. Ben buraya makale yazmaya geldim, o da çalışmaya geldi. Ve aslında haklı olduğu için, yatak odama gidip eşofman ve tişört giyiyorum, sonra makalemi yazarken kötü reality TV programlarını izleyebilmek için oturma odasına geri dönüyorum.

Bilgisayarımı açarken oda telefonu çalıyor. Devlin'i çağırmaya başlıyorum, sonra kendim cevap vermeye karar veriyorum.

"Ellie," diyor Tamra. "Sesini duymak ne güzel. Umarım Nevada'da keyifli vakit geçiriyorsundur."

"Şu ana kadar her şey yolunda," diyorum. "Phoenix harika bir yer."

"Öyle, değil mi? Kaliforniya'da kalmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Umarım her şey yolunda gidiyordur."

"Benim tarafımda kesinlikle. Devlin bir toplantıya gitmek için kıyafetlerini değiştiriyor. Onu çağırmamı ister misin?"

"Zahmet etme. Ona kumarhane toplantısı için her şeyin hazır olduğunu söyle."

"Tamam. Zavallı

adam." "Anlamadım?"

Sesinde bir parça endiŖe var ve ben hemen açıklamaya alıŖıyorum. "Hayır, hayır, sadece Ŗaka yapıyorum. Yarın beni kumarhaneye götürmeyi teklif etti. Bu gece kumarhaneye gitmesi gerektiğini bilseydim, onu durdurup tek baŖıma gidebileceğimi söylerdim."

"Oh!" Kahkahası zayıf. "Eh, burası Vegas. Kumarhane hayatından fazla sıkılmak mümkün değil, değil mi?"

"Sanırım bunu yarınki kayıplarımı hesapladıktan sonra karar vereceğiz." O güldü, ben de telefonu kapattım, odayı geçip kapıyı aldım.

Devlin'in kapısı. "Tamra aradı," diye baŖlıyorum, aynı anda o da "Girin" diyor.

"Kumarhane toplantısının..." Kapıyı itip açtım, sonra birden durdum, tamamen ve tamamen bylenmiŖtim. Çünkü Ŗu anda sadece kot pantolon giyyordu, fermuarı yarı açık, pantolon kalçalarında duruyordu, st vücudu tamamen, lezzetli bir Ŗekilde ıplaktı.

Onun yakıŖıklı olduğunu biliyordum — her zaman öyleydi — ama ben zihnimde bir çocuğun anısını saklıyordum. On dokuz yaŖında, doğru, ama yine de bir ocuk.

Ancak Devlin Saint bir erkek ve çok kaslı bir erkek.

Eskiden zayıf bir gövdesi varken, Ŗimdi düzenli olarak spor yapan bir erkeğin geniŖ göğsü ve belirgin karın kasları var. Beni Bay GT'den çekip çıkardığında gücünü grmŖtm, sonra beni kollarında sıkıca tuttuğunda da hissetmiŖtim. Ama o zaman giyinikti, o etkileyici vücudu giysilerin örtüsü altında gizliydi.

Hiç de aziz gibi görünmüyor. Aksine, dŖmŖ bir melek gibi. Güçlü, kendinden emin ve tehlikeli bir yanı olan bir adam. Ve Ŗu anda bana o kadar ateŖli bakıyor ki, yere erimediğime ŖaŖırıyorum.

"Toplantı mı?" diye soruyor ve onun neyden bahsettiğini anlamam için kısa bir sonsuzluk geçiyor.

"Oh. Tamam. Kumarhane toplantısı ayarlandı."

O da baŖını sallar. "İyi bilmek," der ve uzun kollu siyah bir Henley tiŖrt giyer.

Bana bakar ve yüzünde çıplak arzuyu görürüm. Ama sadece kaŖlarını kaldırır ve "BaŖka bir Ŗey var mı?" der.

Evet, evet, tabii ki başka bir şey var diye bağırarak istiyorum. Parmaklarımla onun çıplak tenini okşamak istiyorum. Dudaklarını dudaklarımla hissetmek istiyorum. Bu adamla yanmak istiyorum, o kadar sıcak, hızlı ve vahşi bir şekilde ki, geçmişimizin tüm anıları küle dönüşsün, acı ve kayıplar rüzgarda toz gibi dağılsın.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum.

Sadece başımı sallayarak fısıldıyorum, "Hayır. Hepsi bu." Ve sessizce odama geri dönerken, tek düşünebildiğim, benden her şeyi aldıktan sonra hala bana bir son vermediği için ne kadar talihsiz olduğum.

Uyanıyorum, neyin beni uyandırdığını bilmiyorum. Oda karanlık, sadece oturma odasını kesen tek bir ışık huzmesi var. Sersemlemiş bir şekilde oturuyorum ve haberleri izlerken ve makalemi yazarken kanepede uyuyakaldığımı fark ediyorum.

Ancak televizyon kapalı.

Zihnim hala bulanık, bu yüzden Devlin'in döndüğünde televizyonu kapattığını, boğuk bir küfür, keskin bir çarpma sesi ve kırılan camların müzikal tıkırtısını duyana kadar fark etmiyorum.

Ayağa kalkıyorum ve bir anda onun aralık kapısından içeri giriyorum. Donup kalıyorum, çünkü şimdiye kadar tanıdığım en dengeli adamın, vücudu o kadar gergin ki kırılmaması mucize, saçları yüzünün etrafında dağınık ve görmeyen gözleri vahşi bir yaratık gibi yanan bir şekilde durduğunu görünce şok oluyorum. O, odanın uzak köşesinde, vücudu bana ve karşısındaki masaya doğru dönük duruyor. Arkasındaki duvar lekelenmiş. Parçalanmış bir vazodan çıkan cam parçaları masayı kaplıyor ve havada gül yapraklarının keskin kokusu yoğun bir şekilde hissediliyor.

Bir ses çıkarmalıyım, çünkü ağırlığını bana doğru kaydırıyor ve orada durduğumu fark ettiği anı görüyorum. Artık onu saran öfkeye kapılmamış ve ben, onu ele geçiren her neyse, onun tutkusu haline gelmişim.

Bana doğru bir adım atıyor, ama ben kıpırdamıyorum. Kalbim deli gibi atıyor ve bunun korku mu, heyecan mı, şehvet mi yoksa ihtiyaç mı olduğunu bilmiyorum.

Tek bildiğim, bu anın çok gergin olduğu. Yoğun. *Çılgın*.

Ve lanet olsun, onun ateşinde yanmak istiyorum.

Bir adım daha atınca, tam önümde duruyor, bastırılmış enerjiden oluşan bir duvar gibi. Öfke, belki. Hayal kırıklığı, kesinlikle. Pişmanlık, muhtemelen.

Üzerimde belirir ve reflekslerim beni geriye doğru itse de, ayaklarımın üzerinde dururum, olduğum yerde kalırım ve başımı geriye eğerek gözlerimi onun gözlerine dikerim. Daha önce, uyku şortu ve sütyensiz bir tişört giymiştim ve şimdi meme uçlarım ince kumaşın altında sertleşmiştir.

Bakışları beni olduğum yerde kilitliyor ve nefesim kesiliyor. Konuşmak istiyorum, yalvarmak istiyorum, ama büyüğü bozmak istemiyorum.

Yavaşça elini kaldırıyor, sonra parmak uçlarını yüzümün yanından hafifçe aşağı doğru kaydırıyor, dudaklarımı zar zor okşadıktan sonra daha aşağı inip boynumu okşuyor. Elini boğazıma dolayarak bana yaklaşıyor, elinin baskısı beni geriye doğru itiyor, ta ki yatak odasının duvarına yaslanana kadar, daha fazla geriye gidemiyorum.

Elini orada tutarak beni sabitler, sonra diğer eliyle çıplak uyluğumu okşayarak, ince pamuklu şortumun üzerinden yavaşça gözlerini gezdirir. Parmak ucu, şortumla üstüm arasındaki deriyi okşayarak hafifçe yukarı doğru kayar, sonunda göğsümü avuçlar, başparmağıyla sıkı, hassas meme ucumu hafifçe okşar.

"Kapanış mı, Ellie? Senin ihtiyacın olan bu değil ve kesinlikle istediğin de bu değil." Eli boynumda sıkılaşıyor ve ben çenemi kaldırıyorum. Nefes almakta sorun yok ama onun merhametine kaldığım inkar edilemez, tıpkı bacaklarımın ıslaklığını hissedebilecek kadar ıslak olduğumun inkar edilemez olması gibi.

"Bu bir son değil," diye tekrarlar. "Sen tehlikeyi istiyorsun. Bıçak sırtını." Yaklaşır, sonra fısıldar, o kadar yakın ki sakalının kulağıma değdiğini hissedirim, "Benim benzine kibrit atıp seni yakmamı istiyorsun."

İnliyorum. Çünkü, aman Tanrım, o haklı.

"Şu anda ne kadar savunmasız olduğunun farkında mısın?"

Yutkunuyorum, boğazım onun eline geçiyor, aramızda elektrik çarpıyor.

Elini boynumdan çeker, ama beni bırakmaz.

Bunun yerine, iki omzumu kavrayarak beni yerinde tutuyor, bunu yaparken bana daha da yaklaşıyor, böylece kot pantolonunun uyluklarıma değdiğini, ince şortumun içinden onun sıcaklığını hissediyorum. Altımda hiçbir şey yok ve onu arzuluyorum, içindeki öfkeyi serbest bırakacağı anı hem arzuluyor hem de korkuyorum.

Ellerini kollarımdan aşağı doğru kaydırıyor, bileklerime ulaşana kadar. Sonra, sert bir hareketle ellerimi başımın üstüne çekiyor, bir eliyle onları duvara sabitlerken, vücudu benim vücuduma bastırıyor ve beni tamamen kapana kısıtıyor.

Ben bir polistim ve bir polis ailesinde büyüdüm. Kendimi savunmaya yabancı değilim. Ama ben küçük bir kadını ve bu adama karşı koyamam. Ben bunu biliyorum. O da biliyor.

Ben hızlı hızlı nefes alıyorum ama o tamamen sakin bir şekilde ağzını kulağıma yaklaştırıp fısıldıyor. "Şu anda sen benimsin. Yüzde yüz benim merhametime kalmışsın ve ne yapacağımı hiç bilmiyorsun. Bu seni tahrik ediyor, değil mi bebeğim? Bu tehlike? Bu korku. Bunu söylemeni istiyorum bebeğim. Fısılda ve beni tahrik et."

Gözlerimi kapatıyorum, bunu inkar edebilmeyi diliyorum. Ama bunun bir anlamı yok. O gerçeği biliyor. Bu beni korkutuyor. Bu savunmasızlık. Kontrolü kaybetmek.

Yıllardır yattığım erkeklere emir veriyorum. Zorlayıcı. Talepkar. İstedığımı alıp sonra da çekip gidiyorum.

Ama bu... Tanrım... Bu benim arzuladığım şey. Ve Devlin bunu gören tek erkek.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Biliyorsun ki öyle."

"Evet," diyor ve tişörtümü yukarı kaydırarak göğüslerimi ortaya çıkarıyor ve yüzümü örtüyor. Nefesimi tutuyorum, sonra dilini meme ucumda hissettiğimde irkiliyorum.

"Ben de bunu böyle anlıyorum," diyor ve dişleriyle göğsümü okşuyor. "Büzülmüş meme ucu. Bu sert küçük çakıl taşı." Meme ucumu ağzına alıyor ve emiyor, orgazmın gücüyle içim titriyor.

"Hoşuna gittiğini söyle," diyor, bir eli kaburgalarımın aşağı, belimin kıvrımından geçip şortumun jarse kumaşının üzerine kayarken. Parmak ucuyla şortun kenarını okşayarak iç uyluklarımın içini okşuyor. İç çamaşırı giymiyorum ve şort da mütevazı giyinmek için tasarlanmamış. Ve bu kadar hassas bir bölgede cildinin nazik dokunuşu vücudumdaki her duyuyu ateşliyor.

"Eminim şu anda amın zonkluyor ve bana yalvarmamak için dilini ısıırıyorsun. Sana dokunmamı, parmaklarımı derinlerine sokmamı istemek için bana yalvarmak istiyorsun. Ama buna direniyorsun. Bana bu zevki tattırmak istemiyorsun."

Dişleriyle kulak mememi çekiştiriyor. "Sana bir sır vereceğim, bebeğim. Senin benim için ne kadar ıslak olduğunu bilmek bile beni tatmin ediyor." Konuşurken parmağını hareket ettiriyor, onu benim yarık boyunca ileri geri kaydırıyor, ama asla içeri girmiyor. Beni ne kadar yakıp kavurduğunu bilmesini istemiyorum, ama kendimi tutamıyorum. Kalçalarımı hareket ettiriyorum, istekle kıvrılıyorum ve sonra gerçekten inliyorum.

"Tanrım, Ellie, bunun ne kadar seksi geldiğini biliyor musun? Beni ne kadar tahrik ettiğini?"

Sesi kaba ve yüzündeki çizgileri hayal edebiliyorum. Gözlerindeki ateşi. Onu gerçekten göremiyorum ama sorun değil. Bunu seviyorum. Onun için sergilenmeyi. Onun oyuncağı olmayı. Kontrolü ona bırakmayı ve bunun faydasını gördüğümü bilmeyi.

Eli, dizimin arkasını kavrayana kadar uyluklarımın dışından aşağı kayıyor. "Bacağını böyle kaldırıp belime dolamalı mıyım? O tatlı amcığı görebilmem için şortunu kenara çekmeli miyim?"

Sanki bir gösteri yapar gibi bacağımı yukarı doğru çeker ve inlediğini duyarım. Nefesimi tutarım, bol şortumla vücudumun her santimini görmüş olabileceğini fark ederim.

Bacağımı büküyor ve dizimin içini kalçasına dayıyor. "Öyle kal," diyor ve artık serbest kalan eliyle dizimden uyluklarımın gövdemle birleştiği çizgiye kadar bir yol çiziyor.

Gömleğimin arkasında gözlerimi kapatıyorum, bir sonraki hareketini beklerken alt dudağımı ısıırıyorum. Parmağı şortumun altına giriyor, sonra içime derinlemesine giriyor.

Ama öyle olmadı.

"Bekle, bebeğim," diye fısıldıyor, nefesiyle kulağımı okşarken parmağı yarık boyunca ileri geri hareket ediyor ve ben kalçalarımı kaydırarak sessizce daha derin bir dokunuş için yalvarıyorum. "Ama sadece bunun için değil," diyor parmakları *nihayet, nihayet* amımı okşarken, kıvrımlarımı zar zor okşarken. "Daha derini istiyorsun. Daha sertini. Söyle bana, bebeğim."

"Evet," diyorum, sesim arzuyla boğuklaşmış. "Evet, lütfen."

Parmakları içime giriyor, ama zar zor. İlk eklemine bile ulaşamıyor. Sadece beni tahrik etmek ve vücudumu kasılmaya başlatmak için yeterli. Parmaklarını ıslatmak için yeterli, böylece geri çektiğinde hissedebiliyorum, sonra parmakları tepeciklerimin üzerinden, göbek deliğimin etrafından geçip sağ göğsüme kadar çıkıyor.

Parmakları hala kaygan, meme ucumu parmakları arasında yuvarlıyor, ağzını göğsüme kapatıp sertçe emiyor, emişinin yoğunluğuna uyumlu olarak diğer meme ucumu da çekiyor. Bu sırada ben aklımı kaçıyorum, sırtım kavisleniyor, kalçalarım öne doğru itiliyor, vücudumu ona bastırıyorum, utanmadan amımı onun kot pantolonundaki şişkinliğe sürtüyorum çünkü, aman Tanrım, artık kaybedecek hiçbir şeyim yok.

"Bunu istiyorsun," diye tekrarlıyor, konuşurken nefesi ıslak meme ucuma serin serin değecek kadar geri çekiliyor. "Şu anda sen benimsin ve bu seni ateşli yapıyor."

Gözlerimin üzerindeki gömlek yüzünden hala körüm, kollarının gücüyle yerinde sabitlenmiş ve tamamen açıkta kalmış durumdayım. Nefesim düzensiz, göğüslerim karıncalanıyor, iç uyluklarım ağrıyor.

Tamamen savunmasızım. "Söyle bana," diyor.

"Evet." Bu kelime neredeyse nefes gibi. Sanki üzerinde yüzdüğüm hava gibi. "Ben de seviyorum," diyor. "Şu anda, sen benim malımsın."

Bir titreme beni sarar. Haklı. Bunu seviyorum. Fazlasıyla seviyorum. Bu gece onu neyin üzdüğünü bilmiyorum, ama üzdüğü için mutluyum. Onu değiştirdi. Onu serbest bıraktı. Ve evet, sonunda bana bir son veriyor.

Kollarımı bırakıyor, kıpırdamamamı söylüyor, sonra tişörtümü başımdan çıkarıp bir kenara atıyor. Sonra ellerini ellerimin üzerine koyuyor ve yavaşça, çok lezzetli, baştan çıkarıcı bir yavaşlıkla avuçlarını kollarımdan, gövdemden, belimden ve sonra kalçalarımıdan aşağı doğru gezdiriyor.

Nazikçe, onun etrafına kıvrılmış ve biraz kramp girmeye başlayan bacağını indiriyor. Sonra parmak ucuyla bol şortunun bel kısmını okşuyor ve çok nazikçe kalçalarımın aşağı çekip ayaklarıma düşmesine izin veriyor.

Gözleri tüm bu süre boyunca benimkilerle temas halinde ve birdenbire onların kum rengi kahverengi olduğunu fark ediyorum. Aklım karışık olduğu için fazla üzerinde durmuyorum, ama bulanık zihnimde, öfke ve hayal kırıklığıyla etrafı darmadağın ederken kontakt lenslerini çıkarmış mı acaba diye merak ediyorum.

O dizlerinin üzerine çöküp, göğüs dekoltemden amıma doğru öpmeye başladığında, bu soru aklımdan uçup gidiyor. Artık kollarımı yukarıda tutamıyorum ve eğilip omuzlarına tırmanıyorum. Ağzı üzerime kapanıyor, dili beni doruğa taşıyor, ona karşı kıvranıyorum, çok yakın, çok yakın, çok yakın...

Sonra geri çekildi, ben nefes nefese kalmış, kendime gelmeye çalışırken bana kötücül bir gülümsemeyle baktı.

Bir adım geri çekildiğinde, protesto etmek için inledim. O güldü. "Oh, hayır, bebeğim. Daha bitmedi bile."

Gömleğini çıkarır ve arkasına, yere atar.

Sonra kot pantolonunun düğmelerini açar, ardından fermuarını indirir. Ben, o soyunurken cesurca ve küstahça ona bakarım. Önce cüzdanını çıkarır ve yatağın üzerine atar, sonra kot pantolonunu çıkarırken külotunu da çıkarır, ta ki üzerinde hiçbir şey kalmayana kadar. Penisini sert, mükemmel ve çok çekici.

Bunu ilk kez görüyorum. O yıllarda, çok deneyimsizdim, hatta çok utangaçtım, gerçekten bakamadım. Şimdi, içimdeki fırtına büyüdükçe, on yıl boyunca bu muhteşem fantezi malzemesini kaçırdığımı inanamıyorum.

Yutkunuyorum, onun içimde nasıl hissedeceğini hayal ediyorum, sonra ona bakıyorum, ama o da bana bakıyor. Daha önce içinde bir ateş vardı. Öfkeyle beslenen bir şey. Hayal kırıklığı. Emin bile değilim. Dünyada yanlış giden her şeyi düzeltme ihtiyacı, bunu yapmanın tek yolu beni bir aracı olarak kullanmak olsa bile.

Ama Şimdi, o ateşli hisler yerini başka bir Şeye bırakmış durumda. Artık öfke, kontrol ya da onu ele geçirmiş olan karanlık duygular söz konusu değil. Şimdi tek gördüğüm Şey arzu.

"Neden?" diye soruyorum, çünkü o anda kafamdaki elektriksel uğultuyu aŐabilecek tek kelime bu. "Beni kendinden uzaklaŐtırırken neden bu gece?"

O yaklaşır ve ben içgüdüsel olarak geri çekilirim, böylece arkamdaki duvarı tekrar hissedebilirim. "Önemli mi?" diye sorar, ellerini başımın iki yanındaki duvara koyar ve sonra eğilir. "Gerçekten bilmek istiyor musun? Yoksa sadece ellerimin üzerinde olmasını mı istiyorsun?"

Ağzımın ağzını ele geçirmesini, sikimin senin içine girmesini. Bu gece seni sikmemin bir önemi olacak mı, sen aklını kaçırırken, benim adımlı söyleyene kadar boşalmana izin vermeyeceğim için? Söyle bana Ellie. Gerçekten bilmek istiyorsan söyle."

Bir eliyle çenemi kavrar, sonra beni sıkıca tutarak sertçe öper, vücudu benimkine çok yakındır, sertleşmiş penisi karnıma baştan çıkarıcı bir Şekilde bastırır. İnleyerek ona kendimi açıyorum, ağzımı açarken bacaklarımı açıyorum, sonra elleri kıçıma doğru hareket ederken dişleri dilimi okŐadığında nefesimi tutuyorum. Beni kaldırıyor ve o anda beni siktirmek üzere olduğunu düşünüyorum. Bunun yerine, beni yatağa doğru taşıyor, sonra yere indiriyor, vücudum onun vücudundan kayarak dizlerimin titremesine neden oluyor.

Gözlerine bakıyorum ve o, yatak ucuna otururken kaşlarını kaldırıyor, beni önünde ayakta bırakıyor. "Uçakta ne yapmak istiyordun?"

Sesimin titrediğini duyuyorum, "Bunu mu istiyorsun?" diye soruyorum. "Oh, bebeğim, bunu ve çok daha fazlasını istiyorum." Sözleri yumuşak.

ve umut dolu. "Dizlerinin üzerine çöküp sikimi emmeni istiyorum. Yatağa bağlanmanı istiyorum. Senden tüm gücünü ve kontrolünü almak istiyorum. Benim için bacaklarını iyice açmanı, zevk ya da acı vermek için bana ait olmanı istiyorum. Vermek ya da almak için. Sınırlarını zorlamak ve sonra boşalmanı izlemek istiyorum. Ama Şu anda sadece seni siktirmek istiyorum."

Onun sözleri beni eritirken yutkunuyorum. Yatağa onun yanına uzanıyorum, bacaklarım onun bacaklarının üzerinde. "Prezervatif?"

Ağzının köşesi seğirir ve yatağa attığı cüzdanına uzanır. Gözlerime bakar ve yıllar önceki o geceyi hatırlıyor mu diye merak ederim. Sormam. Büyüyü bozacak hiçbir şey yapmak istemem. Çünkü şu anda, beni sikmezse çöküp öleceğime eminim.

Kendini gizliyor ve bu oyunu kesinlikle o yönetiyor olsa da, daha fazla beklemek istemiyorum. Ayağa kalkıp fısıldıyorum, "Hadi ama, lanet olsun. Beni yalvartma."

Onun şerefine, o yapmıyor ve ben kendimi onun üzerine indiriyorum ve o kadar ıslak ve hazır durumdayım ki, o kocaman olmasına rağmen onu içime alıyorum ve onun hissini zevkle yaşıyorum. Sıkılık, ne kadar kaygan olmama rağmen sürtünme. Kalkıyorum, ellerim omuzlarında, uyluklarım çalışıyor, böylece ona karşı piston gibi hareket edebiliyorum ve o anda düzenli olarak spor salonuna gittiğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Geriye doğru eğilirken, parmakları klitorisimi okşuyor, aramızdaki bir başka bağlantı daha, ve bunu uzatmak için can atarken, bunun imkanı yok. Çok yaklaştım ve onu da hissedebiliyorum. Penisini içimde sıkılaşıyor, vücudu geriliyor, nefesi hızlanıyor. Ve ben hayatım buna bağlıymış gibi onu sürerken, o da "evet, bebeğim, oh Tanrım, evet" diye fısıldıyor. Sanki vaat edilmiş topraklara doğru gidiyormuşum gibi. Ve sanırım gerçekten de öyle.

Ve sonra - aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım - tüm vücudum gerilir ve onu sıkıca sararım, o da "Siktir, *evet*" diye bağırır ve ben öne eğilirim, başım onun başına yaslanırken vücudum titrer, sarsıntılar ikimizi de sarar, ta ki sonunda yıldızları görmez olana kadar. Bunun yerine, birleşmiş vücutlarımıza bakıyorum, bunun gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Gerçekten eskiden sevdiğim çocuğu becerdim mi?

Yoksa bu gece, asla gerçekten tanıyamayacağım bir yabancıyla yaptığım bir başka hızlı seks miydi?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda yalnızım ve saati kontrol etmek için yuvarlanıyorum. *Saat üç çeyrek.*

Uyuşuk bir şekilde oturup, banyo kapısının altından bir parça ışık görmeyi umarak odaya bakındım, ama karanlıktı. Dün gece kanepeden kalkıp, yorgun ve doymuş bir şekilde onun yatağına yığılmıştım. Beni sevgilisi gibi kucaklamamıştı, ama yanıma yatıp yorganın altına girmişti.

Onun orada olduğunu bilerek uykuya dalmıştım. Ve bu hissi, olması gerekenden çok daha fazla seviyordum.

"Devlin?" Bekledim, ama cevap gelmedi. Kaşlarımı çatarak yataktan çıktım ve adamı aramak için süiti dolaştım, ama süit boştu. Sinirlenerek, ortada dönüp durdum ve gece yarısı nerede olabileceğini merak ettim.

Ama burası Vegas. Uykusuzluk çekiyorsanız, muhtemelen daha iyi bir yer yoktur.

Oturma odasına gidiyorum, bir not bulmayı umuyorum ama bulamıyorum. Kaşlarımı çatıyorum, beni haberdar etmemesi beni rahatsız ettiğinin farkına varıyorum.

Tabii ki bu hiç mantıklı değil. Artık Ellie ve Alex değiliz. Ve seks beklediğimden daha da akıl almaz derecede harikaydı, ama hepsi bu kadardı. Seks.

Sonuç.

Ve ben de sadece bunun olmasını istiyorum. Başka her şey gereksiz, karmaşık bir komplikasyon. Kim buna ihtiyaç duyar ki?

Yani, hayır. Her hareketinden beni haberdar etmediğini söyleyerek şikayet edemem. Ama en azından bana bir not bırakma nezaketini gösterebilirdi. Ne de olsa, yıllar önce temelli ayrılırken bana not yazma zahmetine girmişti. Muhtemelen "*Yakında döneceğim*" diye hızlıca bir not yazmak onun için çok da zor olmazdı.

İhtiyaçlı görünme riskini göze alarak, onun telefonunu arıyorum — ama telefon onun yatağının yanında çalıyor.

Planım suya düştü.

Bir an düşünürüm, sonra resepsiyonu ararım. "Nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Holmes?"

"Yardım ettiniz bile," diyorum. "Ben olduğumu bildiğinize göre, Bay Saint'in odada olmadığını da biliyorsunuzdur herhalde. Bu, onun nerede olduğunu bildiğiniz anlamına mı geliyor?"

"Lobi barında. Telefonu ona götürüyem mi?"

"Hayır, teşekkürler. Gerek yok." Telefonu kapatıp, yatağa geri dönmeyi düşünüyorum. Muhtemelen o da uyuyamamıştır. Ama gerçek şu ki, ben de uyuyabileceğimden emin değilim ve o içki içiyorsa, ben de içmek istiyorum. Sonuçta, Vegas'ta olmanın avantajı bu değil mi? İsteddiğiniz zaman alkol içmek?

Ayrıca neden oturma odasına geçmediğini de merak ediyorum. Bu süit, Manhattan'daki dairemden yaklaşık dört kat daha büyük. Işığı açsa beni rahatsız edecekmiş gibi bir durum da yoktu.

Hala tişört ve şort giydiğim için, onun şifonyerine gidip bir tişört arıyorum. Aptalca bir şekilde, sadece iş kıyafetleri ve akşam kıyafetleri getirmiştım. Bunun onun için sorun olmayacağını biliyorum. O valizini boşaltırken onunla konuşuyordum ve gardırobumdaki bu hatayı ona anlattığımda, istediğimden alabileceğimi söyledi.

Ama yanlış çekmeceyi açmışım. Tişörtler yerine iki çift eşofman altı buluyorum. Çekmeceyi kapatmak üzereyken, ortam ışığının siyah ve tanıdık bir şeye çarptığını fark ediyorum.

Midem burkuldu. Babam polisti. Ben de polistim. Bu yüzden, giysileri katlayıp silah rengi siyah bir Glock tabancayı gördüğümde hiç şaşırmadım.

Orada donakaldım, zihnim saatte bir milyon mil hızla çalışıyordu. Silahla ne yapıyordu ki?

Bu silahı gördüğüm için biri bana saldırmak üzereymiş gibi, hızla arkamı dönerek kendimi koruyorum. Ve sonra, aynı hızla, kendime aptalca davrandığımı söylüyorum. Adam bir milyarder. Sık sık seyahat ediyor. Eski bir asker. Ve eminim düşmanları vardır. Silahı olması mantıklı.

Silahı alıp, mermi yatağını kontrol etmek için sürgüyü geri çekiyorum. Dolu. Kaşlarımı çatıyorum, sonra şarjörü çıkarıyorum. Dolu.

Neden zahmet edip mermiyi yuvaya yerleştirip, şarjörü çıkardıktan sonra son mermiyi geri koydu?

Ve neden odada silah olduğunu bana söylemedi? Sonuçta ben bir polisim, ya da eski bir polisim, ve silahlara yabancı değilim.

Ama belki de sebebi budur. Belki de benim hala kolluk kuvvetlerine çok borçlu olduğumu ve bunu onaylamayacağımı düşünüyor.

Cevabım yok, ama onu bulmaya gittiğim için, boş boş spekülasyon yapmak yerine ona bu soruları soracağım.

Uygun çekmeceyi açıp, DSF logolu soluk mavi bir tişört alıyorum, sonra odama gidip, uyluk boyu ceket ve siyah Jimmy Choos ayakkabılarla giymek için getirdiğim taytları alıyorum. Bu gece, Choos ayakkabılarımı bırakıp en sevdiğim bale ayakkabılarımı giyiyorum.

Lobiye varır varmaz Devlin'i görüyorum, kumarhane girişine bitişik lobi barındaki küçük bir kokteyl masasında oturuyor. Ancak yalnız değil ve yaklaştıkça, onunla konuşan kişinin Ronan Thorne olduğunu görüyorum. Onun da Vegas'a geldiğini fark etmemiştim.

Thorne, Devlin'den önce beni görür, ama doğrudan selam vermek yerine Devlin'e başını sallar, sonra sanki bir işaret gibi başını sallar. Devlin döner ve gülümsemeden ve bana el sallamadan önce, rahatsızlık gibi görünen küçük bir titreşim görürüm. "Seni terk ettiğim için üzgünüm," der. "Senin bayıldığını sandım."

"Önemli değil," diyorum, içimdeki örümcek hissi titriyor. "Böldüysem özür dilerim."

"Hayır, sorun değil." Boş sandalyeyi işaret eder ve ben oturduğumda, üzerimde kara bulut gibi dolaşan endişenin bir kısmı dağılmaya başlar.

Thorne bana bakar, yüzündeki ifade okunamaz. "Gitmem gerek," der Devlin'e. "Sorun yok, değil mi?"

"Sanırım bunu göreceğiz, değil mi? Yarın konuşuruz."

Thorne ikimize de başını sallar, sonra çıkışa doğru yürür. Kapıdan geçip binadan çıkana kadar beklerim ve sonra, "Ronan'ın burada olduğunu bilmiyordum," derim.

Saçından kravatı çıkarır, sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, "Evet. Daha önce geldi," der.

"Neler oluyor?"

"Sadece iş."

"İş mi? Saat sabahın üçü geçti." Sesimin tonunda suçlama duyuyorum ve keşke geri alabilsem diyorum.

"İlginçtir ki, dünyanın diğer bölgelerinde bu saat oldukça makul bir saat. Bir sorun mu var?"

Koltukta çöküp başımı sallıyorum. "Hayır. Özür dilerim. Sorun benim. Uyandım ve sen orada değildin." Gözlerine bakıyorum. "Ve bu gerçekten bir sorun olmamalı."

"Hayır," diyor, sesi kararlı. "Olmamalı."

Midemdeki hoş olmayan kıvrılmayı görmezden geliyorum. Odada olanlar, beni hiç olmadığım kadar yükseklere çıkardığı o an, sonuçta bir son olmalıydı. Uzun süredir devam eden, şiddetli bir ihtiyacı ortadan kaldıran son darbe.

"Merak etme," diyorum, sinirlenerek. "Senin sikini özlediğim için buraya kadar gelmedim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

Gömleğini işaret ediyorum. "Ödünç aldım."

"Senin üzerinde bana göre çok daha iyi duruyor."

"O kadar emin değilim." Onu hayal edebiliyorum, uzun boylu, esmer ve zayıf, yumuşak kumaş göğsüne ve karın kaslarına yapışmış. Kesinlikle daha iyi.

"Peki bu yüzden aşağıya koştun mu? Sakıncası olacağını mı sandın?" diye soruyor. "Sonuçta, alabileceğini söylemiştim."

"Silahını bulduğum için kızacağınızı düşündüm."

Bir kaşı yukarı kalkıyor, ama yüzünde başka hiçbir değişiklik olmuyor. Aslında, çok kısa bir an için, sanki zaman durmuş gibi görünüyor. Sonra yavaşça başını sallıyor. "Silahla etrafa ateş açmayı planlamıyorsan, hiç sorun değil. Neden sorun olsun ki?"

Omuz silkiyorum. "Silahın olmasına şaşırdım, hepsi bu. Kendini savunmak için, sanırım? Tehditler aldığını mı varsayayım?"

Garsona işaret ederek içkisini gösterir ve iki parmağını kaldırır. "Kalabalıkta olduğumda veya konuşma yaparken yanımda bulundururum. Tedbirli olmakta fayda var."

"Eğitim aldınız mı? Elbette aldınız. Askeriyeden."

Şimdi geriye yaslanıp ilgiyle bakıyor. "Daha önce sormak istemiştim. Askerlik dönemim hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla bir şey bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Seni araştırırken ortaya çıktı... yani, Devlin'i araştırırken. Orduya göre, askerlik yaptın ve onurlu bir şekilde terhis oldun. Bu konuda pek açık davranmadılar." Ama ben de fazla derinlere inmedim. O zamanlar Devlin Saint hakkında bilgiyi kendisinden alacağımı düşünmüştüm. Sonuçta, onun geçmişimden geri dönen bir hayalet olduğunu bilmenin bir yolu yoktu.

"Ronan da birlikte hizmet ettiğinizi söyledi," diye ekledim. "Ama emin olmadığımı itiraf etmeliyim. Gerçekten orduda mıydınız? Yoksa siciliniz de Devlin Saint kadar uydurma mı?"

"Sana temin ederim, adım ne olursa olsun, ben çok gerçeğim." Gözleriyle beni baştan aşağı süzdü, bakışları bir dokunuş kadar yoğun ve ardında bir sıcaklık izi bıraktı. "Kurgusal bir adamın seni böyle çılgık attırabileceğini sanmıyorum."

Ağzım kurur ve onun içkisine uzanarak son buz küpünü alırım.

"Ve evet, hizmet kaydım gerçek. Silaha gelince, şu anda sivil olabilirim, ama kişisel güvenliğim konusunda gevşek davranmayacağım. Benim konumumda böyle bir şey olamaz. Endişelenmiyorsun, değil mi?" Yüzünde eğlenceli bir ifade belirir. "Güvenliğin için mi endişeleniyorsun? Sana tehlike oluşturabileceğimden mi korkuyorsun?"

Sesini alçaltmış ve şehvetli tınısı doğrudan kalbime işliyor. Tepkimin sesime yansımamasını umarak bacaklarımı sıkıştırıyorum. "Tehlikeyi kahvaltıda yerim, unuttun mu?"

Sakalını okşadı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Yiyebileceğin başka şeyler de var."

Kaşlarımı kaldırdım, yüksek sesle gülmemek için kendimi zorladım. "Yani birbirimize sataşmaktan seks hakkında şaka yapmaya mı geçtik? İyi bir seksin ruh halinize yaptığı etki inanılmaz, değil mi?"

"Öyle," diyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ama sorun yok mu?"

Şimdi gerçekten gülüyorum. "Övgü bekleme. Ve konuyu değiştirme."

"Bir konu olduğunu fark etmemiştim."

"Şimdi var, çünkü aklıma geldi." Öne eğilip sesimi alçaltıyorum.

"Ofisinde, eski

Alex ve yeni Devlin hakkında konuştuğumuzda, Tanık Koruma Programı'nın dahil olmadığını söyledin. Öyleyse bunu nasıl yaptın? Bir kimlik edinip göze çarpmayan bir hayat sürmek bir şey. Ama orduya katılmak için izlerini gerçekten örtmüş olmalısın. Hükümet yardım etti mi? Yani, özel bir birimde miydin yoksa?"

"DSF'ye mirasımın çoğunu yatırdım ama büyük bir kısmını yeni görünüşümü desteklemek için kullandım diyelim." Omuzlarını silkiyor. "Diğer şeylerin yanı sıra, para özgürlük satın alabilir."

Garson içeceklerimizi getirir. Onun cevabını düşünerek uzun bir yudum alırım. Yanlış değil. Gördüğüm kadarıyla, para karşılaştığım her şeyden sihre en yakın şey. Kesinlikle yapamayacağı tek şey ölüleri geri getirmek.

İçkisini eline alır ama bir yudum bile içmez. Bunun yerine, sıvıyı çalkalar ve masanın karşısından beni inceler, ta ki ben pes edip ne düşündüğünü sormaya başlayana kadar. "Bana güvenip güvenmediğini merak ediyorum."

"Hiç de değil. Yukarıda sana söyledim. Ve benim bekaretimi bozduktan sonra kaçtığın kısmı da unutmayalım."

O da nezaketle yüzünü buruşturur. "Ben mutlaka seksten bahsetmiyordum. Dün geceye gelince, bunu telafi edecek hiçbir şey söyleyemem."

Kafamı sallıyorum. "Buna inanmıyorum. Bence söyleyeceğin hiçbir şey yok." Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, onları geri alabilmeyi dilerdim. Çünkü onları duyduğumda, bunların hiç de küstahça bir tokat olmadığını anladım. Aksine, bunlar bir zeytin dalıydı. Çünkü temelde ona, onun ayrılmasının haklı olduğu bir dünya hayal ettiğimi söylemiştim. O bana gerçeği söyler, ben de onu affederim.

Bu yüzden hemen "Beni incittin" diyorum.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu sana asla telafi edemeyeceğimi anlamadığımı mı sanıyorsun? Seni ne kadar istediğimi, yıllar boyunca seni kaç kez hayal ettiğimi söylesem bile, bu durumu düzeltmez, değil mi?"

Kafamı sallıyorum. "Bu beni sadece üzüyor. Özellikle de nedenini hala anlamadığım için."

"Neden?" diye tekrarlar. "Peki. Nedenini söyleyeyim. Gitmek zorundaydım. Çünkü seni korumak için yapmayacağım hiçbir şey yoktu."

seni korumak için yapmayacağım hiçbir şey olmadığından."

"Eğer bu doğruysa, geri kalanını da anlat bana. Peter yüzünden miydi? Sıradaki sen miydin?"

"Bunlar benim cevaplayabileceğim sorular değil, Ellie. Bana baskı yapma, yoksa bu konuşma burada biter."

Bu, elbette, beni daha da zorlamak istememe neden oluyor. Ama bunun yerine soruyorum: "Neden gerçeği görmeme izin verdin? O gece gelgit havuzlarında," demek istiyorum. "Bana geldin. Kontakt lenslerini takmamıştın. Seni tanıdığımdan emin oldun. Neden?"

İçkisinin kenarını parmağıyla okşayarak masaya doğru konuşuyor. "Çünkü röportaj için gelen kişinin sen olduğunu öğrendiğim anda, sadece üç seçeneğim olduğunu anladım. Seni öldürebilirdim," diyor başını kaldırıp gözlerine bakarak, yüzünde en ufak bir gülümseme bile olmadan. "Seni yakınımda tutabilirdim ya da gönderebilirdim."

Cevabımı bekliyor, ama ben onun şakasına sadece gözlerimi devirince, devam ediyor.

"Seni öldürmek, Alex olduğumu açığa çıkarmayacağından yüzde yüz emin olmanın tek yoluydu. Ama tabii ki bu planın bazı dezavantajları vardı."

"Oh, tabii ki."

"Seni yakınımda tutmak mı? İstedğim buydu. Tanrım, ne kadar da istedim."

Ama geçmişte sana zarar verdim. Ve seni ne kadar istesem de, sana sahip olamayacağım başka nedenler de var."

Sesindeki sıcaklık nabzımı hızlandırıyor. Nedenlerini sormak istiyorum, ama sözünü kesmek istemiyorum. Dahası, bana söylemeyeceğini biliyorum.

"Seni göndermek de tehlikeliydi. Ya Devlin Saint'in bir kurgu olduğunu dünyaya söylersen?"

Bir yudum daha alır. "Benim sırlarım var, Ellie. Hatta sırların içinde sırlar var. Neredeyse kimseye güvenmiyorum." Elimi tutar, sonra başparmağıyla nazikçe okşar. "Yine de defalarca sana güvenip gitmene izin verdim. Gelgit havuzlarında. Otoparkta. Galada. Ve bir kez daha, Laguna Cortez'e döndüğümüzde sana güvenip gitmene izin vereceğim, sırrımı saklayacağına inanarak. Ama önce burada birbirimize doya doya doyduktan sonra."

Söylediklerini anlamam biraz zaman aldı, ama anladığımda içimi bir ürperti kapladı.

Beni istediğini söylüyor.

Sadece Vegas'ta olduğunu söylüyor.

Onun sırları var. Benim işim var. Ve zaten yakında Manhattan'a döneceğim.

Topu kesin olarak benim sahama attı. Şimdilik ona sahip olabilirim. Onu sistemimden çıkarmak için onunla yatabilirim ya da elimden gelenin en iyisini yapabilirim. Ya da hayır diyebilirim ve ikimiz de yolumuza devam ederiz.

Bir an için, sadece nefes alıp, her iki seçeneğin sonuçlarının zihnimde dans etmesine izin veriyorum. Sonra bourbonumun geri kalanını yudumluyorum, bardağı itiyorum ve sandalyemi geri çekiyorum. "Vegas'ta olan Vegas'ta kalır, değil mi?"

Gülümsemesi yavaş ve şeytani bir şekilde seksi, içinde hafif bir rahatlama var. "Geç oldu," diyor. "Ama umarım yorgun değilsindir."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Bu gece seni bu kadar sinirlendiren şeyi bana söyleme ihtimalin var mı?"

O içkilerimizin hesabını imzalarken soruyu soruyorum ve o keskin bir şekilde başını kaldırıp tekrar hesaba dönüyor. İmzasını atıyor, faturayı kenara itiyor, sonra gözlerime bakıyor, ifadesi taş gibi. "Hayır."

Başımı sallıyorum. Bu cevabı bekliyordum. Ama tanıdığım Alex'in, az önce odada Devlin'in yaptığı gibi kendini kaybetmesini hayal edemiyorum. Devlin Saint'e gelince... Onun küfürlerini ve camların kırılma sesini duyana kadar, onu bu kadar çileden çıkarabilecek bir senaryo olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Bana anlatabilirsin, biliyorsun. Yani, Vegas kurallarını genişletip, ihtiyacın olursa konuşabileceğin bir ortam yaratabiliriz. Sırlarını saklayacağım bile."

Yüz hatları yumuşadı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Teşekkür ederim," dedi. "Cevabım hala hayır, ama teşekkür ederim."

Umursamıyormuş gibi davranıyorum, ama hayal kırıklığına uğradığımı inkar edemem. Dedikodulara aç olduğum için değil, sohbetlerimizi sevdiğim için ve onun sessizliği, her şeyin ne kadar değiştiğini bir kez daha hatırlatıyor.

O masadan kalkar, ben de onu takip ederim, ama sarhoş bir şekilde yanımızdan geçen kalabalığın arkasında kırmızı saçlı birini görür görmez donakalırim. Bir saniye sonra, içgüdülerimin doğru olduğu anlaşılır. *Anna*.

Sinirlenmemem gerektiğini biliyorum, ama gece yarısı ve tek istediğim odama dönüp, Devlin ile yeni yaptığımız anlaşmayı resmen mühürlemek ve sonra da son derece memnun bir şekilde huzurlu bir uykuya dalmak.

Anna bu planın hoş bir parçası değil ve Devlin'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da benimle aynı fikirde.

O bize ulaştığında, "Sorun mu var?" diye sorar. Vücudu gergin, başı hafifçe yana eğik. En kötüsüne hazırlıklı bir adam gibi görünüyor ve bu gece ilk kez değil, ne olduğunu merak ediyorum. Başka bir insan kaçakçılığı olayı mı oldu? Kurtarma operasyonu mu başarısız oldu?

Anna'nın gözleri bana kayıyor, ağız hafifçe bükölüyor. Devlin bana aralarında bir şey olmadığını söylemiş olsa da, onun hoşnutsuzluğunun beni görmekle ilgili olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Ancak o konuşurken, kendimi mantıksız bir şekilde kıskanç bir aptal gibi hissediyorum. Çünkü Devlin üzerinde hiçbir hakkım olmadığı gibi, onun burada iş ile ilgili bir nedenden dolayı bulunduğu ve bu nedenle gece yarısı çalışmak zorunda kaldığı da açık.

"Endişelendiğiniz sunucu sızıntıları," diyor. "Bazı birbirine bağlı ağ beslemelerini inceleyebildik. Bu da kaynağı tespit etmemizi sağladı."

"En azından bu iyi bir haber. Bilginin yayılıp yayılmadığını söyleyebilir misin?"

Dudaklarını sıkıştırarak başını sallar. "Bir sorun yok gibi görünüyor. Ama bu hemen anlaşılmayabilir."

"Elbette. Ama kaynağı belirlemek sağlam bir ilk adım. Ekibe teşekkürlerimi ve tebriklerimi ilet, sabah onlara şahsen mesaj atacağımı söyle."

"Tamam. Sen..." Başını sallayarak sözünü kesti.

Kaşları yükselir. "Ben iyiyim. İlgin için teşekkür ederim. Bu tür güvenlik olayları zaman zaman kaçınılmazdır. Her şeyi yaptığımız gibi bunlarla da başa çıkacağız. Adım adım."

Kafasını eğdi. "Elbette. İyi geceler, Devlin. Ellie." Bana buz gibi bir gülümseme attı, ama bu soğukluk muhtemelen benim kıskançlığımın bir yansımasıydı.

Devlin kolumu tutar, asansöre doğru yürürken dirseğimi gereğinden biraz daha sıkı tutar.

"Güvenlik ihlali mi?" diye soruyorum, katımıza çıkarken.

Kolumu bırakır ve şakaklarını ovuşturur. "Öyle bir şey. Potansiyel bir karışıklık, ama Anna'ya da söylediğim gibi, bunu halledeceğiz."

"Onunla yatmadığını söylemiştin."

Bana dönerek, açıkça sinirlenmiş bir şekilde, "Yatmıyoruz." dedi.

"Özür dilerim. Beni ilgilendirmez." Ciddiyim. O yapışkan, cadalozca yorumu neyin tetiklediğini bilmiyorum.

"O zaman neden söyledin?"

Onu kapımıza kadar takip ediyorum, bir yandan da sözlerimi geri alabilmeyi diliyorum. Aşağıda yalnızken, her şey yolundaydı. Hatta, seks sonrası bulanıklığın içinde, zaman sınırlı bir arkadaşlık anlaşmasına dönüşen ve benim de memnuniyetle kabul ettiğim bir durumdan daha da iyiydi. Bana kalırsa, seks bir son demektir ve ben bu trene binmeye hazırım.

Ama şimdi, rayları değiştirdik ve bunun için sadece kendi aptal kıskançlığımı suçlayabilirim.

Bana bakıyor, cevap vermemi beklerken elindeki anahtar kartı hareketsiz duruyor. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. İkinizin konuşma şekli. Bir samimiyet var."

Sakalını okşayarak içini çeker. "Birlikte yatmıyoruz. Ama yıllar önce yatmıştık. Seni tanımadan önce bile."

"Oh." Eşiği geçip, o kapıyı arkamızdan kapatırken omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Oh."

Yüzünde bir anlık şaşkınlık ve eğlence ifadesi görürüm, sonra arkanı dönüp kanepeye doğru yürürüm. Köşeye kıvrılıp, kucağıma bir yastık alırım. Hâlâ hiçbir şey söylemedi, ben de hemen konuya girerim. "O senin ilkiydi, değil mi?"

O tek kelime etmiyor, ama cevabı biliyorum. Yüzünden anlaşılıyor. Ve onu hala okuyabilmem —az da olsa— bana beklenmedik bir güven duygusu veriyor.

"Öyleydi," diyorum. "Ve şimdi sadece arkadaş mısınız?"

Saçını geriye tutan bağı çözüyor, sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirip sallayarak serbest bırakıyor. "Evet, evet. Birlikte büyüdük. Babalarımız arkadaştı. Birlikte çok zaman geçirdik ve ikimiz de babalarımıza yakın değildik."

Burnunun köprüsünü sıkıştırıp içini çekti. "Üniversiteye gitti ve irtibatımız koptu. Ama vakfı kurduktan yaklaşık bir yıl sonra onu aradım. Lise sosyal bilgiler öğretmenini olarak çalışıyordu, ama vakfın insanlara daha fazla fayda sağlayacağını düşündüğü için bize katıldı. Ve işte buradayız."

"İşte buradasınız," diye onayladım. Biraz çöktüm. "Dinle, özür dilerim." "Ne için?"

"Beni ilgilendirmeyen sorular sorduğum için. Sadece ben... Sanırım seni hala tanımak istiyorum."

"Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama her şey sona erecekse ne anlamı var?"

Yastığıma daha sıkı sarıldım. "Hala arkadaş olabiliriz."

Onun kahkahası içten ve çaresizce hüzünlü. "Hayır, yapamazdık. Sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Yutkunuyorum, çünkü haklı. New York'a döndüğümde yollarımızın sonsuza dek ayrılacağını bilmek beni çok üzüyor, ama biliyorum ki öyle olacak. Bizim için sadece iki seçenek var, çünkü Devlin Saint ile gerçekten "sadece arkadaş" olabilmemin imkanı yok. Belki numara yapabilirim, ama bu beni içten içe yiyip bitirir.

Saint söz konusu olduğunda, yapabileceğim en iyi şey, bandajı tamamen çekip geçmişin kabuk bağlamasına izin vermeden önce, kalbimde bir yara izi daha bırakmadan, çılgınca eğlenmek.

Yastığı yere atıyorum, sonra kanepenin üzerinde ona doğru sürünüyorum ve ona ulaştığımda elimi onun uyluğunun üstüne koyuyorum. "Haklısın," diyorum. "Geri döndüğümde bu ilişki bitecek."

"Vegas'tan sonra biter," diyor kararlı bir şekilde.

Dudaklarımı yaladıktan sonra elimi yukarı kaydırımdı, parmaklarım kot pantolonundaki şişkinliği okşadı. "Öyleyse sana bir soru daha soracağım. Uyumak mı istiyorsun? Yoksa sevişmek mi?"

Sıcak bir duş almama rağmen, Salı sabahı vücudum lezzetli bir şekilde ağrıyor. Devlin telefonla konuşuyordu, bu yüzden duşu tek başıma almak zorunda kaldım. Şimdi giyinmişim ve oturma odasındaki kanepede oturmuş, DSF'nin Vegas personelinin yanı sıra arka kulenin sakinleri için bir soru listesi hazırlıyorum.

Sadece kurtarılmalarını değil, iş eğitimi, rehabilitasyon, tıbbi ve ruh sağlığı hizmetlerini de öğrenmek istiyorum. Temel olarak, her şeyi ele almayı planlıyorum ve hafta sonu araştırma odasında aldığım notları gözden geçirmeye hazırlanırken, ölümle ilgili bir bildirim beliriyor.

Lorenzo Bell, bir yıldan fazla süredir ICE'nin En Çok Aranalar listesinde yer alan ve uluslararası alanda faaliyet gösterdiği bilinen bir insan kaçakçılığı çetesinin liderinin bilinen takma adıdır. Roger bana DSF makalesini verdiğinden beri onu takip ediyorum, özellikle de The Phoenix'in arka kulesinde yaşayan kadınların çoğunun Bell'in çetesine bağlı "askerler" tarafından kaçırıldığına inanıldığı için.

Suikastın dün gece yarısından hemen önce, Phoenix'in diğer ucundaki Strip'te bulunan Everest Hotel & Casino'nun önünde gerçekleştiğini bildiren kısa bir makaleye bağlantıyı takip ediyorum. Bell, yerel bir fahişeye ve her zamanki korumaları olmadan bir konsere katılmış. Dışarı çıkarken peruk, sahte sakal ve bıyık kullanarak görünüşünü değiştirmişti.

Fahişe kaçırmaya çalışmış, ancak bazı görgü tanıkları tarafından çevrilmiş ve ardından polis tarafından sorgulanmıştı. Fotoğrafta, açıkça sinirleri bozulmuş, kıvrıkcık sarı saçlı ve iri, derin gözlü genç bir kadın görünüyor. Fotoğrafın altındaki açıklamaya göre, kadın hiçbir şey görmemiş ve Bell yere düştükten sonra vurulduğunu fark etmemişti.

Görünüşe göre, Bell ve kadın konseri terk eden kalabalıkların arasındaydı. Birisi ona yeterince yaklaşarak kaburgalarının altına bir tabanca dayadı. Bell, böbreğine isabet eden ve bağırsağında sekerek onu neredeyse anında öldüren 22 kalibrelik bir kurşunla vuruldu.

Suikastçının zihnimde bir resmi var. Uzun boylu, başı eğik, amacı belli biri. Bell'i bulmasına yardım eden bir ekibi olabilir. Kesinlikle önceden bilgiye sahipti; sadece Bell'in konserde olacağını değil, nasıl kılık değiştireceğini de biliyordu.

Suikastçı Bell'i belirledikten sonra beklemiş, sonra kalabalığın arasında Bell'in arkasına geçmişti. Yaklaşmış, silahın namlusunu sertçe dayamıştı. Ateş etmiş, sonra Bell yere düşerken kalabalığın içinde kaybolmuştu.

İlk müdahale edenler, kanı görene kadar Bell'in bayıldığını sandılar. Kimse silah sesini duymamıştı. Bu şaşırtıcı değildi. 22 kalibrelik bir silahın sesi, soda şişesinin açılma sesine benziyordu.

Ateş eden kişinin bir erkek olduğunu düşünüyorum, ama bir kadın da olabilir. Kim olursa olsun, soğukkanlı, kendine güvenen ve son derece sakın biri. Bu tür bir yakın mesafeli cinayet, çelik gibi sinirler ve devlet veya paramiliter eğitim gerektirir.

Dönen zihnim hemen Devlin'in çekmecesindeki silaha atlıyor. Ama bu rastgele, aptalca bir düşünce. Tetikçi nispeten sessiz bir yirmi ikilik kullanmış. Devlin'in Glock'u ise çok gürültülü bir 9 mm. Ve Devlin Saint gibi bir hayırsever neden Vegas sokaklarında dolaşıp aranan adamları öldürsün ki?

Kafamı sallayarak rastgele düşüncelerimi bir kenara atıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bazen kurgu yazmanın daha iyi olacağını düşünüyorum.

Gerçek kariyerime gelince, telefonum çalarken Bell hakkındaki eski araştırma dosyayı çıkarıyorum. Arayan Millie, ikinci zil sesinden önce cevap veriyorum. "Merhaba, nasılsın?"

"Aşırı çalışıyorum ve az maaş alıyorum," diyor. "Ve bana bir içki borçlusun."

"Delano'daki mahkum. Arama zamanını ayarladın mı?" "Evet. Andrew Cornwell. Eskiden The Wolf için çalışıyordu. Ve o Peter'i tanıyordu. Benimle konuşmak istemedi, ama senin Peter'in yeğeni olduğunu söylediğimde, seninle konuşacağını söyledi. Sonunda hapisaneyle anlaştım. Yarın saat 11'de seni arayacaklar, tüm kuralları anlatacaklar ve sonra Cornwell'i bağlayacaklar. Umarım yardımcı olur.

"Sen harikasın," diyorum ona. "Cidden. Sana bir içkiden fazlasını borçluyum."

"İki içki ve bir akşam yemeği," diyor Millie. "Uzun zamandır oturup sohbet etmedik."

"Anlaştık. Ve tekrar teşekkürler. Saat 11. Sabırsızlanıyorum."

Telefonu kapatırken gülümsüyorum, sonra başımı kaldırıp Devlin'in bana bakışlarını görüyorum. Mutfığa doğru sadece bir havluyla yürüyor, saçları ve cildi ıslak ve çekici. Otuz dakikadan az bir süre sonra dışarı çıkacağımızı düşünürsek, bu çok acımasızca geliyor.

"Saat 11'de ne var?"

"Yarın," diyorum ona. "The Wolf'un adamlarından biriyle telefon röportajı." Heyecandan koltuğumda zıplıyorum resmen.

Kalkıp ona doğru ilerliyorum, kahve içme ihtiyacı hissediyorum. Bir fincan kahve doldurup yudumluyorum, artık apaçık olan şeyi fark etmemeye çalışıyorum.

havlusunun altındaki şişkinlik. Ya da buna tepki olarak meme uçlarımın sertleşmesi. Bunun için vaktimiz yok, ama bu adamın yanında olmak beni ne kadar canlı hissettirdiğini inkar edemem.

Ona tepki vermemeye çalışmakla o kadar meşgulüm ki, onun kaşlarını çatıldığını fark etmem biraz zaman alıyor. "Ne?"

Kafasını salladı. "Peter hakkında ne kadar çok şey öğrenirsen, onu o kadar az seveceksin diye korkuyorum. Sonuçta o hala senin amcan. Ve seni seviyordu. Gerçekten kayaların altını kazıp karanlık tarafını görmek zorunda mısın?"

"Evet," diyorum. "Öyle. Bilmem lazım. Anlamam lazım." Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum. "Polis. Gazeteci. Ben cevaplara ihtiyaç duyan biriyim. Bu benim kanımda var."

O başını sallar, ama mutlu görünmüyor ve benim için endişelendiğini bilmek kalbimi sıkıştırır.

Kahvemi bırakıp, parmak uçlarımda yükseliyorum. Dengemi sağlamak için ellerimi omuzlarına koyuyorum ve sonra, çok nazikçe, onu öpüyorum. "Endişen için teşekkür ederim," diyorum. "Şimdi git giyin."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arka kuleye anahtar kartıyla giriliyor ve lobide bir kez içeri girince, sanki Vegas'ta değilmışız gibi hissediyoruz. Ana kat, resepsiyon masası, bekleme alanı ve oval şekilli alanın çevresini çevreleyen cam cepheli ofislerle donatılmış bir ofis olarak düzenlenmiş.

Çalışma alanlarının içini görebiliyorum — verimli görünen çalışanlar toplantıda, telefonda, bilgisayar başında özenle çalışıyorlar. Devlin beni bazılarıyla tanıştırmak için yanlarına götürdüğünde, onların gerçek kişiliklerinden de, yansıtıkları imajlarından olduğu kadar etkilendim.

Her departmanı dolaşıyoruz ve insan ticareti mağdurlarına yardım etmek için yapılan araştırmalar, DSF'nin Beyond Project gibi fon sağladığı kuruluşlarla iletişim kurma süreci, kolluk kuvvetlerine yardım etme yöntemi ve daha pek çok şey hakkında bilgi ediniyorum.

Herkesle görüşmem bittiğinde öğle vakti gelmiş, not almaktan elim kramp girmiş ve telefonum daha sonra inceleyeceğim kayıtlarla dolmuş durumda. Umarım bu kayıtlar el yazımın yetersiz kaldığı yerleri doldurur.

Devlin şehirde olduğu için, bu fırsatı değerlendirip personel ile konuşuyor, bu yüzden öğle yemeği konferans odasında sandviçlerle geçiyor, ardından kuleye çıkıp bazı sakinlerle tanışacağız.

Şimdi, arkada oturmuş, hindi sandviçimi yiyip Devlin'i kendi ortamında izliyorum. Kullanabileceği bir kürsü var, ama o bunun yerine masaya yaslanmış, özel dikim takım elbisesiyle şaşırtıcı derecede profesyonel görünüyor, rahat duruşu ise

ve tartıştığı konuyu çok iyi bilen bir adamı yansıtır.

Son ziyaretinden bu yana Vegas şubesinin kaydettiği ilerlemeyi gözden geçiriyor, notlarından değil hafızasından konuşuyor ve hatta birçok sakini isimleriyle anıyor. alışanlarla diyalog kuruyor, finansman sorunlarını ve kurumsal sponsorları ele alıyor, belirli eğitim programlarının etkinliğini analiz ediyor, alternatifler ve eklemeler oneriyor ve sakinlerin genel refahını derinlemesine inceliyor.

Amaç, onlara sadece iyileşmeleri için fiziksel bir yer sağlamak değil, onlara yardım etmektir ve anladığım kadarıyla, DSF ve ortak kuruluşları bu hedefi başarıyla gerçekleştiriyor.

"Biz sizin için varız. Bu, ihtiyaınız olduğu sürece Phoenix'in sizin eviniz olduğu ve size yardım etmek için burada olduğumuz anlamına gelir. İhtiyaınız olan şeyi istemekten asla çekinmeyin" diyor sakinlere. Bunun samimi olduğunu belli ediyor. Sakinlerin alkışlarından da onların da bunu anladığını söyleyebilirim.

le yemeği bittikten sonra Devlin beni kulinin dinlenme katına götürüyor.

"Açık hava oyun alanı da var, ama çoğu ocuk burayı tercih ediyor." Konuşurken, devasa bir rekreasyon merkezine giriyoruz. Bir köşede bir grup ocuk basketbol oynuyor. Diğer köşede ise küçük çocuklar renkli masalarda oturmuş resim yapıp, yapıştırma çalışması yapıyor ve genel olarak çocukluklarını yaşıyorlar.

Devlin, başka bir köşede bulunan bir grup kadını işaret ederek, "şuradaki kadınlar GED sınavına hazırlanıyorlar" diyor. "Ve şuradakiler özgeçmişlerini hazırlamak için yardım alıyorlar, sonra da deneme mülakatları yapıyorlar. nc katta, herkesin kullanabileceği bilgisayarların bulunduğu bir teknoloji merkezimiz var. Oyun oynayabilir, özgeçmişlerini gönderebilir veya özel eğitim alabilirler."

"Bu inanılmaz," diyorum, o da uzun boylu sarışın bir kadını çağırırken, kadın da takla matında şakalaşan bir grup çocuğa doğru gidiyor gibi görünüyor.

"Bay Saint!" Sesindeki mutluluk açıkça belli ve kadın onu selamlamak için yanına geldiğinde ona yandan sarılır. "Burada olduğunuzu duydum. Uğramanızı umuyordum."

"Stacy Blake, arkadaşım Elsa Holmes ile tanış. *The Spall Monthly dergisi* için bizimle ilgili bir makale yazıyor."

"Harika," diyor Stacy, el sıkışırken. "DSF hayatımı kurtardı, kelimenin tam anlamıyla," diyor bana. "Bu adam gerçekten bir aziz."

"Bana hikayeni anlatır mısın?" "Tabii ki."

Devlin dolaşmaya çıkarken, beni birkaç sandalyeye götürür ve konuşurken orada otururuz. Onun yirmi dört yaşında olduğunu ve altı yıl önce Meksika'da havaalanı taksisine bindiğinde kaçırıldığını, ancak bunun taksi olmadığını öğrendiğini öğrenirim. "Filmlerdeki gibi," diyor ve bana yaşadığı çileli süreci anlatıyor. Açık artırmaya çıkarıldı. Satıldı. Gözleri bağlı ve elleri bağlı bir şekilde bir kamyonun arkasına bindirilerek alıcıya götürüldü. Cinsel olarak istismar edildi.

O konuştuğuca midem daha da bulanıyor.

"Beyond Projesi yerel yetkililer, Interpol ve çeşitli kurumlarla işbirliği yaptı. DSF onları destekledi ve kurtarma operasyonunu finanse etti. Ancak bunu daha sonra öğrendim. Tek bildiğim, kurtarıldığımızdı. Bir süre için tek umursadığım şey buydu."

Odanın diğer ucuna doğru başını salladı, sonra "Amy! Annene el salla!" diye seslendi.

Koyu saçlı küçük bir kızın başı ortaya çıkar. Gülümser, sonra çığınca el sallar.

"Onu yanımda tuttum," diyor Stacy. "Kurtarıldığımda, doğum yapmaktan başka seçeneğim yoktu ve onun yüzünü gördüğümde, onu bırakamazdım." Yüzündeki acıyı görüyorum. "Yine de zordu, çünkü o adamın da istemediğini biliyordum. O da kaçırılmıştı. Bizi izliyorlardı. Sanki bir spor gibi. O..."

Elimi koluna koydum. "Sorun yok."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onu bir daha hiç görmedim. Ama Amy'yi büyütmeye karar verdiğimde, DSF benim için her şeyi yaptı. Tıbbi bakım. Danışmanlık. Başlangıçta zordu. Şimdi o benim hayatımın ışığı. O, çürümüş şeylerden iyi şeyler, harika şeyler çıkabileceğine dair umut. Çamurda çiçek açmak için mücadele eden çiçekler gibi."

Bana sulu bir gülümseme attı, sonra omuz silkti. "İşte ben buyum."

"Bence sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin," diyorum ona, onun acısının benim acımı gölgede bıraktığını düşünerek.

"Yapman gerekenleri üstlenmek güçlü olmak mıdır? Bilmiyorum. Bence Bay Saint güçlü biridir. Kendisine düşen paydan fazlasını üstlenmiştir, biliyorsunuz. Bunların hepsi onun için kişisel meseleler ve herkesin adını bildiğini sanmıyorum ama sık sık buraya gelir, konuşur, ilgilenir." Yine omuz silkti. "Bunu yazına ekle."

"Evet," diyorum, bir grup okul öncesi çocuğa kitap okuduğu yere bakarak. "Yazacağım."

"Bugün harikaydı," diyorum, Anna ve diğer bazı çalışanlarla akşam yemeği için giyinmek üzere odaya dönerken. "Herkesle konuşmak, Stacy ile tanışmak, tüm bunlar makaleye fark yaratacak."

"Sana gösterebileceğim daha çok şey var. Hatta, bir dizi makale yazabilirsin."

Kaşlarım kalkar. "Beni kalmaya ikna etmeye mi çalışıyorsunuz, Bay Saint?"

Canlı olan yüzü taş gibi sertleşir ve ben bu espriyi yaptığım için hemen pişman olurum. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim..."

Derin bir nefes aldı. "Diğer makale için endişeleniyorum. Peter hakkında yazdığınız hikaye."

"Oh." Asansörlere doğru dönerken duraksıyorum. "Neden?"

Elbimi tutup beni az önce gelen asansöre yönlendiriyor. Boş asansöre biniyoruz ve kapılar kapanır kapanmaz şöyle diyor: "O dünyadan uzak durmalısın Ellie. O insanlar alçaklar. Peter'ın o örgütün çevresinde bulunmasının ona ne yaptığını gördüm. Kaçtım, hatırladın mı? Bunlar uğraşmak isteyeceğin insanlar değil."

Onun sözlerini kafamda çevirip duruyorum, onu tam olarak neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyorum. Ama anlamıyorum. "Ben kimseyle uğraşmıyorum. Kenarda durmuyorum. Ben bir muhabirim, unuttun mu? Haber yapıyorum. Hikayeler yazıyorum."

"Bu senin peşinden gitmen gereken bir hikaye değil. Bundan daha basit nasıl anlatabilirim bilmiyorum."

"Ama söylediklerin hiç mantıklı değil," diyorum, asansör dururken. Konuşmamız da duruyor, çünkü asansöre binmek için bekleyen bir çift var. Odamıza girene kadar bekliyorum, sonra devam ediyorum. "Daniel Lopez öldü. Kurt öldü. Örgütü artık yok. Ne tür bir tehlikeyle karşı karşıya kalabilirim ki?"

Kapının içinde durup parmak uçlarını şakağına bastırır. "Bu örgütlerin tentaküllerinin ne kadar uzun olduğunu anlamıyorsun. Ve solucanlar gibi, onları ikiye böldüğünde mutlaka ölmezler. Daniel Lopez ölmüş olabilir, ama adamları hâlâ ortalıkta dolaşıp örgütü yeniden kurmaya çalışıyorlar. Sen bu işe karışıp ortalığı karıştırırsan, arıları uyandırmış olursun."

Kaşlarımı çatıp mutfağa doğru ilerledim, sonra buzdolabından bir şişe maden suyu aldım. "Az önce söylediğin şeyde binlerce karışık metafor vardı galiba."

"Ellie, lütfen." Arkamdan yaklaşır ve elini omzuma koyar. "Şaka yapmıyorum. Bunu ciddiye almanı istiyorum."

Sesindeki yalvaran ton beni etkiliyor ve ona dönüp bakıyorum. İfadesi sesi kadar ciddi ve ben başımı sallıyorum. "Tamam. Söz veriyorum. Ciddiye alacağım. Ama bu vazgeçtiğim anlamına gelmez."

Omuzları iç çekerek yükselip alçalıyor. "Dinle, ne yapacağını biliyorum. İçinde adaletsizliğin peşine düşüp kötü insanları ifşa etmeni sağlayan bir ateş olduğunu biliyorum. Ve inan bana, nedenini biliyorum. Ama lütfen şunu anla ki, bu tür örgütler asla yok olmaz. Birileri itibarlarını korumak isteyecek ve sen de hedef tahtasına oturacaksın."

Bir adım geri çekilip tezgaha yaslanarak bir yudum içtim ve sonra cevap verdim. "Sence bu benim gibi biri için caydırıcı mı? Babam, biri ona silah doğrulttuğu için öldürüldü. Amcam da öyle. Yine de polis oldum. Ve şimdi de gazeteciyim. Sağlam bir gazeteci, Devlin. Beş yıl içinde, ciddi suç operasyonlarını ortaya çıkaran makaleler yazarak ün kazanacağım. Ve sen beni nişan alarak korkutmaya mı çalışıyorsun? Siktir git."

"Seni korkutmaya çalışmıyorum. Sana bir bakış açısı kazandırmaya çalışıyorum." "Riskleri anlamadığımı düşünüyorsun," diyorum. "Ama anlıyorum."

Bana doğru bir adım atar. "Anladın mı? Saçmalık. Bence sen riski seviyorsun. Bence bundan zevk alıyorsun."

Aslında gülüyorum. "Oh, lütfen. Ne olmuş yani? İşimi iyi yapmamı sağlayan şey buysa ne olmuş?"

"Ne olmuş yani?" diye tekrarlar, sesi sert ve keskin, uzanıp kolumu tutar. "Çünkü, lanet olsun, ben istemiyorum..."

Aniden beni bırakır, sert ve keskin bir "*Siktir*" diyerek bir adım geri atar.

"Ne?"

Derin bir nefes aldığını izlerim. "Senin incinmeni istemiyorum," der sonunda.

Yavaşça gözlerime bakar ve orada gördüklerim, özlem ve kayıp duygusuyla göğsümü sıkıştırır. Yutkunurum, sonra dudaklarımı yalarım. "Dikkatliyim," derim ona. "Ama aynı zamanda meraklıyım. Ve işimi yapacağım."

"Sen inatçısın." Gülümserim.

"O da var."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirir, ben de öne doğru adım atar, sonra elimi çenesine götürürüm. Elimi yakalar ve yerinde tutar.

"Sana söylemedim galiba," diyorum, sesim nefes nefese. "Bunu seviyorum."

Sakalın. Saçın. Görünüşü. Dokunuşu. "Öyle mi?"

"Kafana takma," diyorum ve o gülüyor.

Onun yanından geçip misafir sepetinden bir muffin alıyorum. Yaban mersinli ve sıcak, bu otele bayıldım. "Bir şey sorabilir miyim?" diyorum, bir parça koparıp muffin'i ona uzatıyorum.

O bir parça alır, sonra bir sandalye çekip oturur, ben de mutfak tezgahına atlarım.

"Ronan'ın hikayesi nedir?" Bütün gün kafamda düşünceler dolaşsa da, rahat davranmaya çalışıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben... onu ne kadar iyi tanıyorsun?" "Oldukça iyi. Benim için bir kardeş gibidir."

Gözlerimi kısıyorum. "Yani Alex'i tanıyor mu?"

Parmaklarını saçlarının arasından geçirir. "Öyle. Peki bana bunları soruyorsun çünkü...?"

"Bell," diyorum. "Lorenzo

Bell." "O ne olmuş?"

"Ronan'ın Bell'in öldürüldüğü gece bu kadar geç gelmesi sana garip gelmiyor mu?"

Elini ağzına götürerek gülümser. "Gerçekten şüpheli bir zihnin var. Bu da nereden çıktı?"

"Ronan," diyorum, topuğumla dolabı tekmeliyorum. Haklı.

Tek hissettiğim, içimde bir şeylerin ters gittiğine dair garip bir his. Kanıt yok. Hatta bir sezgi için sağlam bir dayanak bile yok. Aslında yok.

Ama yine de ona bildiklerimi anlatıyorum. "Los Angeles'ta, Sue'nun yaşadıklarını, benzer bir şeyi kendin yaşamadıkça anlayamayacağını söyledi. Bana öyle bir izlenim verdi. Yani, bir şey yaşamış gibi."

"Ve bu onu katil mi yapar?"

Tezgahtan kayıyorum. "Hayır. Bu beni meraklandırıyor. Çünkü eğer o da onun gibi acı çekmişse, arka kuledaki sakinler gibi, bu Bell gibi birini ortadan kaldırmak için bir neden olmaz mıydı?"

"Bence sen şüpheli birisin. Ve," diye ekliyor, elini bana uzatarak.

"Bence bu kadar alaycı olmak için fazla seksisin."

Beni kendine doğru çeker ve ben de ipucunu anlar, ellerimi omuzlarına koyarak üzerine otururum. "Eh, ben polistim."

"Ronan Vegas'a gitti. Cinayet ne zaman oldu? Gece yarısı civarında mı?"

Başımı salladım.

"O saatlerde Victorville'deydi. Bana mesaj atıp toplantımı sordu."

"Uh-huh." Elimi kravatına doladım ve onu kendime doğru çektim.

"Peki siz neredeydiniz, Bay Saint?"

"Biliyor musun, memur bey?" Ağzını göğsüme kapatıyor, bluzumun ince örgüsünü ısırtıyor ve ben onun kucağında kıvrılırken yıldızlar görmemi sağlıyor, daha fazlasını istiyorum bile. O da isteğimi yerine getiriyor, elini pantolonumun arkasına kaydırıyor. "Beni istediğin zaman sorgulayabilirsin."

Onun parmakları kıcımlın çatlağından aşığı kayarken, başparmağı kıcımlı okşarken, parmakları zaten ıslak olan amımlın içine kolayca girerken, ben biraz yükselerek nefesimi tutuyorum. "Akşam yemeğı için giyinmemiz gerekiyor, unuttun mu?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Serbest eliyle telefonunu kapar, sonra ben elimle ikimizin vücutları arasına kayarken bir mesaj dikte eder. "Akşam yemeğini kaçırdığım için üzgünüm," der, ben onun kot pantolonunun üzerinden sikini avuçlarken. "Ama Bayan Holmes ve benim ellerimiz dolu."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kahve kokusuyla uyanıyorum, sonra kendimi yukarı itiyorum, utançtan çarşafı da yanımda götürüyorum, ki bu son iki gündür yaptıklarımızı düşününce çok saçma.

"Günaydın," diyor, yatağın kenarına oturup bana fincanı uzatarak.

Kupayı alıyorum. "Uyanmak için ne güzel bir yol," diyorum, bir yudum almadan önce.

"Anna'nın dışarıda olduğunu sana haber vermek istedim. Belki bornozla ya da bornozsuz çıkarsın diye," diye ekliyor sinsi bir gülümsemeyle.

"Söylediğine sevindim," diyorum kayıtsızca. "Bunu yapmak isteyebilirdim. Sanırım yatağı yıprattık. Muhtemelen daha sağlam bir şey denemenin zamanı geldi.

Tezgah gibi."

Çarşafı aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarır. Sonra meme uçlarımı hafifçe okşayarak beni yumuşak ve istekli hale getirir. "Sen okşadığını sanıyorsun..."

"Değilim," diye onu temin ederim. "Ve Vegas'ta olanlar Vegas'ta kalır," diye şakayla karışık söylerim, onu güldürürüm.

Ayağa kalkar. "İstersen çıkabilirsin, ama saklanmak istersen saklanabilirsin. Ama şu anda, en az bir düzine kağıda imza atmam ve birkaç küçük krizi halletmem gerekiyor."

Kafamı sallıyorum ve o ayrıldığında, düzgün giyinip dışarı çıkmaya karar veriyorum.

Nedenini bilmiyorum, ama o benim buraya geldiğimi bildiği için bunu yapmamak kabalık olur diye düşünüyorum.

Devlin'in çekmecesinden aldığım DSF tişörtünü ve rahat taytımı giyip içeri girdiğimde başını kaldırıp bana bakar.

"Günaydın," diyor, o parlak gülümsemesiyle. "Umarım konuşmalarımızla sizi uyandırmamışsızdır."

"Hiç de değil," diyorum. "Ve sizi rahatsız etmeyeceğim. Sadece kahve doldurmaya geldim." Kupa fincanımı kaldırıp, kahve makinesine ulaşmak için onların etrafından dolaşıyorum. Bunu yaparken, yatak odamın kapısının ardına kadar açık olduğunu ve yatakta hiç uyunmadığının çok açık olduğunu fark ediyorum.

Bu da Anna'nın Devlin'le aynı odada kaldığımı bildiği anlamına geliyor.

Ve Devlin, Anna'nın bunu bilmesini umursamıyor gibi görünüyor.

Ve bu, bence, o kadar da sıra dışı bir olay değil. Sabahleyin ona bilgi vermek için otel odasına gelmesi. Odasında, yatağında bir kadın bulması.

Bu düşünce içime sinmiyor ve duş almaya gideceğim diye mırıldanıyorum.

"Oh, bekle," diyor Anna, Devlin bana bakarken, bir şey düşünürken yaptığı gibi sakalını çekiştiriyor.

"Ben de çıkıyorum. Ama gitmeden önce bir fikrim var. Dün akşam yemeğini kaçırdın, neden bu akşam uçuştan önce tekrar denemiyoruz?"

"Harika bir fikir," diye cevap vermeden Devlin söze girer. "Ama Ellie'nin makalesi için bir röportaj ayarladım. Ve sonra geri döneceğiz. DSF'yi nasıl kurduğum hakkında henüz derinlemesine konuşma fırsatımız olmadı. Yolda bunu yapabiliriz diye düşündüm."

Anna'nın gülümsemesi biraz fazla parlak, ama sesinde en ufak bir rahatsızlık belirtisi yok. "Sorun değil. Peki, ben kaçayım. Aşağıda görüşürüz," diyor Devlin'e, sonra dosyasını kapatıp dışarı çıkıyor.

"İkiniz işinizi bitirdiniz mi?" diye soruyorum, kapı arkasından kapanırken. "Tam olarak değil, ama aşağıda bitiremeyeceğimiz bir şey yok. Saat neredeyse

Onun muhtemelen bir randevusu vardır. Kadın takvimini demir yumrukla yönetir."

"Takvim demişken, ne röportajı?"

"Ah, çok derinlemesine bir röportaj," diyor, yanıma gelip ellerini iki yanıma koyarak beni tezgaha sıkıştırıyor, gözlerinde yaramazlık dans ediyor. "Sınırları zorlama fırsatları var. Derinlemesine araştır. Bilinmeyen alanları keşfet."

"Pulitzer Ödülü'nü hak edecek bir iş gibi geliyor," dedim ve onu güldürdüm.

Son iki gün içinde bu tür anlar çok fazla oldu. Anlamlı bakışlar. Paylaşılan kahkahalar. Ve lanet olsun, her birini çok değerli buluyorum. Birbirimizle çok fazla eğlendiğimizi bilsem de, bunlar ruhuma güç veriyor. Çünkü bittiğinde daha çok acı verecek.

Ama bunu düşünmeme izin vermeyeceğim. "Peki ya geri dönüş meselesi?"

Omuzlarını rahatça silkiyor. "Vegas'ta araba kiralarsam, bu ekstra-teritoryal yetki alanı olur diye düşünüyorum. Arabayı bırakana kadar hala Vegas'tayız. Bu nedenle, anlaşmamız geçerli."

"Ne kadar kurnaz bir adamsın. Sanırım geniş arka koltuklu bir araba kiralayacaksın."

O alay ederken ben kahvemi yudumluyorum. "Bana çok az güveniyorsun. Bir minibüs kiralıyorum," diyor ve ben kahvemi neredeyse tükürüyorum.

Birbirimize gülümsüyoruz ve ben ona bunun bitmesini istemediğimi söylemek istiyorum. Ama onun istediğini biliyorum. Ya da daha doğrusu, bana bunun olması gerektiğini söyledi.

Ayrıca, yakında Manhattan'a geri döneceğim. Ne de olsa, her güzel şeyin bir sonu vardır.

"Birdenbire dalgınlaştın," diyor ve ben kendimi zorlayarak dalgınlığımı atmaya çalışıyorum.

"Hayır. Sadece bir minibüsün sunduğu tüm olasılıkları hayal ediyorum. Ve bu ruh halinin sana ne kadar yakıştığını düşünüyorum," diye ekliyorum, sonra sakalını çekerek ağzını ağzıma yaklaşıtıyorum. "Gizli," diye ekliyorum ve onu öpüyorum.

"Gizli," diyor, beni iyice öptükten sonra. "Nasıl yani?"

"Bu yönünü pek çok kişinin görmediğini hissediyorum." Hemen ciddi bir ifade takınır ve sözlerimden pişman olurum. "Hayır," der.

"Görmediler."

"Devlin, ben..."

Parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Sorun yok. Bu bizim."

Onun sözlerindeki gerçeği takdir ederek başımı sallıyorum, ama aynı zamanda onun diğer herkese karşı kendini tuttuğunu bilmek beni üzüyor.

Ve bu, çok iyi bildiğim gibi, çok yalnız bir yaşam tarzı.

Duştan ıktığımda Brandy'den cevapsız bir arama var ve giyinirken hoparlörü açıp onu geri arıyorum.

"Vegas nasıl?"

"Harika,"

diyorum.

"Uh-huh. Devlin'le işler nasıl?"

"Her şey çok iyi," diyorum şarkı söyler gibi. "Ve şimdi sana ayrıntıları anlatmayacağım çünkü röportaj için hazırlanmam lazım."

"Tamam, tamam. Ama iyi olduğunu gerçekten mi düşünüyorsun?"

"Evet," diyorum ona, gerçeği söylemek gerekirse, şu an için iyi olsa da. Çünkü kafamı kuma gömmek istesem de, bu bittiğinde çok zleceğimi zaten biliyorum.

"O zaman ikimizin de kutlayacak bir şeyi var," diyor Brandy ve tüm kendime acıma düşüncelerimi karanlık, kasvetli yerlerine geri gönderiyor.

"Ne? Anlat! Bu, sana kek yaptığın adamla mı ilgili?" "Evet. Ve meğer o da seni tanıyormuş."

Sutyen ve klotla yatağın kenarına oturuyorum. "Gerçekten mi? Kim?"

ılgın bir an için, bunun Ronan olduğunu düşünüyorum. Devlin ne derse desin - ve içten içe onun muhtemelen haklı olduğunu biliyorum - ama yine de bir şeylerin ters gittiği hissini bir türlü atamıyorum.

Tabii ki Ronan değil. Ve bana Christopher Doyle ile görüştüğünü söylediğinde hazırlıklı değildim. "Bu çok çılgınca," dedim ona. "Onu pek tanımıyorum. Neredeyse hiç konuşmadık. Ama iyi birine benziyor ve başka bir yazarı suçlayamam."

"İşte böyle ortaya ıktı. Araştırdığı kitapta, araştırmacı gazeteci olan bir karakter olduğunu ve DSF araştırma odasında tanıştığı bu kadına sormak için cesaretini topladığını söyledi. Senin olduğunu biliyordum."

"Tabii ki ona yardım edeceğimi söyledin."

"Evet, tabii. Alabileceğim tüm puanlara ihtiyacım var."

O gülüyor, ben de ona katılıyorum. Ne zaman döneceğimi bilmediğimi söylüyorum — eve dönüş yolculuğunun birkaç gün sürmesini umuyorum — ama yakında görüşeceğimizi söylüyorum.

Telefonu kapattıktan sonra giyinmeyi bitiriyorum, sonra dizüstü bilgisayarımı ve annemin günlüklerini yatağıma getiriyorum. Aramaya hazırlanmam gerektiğini biliyorum, ama bu, Vegas'a gittiğimiz gün gelen ve çantama attığım günlükleri ilk kez inceleme fırsatım. Onları incelemek için sabırsızlanıyordum. Şimdi, röportajda işime yarayacak bir şeyler bulabileceğim için daha da sabırsızlanıyorum.

Baştan başlamam gerektiğini biliyorum, ama görüşme başlamadan önce fazla vaktim yok. Sonuçta ilgili tüm bölümleri bulabildiğim sürece, hangi sırayla anlatmamın ne önemi var ki?

Bu yüzden baştan başlamak yerine, annemin hamileliğinden bahseden ilk kitabı bulana kadar kitapları karıştırıyorum. Kendimi okumamaya zorluyorum, ama sayfaları çevirirken, *Peter* veya *kardeş* kelimelerini ararken annemin el yazısıyla yazılmış ismimi görmekten zevk alıyorum.

Birkaç kez buluyorum, ama kitabın sonuna yaklaşıp kadar hiçbir şey alakalı görünmüyor.

Peter iş için Kaliforniya'da olduğu sırada onu görmek için Los Angeles'a geldim. Beni ve Ellie'yi öğle yemeğine götürmesi gerekiyordu, ama bir yere uğraması gerektiği için şimdi Hollywood Hills'teki şirin bir bungalovun garajında park etmiş durumdayız. Peter "çalıştığını" söylüyor, ama arabada bırakılmaktan hoşlanmıyorum. Ellie sıkılmaya ve huysuzlanmaya başladı.

Sadece bu değil. Onun için giderek daha fazla endişeleniyorum. İş dünyasını anlamadığımı söylüyor ve belki de haklıdır, ama bazen onun hiç iş yapmadığını düşünüyorum. Ya da en azından bir polis şefinin karısının bilmesi gereken türden bir iş yapmadığını.

Ama bu da bana umut veriyor. Çünkü eğer uygunsuz bir şey yapıyorsa, beni yanında götürmezdi, değil mi? Şimdi, ben... oh, gitmeliyim. Bize kapıya gelmemizi işaret ediyor.

Yine geri döndüm. Ne garip bir gün. Caitlyn Devline adında güzel bir kadın ana kapıyı açtı, ama cam dış kapıyı açmadı ve gergin görünüyordu.

Ellie'den birkaç yaş büyük bir çocuk bacağına yapışmıştı ve Ellie ona el sallayarak eğlendi. Peter, Daniel'ın üzgün olduğunu söyledi. Bir çözüm bulmak istediğini ve ikisinin de mantıklı davranması gerektiğini söyledi.

Sonunda öğle yemeğine geldiğimizde, Peter'a neler olduğunu, neden beni kapıda beklediğini ve neden Ellie'yi yeğeni olarak tanıttığını sordum. Caitlyn'in, Peter'ın yeğenini sevdiğini ve asla bir çocuğu tehlikeye atmayacağını anlaması için beni ve Ellie'yi orada istediğini söyledi. O sadece ona ve küçük Alejandro'ya yardım etmek istiyordu.

Caitlyn'in patronunun eski karısı olduğunu ve velayet davası sürdüklerini söyledi. Anlaşmanın şartlarını ihlal ederek çocuğu kaçırdığını ve bir çözüm bulmaları gerektiğini, aksi takdirde patronunun ağır silahları devreye sokacağını umduğunu söyledi. Sanırım birçok avukat, o tatlı küçük çocuğu elinden almaya çalışıyordu.

Öğle yemeğinin geri kalanını Ellie'ye sıkıca sarılmakla geçirdim ve onu başkasına kaptırmanın ne kadar korkunç olacağını düşündüm.

Yazıyı kelimeleri iyice sindirene kadar tekrar tekrar okudum. *Annem beni seviyordu.* Elbette bunu hep biliyordum, ama bunu yazılı olarak görmek ruhumu ısıttı.

Geri kalanına gelince, bu yazı Peter'ın Kurt ile olan bağlantısını doğrulamanın bir yolu olabilir. Caitlyn, Kurt'un eski karısı ya da Kurt'un çevresinden biri ise, bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Bana kalırsa, hiç de iyi bir şey değil.

Hala bunu düşünürken, telefonumun alarmı hapishanenin arama zamanının yaklaştığını bildiriyor. Devlet kurumlarının verimsizliğini bildiğimden, aramanın geç kalacağını tahmin ediyorum ve tam zamanında çaldığında hoş bir sürpriz yaşıyorum.

Cornwell'i telefona bağlamak birkaç dakika sürer, ama kısa süre sonra sert bir sesle "Gerçekten Peter White'ın yeğeni misin?" diye sorduğunu duyarım.

"Evet. On üç yaşımdan on yedi yaşıma kadar onunla yaşadım."

"O zaman mı öldürüldü?"

"Evet." Gözyaşlarına şaşırarak gözlerimi kııptım. Sonuçta bu konuşmayı bekliyordum. Burnumu çekip, Cornwell'in tepkimi duyabileceğinden emin olarak, duygusallığımın onun telefonu kapatmasına neden olmaması için umut ederek, utançla başımı eğdim.

Onun sonraki sözleri, yumuşaklığıyla şaşırtıcıydı. "Amcan iyi bir adamdı. Annenle bir kez tanışmıştım. Tamamen tesadüfen. O, annemin o hayatı yaşamasına izin vermiyordu. Ve, şey, babanla olanlar..."

Gözlerimi kapattım, yerde otururken sırtımın duvara dayandığını fark ettim. Konuşmaya volta atarak başlamıştım. Ama vücudum gerçeği zihnimden çok daha hızlı sindirmiş gibiydi.

"Demek amcam gerçekten Kurt'un örgütündeydi." Bu makul bir varsayım. Cornwell'in öyle olduğunu zaten biliyorum.

Alaycı bir şekilde burnunu çeker. "Üyesiydi mi? Evet, öyle denebilir."

"Tamam." Nefes alırım.

Bir dakika sessizlik olur ve o şöyle der: "Hey, kızım. İyi misin? Avukatım, onu kimin öldürdüğünü bilmek istediğini söyledi. Danny ile yakın olduğunu zaten bildiğini sanıyordum."

Nefes alıp, kendime başımı salladım. "Şüpheleniyordum... ya da, sanırım

Laguna Cortez civarında uyuşturucu ticareti yaptığını tahmin ediyordum. Ama bu kadar derine battığını bilmiyordum."

"O zaman hayalarımı tekmelediğin için özür dilerim."

"Bunu neden daha önce kimseye anlatmadın?"

Omuz silkmesini neredeyse duyabiliyorum. "Ne? Birini ispiyonlamak mı? Siktir et. Sana anlatıyorum çünkü yeterince zaman geçti ve bilmen gerekiyor. Sen sormamış olsaydın, asla anlatmazdım."

The Wolf ve Peter'ın gençken tanıştıklarını ve Peter'ın örgütte yükseldiğini anlatmaya devam ediyor. "Sanırım çıkmak istiyordu. LC'ye taşınmasının nedenlerinden biri de buydu. Kayınbiraderine çocuğu konusunda yardım etmesi gerekiyordu. O çocuk sendin, değil mi?"

"Evet."

"O sadece sıradan bir adam olmak istiyordu, değil mi? Sadece inşaat ve yönetim işleriyle uğraşmak istiyordu. Duyduğuma göre, Danny onu serbest bırakmış. Arkadaştlar, değil mi? Ama payı olmadan amcan bu işi yapamadı. Büyük, lüks evinden vazgeçmek istemedi. Bu yüzden

The Wolf'a geri döndü, ama sonra başka işler de yaptı. Kendisi için daha büyük bir pay istedi, değil mi?"

"The Wolf öğrendi." Sözler düz. Ben uyuşmuşum. "Akıllı kız. Öğrendi ve arkadaşlıklarını sonlandırma zamanının geldiğine karar verdi

arkadaşlıklarını sonlandırma zamanının geldiğine karar verdi." Kıkırdar ve ben irkilirim. "Kim yaptığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Cornwell, ama ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. "Bunu kendi başına getirdiğini biliyorum," diyor Cornwell. "Özellikle Danny'nin oğlu burnunun dibinde yaşarken böyle oyunlar oynamak aptalca bir hareketti."

Hayaletlerle dolu bir odaya girmişim gibi titriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Kurt'un bir çocuğu vardı. Alejandro. Yemin ederim, o çocuk Danny'nin tek zayıf noktasıydı, ama o hiç de zayıf değildi. Onu bir asker gibi eğitti. Çocuğu annesinden aldı. Beni etkileyen kısım da buydu. Annemizi seviyorum, biliyorsun. Benim de bir çocuğum var. Demek istediğim, çocuk olmasaydı Peter paçayı kurtarabilirdi. Ama Kurt dikkatliydi, anlıyor musun?"

"Oğluna ne oldu? Peter öldükten sonra?"

"Nereden bileyim. Kurt onu ortadan kaldırdı herhalde. Takip etmedim. Tek bildiğim, bir hükümet pisliği Kurt'u öldürdü. Çok geçmeden."

"Kurt'un katilinin kimliği tespit edildiğini bilmiyordum."

"Söylentiler duydum. Her neyse, sanırım çocuk hükümetin el koyamadığı şeyi miras aldı. Ya şimdi bir parti delisi ya da babasının işini Meksika'da ya da kim bilir nerede yürütürken yeni bir hayat kurmuştur."

"Ben... teşekkür ederim, Bay Cornwell." Tüm vücudum üşüyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. "Bu... bu beklediğimden daha bilgilendirici oldu." Kelimeleri zorla çıkarmak zorunda kalıyorum.

"Hey, tabii ki. Amcan için üzüldüm, kızım. O her şeyi mahvetti, ama sanırım bu senin için pek önemli değil."

"Hayır. Pek değil." Telefonu kapatmanın inceliklerini yerine getiriyorum, söylediklerimin farkında değilim. Çantamı topladığımı ve kapıya doğru yürüdüğümü fark edene kadar ne yaptığımın bile farkında değilim.

O, Kurt'un oğlu.

Alejandro. Alex. Annesinden alınan çocuk. Peter'ın yanında çalışmaya gönderilen çocuk.

Alex Leto—Devlin Saint—lanet olası Kurt'un oğlu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gün bulanık bir şekilde geçiyor.

Devlin, Alex, her kim olursa olsun, onun hakkındaki gerçeği anladığım anda, Phoenix'ten kaçtım, bir taksiye atladım ve hemen havaalanının yanındaki araba kiralama yerlerinden birine gittim.

Uçakla da gidebilirdim, ama hızın, otoyolun ve lastiklerimin altındaki asfaltın verdiği rahatlamaya ihtiyacım vardı. Kiraladığım Toyota'nın sınırlarını zorladım ve bir düzine hız cezası almamış olmamın tek nedeni tanrıların benim tarafımda olmasıydı.

Güneş ufka doğru kayarken Orange County'ye varıyorum. Kapıyı açmak ve alarmı devre dışı bırakmak için şifreyi giriyorum, sonra Brandy'nin evine giriyorum. Ben girerken, o kanepeden atlayıp bana koşuyor ve beni kollarına alıyor. Christopher ise arkasında durmuş, hem endişeli hem de rahatlamış bir ifadeyle bizi izliyor.

"Neredeydin sen? Seni defalarca aradım.

Devlin çıldırıyor. Onlarca kez aradı ve iki kez buraya geldi. Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. Buraya mı geldi?

"Uçakla geri geldi. İkinizin kavga ettiğini ve senin kaçtığını söyledi. Tanrım, Ellie, ne oluyor? Vegas'tan aradığından beri seni arıyorum. Odana döndüğünde senin gitmiş olduğunu söyledi."

"Kavga ettik," diyorum uyuşmuş bir sesle, onun bahanesine tutunarak. "Ne hakkında?" Mutfığa doğru ilerlerken o kenara çekiliyor

ve kendime bir kadeh şarap doldurdum.

Parmağımı saçlarımın arasından geçirip omuz silkiyorum, sonra Christopher'a bakıyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum ve şu anda Devlin Saint'i parçalamak istesem de, onun kirli çamaşırlarını bir yabancının önünde ortaya dökmek istemiyorum. "Sadece uyumak istiyorum. Bunu yapabilir miyiz..."

"Gitmeliyim," diyor Christopher, sözümü keserek. Brandy'nin yanına gidip elini tutuyor. "İkiniz konuşmalısınız."

Brandy başını sallar, çünkü görünüşe göre kimse beni dinlemiyor. Konuşmak istemiyorum. Uyumak istiyorum. Unutmak istiyorum.

Ama Brandy'nin gerçekten endişelendiğini anlıyorum, bu yüzden Christopher'a solgun bir gülümseme sunuyorum, sonra o onu kapıya kadar geçirirken kanepeye kıvrılıp oturuyorum.

"İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin." Ellerimi tuttu. "Ama aklım başımdan gitti."

"Üzgünüm. Gerçekten. Telefonumu kapatmıştım. Seni arayacağını hiç düşünmemiştim. Gitmem gerekiyordu. Bu yüzden bir araba kiraladım." Omuzlarımı silkiyorum ve Brandy, Vegas'tan kaçırıysam neden uçakla dönmediğimi sormuyor. Hızlı gitmek isteyeceğimi çok iyi biliyor. İçimde karışmış olan tüm duyguları yakıp kül etmek istediğimi biliyor.

Ben de öyle yaptım. Öncesinde, o kadar duygusal bir karmaşa içindeydim ki, gişedeki adamın bana anahtarları vermeye razı olması bile şaşırtıcıydı. Direksiyon başına geçmemeliydim, bunu biliyorum. Ama hız, güç ve özgürlük sihrini göstermişti ve şehirden çıkıp onu açabileceğim bir yere vardığımda, kendimi iyi hissediyordum. Hızlı gidiyordum, ama iyiydim.

"Christopher geldi, ha? Ciddiye mi alıyorsunuz?"

"Konuyu saptırma. Ya yat ya da benimle konuş. Seçeneklerin bunlar. Çok endişelendim ve Devlin'ı çıldırmak üzere."

"İyi." diye ters bir şekilde cevap veriyorum. Onun hakkındaki gerçeği bildiğim için çıldırıyorum.

Yıllarca benden bu büyük, tehlikeli sırrı saklamış. Alex iken. Şimdi Devlin iken. Kendisi hakkında. Ve amcam hakkında da.

"O lanet olası bir yalancı," diye ekliyorum, sıcak gözyaşları yanaklarımdan akarken.

Beni kendine çekip ağlamama izin veriyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin konuşmak ister misin?"

Başımı sallıyorum, ama söylediğim şey, "Yapamam." Ve lanet olsun, kendimden nefret ediyorum

. Onun sırlarını umursamamalıyım. O, Kurt'un servetinin varisiyken... Kurt hiçbir zaman büyük bir suçtan mahkum edilmediği için hükümetin el koyamadığı servetin çoğu.

Ne zaman... Tanrım, neden bunu arabada düşünemedim ki... DSF dahil tüm serveti kanlı parayla inşa edilmişti.

Ve kim bilir, hayırseverlik kuruluşunu suç örgütünün paravanı olarak kullanarak, perde arkasında hala ne tür işler çeviriyordur.

Ronan ve şüphelerimi düşündükçe midem bulanıyor. *Lorenzo Bell*. Bu bir suikast mıydı? Bell, Saint'in örgütünü bir şekilde ihanet mi etmişti?

"Söyle bana," diyor Brandy, sesinde endişe belirgin. "Ne düşünüyorsan, söyle bana. Ve bana söylemeyeceksen, en azından Devlin'le konuş. Cidden, adam senin kadar yıkılmış görünüyor."

Parmağımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Sana ne dedi?"

"Senin onun hakkında bazı şeyler öğrendiğini ve seninle konuşması gerektiğini söyledi.

seninle konuşması gerektiğini söyledi. Açıklamak için."

Başımı sallıyorum. Gitmeden önce ona bir not bırakmıştım.

Muhtemelen bırakmamalıydım.

Gitmeliydim. Muhtemelen hala Vegas'ta bir yerde rulet masasında para kaybettiğimi sanıyor olurdu. Bunun yerine, otelin kağıdına "*Kim olduğunu biliyorum*" yazıp masanın üzerine bıraktım.

Aptalca, aptalca, aptalca.

"Duyduğun şeylerin ne kadarının doğru olduğunu bilmediğini, ama bir kısmının doğru olduğunu ve seni incittiği için üzgün olduğunu söyledi."

Yutkunuyorum. "Bunun bir kısmının doğru olduğunu mu söyledi? Ne olduğunu söyledi mi?"

Gülüyor. "Senin için endişelendiğinden başka bir şey söylemedi.

Cidden Ellie, adam mahvolmuş durumda."

"İyi. Başka ne dedi?"

"Senin bu şekilde öğrenmeni istemediğini söyledi... Ellie, *ne* şekilde? Ve sen ilk başta ne öğrendin?"

O *şekilde* mi? Kendisinden başka birinden mi demek istedi? Yoksa bir mahkumla konuşarak mı demek istedi, bu da benim her hareketimi izlediği anlamına gelir. Dizlerimi çekip kendimi kucaklarım. "Benim öğrenmemi hiç istemiyordu," diyorum.

"Evet, o da öyle demişti."

Ayak parmaklarıma bakıyordum, ama şimdi ona bakıyorum. "Öyle mi dedi?"

Kafasını salladı. "Ama öğrendiğine göre, bunu öğrenme şeklinin çok kötü olduğunu söylüyor. Sana bunu kendisinin söylemesi gerektiğini söylüyor."

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Saçmalık. O sadece gerçeği öğrendiğim için kızgın."

Elini dizime koyup hafifçe sıkıyor. "Ayrıca bana her şeyi anlatabileceğini de söyledi. Çünkü konuşacak birine ihtiyacın olduğunu biliyor."

"Ne?" Yanlış duymuş olmalıyım.

"Seni tanıdığını ve muhtemelen bana hiçbir şey anlatmadığını söyledi. Ama anlatabileceğini de. Ona Alex olduğunu bildiğimi söylemedin mi?"

Sinirlenerek başımı salladım. Sanki onun iznine ihtiyacım varmış gibi. Lütfen. Brandy'ye söylemediğim için, hatta tüm dünyaya söylemediğim için minnettar olmalı.

Ayağa kalkıp çantama doğru bir adım atıyorum. Çok kolay olurdu. Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp Twitter'ı açarak *The Spall'daki* resmi hesabımdan bir paylaşım yapabilirdim.

Ama ilk adımı atamıyorum. "Ellie, lütfen."

Ama yapamıyorum ve gözyaşlarım akmaya başladığında, o kolunu omzuma atıyor ve beni kendine çekiyor, ta ki yorgunluk galip gelip karanlığın ve rüyaların sığınağına kaybolana kadar.

Uyandığımda, gece yarısıdır. Hâlâ kanepedeyim, ama Brandy beni battaniyeyle örtmüş ve Jake yanıma sokulmuş. Bir an hareketsiz kalıp, onun tüylü sıcaklığını hissederek keyifleniyorum, sonra oturup battaniyeyi omuzlarıma pelerin gibi sarıyorum, derin nefesler alıp gözlerimin altındaki hassas, gözyaşlarıyla yıpranmış cildi hafifçe okşuyorum.

Ayağa kalkıp yatak odama gitmek niyetindeyim. Ama bunun yerine kendimi Shelby'nin içinde buluyorum. Motoru çalıştırıp garajdan çıkıp araba yolunun sonuna geliyorum. Brandy'ye kısa bir mesaj atıp dışarı çıktığımı haber veriyorum. Sabaha kadar uyanmayacağını düşünüyorum, o zamana kadar ben de dönmüş olacağım. Ama ne olur ne olmaz, haberini vermek istiyorum. Bunun önemli olduğunu anlayacak kadar kendimdeyim, bu da iyi bir şey sanırım.

Kiralık arabam hala sokakta park halinde ve onu geri vermem gerektiğini düşünüyormuşum gibi geliyor. Ama çoğunlukla, hiç düşünmüyorum.

Çoğunlukla, sadece sürmem gerekiyor. Saçlarımda rüzgarı hissetmem gerekiyor. Gürültü ve telaş ya beni hayata döndürüyor ya da kafamdaki tüm karanlık düşünceleri silip süpürüyor. Onu istemiyorum. Düşünmek istemiyorum. Ve kendimi özgürleştirebileceğim tek yol, hızda, tepelerde ve bu dar, virajlı yollarda kendimi kaybetmek.

Mahalleden çıkana kadar yavaş giderim, sonra Sunset Canyon Road'a yönelir ve kasabadan uzaklaşıp, dağ eteklerine giden sapaklara ve gökyüzüne dokunacak kadar yükseğe çıkana kadar yukarı doğru uzanan, ıssız ve virajlı yollara girerim ya da tepelerden uçarak Pasifik'in pırıl pırıl sularına doğru giderim.

Düşünmeden virajları alıyorum, elim vites kolunda, ayağım debriyajda. Keskin virajları alıyorum, dolambaçlı virajlarda uçuyorum ve Shelby'yi daha da zorluyorum, ta ki bedenim ve arabam bir bütün haline gelene kadar, gücü elinde tutan ben olana kadar, uçan ben olana kadar, ölümü, acıyı ve kaybı aldatana kadar ve lanet olsun, ben kazanıyorum. Ben. Kazanıyorum.

Siktir.

Beynimde lanet çığlıkları yankılanırken, frene bastım ve bir dönüşte kayarak durdum. Nefes nefeseyim ve artık özgür olmalıyım. Eğer bir daha hissetmek istiyorsam, zorlamam, çabalamam ve aşmam gerektiği hissini bir kenara atmalıydım.

Ama yapmıyorum. Yakınından bile geçmiyorum. Hiç kazanamıyorum ve bütün gece araba sürebilirim ama yine de bu bir yalan olur.

Çünkü bu tepeler benim olmam gereken yer değil.

Bu benim arzuladığım tehlike değil.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, çünkü ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Devlin'i görmem gerekiyor.

YİRMİ ALTI.

Shelby'yi evinin önüne park ediyorum, onu tekrar bulabildiğime biraz şaşırmış durumdayım. Terrance Myers'ın basın toplantısından sonra onu bıraktığımda sadece bir kez gelmiştim buraya.

O zaman da hava karanlıktı. Ama bu kadar geç saatte değil.

Gösterge panelindeki saate bakıyorum ve saatin sabah üç olduğunu fark ediyorum.

Hay aksi.

Bir an oturup, kapısını çalmalı mıyım yoksa sabaha kadar beklemeli miyim diye düşünürüm. Arabayla uzaklaşmak üzereyken ön kapısı açılır ve giriş holündeki ışığın silüetinde onu görürüm.

Korkmam gerektiğini bilerek tereddüt ediyorum. Artık onun sırrını biliyorum ve bu tehlikeli bir sır.

Ama buraya gelmemin sebebi de bu değil mi? Beni buraya iten şey buydu.

Nefes alıp arabadan inerim. Yavaşça ona doğru yürürüm, o lanet olası stoik yüz hatlarını anlamaya çalışırken gözlerimi ondan ayırmam. Ama yüzünden hiçbir şey okuyamam.

"Brandy'ye mesaj at," diyor. "Burada olduğunu söyle." Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

"Çünkü içeri girdiğinde, arkandan kapıyı kapatacağım. Ve güvende olduğunu bilmeni istiyorum."

Başımı sallıyorum, sonra telefonumu çıkarıp ona bir mesaj atıyorum ve onun gözlerine bakıyorum. "Tamam mı?"

O da başını sallar, ama yüzünde hayal kırıklığı görüyorum. Ve lanet olsun, mesajı gönderdiğime hemen pişman oluyorum. Çünkü aptalca da olsa, onun bana zarar vereceğini düşünmüyorum. Buraya tehlike bekleyerek geldim, ama fiziksel bir tehlike değil.

Hayır, karşı karşıya olduğum tehlike, insanın kalbini parçalayan türden.

Onu takip ederek geniş, açık bir oturma odasına girerken, evin içini fark etmeyecek kadar uyumuş durumdayım. Televizyon klasik film kanallarından birinde açık ve sesini kapatılmış siyah beyaz bir film oynuyor. Kanepenin önünde bir sehpa var. Buz kovası ve yarısı boş bir viski sürahisi, eriyen buz küpleri ve az miktarda kahverengi likörün kaldığı bir bardağın yanında duruyor.

"İçki içmişsin."

"Aynen öyle," diyor. "İster misin?"

Başımı sallayıp kanepeye oturuyorum. Bir dekoratif yastık var, onu kucağıma alıp bacaklarımı kısıtıyorum.

Odanın diğer ucundaki bardan bir bardakla geri geliyor. İçine bir buz küpü atıyor, bolca içki dolduruyor, sonra bana uzatıyor ve kendi bardağını yeniden dolduruyor.

"Sırlara," diyor ve lanet olsun, gülüyorum.

"Yapma," diyorum, ikimizden de rahatsız olarak. "Bunu hafife alma."

"Alay etmiyorum. Yemin ederim." Bana uzanır, ben geri çekilirim ve ben çekilirken yüzü sertleşir.

"Söyle bana," diyor. "Ne biliyorsun? Kiminle konuştun?"

Tartışmayı düşünüyorum, ama bu yüzden buradayım, değil mi? Yüzleşmek için? "Kaynaklarımı açıklamayacağım," diyorum. "Sana bile. Ama bana Kurt'un Peter için çalışmaya başlayan bir oğlu olduğunu söyledi. Bu yeterli olmayabilirdi," diye devam ediyorum, o hiçbir şey söylemeyince. "Yani, Peter'ın şehirde her yerde çalışan adamları vardı. Ama Caitlyn Devline'ı da biliyordum. Ve, şey, parçaları bir araya getirdim."

İçkimi uzun bir yudumla içiyorum. "Haklıyım, değil mi? Sen Daniel Lopez'in oğlusun. Kurt."

Yüzünü elleriyle kapattı, sakalının çoğunu gizledi. Gözleri kapalıydı ve başını salladı. "Bunu bu şekilde öğrenmeni istemedim."

"Saçmalık," diye bağırırım. "Nasıl? Hiç öğrenmemi istemiyordun ."

Kısa kahkahası ironik bir tonda. "Evet, bu doğru." Nefes alır.
"Annem hakkında nereden biliyorsun?"

"Meğer onu görmüşüm. Sen de görmüşsün. Üç yaşındaydım. Peter Hollywood Hills'teki bir eve gitti. Kapıyı o açtı."

"Başka ne biliyorsun?"

"Babanın seni ondan aldığını." Ona bakıyorum. "Bunu hatırlıyor musun?"

Kafasını salladı. "Bunu daha sonra öğrendim. Ve onun onu öldürdüğünü. Ona ilaç verdiğini. Onu arabanın direksiyonuna oturttuğunu. Kaza gibi göstermeye çalıştığını."

Şok olmuş bir şekilde oturuyorum. Bundan hiç haberim yoktu.

Şakaklarını ovuşturur. "Zengindi. Daniel Lopez ile tanışmadan önce ailesiyle arası açılmıştı. Evden kaçmış, onun ağına düşmüştü. Daniel ona aşık olmuştu, belki bu onun için bir şans olmuştu. Belki de olmamıştı. Ve beni doğurdu. Ben bir yaşındayken kaçtı. Ailesinin yanına döndü."

"Büyükkannen ve büyükbaban mı?"

"Şimdi öldüler. Başka bir kaza. Babam beni Nevada'ya götürdükten hemen sonra. Kanıtlayamam, ama babamın bunu ayarladığına eminim. Onu parasından uzak tuttuğu için bir ceza."

Gülümsemesi ince. Katil gibi. "Servetleri - ve çok büyüktü — tröstler aracılığıyla yönetiliyordu. Sonunda, annemin ve büyükkannemle büyükbabamın varlıkları, annem beni Los Angeles'a geri getirdiğinde benim için kurdukları tröste aktarıldı. Çok sağlamdı. Hâlâ da öyle. Piç kurusu babam onu bozmaya çalıştı, ama başaramadı."

Omuzlarını silkiyor. "Şu anda geçimimi sağlayan para bu. Nesiller boyu sıkı çalışma ve sağlam yatırımlarla biriktirilmiş temiz para."

"Peki ya babanın parası? Kaynağım, senin onu miras aldığını söylüyor."

"Şu anda kendi suç örgütünüzü yönettiğinizi söylüyor."

Neredeyse gülmek üzere. "Öyle mi? Eğer bu seni rahatlatacaksa, yanılıyor. Mirası aldığım anda babamın işini kapattım ve onun kullandığı ağırları ve kanalları kapatmak ve yardımcılarını hükümetin radarına sokmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

Derin bir nefes alır, yüzünde sert bir ifade vardır. "Ben babam değilim ve öyle olduğumu söyleyenlerin başı belaya girer. Hayatım boyunca"

o adamın gölgesinden kaçmaya, onun dünyaya yaydığı kötülüğün bir kısmını telafi etmeye çalıştım."

İçkisini bir dikişte bitirip, bardağı sehpaye sertçe vurarak ayağa kalktı. "Hayır. Kendi sendikam yok. Devlin Saint Vakfı'nı sendika olarak adlandırmak istemiyorsan tabii, çünkü babamın parası *sadece* buna harcandı. Ama DSF'nin amacı insanlara yardım etmek. Babamın bu dünyaya yaydığı pisliklerin bir kısmını temizlemeye çalışmak. *Siktir*."

O öfkeyle masayı tekmeliyor. Ben de sürahiyi yakalayıp, yere düşmeden önce dengeliyorum.

"Üzgünüm. Kahretsin. *Üzgünüm*." Odayı geçip kanyona açılan cam kapılara doğru yürür, aşağıda düzinelerce sokak lambasının ışıkları yanıp söner, yukarıda yıldızlar parıldar. Yansımasını görebiliyorum ve "Ben senin tanıdığın adam değilim, Ellie. O zamanlar, doğduğum yoldan tamamen kaçabileceğimi sanıyordum. Yanılmışım." derken yüzünü izliyorum.

Bana bakarak tepkimi ölçer gibi dönüyor ve ben yüzümde hiçbir duygu göstermeye çalışıyorum. Bana ne söylediğini bilmiyorum ama onu yeterince tanıyorum — ses tonunu, tavırlarını — söylediği her neyse önemli olduğunu biliyorum.

"Bu adam," diye devam ediyor, tiksinti dolu bir tavırla kendini işaret ederek, "bu hayırsever. O yok. O bir illüzyon. Sihirli bir tavşan gibi havadan çıkarıldı. Çünkü sana söz veriyorum Ellie, bu beden? Bu kan? O kirlenmiş. Ve her zaman öyleydi."

Kalbim sıkışıyor ve ona gitme isteğimi bastırıyorum. Ondan dalgalar halinde yayılan acıyı biraz olsun dindirmek için. "Az önce vakfın yasal olduğunu söyledin. Sanki babanın kirli parasını iyilik için aklıyormuşsun gibi."

O buna gülüyor. "Evet, sanırım öyle de denebilir. Ama beni melek gibi göstermeye çalışma. Utandığım şeyler yaptım. Hem de çok şey."

"Ne diyorsun sen? Peter'a yardım mı ediyordun? Uyuşturucu mu satıyordun?" "Hayır." Bu kelime hem sert hem de içtendir. "Bu, babamla

babamla aramızdaki anlaşmaydı ve o, benim işin ticari yönünü öğrenmemi daha çok istediği için kabul etti. Defterleri nasıl tutacağımı.

Evet, o şekilde yardım ettim. Ama uyuşturucuya hiç dokunmadım ve asla dokunmayacağım."

Kendime bir içki daha dolduruyorum. "İnsan öldürdün mü?"

Tereddüt etti, sonra gözlerime baktı. "Evet. Orduda. Ve... ve babam beni zorladığında."

Yutkunuyorum ve sorduğumda sesim titriyor. "Bana bunu söylememelisin. Bu tehlikeli."

Gözlerime bakar. "Öyle mi?"

İçimde bir sıcaklık yayılır. Ama bu şehvetli bir sıcaklık değildir. Bu daha zengin, daha derin bir şeydir. Dudaklarımı yalarım, ne düşüneceğimi, ne yapacağımı artık bilemiyorum. Sonunda, sormam gereken tek soruyu sorarım. "Peter'ı sen mi öldürdün?"

Gözlerini kapatır ve başını sallar. "Hayır. Ve başka seçeneğim olmasa da, öyle kaçtığım için kendimi asla affetmeyeceğim."

"O zaman neden kaçtın?"

Oda içinde volta atarken, cebinden çıkardığı bir kravatla saçlarını geriye çekiyor. "Çünkü sıradaki ben olabilirdim. Çünkü bir çıkış yolu gördüm. O gece her şeyden kaçtım. Senden. Babamdan. Geçmişimden."

"Oh." Dudaklarımı yalıyorum. "Beni de yanında götüremez miydin?"

"Belki alabilirdim." Konuşurken gözlerime bakıyor ve yüzünde gördüğümün acı mı yoksa pişmanlık mı olduğunu anlayamıyorum. Belki ikisi de. "Ama ikimiz de çok gençtik."

"Anlıyorum," diyorum. "Ama şimdi..." Sesim kesiliyor, muhtaç görünmek istemiyorum. Ama onu engelleyen şey buysa, hatta bu yüzden ayrıldıysa, o zaman aramızdaki her şey değişir.

Ama sonra o başını sallıyor ve ben, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi, zihnimi okuduğunu anlıyorum.

"Ben artık aynı adam değilim, Ellie. Çok şey gördüm. Kahretsin, çok şey yaptım. Hayat beni mahvetti ve biraz huzur bulmak için DSF'yi kurdum. Seninle geçirdiğim her anı çok değerli buluyorum, ama DSF artık benim metresim ve bir ilişki aramıyorum."

"Ben öyle bir şey yapmayacaktım..."

"Evet. Yapacaktın."

Göğsüm sıkışır ve garip bir kahkaha atarım. "Evet. Öyle yapacaktım."

Sonra bana gelir, yanıma oturur ve ellerimi tutar, ben de onun dokunuşuna kendimi bırakmak isterim. "Geri döndüğüne çok, çok sevindim. İlk başta bunun beni parçalayacağını, ikimizi de parçalayacağını düşündüm, ama şimdi bunun gerekli olduğunu biliyorum. *Sana*. Vegas'a ve paylaştıklarımıza çok minnettarım. Ama artık bu bir anı ve bundan öteye geçemez."

Bu gerçeği sevmesem de anlıyorum ve başımı sallıyorum. "Yakında New York'a döneceksin."

"Doğru," diyorum. "Şu anda hayatım orada."

Ellerini ceplerine sokar. "Aynen öyle. Hayatın şu anda orada."

Başımı sallıyorum. Kalsam bile, o istese bile, kalır mıyım bilmiyorum. Laguna Cortez'de çok fazla hayalet var.

Yanağımı avuçlar. "Bunu yapıp yapmayacağını sormayacağım çünkü sırrımı saklayacağını biliyorum. Ve daha fazla sorunun olduğunu biliyorum, ama saat dört geçti ve yorgun görünüyorsun."

"Çok teşekkürler."

Gülümser. "Seni eve bırakmamı ister misin? Ya da burada kalabilirsin. Misafir odam var."

Başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

Bana uyumam için tişörtlerinden birini getirir, sonra beni misafir odasına götürür. Sonra alnıma bir öpücük kondurur. "Bunu bilmeni hiç istemedim. Ama artık bildiğine sevindim."

Arkamdan kapıyı kapatır, beni düşüncelerimle, korkularımla ve sabahın dördünde tanıdık olmayan bir evin boş gıcırtısıyla baş başa bırakır. Kaybolmuş, yalnız bir zaman.

Uyumaya çalışıyorum ama nafile. Ve onun istemediğini bilsem de, ve gerçekten sadece rahatlamak istesem de, sessizce evin içinden geçip Devlin'in yatak odasına gidiyorum.

Kapıdan onun yavaş, düzenli nefeslerini duyuyorum ve sessizce yatağa doğru ilerliyorum. Yorganın altına giriyorum, böylece sırt sırta yatıyoruz ve başım yastığa değdiği anda uyku beni sarıyor.

Uykuya dalmadan önce hissettiğim son şey, Devlin'in yatağı döndürmesiyle yatağın hareket etmesi ve vücudunun benimkine sıcak bir şekilde yapışmasıydı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Perşembe günü, Devlin'in elinin kalçamı hafifçe okşadığını hissederek uyanıyorum. Gözlerimi kapalı tutuyor ve nefesimi düzenli tutuyorum, onun dokunuşunu yönlendirenin arzu mu yoksa melankoli mi olduğundan emin değilim, hangisinin olmasını istediğimden ise daha da emin değilim.

O yataktan kalkarken ben ölü numarası yapmaya devam ediyorum ve düşün sesi beni tekrar uykuya daldırıyor. Sonunda tekrar uyandığımda ev boş ama Devlin kahve makinesinin yanında bana bir not bırakmış.

Geldiğine ve konuştuğumuza sevindim. Sana geçmişimi anlattığım için hayatımda biraz daha güneş ışığı var - D

PS - Sen baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş halisin. Bu sabah sana direnene kadar ne kadar güçlü olduğumu bilmiyordum.

Sonuncusu beni güldürüyor, sadece tatlı olduğu için değil, aynı zamanda saçmalık olduğu için de. Onun güçlü olduğunu hep biliyordum. Şimdi, hikayesini öğrendikten sonra, ne kadar güçlü olduğunu daha iyi anlıyorum.

Giyinmek için yatak odasına geri dönüyorum. Ana yatak odasının dışında, sürgülü cam kapıdan girilen bir veranda var. Karartma perdeleriyle gizlenmiş, perdeleri açtığımda oda ışıkla doluyor ve bir tarafında oturma alanı, diğer tarafında ağırlıklar, kürek makinesi ve boks torbası bulunan bir ev spor salonu olan devasa bir veranda görüyorum. Devlin'in yumruklarını hatırlıyorum ve o kum torbasını çok kullandığını düşünüyorum.

Görüşten uzaklaştığımda, çekmeceli dolabının üzerinde üç adet çerçeveli resim olduğunu fark ettim. Küçük çerçeveler, bozuk paralar, anahtarlar ve benzeri eşyaları koyduğu tahta kaselerin etrafına yerleştirilmişti.

Daha önce onları fark etmemiştim çünkü iç tasarımı incelemek için odada değildim. Ama pirinç çerçevelerden yansıyan ışıkla parlıyorlar. İkisindeki kişileri tanımıyorum. Biri, Devlin olabileceğini düşündüğüm küçük bir çocuğun yanında duran bir kadın. Diğeri ise Devlin ile kot pantolon ve tişört giymiş yaşlı bir adam, kısa kolunun altından Özel Kuvvetler dövmesi görünüyor. Son resim, sahilde tek başıma durup, fotoğrafımı çekmek için ısrar ederek başımın belası olan Alex'e bakarken çekilmiş, hatırladığım bir resim.

Diğerlerinden farklı olarak, o fotoğrafta yok ve bunun nedenini anladığımda içim biraz sızladı — çünkü ikimizin birlikte çekilmiş hiçbir fotoğrafını kullanamadı. Çünkü o fotoğraflardaki çocuk Alex olacaktı — Alex.

Bu da demek oluyor ki, benim tek başıma olduğum bir fotoğrafı bulmak için özel olarak uğraşmış. Bunca zamandır sakladığı bir fotoğraf. Ve onun küçük galerisinin bir parçası olduğumu düşünmek beni gülümsetiyor.

Brandy'nin evine dönmek için evden çıktığımda hala gülümsüyorum. Bir kahve alıp, o özel çanta siparişlerini hazırlarken dikiş odasındaki tabureye oturuyorum ve bana Christopher'dan bahsediyor. Ne kadar akıllı, tatlı ve eğlenceli olduğunu anlatıyor. "Beni anlıyor," diyor. "Bu çok güzel."

"Hâlâ baskı yok mu?"

Kafasını sallıyor. "Hayır. Hiç. Beklemeye değer olduğumu söylüyor."

"Onu sakla," diyorum.

"Belki," diyor omuz silkerek, ama mutlu görünüyor. Başını eğip "Ee? Devlin? Şimdi iyi görünüyorsun, ama dün çok dramatikti," diye sorduğunda hala gülümsüyor.

"Evet, biliyorum. Kusura bakma."

Bana "*Oh, lütfen* bak" der gibi bir bakış attı ve makinesinde bir ayar yaptı. Parmaklarını birbirine dikmemiş olması benim için bir mucize. "Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum. Ve konuşmak sana yardımcı olacaksa, her ayrıntıyı bana anlatmak istersen, ben buradayım, bilmeni isterim."

"Tanrım, seni seviyorum. Kahvemi dolduracağım. Bunun için tüm kafeine ihtiyacım var. Bir şey ister misin?"

"Bir smoothie. Buzdolabında var."

İçeceklerimizi alıp, ona tüm hikayeyi anlatmak için oturdum. Ya da en azından PG-13 versiyonunu. Bitirdiğimde, artık dikiş dikmiyordu. Bunun yerine, sandalyesine yaslanmış, ağzı hafifçe açık duruyordu.

"Kurt," diyor. "Vay canına. O adam Alex'in babası mıydı?"

Başımı sallıyorum. "Devlin, unutma. Bu bilgi kamuya açık değil, dikkatli ol." "Tamam." Başını sallıyor. "Evet. Tamam."

O tüm bunları düşünürken onu izliyorum ve yüzünde bir soru işareti beliriyor. "Ama neden? Kurt öldü. Neden bu gizlilik?"

"Ona özel olarak sormadım, ama kolayca tahmin edebiliyorum. Kurt'un çok büyük bir ağı vardı. Eski yardımcıları Devlin'in gerçekte kim olduğunu bilselerdi, bu zahmetleri karşılığında yüklü bir ödeme istemeyeceklerini mi düşünüyorsun?"

Yüzünü buruşturur. "Oh. Evet. Temel olarak, o yürüyen bir hedef. Ben başımı sallarken, "Muhtemelen bu yüzden seni uzaklaştırıyor" diye ekliyor.

Haksız değil, ama yine birlikte rahat olduğumuz gerçeği bana biraz teselli veriyor. Hala daha fazlasını istiyorum, bunu inkar edemem, ama elde edemeyeceğimi biliyorum. Ama en azından o yine hayatımda.

Lamar mesaj atıp benimle atış poligonuna gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda, Brandy'yi dikişine bırakıyorum. Myers'ın basın toplantısından sonra, ona pratik yapmadığımı söylemiştim. Sanırım bunu ciddiye aldı.

Polis karakolundan birkaç kilometre içeride bulunan bir kapalı atış poligonu. Onunla orada buluşup, boş silahlarımızı teslim ettikten sonra poligon için mermi satın alıyoruz. Yedinci istasyona atandık ve yerleştikten sonra, odanın diğer ucundaki birinci ve ikinci istasyonlarda Devlin ve Ronan'ı görünce şaşıyorum.

İkisi de koruyucu gözlük ve kulaklık takıyor ve ikisi de bizi fark etmiyor, ama ikisi de hedeflerini alırken dikkatimi çekiyorlar, otomatik hat üzerinde onlara doğru hareket eden bir erkek kafası ve gövdesinin kağıt taslakları.

Her ikisi de hedefi tam isabetle vuruyor. Kafaya bir grup. Göğse bir grup.

Lamar'a bakıyorum, o da bana bakıyor. Şimdi, ağzının kenarında küçük bir kırışıklık beliriyor. "Vegas'ta hafta sonun nasıldı?"

"Harikaydı," diyorum. "Bir sürü araştırma yaptım ve makalemi neredeyse bitirdim." Devlin hakkındaki gerçeği ona söyleyemem ve Devlin ile aramızdaki kişisel meselelere girmek istemiyorum. Özellikle de arkadaşlık alanına geçtiğimizden beri. Ve Lamar'ın Devlin'in en büyük hayranı olmadığını bildiğimden beri.

Beni o kadar uzun süre inceliyor ki, detayları öğrenmek için ısrar edecek mi diye merak ediyorum, ama bunun yerine, klipsleri ve silahları koyduğu rafa doğru başını sallıyor.

"Önce bayanlar."

Onun hizmet silahı olduğunu bildiğim Glock'unu ve görev dışı olduğunda taşıdığı daha küçük bir Ruger'ı getirmişti. Ben Glock'u tercih ederim. Devlin'in çekmecesinde gördüğümünden beri o silah aklımdan çıkmıyor ve o geceyi tekrar düşünmek bana Bell'in suikastını hatırlatıyor. İstemeden de olsa, bakışlarım Ronan'ın sokağına kayıyor. Ve evet, etkilenmiş durumdayım.

Bell'i öldüren kişinin iyi bir nişancı olması gerekmiyordu. Yakından ve kişisel olarak saldırdılar. Ama kalabalığın içinde kaybolabilecek biri olmalıydılar. Ronan ise sıradan birinden çok uzak.

Devlin de öyle, ama en azından beyzbol şapkası ve ceketini ile kalabalığa karışabilirdi. Ronan ise onunla karşılaştırıldığında neredeyse neon gibi.

"Yazılı davet mi bekliyorsun?"

"Üzgünüm. Üzgünüm." İstasyonumuza yeni bir hedef tutturuyorum, sonra düğmeye basarak onu en uzak konuma kaydırıyorum. Sonra gözlüklerimi ayarlıyorum, şarjörü takıyorum, mermiyi yuvaya yerleştiriyorum ve ateş etmeye hazırlanıyorum.

Sakin ol, prenses. Babamın sözleri kulaklarımda çınlıyor. Akademide geçirdiğim yılların tecrübesi ile bana verdiği tavsiye, sınıfımın en yüksek atış puanı almamı sağladı. Lamar da bunu biliyor

. Ve eminim ki şu anda yeteneğimi kaybettiğimi merak ediyordur.

Bu mümkün. New York'ta nadiren atış poligonuna gidiyorum.

Ama ben rekabetçi biriyim ve oyuna tam olarak hazır olmak için mkemmел bir şekilde hazırlandım.

Nişan alıyorum, tetiği nazikçe çekiyorum ve isabet ettirdiğimi görünce zihnimde selam veriyorum.

şarijrn geri kalanını boşalttım, sadece bir mermi hedefini işkaladı ve bu benim kendi hatamdı. Dikkatim hedefime ve silahıma odaklanmıştı, ama bir parçam Devlin'in arkamda yürüdüğünü biliyordu. Ve o parça birazcık irkildi.

Gövde yerine, kötü adamı omzundan vurdum.

Bana kalırsa, bu Devlin'in bana bir içki borçlu olduğu anlamına geliyor.

Lamar sırasını alır ve aynı derecede etkileyici sonuçlar elde eder. Öyle ki, bunu bir beraberlik olarak kabul ederiz ve rekabeti bırakıp, iki kutu mermi bitene kadar birkaç tur daha pratik yapmaya karar veririz.

"Hala formundasın," diyor Lamar, atış poligonundan çıkıp gözlerimizi kırıpıştırarak otoparka adım attığımızda. Kolumu beline dolamışım, Akademi'deki ilk günümüzü hatırlayıp gülüyoruz, ama Devlin'in Shelby'nin arabasının kaputuna yaslandığını görünce birden duruyorum.

"Sizi geçebilir miyim?" diye soruyor, sonra Lamar'a başını sallıyor.

"Dedektif Gage."

"Bay Saint."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum, sonra Lamar'a dönüyorum. "şu anda vardiyundasın, değil mi? Daha sonra şef'i görmeye geleceğim. Benim için birkaç dosya daha çıkartıyor."

"Sonra görüşürüz o zaman. Saint," diye ekleyerek veda eder ve arabasına doğru yürür.

"Beni sevmediğini sanıyorum," diyor Devlin.

"Buzdağı gibi davranmayı bırak." O bunu duymazdan gelir. "ğle yemeğini yedin mi?"

"Duruma bağlı. Bu ğleden sonra gerçekten şefle randevum var. Ama Aruba'ya umadığımız sürece, muhtemelen sana zaman ayırabilirim."

"yle olsaydık, planlarını değiştirir miydin?"

Cazibeli bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Sanırım bunu asla bilemeyeceksin."

O gülüyor ve sürücü tarafına yöneliyor. Tereddüt ediyorum, ne olacaksa olsun diye karar verip anahtarlarımı ona atıyorum. "Buna alışma."

"Ne yazık ki, yakında New York'ta garaja girecek. Anıları biriktiriyorum."

Ben de öyle olduğum için, arabaya binerken hiçbir şey söylemiyorum.

Onun Sanat Bölgesi'ne gideceğini bekliyorum. Bunun yerine, Newport Beach yakınlarındaki en sevdiğim restoranlardan birine, sahilden kilometrelerce uzakta bir yere varıyoruz.

"Marco's on the Waterfront mı?" Ona dönüp geniş bir gülümsemeyle "Bu harika" dedim.

Gençken buraya birkaç kez gelmiş, taco alıp, lüks teknelerin sıralandığı marina ile çeşitli restoran ve mağazaların arka girişleri arasında uzanan kısa yolu dolaşmıştık. Teknik olarak, burası tekne sahiplerinin erişim yolu olduğu için nadiren kalabalık olur.

Bugün de yemeğimizi aldıktan sonra aynı şeyi yapıyoruz, yan yana yürüyor, ikimiz de kıyafetlerimizi lekelemeden tacolarımızı bitirmeye çalışıyoruz. Çok fazla peçete kullanmama rağmen başarabiliyorum, sonra Devlin'in beyaz gömleğine büyük bir taco sosu lekesi düştüğünde gülüyorum.

"Üzgünüm," diyorum. "Ama sen genelde çok düzenli birisin." "Senin yüzünden," diyor. "Sen beni dağıtırsın." Başımı yana eğiyorum. "Devlin."

"Üzgünüm." Uygun şekilde azarlanmış görünüyor. "Adil davranmıyorum."

Cevap vermiyorum. Adil oynamıyor, ama bir yanımda, bu konuda hiçbir şey yapmasak bile arzusun hala orada olduğunu bilmekten hoşlanıyor.

Bir süre sessizce yürüdük ve ellerimiz kazara birbirine değdiğinde, meme uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar bu teması hissettim ve bu adamın yanında bu kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ettim.

Mağazaların önünden geçip, onarımdaki teknelerin depolandığı büyük binalara ulaşana kadar yolun sonuna kadar yürüdük. Bu taraf ıssızdı ve yol, çamur ve enkazla dolu küçük bir koyda son buluyordu.

Aşağıya bakıp burnumu kırıştırıyorum. Dönüp Devlin'e, birinin iş sahiplerine o bölümü temizlemeleri için baskı yapması gerektiğini söylemek üzereyim ki, yüzündeki sert ve gergin ifadeyi görüyorum.

bir Şeye bakıyor ve onun bakışını takip ettiğimde, bir hareket seziyorum — iki karanlık onarım kulübesi arasındaki gölgeli bir oyuğa kaybolan birinin son izi.

Devlin bana dönüyor, yüzü taş gibi. Parmağını dudaklarına koyuyor, ben de ne olup bittiğini çok merak etsem de başımı sallayıp sessiz kalıyorum.

Görmeden önce duydum — sanki biri yastığa gömülmüş ağıyormuş gibi boğuk bir çığlık.

Devlin'e tekrar açıklama için bakıyorum, ama o bana hiç aldırış etmiyor. Bunun yerine, elimi bırakıyor ve uzun, sessiz adımlarla oyuğa doğru ilerliyor. Ayakkabılarımı çıkarıp çıplak ayakla onun arkasına geçiyorum, neden sessiz olduğumu bilmiyorum, ama bunun doğru Şey olduğuna eminim.

Tahta kaldırımın uzak tarafındayım, bu yüzden oyukla aynı hizaya geldiğimde, onu bir mağaranın dışında duran birinin bakış açısıyla görüyorum. Bunun bir oyuk değil, bir sokak olduğunu fark ediyorum ve bir adamın üzerine eğilip ona bir dizi iğrenç *küfürler* yağıdırırken, bir kadının tuğla duvara yaslanarak korku içinde titrediğini görebiliyorum — *orospu, fahişe, sikik amcık!*

Kadının bir Şey söylemesi için yeterince uzun bir süre bekledikten sonra, kolunu kaldırır ve açıkça kadına tokat atmak niyetindedir. Darbenin gelmesini bekleyerek nefesimi tutar ve geri çekilirim, ama darbe hiç gelmez. Bunun yerine, Devlin'in eli hızla uzanır ve adamı bileğinden yakalar, kadından uzaklaştırır. Aynı anda, haydutun kolunu geriye doğru bükerek ve Devlin'in kolunu kırmasını önlemek için adamı dizlerinin üzerine çöktürür.

Adam yerde kıvrılırken, Devlin dikkatini kadına çevirir ve ona o kadar alçak ve yatıştırıcı bir sesle konuşur ki, ben sadece ses tonunu ayırt edebiliyorum. Kadın başını sallar, bir düzine kez *teşekkür eder*, sonra sokağın yönüne doğru geçide doğru aceleyle yürür.

Devlin adamı tahta kaldırıma sürükler, sonra onu serbest bırakır. "O tarafa," der ve tahta kaldırımdan küçük adalardan birine giden köprüyü gösterir, kadının gittiği yönün tam tersi.

"Siktir git," diye cevaplar pislik herif, ama hızla uzaklaşır ve köprüden koşmaya başlar.

Onun gölgelerin içinde kayboluşunu izlerim, kulaklarımda kanın çarpıntısı duyulur.

Devlin dönüp bana baktığında, göğsünün inip kalktığını görebileceğim kadar hızlı nefes alıyordu.

"Sen onun parlak zırlı şövalyesisin," diyorum ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum. Yüzü sertleşiyor, okunamaz hale geliyor. Bana doğru yaklaşıyor ve bir an için, gerçekten de yanımdan geçip gideceğini ve benim de ona yetişmek için acele etmem gerekeceğini düşünüyorum.

Ama o beni kendine doğru çeker ve geriye doğru çekilir, böylece aynı sokağa, az önce ayırdığı çiftin neredeyse aynı pozisyonuna geliriz.

"Dev..." *"Lekeli*

şövalye."

Bu kelimeleri neredeyse hırlayarak söyledi ve ne demek istediğini sorma şansım olmadı çünkü beni acımasız, iz bırakan bir öpücükle susturdu.

Ona kendimi açıyorum, ağzımı, vücudumu. Adrenalin içimi kaplıyor ve lanet olsun, ben de bunu istiyorum. İhtiyacımdan dolayı ateşliyim, cildim karıncalanıyor ve öpücükleri derin ve sert olsa da, ondan daha fazlasını istiyorum. Onun her şeyini.

Geniş pamuklu bir etek giyiyorum ve o onu yukarı çekip külotumu yırtıyor, yırtılan kumaşın sesi tuğlalara yankılanıyor.

"Bunu istediğini söyle," diye talep ediyor, nefes nefese.

"Yapamayız demiştin."

"Bunu istediğini söyle," diye tekrarlıyor, sesi sert.

"Delirdin mi? Evet. Lanet olsun, beni sikmeni istiyorum." Konuşurken fermuarını açmaya çalışıyorum, ama o elimi sertçe itip, işi kendisi üstleniyor.

"Arka cep. Cüzdanım."

Elimi uzatıp onu çıkarırım. O onu alır, prezervatifi çıkarır, sonra cüzdanı yere atar ve kendini sarar. Sonra kışımı tutup beni kaldırır, aynı anda sırtımı tuğla duvara çarpar. Bacaklarımı kalçalarına dolayarak ona doğru eğilirim, o da ıslak cinsel organımı penisinin ucuyla okşar.

Bir eli kıcıımı sabitlerken, diğeri eli boynumu kavrar. Tehlikeli ve ateşli bir durumdur ve o sıkıca tutunup yavaşça penisini içime sokmaya başladığında neredeyse kendimi kaybederim. İlk başta sık darbeler atar ve ben protesto etmek için inlerim çünkü sikilmek istiyorum. Delik deşik edilmek. *Alınmak*.

"Lütfen," diye yalvarıyorum ve bu gerçekten sihirli bir kelime. İçimde sertçe vuruyor ve ben "Evet, evet!" diye bağıyorum. Sesim çok yüksek olmalı ki, elini boğazımdan ağzıma götürüyor ve beni etkili bir şekilde susturuyor. Vücudum onun etrafında sıkışırken, o daha da derine giriyor, basınç artarken onu içine çekiyor ve ben, o içimde boşalırken bile, avucunun içine vahşi, yabani bir çığlık atıyorum.

Başka bir gezegene gitmişim gibi hissediyorum, ama geri döndüğümde, ona yaslanıyorum, kollarımı boynuna doluyorum, başımı omzuna yaslıyorum.

Sonra o geri çekiliyor ve ben ondan kayıp düşünüyorum, zayıf, dengesiz dizlerimle onu beni yere oturtmasına izin veriyorum.

Nefes nefese ona bakıyorum, o da bana bakıyor. Bir süre birbirimize bakıyoruz. "Bana nedenini hiç söylemedin," diyorum sonunda. "Neden Laguna Cortez'de DSF'yi kurdun?"

"Çünkü Laguna Cortez, gerçekten mutlu olduğum tek yerdi." Gözleri benimkilere kilitlenir. "Bunu kendin anlayabileceğini düşünmüştüm."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Kahvaltıdan sonra benimle gelmek ister misin?" diye Brandy'ye soruyorum. Dün Şef Randall'ı görmek için yanımda götürdüğüm sarı not defterini ona uzatıyorum, böylece uzun isim listemi görebilsin. Devlin ve ben Newport Beach'ten dörtten biraz önce dönmüştük ve ben doğrudan karakola gidip Randall'ın benim için hazırladığı belgelerle birlikte sorgu odalarından birine kapanmıştım. İncelenecek çok şey vardı, ama dün gece saat sekiz civarında ayrıldığımda birkaç ipucu bulmuştum.

Brandy, muffin büyüklüğünde frittatalar hazırladığı yerden listeme gözlerini kısarak bakar. "Bunlar Peter'ın birlikte çalıştığı tüm insanlar mı? Uyuşturucu müşterileri mi?"

Kafamı sallıyorum. "Bazıları olabilir. Liste, silahlı saldırı soruşturmasının bir parçası olarak derlendi. Ama Ricky Mercado itiraf ettiği ve soruşturma kapatıldığı için çoğu kişi sorgulanmadı."

"Peki onlara ne soracaksın?"

"Peter hakkında hatırladıkları şeyler. Ona kin besleyen birini tanıyorlar mı? Peter'ı kim öldürmüş olabileceğine dair bir ipucu verebilecek her şey. Onlara Peter'dan uyuşturucu satın alıp almadıklarını veya onunla uyuşturucu ticareti yapıp yapmadıklarını doğrudan sormayacağım, ama bir fikir edinmeyi umuyorum." Kalemimi deftere vuruyorum. "İster inanın ister inanmayın, bu konuda oldukça iyiyimdir. Araştırmacı gazeteciyim, unuttunuz mu?"

"Eminim bu konuda çok iyisindir. Sadece kimsenin hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyorum. Uzun zaman oldu."

"Doğru, ama yine de etrafı dolaşacağım ve eşlik eden biri olursa sevinirim. Saat dokuz civarında çıkacağım ve öğlen civarında işimi bitireceğim. Öğle yemeğinden sonra vakfa gideceğim."

"Devlin'i görmek için mi?" Kaşlarını oynatarak sırttı. "Çok heyecanlıyım, biliyor musun?"

Sinirliymiş gibi davranıyorum, ama dün marinada olanları ona anlatan benim, bu yüzden pek inandırıcı olamıyorum.

Yine de, gerçek şu ki, yanılıyor olabilirim. Şu anda, Devlin ve benim yeniden bir araya geldiğimizi düşünüyorum — en azından Manhattan'a dönene kadar — ama yüzde yüz emin değilim.

Tahta kaldırımda geçirdiğimiz zaman testosteron ve şehvetin çılgın bir karışımı olabilir, ama oturup gerçek bir "*neredeyiz*" konuşması yapmadığımız için, gerçekten bir şeylerin değiştiğinden emin değilim.

"O bakışın var," diyor Brandy, kekleri fırına koyarken. "Ne?"

Omuzlarımı rahatça kaldırıyorum. "Sadece durumumuzun ne olduğunu bilmek istiyorum. Yani, ne olursa olsun, yakında New York'a geri döneceğim, o yüzden..."

Devlin'in uzun mesafeli bir ilişkiyi gerçekten yürütebilecek birkaç erkekten biri olduğu gerçeğini düşünmek istemediğim için sözlerim kesiliyor. Ne de olsa parlak, hızlı bir jeti var. Ama o sokaktan önce bile, ikimiz de bu ilişkinin bir son kullanma tarihi olduğunu biliyorduk. Geçmişimizi geride bıraktığımıza seviniyorum, ama bu, geleceğe sağlam bir şekilde ayak bastığımız anlamına gelmiyor.

"Her neyse," diyorum, konuşmayı tekrar rayına oturtmak için, "Devlin'i görmek için vakfa gitmeyeceğim. Peter hakkında biraz daha araştırma yapacağım. Christopher'a hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver, ama Devlin'in dolaşım koleksiyonunda tutmadığı bazı belgeler var. Bunların yardımcı olacağını sanmadığını söyledi, ama aynı zamanda benim zamanımı boşa harcayabileceğimi de söyledi."

Görünüşe göre, *atık* doğru. Devlin, babasının ölümünden sonra onun birçok belgesini ve kaydını aldı, ancak kutuların derinliklerinde bulduğum hiçbir şey Peter'ın katili hakkında bana bir ipucu vermiyor.

Tamra bana katıldığında işimi bitiriyorum.

"Sana gerçeği söylediği için mutluyum," diyor Tamra ve ben hemen etrafa bakınıyorum, birinin bizi duyacağından endişelenerek.

Tamra gülüyor. "Senin de ona göz kulak olmana sevindim."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Refleks," diyorum, çünkü elbette araştırma odasında tamamen yalnızız. Alt dudağımı ısıriyorum.

dudak. "Sen de biliyorsun."

"Babası hakkında. Kurt hakkında." Kız başını salladı.

"Evet." "Nasıl?"

"Onun annesi Caitlyn ile arkadaşık."

"Oh." Bunu beklemiyordum ve öne doğru eğildim.

"Kaçtığında Daniel ile tanıştı. Sokaklarda uyuşturucu kullanmaya başladı ve bir şekilde onun adamlarından birinin dikkatini çekti. Onu Nevada'ya getirdiler, Daniel onu temizledi ve hamile kaldı."

"Orada mıydın? Bunları nereden biliyorsun?"

"Bana anlattı. Temizlendikten sonra daha fazla dikkat etmeye başladı. Daniel'in yaptıklarını gördü ve bu, oğlu için istediği bir hayat değildi."

"Kaçtı."

Tamra başını sallar. "Ailesi ona tepelerde bir ev satın aldı. Tapuyu bir tröste kaydettiler, böylece evin ona ait olduğu belli olmazdı." Kafam karışmış gibi görünüyor olmalıyım, çünkü ekliyor: "Eve gidemezdi. Onu bulması çok kolay olurdu. Hatta ülkeyi terk etmeyi planlıyordu, ama bu gerçekleşmedi."

"Adam onu yine de buldu."

"Kanıtlayamam, ama ona uyuşturucu verdiğinden eminim.

Uyuşturucu kullanmıyordu. Oğlu için temiz kalıyordu. Hem sarhoş hem de kafası güzel olmasının imkanı yoktu."

"Devlin bana kazadan bahsetti." Onun ölümünden kısa bir süre önce tanıştığımızı söylemiyorum. Hatırlamıyorum ve ne önemi var ki? Ama yine de Devlin'le beni birbirimize bağlayan bir şey daha var.

"Kazayı öğrendiğimde biraz öldüm," diyor Tamra. "Gerçeği biliyordum, ama kanıtlayamıyordum. Ve onun çocuğu kaçırdığını biliyordum."

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürür. "Onu bulmayı başardım ve on beş yaşındayken onunla yalnız başıma görüştüm. Ona annesini tanıdığımı ve ihtiyacı olursa ona yardım edeceğimi söyledim." Bana döner. "Bu riskli bir hareketti. Onun beyni yıkanmış mıydı, bilmiyordum. Bana babasına bahsetmiş olabilirdi. Beni öldürttürebilirdi."

Titrerim, sonra başımı sallarım.

"Ama bana güveniyordu. Babasından ne kadar nefret ettiğini anlattı. Onun bir parçası olduğu hayattan. Uzaklaşmak istiyordu, ama yapamıyordu. Bu yüzden işi öğrendi. Silah kullanımı ve benzeri konularda eğitim aldı. Ona yardım etmeye çalıştım. İhtiyacı olduğunda konuşabileceği biri olmak için yanındaydım."

Boğazım düğümleniyor ve gözyaşlarımı tutmak için kendimi zor tutuyorum. "Sen onun annesi yerine geçtin."

"En azından elimden geldiğince denedim. Babası onu Peter ile çalışması için Laguna Cortez'e gönderdiğinde Alejandro beni aradı ve ben de gittim."

Gülümsüyor. "O zaman ikimiz de polis departmanında çalışırken tanıştık. Daha sonra, o orduya katıldığında, onu da takip etmeye devam ettim." Yüzünde bir anlık hüznün belirliyor, ama hemen silip atıyor. "Sonunda buraya geldim."

Anlattıklarından kafam biraz karışmış durumda, ama düşüncelerimi meşgul eden tek bir nokta var. "O zamanlar bizim hakkımızda biliyordun mu? Alex ve benim..."

"Evet. Senin hikayenin bir trajediden başka bir şey olmasını hep umdum." Gülümsemesi küçük ama yüzünü aydınlatıyor. "Hala öyle umuyorum."

Tamra gittikten sonra eşyalarımı topladım ve işimi bitirdim. Belgelerde Peter'ın katili hakkında bir ipucu bulamadım ve bulabileceğimi de sanmıyorum.

Ancak beni rahatsız eden bu değil. Bunun yerine, başka bir suikastçı hakkında kafamı kurcalayan küçük bir düşünce var. Myers'ı öldüren duvar tırmanıcısı. Bell'i yakın mesafeden öldüren cesur suikastçı.

Kafamda bir sürü düşünceyle araştırma odasından çıkıp, dördüncü kata çıkarken Tamra'nın ofisinin önünde duruyorum. Devlin'in Ronan'ın o sırada Vegas'ta bile olmadığını düşündüğünü biliyorum, ama ya yanılıyorsa?

Kapısını çaldım, sonra o seslendiğinde içeri girdim.

"Merhaba, tekrar." Parlak bir gülümsemeye karşıladı, ama yüzüme daha yakından baktığında gülümsemesi kayboldu. "Ne oldu?"

Şimdi sorduğu için kendimi aptal hissediyorum. Ama hiç konuşmayan birindense, şüpheli bir aptal olmayı tercih ederim.

"Sen... Yani, bu tuhaf gelebilir ama... Ronan'a güveniyor musun?"

Gözleri büyüdü. "Evet, tabii. Neden sordun?"

"Bilmiyorum. Sadece bir his. Bell vurulduktan sonra onu Vegas'ta gördüm," diye ekliyorum ve bu sözleri söylerken ne kadar aptalca geldiğini duyabiliyorum.

"Vegas'ta birçok insan vardı herhalde. Sen de oradaydın. Ve senin de iyi bir nişancı olduğunu biliyorum."

Ağzımı büküyorum. Şimdi gerçekten kendimi aptal gibi hissediyorum.

Onun şerefine, gülüyor. "Tabii ki şaka yapıyorum. Ama ona güveniyorum. Devlin, Ronan'ı ilk katıldığından beri tanıyor. Ronan, kısa bir süreliğine kocamla birlikte görev yaptı bile."

"Kocanız mı?"

Gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor. "Savaşta öldürüldü." Gözlerini hızla kırıştırarak sözlerini eliyle savuşturuyor. "Ama Ronan'ı tanıyordu. Ve ona güveniyordu."

Kendimi kucaklarım. "Sanırım Kurt'un işlerine gömülmek beni paranoyak yaptı."

"Biraz uzaklaşmalısın. Bir şeyler ye ve günün geri kalanında izin al."

"Bu iyi bir plan," diyorum, Devlin'in günün geri kalanını boş verebilecek mi diye merak ederek. "Yarın görüşürüz?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor, ne olursa olsun dünyanın dönmeye devam edeceğini hatırlatan bir tür kesinliğiyle.

Yine de, Ronan'a çok yakın olduğu için gerçeği göremeyebileceğini inkar edemem. Sonuçta, Monet'nin tablosuna burnunuzu sürterek bakarsanız hiçbir şey göremezsiniz.

Bu yüzden merdivenleri çıkarken Millie'ye mesaj atıp, biraz araştırıp Ronan Thorne hakkında bulabildiği her şeyi bana göndermesini rica ediyorum.

Dördüncü kata çıktığımda Anna masasında oturuyor. Bana gülümsüyor ve ben de ona onun burada olup olmadığını soruyorum. "Onu öğle yemeğine kaçırırım diye düşündüm."

"Dışarı çıkması gerekti, ama eşlik edecek biri arıyorsan, ben açlıktan ölüyorum."

Oh. Neyse ki, bunu yüksek sesle söylemeden önce kendimi yakaladım. "Evet, çok isterim." Aslında, Devlin ile birlikte büyümek nasıldı, bunu duymak isterdim. Ama Devlin'in Anna'ya benim de sırrı bildiğini söylediğini bilmediğim için, bu konuyu açamıyorum.

Caddenin karşısındaki sevimli bir mekanda, tezgahta servis yapan bir yere oturuyoruz. "Arkada bir teras var," diyor. "Bir masa bulalım, sana patronumun tüm sırlarını anlatayım."

Gülüyorum ve onu takip ediyorum. Artık Devlin ile yatmadığından emin olduğum için, ona tamamen yeni bir gözle bakıyorum.

Sandviçlerimizi neredeyse bitirmişiz ve ben hala onun ne bildiğinden emin değilken, "Devlin, ikinizin gençken tanıştığınızı söyledi. Yani Devlin olmadan önce," diyor.

"Oh." Etrafa bakıyorum ama mekan boş. "Sana benden bahsetti mi emin değildim. Bana da aynısını söylemişti."

Gülümsüyor. "Sanırım bu konuda ortak noktamız var. Ben onu başından beri tanıyorum ama sen bir ara ara verdin."

Başımı sallıyorum. "Evet. Çok kötüydü."

"Seni tekrar bulduğuna sevindim. Hayatını bırakıp arkadaşlarından uzaklaşmak zor bir şey."

"Öyle," diyorum, konuşma tarzından Devlin ve benim arkadaşlıktan öte bir ilişkimiz olduğunu bilip bilmediğini anlayamadığımı fark ederek. Tabii ki, ben bile ne olduğumuzdan emin değilim. En azından, sanırım biz arkadaşlık ötesinde bir ilişki içindeyiz.

Ama bunun bir önemi yok, çünkü konuşma hızla araştırmamla devam ediyor, sonra ikimizin de Christopher'ın kitabının taslağını editörüne göndermeden önce okumak için sabırsızlandığımız gerçeğine geçiyor ve ardından Laguna Cortez'deki en iyi alışveriş yerlerine geliyor.

Geri dönerken, Anna hakkındaki görüşüm tamamen değişmişti. Galada, o bana çekici bir düşman gibi gelmişti. Artık o, arkadaş olabileceğim düzenli ve yetkin bir kadın olmakla kalmayıp, Devlin ile aramdaki bir başka bağlantı haline gelmişti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Yakala onu, Jake!" diye bağıyor Brandy. "Aferin köpeğim!"

Jake, hayatımda gördüğüm en iğrenç tenis topunu kovalayarak sahilde koşuyor, sonra ıslak ve sırılsıklam bir şekilde ağzında geri dönüyor. Topu ayaklarımın dibine bırakıyor, sonra zevkle kıpırdanıyor.

"Sıra sende," diyor Brandy gülerek.

Yüzümü buruşturup, tükürük ve kumla kaplı topu alıp, elimden geldiğince uzağa fırlatıyorum. Ne yazık ki, spor yapmamamın bir nedeni var ve atışım çok kötü oluyor. Jake yine de topun peşinden koşuyor, doğrudan dalgalara doğru gidip, yakınlarda kırılan dalgalarda sıçrayarak.

"Sırılsıklam olacak," diyorum Brandy'ye, biraz yüzümü buruşturarak. "Önemli değil," diyor, biz yürümeye devam ederken. "Kurur."

Cumartesi günü olmasına rağmen plaj çok kalabalık değil. Sonbaharın güzelliği de bu: turist sayısı önemli ölçüde azalıyor.

Dün bütün günümü çalışarak geçirdim. Önce Roger'ın düzenlemelerine göre DSF profilini gözden geçirdim, sonra Peter hakkında notlarımı ve onun uyuşturucu ticaretine nasıl bulaştığına dair bildiklerimi yazdım. Bu, farklı bir hikayeye dönüştü ve Roger'la ya da dünyayla paylaşmaya hazır olduğum bir hikaye değil.

Laguna Cortez'e masum bir şekilde gelip ağa yakalanan bir adamın düşüşünü anlatan bir hikaye olacağını düşündüğüm şey, uluslararası bir suç baronuyla yakın ilişkisi olan bir adamın hikayesine dönüştü. Bu dostluğa rağmen Kurt'un öfkesini üzerine çeken bir adamın hikayesi. Bu hikaye, bir ailenin çöküşüne ve hem benim hem de Kurt'un oğlunun ilk gerçek aşklarını kaybetmelerine neden olan bir trajedi.

Kişisel bir hikaye, orası kesin. Yazmayı bırakmaya niyetim yok. Ama yayınlamak konusunda? Hala karar veremedim. "—

Peter'ı öldüren kişi."

Brandy'yi tamamen dinlemediğimi fark ederek keskin bir şekilde başımı kaldırdım. "Anlamadım?"

Kafasını salladı ama kızgın değil, eğlenmiş gibi görünüyordu.

"Christopher bana Peter hakkındaki araştırmanızı soruyordu dedim."

O Jake'in boynunu okşamak için eğilirken ben duraksadım.

"Ona söylemedin, değil mi?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Peter hakkında mı? Ben bunu yaptığını sanıyordum."

Başımı sallıyorum. Christopher etrafta ve bu konuyu konuşmuştuk. Hatta karakterlerini oluşturmalarına yardımcı olabileceğini düşünerek notlarımı paylaşmak istemişti. "Hayır, Peter'ı biliyor. Devlin'i kastettim. Alex."

Gözleri büyüdü. "Tabii ki hayır."

"Üzgünüm, üzgünüm." Ve gerçekten üzgünüm. Ona güveniyorum. Gerçekten. "Sadece... Bilmiyorum. İlişkinizin ne kadar ciddi olduğunu henüz bilmiyordum."

"Onu seviyorum, ama o kadar da yakın değiliz. Ama onunla yatıyor olsam bile, yatakta uzanıp bacaklarımı açarak tüm sırlarımı dökmeyeceğim."

Sert ses tonu ve hoş olmayan zihinsel görüntüden dolayı irkiliyorum. "Biliyorum. Biliyorum. Sadece paranoyak davranıyorum. Katlanılması zor bir durum."

"Sen dayanıyorsun."

"Evet, ama ben..." Kalbim hızla çarparak sözlerimi yutuyorum, sonra tekrar deniyorum. "Daha fazla yatırım yaptım."

Bana bakar ve neredeyse söylemediğim şeyi yüzüme vuracağından eminim. Ama bunun yerine, "Ona gerçekten güveniyor musun?" der.

Bunun Devlin'i kastettiğini, Christopher'ı değil, düşünmeme gerek yok. "O cehennemden kaçtı, Brandy."

"Bir sürü boktan insan da öyle. Ben senin içgüdülerinin ne dediğini soruyorum." Elini sıkıyorum. "Bunun cevabını zaten biliyorsun."

O da başını sallıyor. "Biliyorum. Ve eğer önemliyse, ben de öyle düşünüyorum." Omuzlarını silkiyor. "Umarım haklıyızdır."

Bir saat sonra, Jake nihayet yavaşlamaya başlar ve eve doğru yürürken Devlin'in bize doğru geldiğini görürüm.

"İki güzel kadın," diyor, Jake'i okşamak için eğilirken gülümseyerek bizi selamlıyor. "Ve bir sevimli köpek. Ben şanslı bir adamım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Sabahtan beri çalışıyorum. Yürüyüşe çıkıp kahve içmeye karar verdim." Başını eğerek bana bakıyor. "Brewski'de sana latte ısmarlayabilir miyim? Bu açık bir teklif," diye ekliyor Brandy'ye, o da gülüyor.

"Kendimi üçüncü tekerlek gibi hissedirim. Ayrıca Jake'in uyku saati. Ama sonra görüşürüz."

"Akşam yemeği hazırlıyorum," derim, onlar uzaklaşırken.

"Tanrı yardımcımız olsun," diye bağırır arkamdan.

Devlin'e sırtarak bakarım. "Haksız değil. Yemek yapmayı hiç beceremem. Pizza yapmayı düşünüyorum. Tarifi için sadece bir telefon ve kredi kartı gerektiğini duydum."

Brewski'nin tezgahına yöneliriz ve o ikimiz için sipariş verir, sonra biz paket servis bardaklarımızı beklerken kenara çekilir. "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Pizza sipariş edip çalışacağım, tabii sen daha iyi bir teklifte bulunmazsan."

"Hmm." Gözlerinin kenarları kırışır. "Peki yarın? Planın var mı?"

Kollarımı kavuşturup ona baktım. "Sanırım şimdi var." "İyi cevap."

"Peki ne yapıyoruz?"

Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Sürpriz. Kot pantolon. Tişört. Güneş gözlüğü. Yedek kıyafet. Brandy'nin pizzasını önceden sipariş et."

"Bu iş ilginçleşiyor ve kafamda tüm olasılıkları gözden geçiriyorum. Pasaporta ihtiyacım olmadığı için Güney Fransa'yı eledim."

"Ah, tatlım, ne kadar da güvensizsin. Pasaportları aşmanın bir yolunu bulurum."

Gülüyorum. "Evet, eminim vardır."

"Saat iki civarında uğrayıp seni alırım, tamam mı?"

"Tabii." İçeceklerimizi alıp ona uzattım. "Bu, beni terk edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Yürüyüşümü bitirmedim," diyor ve kolunu bana uzatıyor. "Bana eşlik eder misin?"

"Tabii."

Pacific Avenue'nun keskin bir viraj yaptığı yere kadar yürüdük, sonra kanyona doğru yola çıktık, aslında hiçbir şey hakkında konuşmadan. Jake. Brandy. Christopher, görünüşe göre araştırma odasında kalmaya başlamış ve Tamra'ya kitabını yeniden yazacağını söylemiş.

"Sen gerilim romanları yazmalısın," diyorum Devlin'e. "Ya da ben yazmalıyım. Sen bana bildiğin tüm hikayeleri anlat, ben de onları yazayım." Bu o kadar da çılgın bir fikir değil. Peter'in hikayesini kağıda döküp yayınlamaya karar verirsem, muhtemelen bir kitap için yeterli malzeme olur.

"Sessiz ve kimliksiz bir hayat sürmeyi tercih ederim." "Bu yüzden sosyal medyada pek görünmüyorsun."

"Babamın organizasyonunda eskiden üst düzeyde olan kişiler arasında popüler bir adam değilim."

"Sanırım hayır." Babasının kullandığı ağırları ve boru hatlarını kapatmak için çalıştığını bana anlattığını hatırlıyorum. "Büyük bir risk aldın."

"Evet," diyor, "ama aksi takdirde kendimle yaşayamazdım. Ve hükümetten yardım aldım." Bir süre duruyor. "Sana tanık koruma programında olmadığımı söyledim ve bu doğru. Ama WITSEC dışında başka departmanlar da var ve yeni bir kimlik oluşturmamda yardım aldım. Uzun saatler süren sorgulamalarla bedelini ödedim, ama sağlam bir kimlikle oradan ayrıldım."

Yürürken başımı sallıyorum. "O zamanlar neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Keşke..."

Kendimi durduruyorum. İkimiz de bunu bilmemize rağmen, onun yanında olabilmeyi dilediğimi söylememe gerek yok.

Geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz, ama şimdi caddenin karşı tarafında. "Cask & Barrel orada," diyorum. "O ilk gece. Beni terk ettin. Neden?"

"Henüz karar vermemiştim," diyor.

"Bana güvenip güvenmemeyi." Onu durdurmak için çekiyorum. "Sonra gelgit havuzlarında kendini gösterdin. Neden böyle bir karar verdin?"

Başparmağı ve işaret parmağıyla sakallı çenesini okşadı. "Kendimden daha çok güvendiğim kimse olmadığını fark ettim."

"Tamam." Ne demek istediğini anlamadan kelimeyi uzatarak söylüyorum.

"Sen benim ilk sevdiğim kadındın, hatta tek sevdiğim kadındın. O zamanlar sana her konuda güveniyordum. Şimdi sana güvenmiyorsam, kendime güvendiğimi nasıl söyleyebilirim?"

"Oh." Sözleri kalbimi sıkıştırıyor, beni sıcaklıkla dolduruyor. "Ama ben değişmiş olabilirim."

"Değıştin mi?"

Başımı kaldırıp onun gözlerine bakıyorum. "İkimiz de öyle," diyorum. "Ama yine de bana güvenebilirsin."

OTUZUNCU BÖLÜM

"Ben mi? Uçmak mı?" Saint Charter jetlerinden birinin yardımcı pilot koltuğunda oturuyorum, Marci ise yanımda pilot koltuğunda oturuyor.

O gülüyor. "Uçağı indirmek zorunda değilsin. Sadece birkaç dakika havada kalmamızı sağla. Söz veriyorum, araba kullanmaktan çok da farklı değil."

"Gösterge paneli çok daha karmaşık," diyorum, ki bu, altmışlı yıllarda üretilmiş bir araba kullandığımı düşünürsek, hafif bir ifade.

Yine de ben varım ve o, çeşitli göstergelerin işlevini, aletleri kullanarak uçağı nasıl dengede tutacağını açıklarken dinliyorum ve sonra beni seyir irtifamıza ulaşmak için beş bin fit daha tırmanmaya zorluyor.

"Neredeyse bir profesyonelsin," diyor.

"Çok cömertsin," diyorum ona, ama içten içe çok heyecanlıyım. Savaş uçağı simülatöründe olmak kadar heyecan verici değil, ama gerçek hayatta bir savaş uçağının kokpitine geçme ihtimalim oldukça düşük. Ve şu anda, çöle doğru gökyüzünde süzülürken güvenliğimizden sorumlu olan kişinin ben olduğumu inkar edemem. Tabii ki Marci de sağlam bir şekilde yedek olarak yanımda.

Kontrolü biraz daha uzun süre elimde tutuyorum, sonra Marci'ye geri veriyorum. Gökyüzünde geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum, ama bunu Devlin ile birlikte yaşamak da istiyorum.

Kokpitten kabine geçiyorum, sonra Gregg'e göz kırpıp, benimle mürettebat bölümü arasındaki paneli kapatıyorum.

Devlin bir yığın kağıttan başını kaldırıyor, yüzünde eğlenceli bir ifade var.

"Seks yaptıktan sonra olduğu kadar memnun görünüyorsun," diyor. "Sanırım kiskandım."

"Seks değil," diyorum, kağıtları bir kenara koyup kucağına otururken. "Ön sevişme."

Kucağına tırmanıp bacaklarımı onun üzerine atarken gülümser. "Bu ilginç."

Kollarımı boynuna doladım. "Bana gerçeği söylemeni istiyorum. Neden bunu ayarladın?"

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Biliyorsun ki yaptım. Çünkü sen, Bay Saint, kurnazsın. Ve belki biraz da manipülatif."

Kaşları yükselir. "Öyle miyim?"

Bilgece başımı sallarım. "Oh, evet. O direksiyonu aldıktan sonra, ben de sizinle bir tur atmak isteyeceğimi biliyordunuz."

"Bana çok fazla kredi veriyorsun."

"Sadece gördüğümü söylüyorum." Elimi uzatıp ereksiyonunu avuçlarım, sonra bir kaşımı kaldırırım. "Beni Mile High Club'a kabul etmek istediğini söyleyebilirdin."

"Öyle yapabilirdim," diye kabul eder, bir elini kot pantolonumun arkasına kaydırarak parmak uçları kıcıma değene kadar. "Ama bu daha eğlenceli."

"Devlin..."

"Durmamı mı istiyorsun?" Parmak ucu hassas bölgeyi okşadı ve içimi şok dalgaları sardı.

"Ah, hayır," diyorum, kalçalarımı sallayarak ve içimde fırtına koparken ona sürtünmeye çalışarak.

"Tahrik olduğunda çok güzelsin. Sanki içinden ışık saçıyormuşsun gibi."

"Öyleyse," diyorum, "Beni ateşleyen sensin — oh, Tanrım evet, tam orada." Kot pantolonumu açıp fermuarını aşağı kaydırıldı. Şimdi diğer eli de pantolonumun içinde, avucuyla klitorisimi okşarken parmakları içime giriyor. İki eliyle beni tahrik ederken, ben ileri geri sallanıyorum, yükselen orgazmın tadını çıkarırken aynı zamanda bu hissin hiç bitmemesini diliyorum. "Daha fazla," diye mırıldanıyorum, o da parmaklarını daha derine, daha sert sokuyor.

"Gömleğini yukarı çek" diye emrediyor ve ben de öyle yapıyorum, sonra sütyenimi aşağı çekip göğüslerimi onun için serbest bırakıyorum. O göğüslerimi emirken ben de sırtımı geriye doğru eğip parmaklarına karşı sallanıyorum ve elektrik akımları içimi kaplıyor, gittikçe daha vahşi ve daha hızlı bir şekilde, sanki vücudum bir anda bu kadar zevki kaldıramayacakmış gibi, sonra içimden patlayarak vücudumu titretip, sıcak ve soğuk, vahşi ve doygun hale getiriyor.

"Oh, Tanrım," diyorum ve onun kucağından kayıp halı kaplı zemine dizlerimin üzerine çökebilmek için yer değiştiriyorum.

Başımı onun uyluklarına yaslarken, parmak uçları nazikçe tenimi okşuyor. "Sen harikasin," diyor.

Başımı kaldırıp gülümsüyorum. "Sanırım bu benim repliğim." Ona bakıyorum, sonra da çok belirgin ereksiyonuna. Sonra fermuarını açıyorum. "Sanırım bununla ilgili bir şeyler yapmam gerek."

Elimi sıkıca tutarak beni durdurur, sonra kapının üzerindeki ışığa başıyla işaret eder. "Emniyet kemeri," der. "İnişe geçiyoruz."

"Oh. Özür dilerim."

"Öyle değilim," diyor ve beni ayağa kaldırırken hafifçe öpüyor. "Beklenti, hatırladın mı? Ve inan bana, vardığımızda çok güzel şeyler olacağını bekliyorum."

Gideceğimiz yer, Devlin'in sık sık gittiği, hem acemi hem de deneyimli sürücülere açık olan özel bir yarış pisti olan Wild Dunes Raceway'dir. Çölde bin beş yüz dönümden fazla bir alanı kaplar ve üç milden fazla yol uzunluğuna sahiptir. Çoğu insan karavanlarını getirip birkaç gün kamp yapar, ancak uğraşmak istemeyenler veya özel pistten uçakla gelenler için pistin kendi küçük karavanları vardır ve her birinde küçük bir mutfak, banyo ve bir büyük yatak bulunur.

Devlin'in uçakta bana yaşattığı orgazm yetmezmiş gibi, şimdi resmen cennetteyim. Devlin, mülkte garajında tuttuğu Lamborghini Aventador'dan bahsettiğinde, Shelby'nin burada olmamasına duyduğum pişmanlık bile hafifledi. Bu tatlı makine, iki yüz kilometre/saatlik bir azami hıza sahip ve ne yazık ki, Devlin'e, vahşi çocuk eğilimlerime rağmen, pistin 170 kilometre/saatlik hız sınırını aşmayacağıma söz verdim.

"Yarış mı yapıyoruz yoksa sadece araba mı sürüyoruz?"

"Sürüyoruz," diyor. Eşyalarımızı küçük karavanımıza bıraktık ve garaja doğru yürürken bana anahtarları atıyor. "Daha doğrusu, sen sürüyorsun."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Seyretmek mi istiyorsun?" "Sen mi? Kesinlikle."

O pist için rezervasyon yaptırmış bile ve önümüzdeki iki saat boyunca pist sadece bize ait olacak, ancak seyircilere her zaman açık.

Direksiyonun başına geçtim, motoru çalıştırdım ve bir an öylece oturdum, gücün içimizi ve çevremizi sarmasını hissettim. "Shelby'ye söyleme," dedim ona, "ama sanırım az önce orgazm oldum."

Yüksek sesle güler, sonra eğilip beni öper. "Sür," der. "Zaman geçiyor."

Buna itiraz edemem ve garajdan piste giden yolu pazarlık ediyorum. Çölün ortasındayız, uzakta etrafımızı çevreleyen dağlar yükseliyor. Hava kuru ve uzak ufukta toz hortumları belirliyor. Manzara acımasız, ama yine de burada, ortasında, mükemmel bir oyun alanı var. Ve bir şekilde Devlin, benim burada olmak isteyeceğimi biliyordu. Santa Monica İskelesi'nde yürümek değil. South Coast Plaza'da alışveriş yapmak değil. San Diego'daki Old Town'ı keşfetmek değil.

Hayır, beni mükemmel bir yere getirdi çünkü, tüm zorluklara rağmen, beni hala çok iyi tanıyor.

Ona dönüp, "Bebeğim, bu gece *çok* seks yapacaksın" diyorum. Ve sonra, o hala gülüyor iken, makineyi kontrol edebildiğimden emin olana kadar hızımı yüzün altında tutarak pistte hızla ilerliyorum.

Direksiyon başında muhteşem bir saat geçiriyorum, sonra kenara çekip onun sürmesini ısrar ediyorum. Onun arabayı kontrol etmesini, virajları almasını, hafifçe fren yapmasını, motoru tam gaz çalışana kadar devirmesini izlemenin keyfini yaşamak istiyorum.

Ve sanırım bu gece beni öyle sürmesini istiyorum.

Tıpkı titrek adımlarla تنها karavanımıza geri dönerken ona söylediğim gibi.

"Seni ıslattım, değil mi?" diye soruyor, küçük kapıya çıkan merdivenlere ulaştığımızda.

"Biliyorsun ki ıslandım," diyorum, o beni kendine çekip elini bacaklarımın arasına kaydırırken. Kalbim çarpıyor, vücudum kızarıyor ve şu anda bunun nedeninin araba sürüşü mü yoksa bu adam mı olduğunu bilmiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum.

Elini yukarı doğru hareket ettirerek bana yaklaşır ve sonunda kulağıma fısıldarken göğsümü avuçlar. "İçeri gel ve seni farklı bir yolculuğa çıkarayım."

"Tanrım, evet," diye mırıldandım, onun ağzını benimkine doğru çekip uzun ve derin bir öpücük verdikten sonra, kendimi ondan ayırıp merdivenleri çıkıp küçük odaya girdim.

Karavan, The Phoenix'teki süitimize kıyasla çok küçük, ama yine de mükemmel.

Duş iki kişi için yeterince büyük değil, ama yatak bu eksikliği telafi ediyor. Kral boyutu ve karavanın arkasına uzanıyor, böylece uzak tarafı, başı ve ayağı duvarlara bitişik. Şimdi oraya gidiyorum, Devlin'in takip etmesi için bir iz bırakmak için gömleğimi ve kot pantolonumu çıkarıyorum.

Ona gerek yok ki. O hemen arkamda ve ben sütyen ve iç çamaşırlarımla yatak kenarına çöküp, onun kot pantolonunu kalçalarından aşağı indirmesini heyecanla izliyorum. Artık üzerinde sadece siyah boxer şortu var ve belirgin karın kasları, ince gövdesi ve çok belirgin ereksiyonuyla bir takvim mankeni gibi görünüyor.

Külotunu çıkarmaya başlar, ama ben başımı sallarım. "Oh, hayır," derim ve elimi uzatarak onu kendime doğru çekerim. "Bu benim işim."

Yara iziyle ikiye bölünmüş kaşları eğlenerek kalkar. "Öyle mi?"

"Burada. Şimdi."

Elimi tutar, onu yatağa çekip üstüne oturunca teslim olur. Omuzlarından tutarak onu yatakta sabitlerim, o da ellerini kalçalarımaya koyar ve uyluklarımı okşar. "Güçlüsün," der. "Bunu sevdim."

"Öyle mi?"

"Hiç kaya tırmanışı yaptın mı? Bir sonraki maceramız bu olabilir diye düşünüyorum," diye soruyor, ben başımı sallayınca. "Hoşuna gideceğini düşünüyorum. Güç. Tehlike. Tüm heyecan verici unsurları barındırıyor."

Elini tutup külotumun içine kaydırıyorum.

"Şu anda endişelenmen gereken tek şey bu," diyorum, parmak ucu klitorisimi okşarken. "Ve şu anda tırmanmak istediğim tek şey sensin."

"En tepeye kadar, bebeğim."

Elimi aşağı kaydırıp, onun penisini okşuyorum. "Ama yine de, birkaç tur daha atmak fena olmaz." Onun penisi serbest kalacak kadar külotunu aşağı çekiyorum. Kalın ve mükemmel, parmağımı damarları boyunca gezdiriyorum, o da başını geriye atıp inliyor, sonra ben eğilip ucundaki ön sıvıyı tatmak için eğildiğimde "Oh, evet, sık beni" diye mırıldanıyor.

Elimi onun etrafına doluyorum. "Bu vites kolunun hissini gerçekten seviyorum," diye alay ediyorum.

"Atla, seni gezdireyim."

"Oh, hayır," diyorum. "şu anda sürücü koltuğunda ben oturuyorum." Vücudunu yukarı doğru kaydırıyorum, üstüne çıkarken karnımla onun penisini okşuyorum. Sonra boynunu öperek yukarı doğru ilerliyorum, sakalının cildimi gıdıklamasının tadını çıkarıyorum.

Yavaşça, dilimin ucuyla yara izinin izini takip ediyorum, sonra ikiye bölünmüş kaşını hafifçe öpüyorum ve ellerimle kendimi sabitleyerek kendimi kaldırıp yüzüne bakıyorum. Gözleri kapalı, ama ben ona bakarken gözlerini açıyor. Gözlerini açtığı anda, şokun etkisini hissediyorum. Duygusal bir bağın yıldırım gibi çakması. Göğüs uçlarım sütyenime sıkıca yapışıyor ve külotum tamamen ıslanıyor.

Dudaklarımı hafifçe dudaklarına değdirdikten sonra, dilimin ucuyla alt dudağından çenesini ve çene hattını kaplayan sakallara uzanan küçük sakal izini takip ediyorum. "Bunu gerçekten çok seviyorum," derim, dudaklarımla sakalını okşarken kulağına yaklaşıyorum. "Özellikle cildimde hissettiğim dokunuşunu seviyorum. Dilin ve parmaklarınla beni becerirken iç uyluklarımda da hissetmek istiyorum."

O düşük, inleyen bir ses çıkarır, ama ben ona bir şey söyleme şansı vermiyorum. Bunun yerine, onu sertçe öpüyorum, onu keşfedip tadını çıkarıyorum, bana karşılık verdiği öpücüğün şiddetinde kendimi kaybediyorum, sonra alt dudağını çekip, vücudunda aşağı doğru ilerleyerek bir kez daha penisine ulaşıyorum.

Elimle onu okşarken, dilimin ucuyla glansını okşuyorum. O da yatak örtüsünü iki yanından yumruklarıyla sıkıca kavrayarak, karın kaslarını gergin bir şekilde kasarak bana karşılık veriyor. Onu ağızıma tamamen almaya başlıyorum, ama o protesto ederek homurdanıyor

, sonra kollarımın altından beni kavrar ve beni kendine doğru öyle şiddetle çeker ki nefesim kesilir.

"Ne..."

Ama soruyu tamamlayamıyorum. Bunun yerine, beni ters çeviriyor ve pozisyonlarımızı değiştirerek şimdi üstüme çıkıyor. Gülüyorum ve onun altında kıvranıyorum. "Eh, şimdi yaptın işte," diyorum. "Sana hayatının en güzel yolculuğunu yaşatmak üzereydim."

"Merak etme, bebeğim. Sanırım bu gece ikimiz de cennete gideceğiz." Bileklerimi tutup kollarımı başımın üzerine uzatıyor, dizlerini kalçalarımın dayayarak beni sabit tutarken beni derin ve yoğun bir şekilde öpüyor.

Ona kendimi açtım, ağzımı, vücudumu. Adrenalin içimi kapladı, arzuyla yanıyordum, cildim karıncalanıyordu ve öpücükleri derin ve sert olsa da, ondan daha fazlasını istiyordum. Onun her şeyini.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum. "Dokun bana, Devlin, lütfen, sık beni. Ve sert ol. Yarın seni hissetmek istiyorum. Her bir kasımda."

"Sert mi?" diye tekrarlar, kaşlarını kaldırarak. "Ne ilginç bir davet. Ya ben yavaş gitmek istersem? Ya önce seni hafifçe ve nazikçe kızdırmak istersem, aklını kaçırmak üzere olana kadar?"

Gözlerimi kapatıp başımı geriye doğru eğiyorum, o da dudaklarını boğazıma doğru kaydırıyor.

"Senin kendini kaybetmeni izlemek istiyorum, El."

Sözleri fısıldıyor, ama ben açıkça duyuyorum. Sözleri. *Adım—El.*

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve duygularımla boğulmuş bir şekilde titriyorum.

Gözlerimi açtığımda, sözlerinin tutkusunun yüzünde yansıdığını görüyorum.

"Devlin..."

Dudakları hafifçe gülümser, ama parmağını dudaklarıma koyarak beni susturur. "Patlamayı istiyorum," diye fısıldar, ben onun sözleri ve dokunuşları altında erirken. "Ve seni oraya götüren kişinin ben olduğumu bilmek istiyorum."

Kollarımı tutuşunu değiştirerek, bir eliyle iki bileğimi de kavradı, sonra diğer eliyle hala giydiğim sütyenin kupasını okşadı. Dokunuşu bir kelebeğin öpücüğü kadar hafifti ve o bir kupayı aşağı indirip göğsümü serbest bırakırken ben inledim.

"Oh, bebeğim," diyor, başparmağını meme ucumda gezdirirken.
"Bunu seviyorsun."

"Evet." Bu kelime neredeyse nefesim kadar hafif. "Lütfen."

"Lütfen? Ne lütfen?" Parmakları meme ucumu sıkıştırıyor ve ben, sıcak bir arzu dalgası içime işlerken nefesimi tutuyorum. "Ağzımın bu güzel memeyi emmesini mi istiyorsun? Yoksa parmaklarımın amına girmesini mi?"

Kalçalarımı sallıyorum, çünkü artık çok ileri gittim ve tek bir kelime bile söyleyemiyorum.

"Ya da belki de seni o kadar sert sikmemi istiyorsun ki, adımları haykırp diğer karavanlardaki kimsenin seni duymasını umursamıyorsun?" Ben inliyorum, ama o pes etmiyor, sadece kulağıma yaklaşıp diyor ki, "Sert mi istiyorsun? Seni ters çevirip, külotunu indirip o güzel kıcını tokatlayabilirim."

"Evet," diye mırıldanıyorum. Lanet olsun, cevap evet.

"Ya da belki gözlerini bağlamalıyım, sonra seni bu yatağa bağlamalıyım, çıplak, ıslak ve tamamen benim olmalısın. Alay etmek, şaplak atmak, sikkem için." Parmakları meme ucumun üzerinde hafifçe dans ediyor. "Zevk vermek için."

Onun sözlerinin yoğunluğunda kaybolmuş, titriyorum. Ama orada bir endişe de var. Bağlanma düşüncesi... tamamen onun merhametine kalma düşüncesi...

Kendi duygularımı anlamaya çalışarak yutkunuyorum. Arzuyu tereddütten ayırmaya çalışıyorum. Beni tereddüt ettiren karanlık gölgeyi tam olarak belirlemeye çalışıyorum, ama bunu kelimelere dökemiyorum ve başımı çeviriyorum, gözlerimin içine bakmasını istemiyorum. "Neden?" diye fısıldıyorum, çünkü başka ne soracağımı bilmiyorum.

"Çünkü sana hissettirmek istiyorum," diyor.

"Evet," diyorum ona. "Seni her yerimde hissediyorum. Neden beni bağladın?"

Kollarımı serbest bırakıyor, sonra vücudunu aşağı kaydırıyor, böylece elleri göğüslerimi kavrarken, külotumun kenarından öpüyor. "Belki de bundan daha fazlasıdır," diyor, öpücükler arasında başını kaldırarak. "Belki de gücü seviyorum. Belki de seni mutlu etmek istiyorum. Teslim olmanı izlemek istiyorum. Seni daha önce hiç gitmediğin bir yere götürdüğümü bilmek istiyorum."

Nefesim hırıltılı çıkıyor, onun sözleri fırtına gibi kafamı dolduruyor.

"Tehlikeden hoşlanıyor musun? Belki de seni oraya götürebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor. Seni bağlayabileceğimi. Seni merhametime bırakabileceğimi. Tamamen savunmasızken sana sahip olabileceğimi ve sonra seni hiç olmadığı kadar sert bir şekilde orgazma ulaştırabileceğimi."

"Ben... ben..."

Parmak ucu alt dudağımı okşuyor ve nefesim titriyor, ondan hiçbir şey saklamam imkansız hale geliyor.

"Merak etmiyormuş gibi davranma. Bu ihtimalin bile seni tahrik etmediğini iddia etme. Seni gördüm, hatırladın mı? Kahretsin, sana dokundum." Parmakları dudaklarımdan çeneme doğru kaydı, sonra yavaşça boynuma indi. "Daha geçen gün, bir ara sokakta seni becerdim.

Ve otoparkta geçirdiğimiz ilk gece..."

O lanet parmağı bir kez daha meme ucumu okşarken sesi kesildi.

"Bir yabancı sana dokundu ve bu seni tahrik etti."

"Ee?"

"Senin ihtiyacın olan şey tehlike değil, Ellie. Kontrol. Ben otoparka gelmeden önce kontrol sendeydi. Ve barlardan kaç tane erkek daha buldun? Sokaklarda kaç kez seviştin?"

Cevabımı yüzümden okumasın diye başımı çeviriyorum. "Arayış içindesin, bebeğim. O anı yönlendirmek için çok uğraşıyorsun. İhtiyacın olan şeyi yaratmaya çalışıyorsun. Tehlikeden değil. Kontrolден. Kararları *sen* veriyorsun. O adamları *sen* seçiyorsun. Sahneyi *sen* kontrol ediyorsun."

Saçımı okşadı, sonra gözlerime bakmamı bekledi. Nabzım hızla atıyordu, artık şehvetten değil, sözlerindeki gerçeklikten dolayı. Gerçekten kabul etmek istemediğim bir gerçeklik.

"Ama bu asla yeterli olmaz, değil mi? Senin ihtiyacın olan, arzuladığın şey, kontrolün başka birinin elinde olması. Teslim olmalısın, El. Kenara kadar gitmeli ve sonra düşmelisin, diğer tarafta her şeyin yoluna gireceğine güvenerek."

Yutkunuyorum, nefesim kesiliyor, onun korkutucu derecede doğru sözlerini sindirirken. Çünkü o haklı. Kontrolü ele geçiriyorum. Çok şey kaybettığım için ona sıkı sıkı tutunuyorum. Ama bir duvar var ve kendimi asla onun ötesine geçirmem.

"Bana güvenebilirsin, El. Yıllardır kontrolü elinde tutmak için o kadar sıkı tutundun ki, zevki unuttun. Gerçekten hissetmeyi unuttun.

Teslim olmayı." Beni baştan aşağı süzer, delici bakışları bana fiziksel bir okşama gibi etki eder. "Haklı olduğumu biliyorsun."

Çenemi kaldırıyorum. "Neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü bunu yüzünden okuyorum. Bu seni korkutuyor. Bağlanma düşüncesi. Hareketsiz, kör ve savunmasız olma düşüncesi. Ama aynı zamanda seni tahrik ediyor. Bana gerçeği söyle, El," diyor, yanağımı nazikçe okşayarak. "Söylediklerimin meme uçlarını sertleştirdiğini ve amını zonklattığını söyle. Cildinin gerginleştğini, rahatlamak için can attığını söyle. Bunu istediğini söyle. Artık kontrolün sende olmadığı türden bir tehlike. Düşebileceğin ve durdurmanın imkânsız olduğu türden bir tehlike. Her şeyin yoluna gireceğine güvenmek zorunda olduğun bir tehlike."

"Ben..." diye başlıyorum, sonra gözlerime yaşlar dolunca kendimi aptal gibi hissediyorum. İstiyorum... Tanrım, istiyorum. Ama kelimeleri bulamıyorum.

"Yapamam," diyebildim. "Üzgünüm, ama bunu yapamam."

Boğazımda bir yumru gibi duran korkuyu yutuyorum. Onu incittiğim korkusu. Benim fren yapmamdan rahatsız olup uzaklaşacağı korkusu.

Alex'in bunu sorun etmeyeceğini biliyorum. Ama Devlin? Devlin Saint'in kim olduğunu hâlâ öğrenme aşamasındayım ve onun sert yanlarını ve karanlık gölgelerini henüz anlamış değilim. Tıpkı söylediği gibi, o tehlikeli biri. Ve lanet olsun, bu tehlikeli olması yüzünden hayatımın en iyi orgazmına yarı yolda geldim bile. Ama daha da ileri gitmek? Ona bu kadar güvenmek?

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum yine. "Yapamam."

O, başparmağıyla nazikçe yanağımı silene kadar gözyaşlarımın aktığını fark etmedim. "Oh, El, bebeğim, sorun yok. Seni sınırlarına kadar götürmek istiyorum, gerçekten. Öyle ki, bunu düşünmek bile beni hiç olmadığım kadar sertleştiriyor. Ama sen de istersen seni sınırlarına götürürüm."

"Senin için sorun değil mi?"

"Oh, bebeğim. Tabii ki hayır. Ayrıca," diye ekliyor sinsi bir gülümsemeyle, "beklemeyi ne kadar sevdiğimi sana kaç kez söyledim?"

Gözlerimden daha fazla yaşlar akıyor, ama gülümsüyorum. Sadece bana bir dahaki sefere görüşeceğimizi söylediği için değil, onu reddettikten sonra bile bana hala El diye seslendiği için.

"Devlin, lütfen." Başka bir şey söylememe gerek yok. Bana şeytani bir gülümseme atıyor, sonra yavaşça, çok yavaşça, külotuma ulaşana kadar vücudumu öpüyor. Külotumu indiriyor, ama ben çok sabırsızım ve süreci hızlandırmak için tekmeliyorum.

Gülüyor, sonra bacaklarımı sabit tutarak tekrar aralarına yerleşiyor. Klitorisime hafifçe üflüyor, bu inanılmaz bir his, sonra dilini kullanarak beni tahrik ediyor ve sonra sakalını iç uyluklarımda üzerinde çok dikkatli bir şekilde sürtüyor. Gülüyorum ve kıvranıyorum. Sadece gıdıklanma hissinden değil, aynı zamanda tam da istediğimi söylediğim şeyle beni açıkça tahrik ettiği için.

Ancak Devlin, klitorisime muazzam becerisini yönelttiğinde, parmakları içime girerken ağzı bana mükemmel bir sihir yaparken, ben de kıvranıp sırtımı kamburlaştırıp yıldızlara ulaşmaya çalışırken, kahkaham kısa sürede iniltiye dönüşüyor.

Bunu ilk kez yaptığımı hatırlıyorum. Bana meme uçlarımı çekmemi söylemişti, ben de şimdi öyle yapıyorum ve oh, evet, oh, Tanrım, evet, bu harika zevk bulmacasının son anahtarı bu. Tüm vücudum geriliyor, sonra parçalanıyor ve bu olurken, aşağı uzanıp parmaklarımı saçlarına doluyorum ve onu yerinde tutarken ona karşı daha sert ve daha hızlı bir şekilde sallıyorum, ta ki fırtına nihayet, şükürler olsun ki dinene kadar.

Aklım başıma geldiğinde, onu yukarı çekip öpüyorum, daha fazlasını istiyorum. Sikişmek gibi hissettiren bir öpücük istiyorum. İçimde patlamasını istiyorum. "Şimdi," diye fısıldıyorum. "Lütfen, lütfen, prezervatif getirdiğini söyle."

"Dileğin..." diyor, sonra yatağı terk edip prezervatifi takmak için gidiyor.

"Acele et," diye yalvarırım, ama bu gereksiz bir istek olduğu ortaya çıkar. Sertleşmiş ve hazırdır, dizlerimi yukarı iterek içime girer, sonra ellerini başımın iki yanındaki yatağa bastırır, gözleri gözlerimdeyken içime derinlemesine girer, içimdeki o hassas noktaya vurur, böylece onunla birlikte tekrar doruğa ulaşırım.

Bu sefer beni ele geçirdiğinde, öncekinden daha da güçlüydü. İçim sıkışırken çığlık attım, onu içime çekerek, onu emerek, daha derine ve daha sert olmasını istedim. Bu bağın asla kopmamasını istedim.

"Devlin," diye fısıldıyorum, sonunda tekrar konuşabildiğimde. Üzerime çökmüş, vücudunun ağırlığı tatlı bir şekilde rahatlatıcı.

O hareket eder, sonra tekrar yukarı doğru iterek üzerimde dengede kalır, nefes nefese, yüzü orgazmın yoğunluğundan kızarmıştır. Gözlerinin açılmasını izlerim, sonra gerçekliğe geri döndüğü ve gözleri benimkilere rastladığı anı görürüm. "Oh, bebeğim," der. "Bu inanılmazdı."

Birbirimize gülümsüyoruz ve bu yepyeni bir kıvılcım yakıyor, içimde yeni bir arzu dalgası uyandırıyor, ancak her santimimde hala titremeye devam eden orgazmın bir benzerini daha yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Ama o ateş... Tanrım, gözlerinde gördüğüm şey. Özlem, tutku ve ihtiyaç. Sıcak ve ilkel, ve daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. Sadece bu gece değil, sonsuza kadar.

Ama bunu söyleyemem. Kahretsin, yüzümden okunmasından bile korkuyorum. Bu korkunç, suçlu sırrı, bunun sona ereceğini düşünmeye dayanamıyorum.

Çünkü şimdi Alex'i yeniden bulduğuma göre, Devlin Saint hayatımda olduğuna göre, onu bir kez daha kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum, ama uyandığımda karanlık ve yalnızım. Ayrıca bir cereyan var ve çölün soğuğunu önlemek için göğüslerime çarşafı tutarak oturuyorum.

Yatağın üzerinden çekip kendime sarıyorum, sonra ışık düğmesine basıyorum, ama karavanda Devlin'den eser yok. Onu kapının hemen dışında, kapıya çıkan pürüzlü ahşap basamakta otururken buluyorum.

"Işığı yakala," diyor arkasını dönmeden. Ben de öyle yapıyorum ve dünya karanlığa gömülüyor, gözlerim alıştıkça tekrar netleşiyor, kum hilal ayın ışığında parlıyor.

"Kay," diyorum, sonra yanına yerleşiyorum, kalçam onun kalçasına sıkıca bastırılmış halde.

Hemen kolunu belime doluyor ve ben de ona yaslanıyorum.
"Yorganımı ister misin?"

Kafasını sallar. Üzerinde sadece boxer şortu var ve ben çarşaf olmadan donacak olsam da, Devlin ateşli bir adamdır.

"Senin için iyi değilim," diyor, sessizce oturup geceyi dinleyip ay ışığında sarhoş olduktan sonra.

Gerginleşiyorum, daha önceki düşüncelerimin ne kadarını anladığını merak ediyorum. Aynı şekilde ne kadar düşündüğünü de merak ediyorum. Sonunda, "Öylesin," diyorum.

"Babamın kim olduğunu biliyorsun. Yaptığım bazı şeyleri biliyorsun."

Elini tutuyorum. "Biliyorum. Seni de tanıyorum. Ve sana güveniyorum."

Yüzünü göremiyorum, ama uzun ve derin bir nefes aldığını duyuyorum.

"Ne oluyor? Bugün her şey mükemmeldi. Bir telefon mu aldın? Mesaj mı?"

Başını bana doğru çevirip, sanki uçup gidecekmişim gibi nazikçe öpüyor. "Bana güvendiğin için değil," diyor. "Kendine güvendiğin için. Uçağı kontrol altına aldığında. Arabayı olması gerekenden daha hızlı sürdüğünde. Tehlikeli bir adamla yattığında."

Elini çekip boynunun arkasını avuçladı, başını tam da gözlerini görebileceğim kadar çevirdi, bu gece kontakt lenslerini takmadığı için gözleri kum rengindeydi. "Tehlikeli bir hayat yaşadığını düşünüyorsun ve öyle de. Ama bunun bir sınırı var. Kendine güveniyorsun. Kendi yargılarına güveniyorsun. Ama daha ötesine geçmiyorsun. Bu yüzden izin vermedin

—

Kaşlarımı çatıp, başımı hafifçe sallıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

O nefes verir. "Benim hakkımda ne düşünürseniz düşünün, yanılıyorsunuz. Ben tehlikeliyim. Dahası, sizin için bir tehlikeyim. Benimle ilişki kurmak bile sizi hedef tahtasına oturtur. Bazı insanlar, benim gerçekte kim olduğumu bilselerdi..."

"Biliyorum. Elbette biliyorum. Babanın şirketini tamamen kapatman imkansızdı. O insanlar senin onun oğlu olduğunu bilselerdi, onlar..."

"Sadece o değil. Ben... *Lanet olsun.*"

Onu daha iyi görebilmek için yerimi değiştiriyorum, sesindeki öfke beni endişelendiriyor. "Devlin?"

O i  çeker, sonra başını sallar ve şakaklarını ovuşturur. Ben de kalbimin  arpışını kontrol etmeye çalışırım.

"Lanet olsun, Devlin, konuş benimle."

Derin bir nefes alır, sonra başını çevirip bana bakar ve loş ışıkta bile gözlerinin arkasında bir fırtına kopmakta olduğunu görebilirim.

"Yatakta sana asla zarar vermem. Ama dünyada? Dünyada o kadar kontrolüm yok."

"Devlin..."

"*Hayır.* Beni dinle. Bu yüzden ne istersen, ben ne istersem, bu ilişki bitecek."

 im burkudur, ama istesem de tartışamam. Ama sesim hala boğuk çıkıyor: "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Artık on altı yaşında değilim ve hayallere tutunmuyorum."

"Sadece söylemek istiyorum. Bunu açıkça söylemek istiyorum. Çünkü ikimizin de bunu duyması gerektiğini düşünüyorum."

Biraz   k yorum. "Tamam. Anladım." Yutkunuyorum. "Profil neredeyse tamamlandı ve çok yakında Roger, Peter hakkındaki hikayenin dışında başka bir hikaye üzerinde çalışmam için ısrar edecek. Ve New York'ta bir daire için yüksek kira ödüyorum." Ağzımdan çıkan her kelime beni depresyona sokuyor.

Cesaretimi toplamak için nefes alıp, günlerdir içimde dolanan gerçeği yüksek sesle söylüyorum. "Haklısın. Tehlike beni korkutmuyor. Ama seni tekrar kaybetmek korkutuyor. Devlin, gitmek istemiyorum."

"Biliyorum. Ama gideceksin. Çünkü kalsan bile benimle birlikte olmayacaksın." Bana dönerek, "Seni her zaman koruyacağım, El. Ne pahasına olursa olsun. Bu seni terk etmek anlamına gelse bile."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SOCAL'IN EN İZOLE VE EVLİLİK YAŞINDAKİ BEKAR ERKEĞİ PİYASADAN ÇIKTI MI?

Bu başlık ve bu konuyla ilgili bir düzine varyasyon, yönetici havaalanına indiğimizde telefonlarımızın ekranlarından bize çağırıyor. Ve bu yetmezmiş gibi, her bir başlığın yanında bir fotoğraf da var. Devlin ve ben, onun eli bacaklarımın arasında, karavanın önünde. Devlin ve ben, onun eli göğsümde ve dudaklarımız birbirine kenetlenmiş, karavanın önünde. Bazı zeki kullanıcılar iki fotoğrafı bir gif haline getirmiş, hatta biri videonun başlangıcında bizi alevler içinde göstermiş.

Çoğu paylaşımda ben *bilinmeyen bir kadın* olarak tanımlanıyorum. Ama bir tanesi benim adımları veriyor ve beni *The Spall Monthly* dergisinin muhabiri olarak tanıtıyor. Bu beni sadece mide bulandırmakla kalmıyor, aynı zamanda birine yumruk atmak istememe de neden oluyor.

Tek teselli, Laguna Cortez yakınlarındaki havaalanının özel olması. Bu da Anna'nın bizim için gönderdiği arabaya binebileceğimiz anlamına geliyor — camları güzelce renklendirilmiş bir araba — ve kapıların dışında toplanmış, ellerinde cep telefonlarıyla bekleyen kalabalığın önünden hızla geçebileceğimiz anlamına geliyor.

Onları geçer geçmez Devlin öfkeyle önündeki boş yolcu koltuğunun arkasını tekmeliyor. Bizimle şoför arasında ses geçirmez bir bariyer var, ama şoförün bu sessiz patlamaya hiç de şaşırmadığını hissediyorum.

Elini tutuyorum ve o da sıkıca sıkıyor. "Özür dilerim," diyor. "Çok özür dilerim."

"Ne için? Beni öptüğün için mi? Ben hiç pişman değilim ."

"Bunun için. Tüm bu saçmalıklar için. Ve bizi oraya götürdüğüm için oraya götürdüğüm için."

"Bu saçmalık berbat, ama hayatının bir parçası. Bunu bilmediğimden değil. Lanet olsun, gelmeden önce seni araştırmaya çalıştım. Kolay olmadı."

"Ellie..."

"Ve bu da geçecek. Daha önce de kadınlarla fotoğraflandın, değil mi? Ben de o kalabalıktan biriyim sadece."

Başını çevirip bana bakar, yüzündeki ifade hiç görmediğim kadar sert.

"Öyleyim," diye ısrar ettim. "Geri döneceğimi sen kendin söyledin, değil mi?"

İstesem de istemesem de," Sesim alçak. Bilerek sabit. "Dün gece benimle olmayacağını söyledin."

Cevap vermiyor, ama yavaşça öne dönüyor, sonra belinden eğiliyor ve yüzünü ellerine gömüyor.

Onu izliyorum, söyleyecek bir şey arıyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Binlerce, on binlerce kelime yazılmış ama bu ana uygun tek bir kelime bile bulamıyorum.

Bir an için çaresizce oturuyorum, sonra telefonum çalınca irkiliyorum. Arayan Roger. Sesli mesaja yönlendirmek istiyorum ama cevap veriyorum.

"Selam evlat," diyor. "Zor bir gün, değil mi?"

Dudaklarımı ısıriyorum. Görünüşe göre gönderileri görmüş. "Daha iyileri de oldu," diyorum.

"Evet, umarım buna değmiştir, çünkü durumu daha da kötüleştirmek üzereyim. Profili sileceğim."

İçimi burkuyor, tüm vücudum içe doğru çekiliyor. "Roger, lütfen. Bana izin ver..."

"Tartışmaya bile açık değil," dedi. "Kapandı. Hadi ama Ellie. Başka ne yapabilirim ki?"

"Bırak da yeniden yazayım. Devlin'e yapılan atıfları çıkar. DSF'ye değil, The Beyond Project'e odaklan. Hatta benim imzam da çıkar. O kadınlar, o çocuklar. Hikayelerinin anlatılmayı hak ediyorlar."

"Evet," diyor. "Hak ediyorlar. Ama yine de bu hikayeyi yayınlamayacağım."

Devlin bana bakıyor ve ben yüzümü görmesini istemediğim için başımı çeviriyorum, çünkü bunun onun için bir başka bıçak darbesi gibi olacağını biliyorum. "Beni kovuyor musun?"

"Deneme süresinde olduğunu söyleyelim. Ve yeni bir görev için seni buraya geri istiyorum."

Yutkunuyorum. "Ne zaman?"

"Yakında." Boğazından kaba bir ses çıkarır. "Üzgünüm, evlat. Öyle hissetmediğini biliyorum, ama ben senin arkanı kolluyorum. Ve bu durumun geçmesi için en iyi yol, ofise geri dönmen. Ben sadece editörünüm, unuttun mu? Benim de gözler üzerimde."

"Tamam." Sanki tüm nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. "Evet.

Anlıyorum." "Hey. Üzgünüm. Ve ne olursa olsun, Devlin Saint Birinci sınıf bir hareket. Tanrı biliyor ki vakfı çok iyi işler yapıyor. Ama, bilirsin, görevimiz ve algı güvenilirlikte büyük rol oynuyor.

"Anlıyorum." Diye iç çekiyorum. "Teşekkürler, Roger."

"Ne olursa olsun, seni burada özlüyoruz." Ona veda edip telefonu kapatıyorum.

"Ben de senin için bunu mahvettim."

"*Kes şunu.*" Sözlerim istediğimden daha sert çıkıyor. "Fark etmediysen, ben de sana karşılık veriyordum. Ve Tanrı biliyor ki, içeri gidelim demeseydin, o merdivenlerde seni becerirdim."

O gerçekten gülüyor. "Ve iyi ki öyle yapmışım. Eminim o merdivenler kıymıklarla doluydu."

Bir an gözlerimiz birbirine kilitlenir, sonra elimi uzatıp sakalını okşarım, sonra çenesini tutup onu öpmek için kendime doğru çekerim. "Her şey yoluna girecek," derim. Ve neredeyse kendimi de ikna ederim.

"Tamra şu anda basın bültenini hazırlıyor," diyor Anna, DSF ofisine vardığımızda. "Ya da birkaç hesaba yorum yazıp paylaşılacağını varsayabiliriz." Onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim, Devlin hız kesmeden ofisine doğru ilerlerken o da onu takip ediyor.

"Amaç, elbette, spekülasyonları yavaşlatmak," diye devam ediyor Anna, Tamra da elinde dijital tabletiyle bize katılırken. "Fotoğraf, fotoğrafçıların genellikle yakalayabildiklerinden daha

grafikti, ama yine de aynı şey. Ciddi bir şey yok. Sadece başka bir kaçamak. Saint sonuçta sadece bir günahkar."

Kendi şakasına gülüyor, ama geri kalanımız gülmüyoruz. Bir süre sonra boğazını temizliyor.

O anda Devlin çok basit bir şekilde "Hayır" diyor.

Yanımda, Tamra'nın başını eğdiğini ve ağzında küçük bir gülümseme belirdiğini görüyorum. Henüz konuşmanın özünü kavrayamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır mı?" Anna tekrarlar, çünkü görünüşe göre o da benim kadar kafası karışık.

"Hayır," diye tekrarlar. "Açıklama yok. Basın açıklaması yok. Her şey her zamanki gibi işler devam edecek."

"Ama yorumlar, spekülasyonlar... Kontrolden çıkabilir."

"Bırakın öyle olsun."

Boğazını temizler. "Bay Saint. Devlin. Bence büyük resmi göremiyorsunuz. Bu vakıf dışında da kamuoyunun gözü üzerinizde. Kişisel servetiniz sizi, isteksiz ve içine kapanık da olsa, bir ünlü yaptı."

Masasına doğru yürür, sonra dönüp masaya yaslanır. Gözlerime bakar, sonra sırtarak Anna'ya dönüp cevap verir. "Sence bunu bilmiyor muyum?"

"Tabii ki biliyorsunuz. Ama medya sizin birlikte olduğunuzu düşünecek.

İşler karmaşıklaşacak. Tanıtım açısından demek istiyorum.

"Hiç de karmaşık değil," diyor Devlin, Anna'ya değil bana hitap ederek. "Biz birlikteyiz."

Nefesim kesildi. "Ne?" Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, Anna'nın da aynı soruyu sorduğunu neredeyse fark etmedim.

"Öyle değil miyiz?" diye sorar Devlin, bana doğru yaklaşarak. Sadece birkaç santim uzakta duruyor, o kadar yakın ki onun sıcaklığını hissedebiliyorum. "Hep öyle olmadık mı?"

"Ama dün gece? Tüm o tehlikeyle ilgili konuşmalar. Hedef tahtasında olmakla ilgili. Bu..."

"Artık önemi kalmadı, değil mi?" diyor. "Basın pis işi kendi başına halletti."

Yutkunuyorum. O haklı. DSF ne tür açıklamalar yaparsa yapsın, ben kamuoyunun gözü önünde biriyim. Ve eğer biri araştırmaya kalkışırsa, Laguna Cortez'e döndüğüm andan itibaren ilişkimiz hakkında bolca malzeme bulacaktır. Bu da beni, sosyal medyada onunla birlikte görünen diğer kadınlardan farklı kılıyor.

Yine de, onun tamamen açık olmasını istiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Kapıya doğru başını sallar. Anna şok olmuş gibidir, ama Tamra mesajı hemen anlar, Anna'yı dirseğinden tutup dışarı çıkarır. Birkaç saniye sonra kapılar kapanır.

"Devlin," diye ısrar ediyorum, kulaklarımda kalp atışlarım o kadar yüksek sesle çınlıyor ki kendi sesimi bile zor duyuyorum. "Burada ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Kalmanı istiyorum," diyor.

Kafamı sallarım. "Hâlâ anlamıyorum. Sen açığa çıkarsan ben tehlikeye girerim. Peki bu durum neyi değiştirir?"

Kalmaya karşı çıktığıma inanamıyorum, ama anlamıyorum. Evet, burada, Phoenix'te ve pistte geçirdiğimiz zamanları araştıran herkes ilginç bir hikaye ortaya çıkarabilir, ama ne olmuş yani? Uzak geçmişimizi bilmiyorlar ki. New York'a geri dönersem, onunla fotoğrafı çekilen diğer tüm kadınlar gibi her şey unutulup gidecek ve ben tamamen güvende olacağım.

Ama ona bunu söylediğimde, ellerini yüzüne sürer ve başını sallar.

"Lanet olsun El, anlamıyor musun? Seni istiyorum çünkü seni istiyorum." "Oh." Bu kelime, duygularımın yoğunluğuna karşı çok küçük geliyor.

Bu beni dolduruyor, ama aynı zamanda burada neler olduğunu anlamam gerekiyor. Neyin değiştiğini bilmem gerekiyor.

"Neden?" diye soruyorum, sesimin titremesini engellemeye çalışarak, içindeki umudu duymamasını umuyorum. "Yani, eğlendik, evet. Ama... ama bana yine El diyorsun ve bunu duymak kalbimi dolduruyor, Devlin. Gerçekten öyle. Sadece ben eskisi gibi bir kız değilim. Yani bu eskiden olanlarla ilgiliyse

"Benim o çocuk olduğumu mu ima ediyorsun? Değilim ve bunu çok iyi biliyorsun."

Sesinde bir keskinlik var, ben de başımı sallıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. "Şu anki ben o kızı istemezdi."

"Doğru." Bu sözler üzerine içime kapanmak istiyorum.

"Anlıyorum." "Anlamıyorsun," diyor ve elimi tutuyor. "Eski halin Alex Leto için her şeydi. O, onun hayali, fantezisi, kurtuluşuydu. En iyi arkadaşı ve tek aşkıydı. Sen inanmayabilirsin, ama o gittiğinde içinde bir şey öldü, özellikle de senin ondan nefret edeceğini bildiği için."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece sözlerin üzerime dökülmesine izin veriyorum.

"Ama Alex Leto öldü. Artık ben farklı bir adamım ve Devlin Saint senin gibi bir kadına hayran. Seni istiyorum El. Keskin zekası ve hızlı aklını istiyorum. Sadakatini, azmini ve bastırılmaz merakını istiyorum. Geri kalanını da istiyorum. Korkularını, güvensizliklerini ve bunları tehlikeyle flört ederek saklama şeklini. Her şeyini El. Senin her parçanı."

O da hareket ederek diğer elimi de tuttu ve ben, onun sözlerinin gücü altında eriyip gittim. Gözleri hem yoğun hem de yumuşaktı ve konuşmaya devam ederken bir an bile yüzümden gözlerini ayırmadı. "Anlamıyor musun, bebeğim? Sana tutunmak istiyorum çünkü sen yaşayan bir alev gibisin ve bunu yapabilirsem, her şeyi yapabilirim."

"Devlin..."

"Sen bir yazarsın, lanet olsun. Buradan yaz. Eğer *The Spall* buna razı olmazsa, bir kitap yaz. Hatta, Nevada'da gördüklerini anlatan bir kitap yaz. Peter hakkında bir kitap yaz. Ama kal, Ellie. Kolay olmayacağını biliyorum..."

Gülüyorum, sesim inanılmaz, harika bir şekilde özgürleşiyor. "Kolaylık siktir et.

Kolaylık beni sıkıyor."

Bana doğru bir adım atıyor. "Şimdi sıra bende. Ne demek istiyorsun?"

"Ben de seni istiyorum," diyorum, yüzümden akan gözyaşlarının tuzunu tadarak. "Ve her şeyden çok kalmak istiyorum."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

"Şu anda seni ne kadar istediğimi biliyor musun?" Devlin'in bir eli belimde, diğer eli ise nazikçe saçlarımı okşuyor.

"Sanırım bir fikrim var." Hala onun ofisindeyiz ve Tamra ile Anna'nın Anna'nın masasının etrafında toplanıp bizim ne yapacağımıza dair bahisler oynuyorlar mı diye merak ediyorum. "Ama siz, Bay Büyük Adam, yapacak işleriniz var. Bu işler ne kadar sürer?"

"Yaklaşık beş saat. Ama motive olursam, muhtemelen iki saatte halledebilirim."

Elini kalçamdan çekip göğsüme kaydırıyorum. "Motivasyonun var mı?"

"Çok." Öpüşmek için eğildi, ama ben gülerek geri çekildim. "Oh, hayır. Motive olman için kalmanı istiyorum. Seni görene kadar hiçbir şey yok."

Yine. Senin evinde. İki saat sonra. Beni hayal kırıklığına uğratma. "Kontrolü ele alan kadınları severim."

Ona bir öpücük gönderdim. "Yalancı. Sen kontrolü ele almayı seviyorsun. Bana kontrolün bende olduğunu düşündürdüğün zamanlarda bile."

"Şuna bak. Beni gerçekten tanıyorsun."

Gülüyorum, sonra dışarı çıkıyorum. Anna'nın gülümsemesi, veda ederken çok ince.

Onu suçladığımdan değil. Devlin, kamuoyuyla ne zaman yüzleşeceğini kendisi seçiyor. O ve Tamra, günlerce tabloid gazetelerden ve merak eden herkesten gelen telefonları yanıtlayacaklar.

Ancak şimdi bunun için endişelenmenin sırası değil. Devlin iki saat sonra eve gelecek ve ben de o gelmeden önce yapmam gereken işlerim var.

Shelby burada olmadığı için bir araç paylaşım hizmeti çağırıyorum ve şehrin iç kesimlerinde bulunan büyük mağazaların çoğunun bulunduğu bölgeye gidiyorum. Önce bir hobi dükkanına uğruyorum, ardından Devlin'in evde şarap ve peynir olup olmadığından emin olmadığım için yakındaki markete gidiyorum. Arabaya geri döndüğümde

Arabaya geri dönüp, son birkaç gün içinde telefonuma gelen e-postaları gözden geçirirken Millie arıyor.

Neredeyse cevap vermeyecektim. Bugün gelen mesaj ve e-postaların çoğu, arkadaşlarım ve tanıdıklarımın gelenler bile, Devlin ve benim hakkımda ve gerçekten bir ilişkimiz olup olmadığını soruyor. Brandy ve Lamar da dahil. Bu ikisine zaten cevap verdim, daha sonra arayıp ayrıntılı olarak anlatacağımı söyledim, ama diğerlerini şimdilik görmezden geliyorum.

Yine de Millie Peter hakkında arayabilir, bu yüzden kişisel hayatıma derinlemesine dalma riskini göze alıp aramayı cevaplıyorum.

"Cornwell benim için bir şey yaptı," diyor önsöz yapmadan. "Ya da senin için, sanırım."

"Ne demek istiyorsun?"

"O, Kurt'un çevresindeki birkaç kişiye benim adımı verdi ve içlerinden biri beni aradı. Amcanı kimin öldürdüğüne dair içeriden bilgiye sahip olduğunu söyledi."

"Cidden mi? Onunla görüşebilir miyim? Konuşabilir miyim?"

"Bana çok fazla çikolata borçlusun," dedi. "Bugün sana bir telefon ayarladım. Tabii, günün magazin kraliçesi olduğunu düşünürsek, muhtemelen sosyal sekreterini aramalıydım."

"Histeriksin, ama şikayet etmiyorum çünkü bu harika bir şey."

"Evet, basın turunda değilseniz, yarım saat içinde sizi aramasını ayarlayabilirim. Ve öğle yemeğine kadar dedikodularınızı dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Her iki açıdan da mükemmel." Arayacak vaktim olacak ve Devlin eve geldiğinde her şeyi hazırlayabileceğim. "Adı ne?"

"Miguel Hernandez. Peter öldürüldüğünde hapisteydi, ama Daniel Lopez onu sık sık ziyaret ediyordu. Anlaşılan araları çok iyiydi. Lopez'in Peter'ı öldürmek için kimi görevlendirdiğini ona söylediğini iddia ediyor."

"Neden şimdi konuşuyor?"

"Emin değilim, ama pankreas kanseri olduğunu duydum. Bana kendisi ulaştığına göre, telafi etmeye çalışıyor olmalı."

"Sanırım öyle olmalı," dedim ve şoför Devlin'in evine vardığında telefonu kapattım.

Devlin bana kapı ve alarmin şifresini verdi. İçeri girince çantalarımı mutfığa bıraktım, biraz peynir dilimledim, meyve hazırladım ve bir şişe şarap açtım.

Sonra mumların bulunduğu çantaları yatak odasına götürdüm ve tüm yüzeylere stratejik olarak yerleştirdim. Beş düzine mum vardı, bu yüzden hepsini yakmak biraz zaman aldı. Ama etkisi muhteşemdi. Sihirli, parıldayan bir oda ve mum ışığının onun çıplak teninde dans edişini görmek için sabırsızlanıyorum.

Tam bitirdiğim sırada telefon çaldı. Yatağın ucuna oturdum ve telefonu açtım. Arayan bir hapishane görevlisiydi ve olağan formalitelerden sonra, arama bağlandı ve kendimi Miguel Hernandez ile konuşurken buldum. Her şeye rağmen, amcamı kimin öldürdüğünü bilen bir adam.

"Sen gerçekten o zavallı insanın yeğeni misin?"

"Anlamadım?" Bu kadar sert bir tepki beklemiyordum.

"Peter White, lanet olsun. Danny'den para çalışıyordu. Müşterileri çalışıyordu. Sence o öldürülmeyi hak etmedi mi? Tabii ki hak etti."

"Ben... ben bunların hiçbirini bilmiyordum," yalan söylüyorum, tetiği çekenin kim olduğunu söylemesi için onu yeterince sakın tutmayı umarak. "Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Oh, evet. Ama bunun sana bir faydası olmaz. En az sekiz yıldır ölü. Çekimlerden yaklaşık bir, belki iki yıl sonra ortadan kaybolduğu için birinin onu öldürdüğünü düşünüyorum. Ama işini iyi yapıyordu. O çocuk kesinlikle hak ettiği şerefi kazandı."

"Oğlan mı?" Oturup tişörtümün yakasını çekiştirdim, birdenbire çok sıcak hissettim.

"Başka kim olabilir? Böyle büyük bir iş için?"

"Seni tam anlamadım," diyorum, damarlarımda dolaşan buz, cildimdeki sıcaklıkla tezat oluşturuyor. Başım dönmeye başlıyor.

"Oğlu," diyor Hernandez. "Tabii ki Danny işi halletmesi için Alejandro'yu gönderdi."

Oğlu, oğlu, Tanrım, oğlu.

Bu sözler ne kadar süreyle kafamda yankılandı bilmiyorum, sonra ön kapının açılma sesiyle başımı kaldırdım. Donakaldım, ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum ve bunu düşünmek için zamanım da yoktu. Bu yüzden, o kapıdan içeri girdiğinde, ağızımdan çıkan sözlerle hiç hazırlıklı değildim. Bir çığlık ya da uluma değildi, sadece acı ve ihanetin düşük ve sabit sesi.

"Seni adi herif. Amcamı öldürdün."

Donakalır ve yüzünde şok ifadesini görürüm. Ama bu, yanlış bir suçlamanın şoku değildir. Hayır. Bu, yakalandığının şokudur.

Ayakta duruyorum, ancak kaslarımın bu meydan okuma hareketini nasıl başardığını bilmiyorum.

"El, lütfen."

Elimi uzatıp yüzüne tokat atarım.

"Bana öyle seslenmeye cüret etme." Güçlü olmak istediğimde ağlıyorum, lanet olsun. Stoik. "Sana güvendim. Sana *güvendim*. Sonra sana Peter'ı öldürüp öldürmediğini açıkça sordum ve sen yüzüme yalan söyledin."

Yüzü tamamen ifadesiz. Konuşmasını bekliyorum. Bana başka bir yalan söylemesini. Gerçekten kaçmaya çalışmasını.

Ama söylediği şey, "Evet."

Sanki bu basit itiraf beni yere sermiş gibi bir adım geri çekiliyorum ve o anda gerçekten ağlamaya başlıyorum. Gözyaşları yanaklarımdan ciddi ciddi akmaya başlıyor ve vücudum hıçkırıklarla titriyor.

O tekrar bana doğru adım atar, ama ben kaskatı kesilirim ve ellerimi kaldırarak onu uzaklaştırırım.

Havayı içime çekiyorum, kalbim hızla atarken ve kanım kulaklarımda uğuldayan sesler çıkarırken sesimi bulmayı başarıyorum.

"Bitti," diyorum sonunda. "Bunu sana asla affedemem."

"Hayır," diyor, neredeyse fısıldayarak. "Bunu senden beklemiyorum."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Brandy'nin evinin kapısından içeri girdiğimde hâlâ sersemlemiş durumdayım. Onun kahkahasını, ardından Lamar'ın bariton gülüşünü ve sonra Christopher'ın "Hayır, deliceydi. Martı Jake'i sahil boyunca kovalıyordu" dediğini duyuyorum.

"Çok komikti," diyor Brandy. "Zavallı Jake'e sadakatsizlik etmiş gibi hissediyorum, ama gülmekten kendimi alamadım."

"Kim daha fazla şarap ister?" diye sorar Lamar ve ben bir adım geri atarım. Burası benim olmam gereken yer değil.

Ayakkabı bankına çarparak duvara çarpar ve yerinde donup kalsam da Brandy'nin "Ellie? Hey, mutfaktayız. Gel de... *Ellie*?" diye seslenmesini görmezden gelemem.

Koridorun sonunda, sonra yok. Sonra tam önümde, beni kucaklıyor. "Ellie, ne oldu?

İyi misin? Devlin'i aramalı mıyım..."

"Hayır."

Sözler ağzımdan dökülüyor ve ben ona sarılıyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum. Bir eli sırtımı okşuyor, ama diğer elini hareket ettirdiğini anlayabiliyorum. Muhtemelen diğerlerine işaret ediyor ve bu da Devlin'in suçluluk duyabileceği başka bir şey. Onun yüzünden, benim yüzümden, onların akşamını da mahvediyorum.

"Görüşürüz," diyor Christopher ve başımı kaldırıp Brandy'nin dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduğunu görüyorum. Yutkunuyorum, bu şefkatli anı kışkırttığım için kendimden nefret ediyorum. "Üzgünüm, Ellie. Ne olursa olsun, umarım her şey yoluna girer."

Omzumu dostça sıkıp, kapıdan dışarı çıkar.

"Kalmamı ister misin?" diye sorar Lamar, ben Brandy'nin kollarından onun kollarına geçerken.

Başımı sallıyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum.

O geri çekilir, sonra parmağıyla çenemi kaldırır. "Kızım, bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

Başımı sallıyorum, sonra damlayan burnumu elimin tersiyle siliyorum. "Üzgünüm. Ama gerçekten, sadece saçma sapan şeyler. Bir kavga. Tek istediğim uyumak."

O benim başımın üstüne bakıyor ve Brandy'den ipucu aldığını biliyorum. "Tamam," diyor sonunda. "Ama sabah ikinizden biri beni arayıp son durumu bildirsin."

O söz verir, sonra ben kanepeye kıvrılmak için giderken kapıyı arkasından kilitler, kucağımda mendil kutusu, ayaklarımın üzerinde battaniye.

"Ciddi miydin?" diye sorar, kanepenin diğer ucuna oturarak. "Uyumak konusunda?"

Başımı sallarım, sonra hayır derim. "Bir parçam yüz yıl uyumak istiyor."

"Bu Devlin ile ilgili, değil mi? Tamamen yanlış anlamadım, değil mi?" Buna gerçekten güldüm. "Evet. Onunla ilgili."

"Peki ortalıkta dolaşan o fotoğraflar? Oldukça ateşli. Bir bağışçı falan mı ona bu konuda baskı yaptı?"

Ben irkildim. Devlin ve ben yalnız olduğumuzu sandığımızda karanlıkta birbirimizi okşadığımız için vakfın bağışlarını kaybedebileceği hiç aklıma gelmemişti. "Hayır," dedim. "O değil."

"Ne oldu? Kavga mı ettiniz?"

"Evet. Hayır. Bu..." Sözümü kesip nefes alıyorum. "Şu anda yapamam. Üzgünüm. Yapamam."

"Hayır, tabii ki. Sorun değil. Ama ihtiyacın olduğunda ben buradayım. Biliyorsun, değil mi?"

"Teşekkürler."

"Kahve? Sana kahve getirebilirim."

Gülümser ve başımı sallarım. Ayağa kalkar ve mutfağa doğru yürürken biri kapı zilini çalar. Sonra tekrar. Ve tekrar.

Gözlerine bakıp başımı sallıyorum.

Kaşlarını çatıp kapıya gider. Yastıktan kendimi yeterince kaldırıp arkama yaslanarak Brandy'nin

gözetleme deliğinden bakıyor.

"Bu gece olmaz, Devlin. Bırak da dinlensin." Sesini duyuyorum, ama sözlerini duyamıyorum. "Devlin.

Devlin. Hayır."

Daha anlaşılmaz sözler.

Bu sefer Brandy iç çekip bana geri geliyor.

"Senin her şeyi bilmeye hakkın olduğunu ve bunu sana kendi evinde söylemesi gerektiğini söylüyor. Sesi... Bilemiyorum. Kırılmış gibi geliyor."

"Ne kadar umursamadığımı sor."

Parmağını saçlarının arasında gezdiriyor. "Onu içeri alabilir miyim? Söyleyeceklerini söylesin, sonra gider. Kim bilir? Belki yardımı olur."

Bundan ciddi şüphelerim var ama tartışacak havada değilim. İyi bir kavga için enerji toplamak için bile çok hissizim. "Peki. Neyse. Ama sen kalmalısın."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Şey, buna katılmam doğru mu bilmiyorum."

Elini tutarım. "Ben eminim. Ya bana yeterince güveniyor ve sana da güveniyor, ya da bütün gece verandada beklemek zorunda kalacak."

"Tamam." Ayrılmaya başlar, ama ben elini tutarım.

"Bekle. Ben... söz vermelisin. Ne derse desin, bu odadan dışarı çıkmayacak."

"Tabii." Alnı kırışır.

"Emin misin? Çok şey istiyorum." Ondan bir cinayeti bildirmemesini istiyorum. Ama lanet olsun, bunu tek başıma yapamam. Onu dinleyip, her şeyi sonsuza kadar kendime saklayamam. Keşke yapabilsem, ama yapamam. Eğer yazmayacaksam - ve kesinlikle yazmayacağım - en azından içimi dökmeliyim. Ve şu anda, bu konuda tek seçeneğim Devlin'in kendisiyle ya da Brandy ile konuşmak. Ve ben onu istiyorum.

Alt dudağını ısıyor, kaşlarını çatarak yüzümü inceliyor. "Başın belada mı? O sana zarar vermedi, çünkü..."

"Hayır. Hayır. O bana asla zarar vermez." Bu sözler, düşünmeye vakit bulamadan ağızımdan çıkıyor, ama konuşur konuşmaz, bunların ne kadar doğru olduğunu anlıyorum. Beni her zaman koruyacağını söyledi. Ve ben ona inanıyorum.

Nefes verip daha dik oturuyorum. "Senin için sorun yoksa, git onu içeri al."

O da başını sallar ve aceleyle o tarafa doğru gider. Kapının açıldığını duyarım, sonra da bana doğru gelen ayak seslerini. Arkanı dönmezsin, bu yüzden o oturma odasına girene kadar onu görmezsin.

Benim gibi, o da pistten ayrıldığımızda giydiği aynı kot pantolon ve tişörtü giyiyor, bu da ne kadar uzun ve korkunç bir gün olduğunu gösteriyor. Üstelik, hala sersemlemiş görünüyor. "Teşekkürler," diyor, sonra Brandy'ye bakmadan önce osmanlıya oturuyor. "Bize biraz

—
"Hayır," diyorum. "O kalır ya da sen gidersin."

Bir an sessiz kalır, sonra başını sallar. "O zaten biliyor mu?"

Ben başımı sallarım, o da tekrar başını sallar. Brandy'nin gözleri büyür ve ellerini kaldırır. "Benim için endişelenme. Söylemen gerekeni söyle."

Sıkı bir gülümsemeyle parmaklarını saçlarının arasından geçirir. "Öncelikle, bu en iyisi. Yani bizim için. Ayrılmak."

"Merhaba? Eğer sen, o olaydan sonra seninle birlikte olacağımı düşünüyorsan..." "Lütfen. Ellie, lütfen beni bitirmeme izin ver."

Brandy'ye bakarım, o omuz silker ve başını sallar. "Peki," derim.

"Söylediğimde ciddiydim," diye devam ediyor. "Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım, ama kim olduğumu, yaptıklarımı, beni arayan onca gözü düşününce, seni yanımda tutabileceğimi düşünmekle aptallık ettim. Çünkü yapamam..."

O sözlerini bitirirken, Brandy'nin ikimizin arasında bakışlarını gördüm. Ama benim gözlerim sadece Devlin'deydi ve aramızdaki kapıyı çoktan kapatmış olsam da, onun sözlerini duymak ruhuma yepyeni bir yara açtığını inkar edemem.

"O zaman neden buradasın?" Sesimi düz tutuyorum. Hatta biraz soğuk.

"Çünkü bir keresinde sana tek kelime etmeden çekip gittim. Bu sefer, gerçeği öğrenene kadar gitmeyeceğim."

Ayağa kalkar ve odada volta atmaya başlar. "İyi görüneceğimi söylemiyorum — Tanrı yardımcım olsun, iyi görünmemin imkanı yok — ama nedenini anlamam gerekiyor. Ve *belki* — *belki* — beni birazcık affedebilirsin."

Elimi uzatıp Brandy'nin elini tutuyorum, olacıklardan korkarak.

"Evet, Peter'ı öldürdüm," diyor Brandy'nin parmakları benimkileri o kadar sıkı kavrarken ki, bir şeyleri kıracak diye korkuyorum. "Onun inşaat sahalarından birinin çatısına çıktım ve tek bir kurşunla onu öldürdüm. Bunu yapmak zorundaydım. Çünkü ben babamın oğluyum ve bu bir geçiş ritüeliydi. Bir sınavdı. Eğer yapmasaydım, babam gibi bir adamın böyle bir oğluna ne ihtiyacı olurdu ki?"

Pencerenin yanında durur ve camda yansımalarını görebilirim. Hayalet gibi görünür. Kendi gölgesi gibi. Ve o anda nefret ettiğim kişi o değil, babasıdır. Bir şekilde tüm bu olayları başlatan aşağılık yaratık.

"En azından babam öyle düşünüyordu," diye devam ediyor Devlin. "Ama benim nihayetinde kabul etmemin sebebi bu değildi. Peter'ı seviyordum. Her şeye rağmen onu seviyordum. Laguna Cortez'e uyuşturucu getirmişti ve bu beni çok kızdırmıştı, ama babam eninde sonunda oraya ulaşacaktı. Parmakları her yere uzanıyordu."

Bize dönerek şöyle diyor: "Onu sevmemin en büyük nedeni, seni sevdiğini bilmemdi. Bunu göstermede berbat biriydi, ama seni seviyordu. Babamın bana ne yapmamı emredeceğini öğrendiğimde, kaçmak için bir plan yaptım."

Şimdi Brandy'nin elini sıkma sırası bende, ama hiçbir şey söylemiyorum. "O hayattan kurtulacaktım. Her şey hazırды Ellie. Gitmeye hazırdım. Seni terk etmek zorunda kalacaktım, hedef tahtasındaydın, değil mi? Ama sen asla kalıcı bir şey olmayacaktın. Benim yaşadığım hayatla nasıl birlikte olabilirdin ki? Sen benim güzel anımsaydın. İhtiyacım olduğunda yararlanmak için kalbimde sakladığım mutluluk hazinesiydin."

Tuzlu bir tat alıyorum ve ağladığımı fark ediyorum.

Gözlerime bakıyor ve eminim fark ediyor, ama durmuyor.

"Sonra Peter'ın babanı öldürdüğünü öğrendim."

Ben irkildim, ama o hız kesmedi. "Onun yardımcılarında biri, babamın intikam almak isteyeceğimi bildiği için bu işi yapmamı istediğini söyledi. Kurt bana emir verdi, ama babam onu nasıl ikna edeceğini çok iyi biliyordu. Çünkü ben senin babanın intikamını alacaktım."

Kalbim acı verici bir şekilde hızlı atıyor ve yanımda Brandy ağlıyor.

Nefes verirken sesi titriyor. "Bu yüzden ayrıldım. Yaptığım şeyden sonra sana nasıl bakabilirdim? Ve sana gerçeği nasıl söyleyebilirdim? Amcanın babanı öldürdüğünü? Yapamazdım. Şimdi bile yapmam gerektiğinden emin değilim. Ama hikaye bu ve en azından artık her şeyi biliyorsun."

Brandy'ye sarılıyorum, her kelimesine inanmama rağmen başımı sallayıp ağlıyorum. Ve hepsi çok korkunç.

Önümüzde, Devlin ellerini ceplerine soktu. "Üzgünüm, El. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla üzgünüm. Ve umarım kalbinde benimle ilgili en azından bir tane lekesiz anı saklayabilirsin."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"İyi misin?" Brandy yanıma döndüğünde sorar. Onun sesinin hiç bu kadar nazik olduğunu duymuş muyum, emin değilim.

Başımı sallarım, sonra sallarım, sonra tekrar sallarım.

"Evet," der ve kolunu bana dolayarak bana yaslanmamı sağlar.

"Anlıyorum."

Bir süre öyle kalırız, televizyonda tanımadığım bir dizinin bölümleri arka arkaya oynar, ta ki Brandy esneyene kadar. O anda, dünyanın sonu gelmiş olmasına rağmen zamanın her zamanki gibi akıp gittiğini fark ederim. "Yatmalısın," derim ona.

"İstersen seninle birlikte uyanık kalabilirim."

Kafamı sallıyorum. "Ben duş almaya gidiyorum."

"Tamam. Bir şey olursa seslen." Bana sıkıca sarılır, her şeyin yoluna gireceğini fısıldar ve odasına gider.

Biraz daha oturup, izlemediğim başka bir diziyi izlemeye devam ediyorum. Sonra televizyonu kapatıp banyoya gidiyorum, duşa girip sıcak su bitene kadar ağlıyorum.

Bu da işe yaramıyor. Sonrasında hissettiğim tek şey boşluk.

Kendime bunun bu kadar zor olmaması gerektiğini söylüyorum. Devlin'den önce iyiydi. *İyiydi*. Ve ben zaten bir erkeğin yanımda kalmasını isteyen türden bir kız değilim. Yıllardır kendime bunu söylemiyor muyum? Lanet olsun, yıllardır bunu yapmıyor muyum? Yürüyorum ve bu çok kolay. Siktir et, yürü, git. Bu benim mantram ve işe yarıyor.

Ama artık değil. *Yöntemim* bozuldu. Kalbim artık senaryoyu takip etmiyor.

Ama öyle. Elbette öyle. Çünkü *Devlin*, Alex, benim kaçıp gitme hayat tarzımın sebebiydi. Çünkü yıllar önce kaçan oydu. Kalması gereken oydu.

Ve Şimdi ne istediğimi bile bilemeyecek kadar kafam karışık. Onu arzuluyorum, evet. Onu  zl yorum, kesinlikle. Ama tanrım, benden aldığı Şey

ve sonra en azından nedenini söylemek yerine beni kanamaya terk etti.

Düşünceler kafamda dönüp duruyor, çok gürültülü ve sesli, uyuyamıyorum. Daha fazla ağlamak istiyorum. UyuŐukluđun geri gelmesini istiyorum. Ama bunun yerine, içimde bir duygu savaŐı var, o kadar gürültülü ki, sonunda dayanamıyorum.

Yataktan kayarak çıplak ayakla Brandy'nin odasına gittim. Kapıyı  aldım ve uykulu bir sesle "Gir" dediğini duydum. Beni görünce, davetkar bir Şekilde  arŐafı geri çekti. Hevesle yanına gittim ve en iyi arkadaşımın kollarında, saçlarımı okşarken beni sıkıca sarmasına izin verdim, ta ki sonunda ağlayarak uykuya dalana kadar.

Günlerdir moralim çok bozuk. Sanırım sadece üç gün oldu ama bir ay gibi geliyor. İlk gece duş aldığımdan beri, diŐlerimi fırçalamak, yüzüme su serpmek ve saçlarımı at kuyruğu yapmak dışında kişisel hijyenimle ilgili hiçbir Şey yapmadım.

Brandy ve Lamar'ın benim için endiŐelendiklerini biliyorum. Sırayla bana yemek yapıyorlar, televizyon programları  oneriyorlar, yürüyüşe çıkmayı veya sohbet etmeyi teklif ediyorlar. Ama çoğunlukla uyuyorum.

Bu yüzden Tamra bir akşam uğradığında dağınık, pis ve muhtemelen biraz da kokmuŐ durumdayım.

"Nasılsın tatlım?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, daha iyiydim."

Gülümsemesi ince. "Bu aralar herkes böyle."

Omuz silkiyorum, bunu duymak istediğimden emin değilim, çünkü ne istediğimden emin değilim. Omuzlarımda ne kadar yük taŐıyabileceđimden emin değilim. Amcamı  ld rd . Bundan kaçıŐ yok. Ve nedenleri ne olursa olsun, beni terk etti. Beni becermek için geri geldi ve sonra beni terk etti.

Onu mutfağa götürdüm ve Jake'i yürüyüşe çıkarmadan önce Brandy'nin bana bıraktığı bir tabak kurabiyeyi paylaŐarak tezgahın üzerine oturduk.

"Biliyorum," diyor Tamra. "Eğer emin değilsen diye. Eğer konuşmak istersen, Peter'a ne olduğunu ve neden olduğunu biliyorum."

"Oh." Biraz daha dik oturuyorum. "O zamanlar biliyor muydun?"

Kafasını sallar. "Hayır. Devlin daha sonra söyledi. Bu onu uzun zamandır yıpratıyordu. Hayır, bir ömür boyu."

Kurabiyemi parçalıyorum. "Oh."

Masadan uzanıp elimi tutar. "Bunun yardımcı olup olmayacağını bilmiyorum, ama o her zaman senin her şeyi bilmeni istemişti."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Güzel söz, ama inanmıyorum."

"Sadece gördüklerimi söylüyorum. İmandıklarımı. O her zaman gerçeği bilmeni istedi, ama aynı zamanda seni incitmemek için her şeyi yapardı." Omuzlarını silkiyor, gülümsemesi biraz hüzünlü. "Sen hesapla."

Kafamı sallıyorum, onun sözlerinin kalbimi yumuşatmasından hoşlandığımdan emin değilim. "Pişmanlıklar çok sıradan şeylerdir. Ve gerçekleri değiştirmezler. O Peter'ı öldürdü. Amcamı vurdu."

"Öyleydi. Ve sana söylemeye korkuyordu."

"Öyle olmalıydı."

O da başını sallar. "Duyması zor. Ama bir noktada onu affedecek misin yoksa kınayacak mısın karar vermek gerekecek."

Keskin bir şekilde başımı kaldırıyorum. "Yani onu ihbar mı edeyim? Şef Randall'a mı söyleyeyim?" Bu düşünce beni hasta ediyor, bunu asla düşünmeyeceğim gerçeği de öyle. Ben bir polisin çocuğuyum, eskiden polisim, ama yine de bu fikir bana iğrenç geliyor.

Tamra'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve onun benim ne düşündüğümü tam olarak bildiğini hissedirim. "Demek istediğim, kararını kalbinde vermelisin. Kendin için. Ama her şeyi bilmeden bunu yapamazsın."

Neredeyse gülmek üzereydim. "Vay canına, Devlin de öyle demişti. Şimdi de bana her şeyi anlatmadığını mı söylüyorsun? Neden şaşırmadım acaba?"

Benim alaycı tavrımı görmezden geliyor. "Devlin'in bunu sana kendisi söyleyeceğini sanmıyorum. Özellikle de şimdi. Çok bencilce görünür."

Kendimi daha dik otururken buluyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum.

"Ne?"

"O, itaatsizlik ederse babasının onu cezalandıracağından korkuyordu - bilmiyordu, ama korkuyordu."

"Nasıl?"

"Tabii ki seni öldürerek."

Şaşkınlıkla geriye yaslandım, bunu tahmin edememiştim. "Aman Tanrım," dedim. "On dokuz yaşında ve bu yükü omuzlamak zorunda kaldı."

"O her zaman senin için dünyanın yükünü taşımaya hazırdı, Ellie. Bunu bilmiyor musun?"

Otomatik olarak başımı salladım, artık neyi bildiğimden emin değildim.

Biraz daha sohbet ettikten sonra onu kapıya kadar geçirdim.

"Geldiğin için teşekkürler," dedim.

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Daha az boş hissediyorum," diyorum ona. "Düşünmeye başlayabilir ve ağlamayı bırakabilirmişim gibi."

Yanağımı okşadı. "Sevindim."

Eşiği geçerken onu durduruyorum. "Bekle. Unuttuğum bir şey var. Bana neden gala biletini verdin? Devlin'in bunu istemediğini biliyorum."

"Oh, o mu?" Gülümsemesi saf şeker gibidir. "Sadece umutluydum."

Sonraki bir saatimi Tamra'ya söylediğim şeyi yaparak geçiriyorum: düşünerek. Ve aynı sonuca varıyorum:

Peter aşağılık bir adam olsa da olmasa da, Alex onu öldürdü. On dokuz yaşında ve o dönemde çalışan en büyük suç patronuna bağlıydı, ve bu sadece suç kardeşliği nedeniyle değildi. Hayır, onlar kan bağıyla bağlıydılar.

Ama o zaman bile, Alex'i tetiği çekmeye itecek kadar yeterli değildi. Bunu sadece benim intikamımı almak için yaptı. Çünkü Peter amcanın babamı öldürdüğüne inanıyordu. Belki de Tamra haklıysa ve babasının itaatsizliği beni öldürerek cezalandıracağına inanıyorsa, beni korumak için bile.

Bu önemli mi? Önemli olmalı mı? Yasal olarak, hayır. Ama kalbimde?

Yağlı saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. Belki bu beni lanetliyor. Belki bu, babamın kızı olmadığım anlamına geliyor. Belki bu, benim lanet olası bir aptal olduğum anlamına geliyor. Ama evet, bu önemli.

Çünkü bunun anlamı, Alex'in beni sevdiği. Derinden. Tehlikeli bir şekilde.

Beni korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı, tıpkı bana defalarca söylediği gibi. Tehlikeli bir dünyada benim için bir yol açmak için, bunun için benden ve babasından kaçması gerekse bile.

Alex beni sevdiği için cinayeti haklı çıkardı. Ve aynı nedenle gitti, çünkü beni korumak zorundaydı.

Geriye kalan tek soru, o çocuktan doğan adam Devlin'e ne yapacağımız. Beni de seven bir adam.

Biliyorum, çünkü yarış pistinde ve Brandy'nin evine geldiğinde bana El diye seslendi. Ve bu sevginin ne kadar derin olduğunu biliyorum, çünkü bir kez daha beni güvende tutacağına inandığı için uzaklaşmaya hazır.

Ve sonra en önemlisi var: Ben de onu seviyorum. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim.

Ama bu yeterli mi?

Telefonum çalıyor ve onu alıyorum, arayanın Roger olduğunu görünce sinirleniyorum ve Devlin'i beklediğimi fark ediyorum.

"Aramanızı bekliyordum," diyor. "Ne zaman dönüyorsunuz?"

"Geri dönmüyorum," diyorum tereddüt etmeden. Ve o anda kararımı verdiğimi anlıyorum. Devlin'i seçiyorum.

Aşkı seçiyorum.

"Dinle, kapatmam gerek. Beni kovmak zorunda kalırsan, kabullenirim, ama Los Angeles'tan çalışmayı tercih ederim. Ama sonra konuşmamız gerek, çünkü şu anda gitmem gereken başka bir yer var."

Ve sonra, onun cevap vermesini beklemeden, telefonu kapatıyorum. Devlin'i görmeye gitme zamanı.

Ama önce, gerçekten düşünmem gerekiyor.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Önce onun ofisine gidiyorum, ama onu görmek istediğimi söylediğimde aşağı inen Tracy oluyor.

"Çok üzgünüm. Size müsait olmadığını söylememi istedi."

Yutkunup başımı sallıyorum. Çok da şaşırmadım. Düşündüğünü söyledi ve onun için konu kapanmış.

Ama yanılıyor.

"Tamra ile bir dakika konuşabilir miyim? Ya da Anna ile?"

Yüzünü buruşturuyor. "İkisi de Vegas'ta. Bu sabah bir toplantıyı takip etmeleri için gönderdi." Kaşlarını çatıyor ve beni resepsiyon masasından uzaklaştırıyor. "Neler olduğunu bilmiyorum.

Normalde hasta olduğunu düşünürdüm çünkü, dürüst olmak gerekirse, iyi görünmüyor. Ama gazetelerde ikinizle ilgili çıkan haberler yüzünden..."

O, garip bir şekilde sözünü keser. "Bu beni ilgilendirmez, ama seninle konuşmaması beni üzdü. Bence konuşması gerekir. Umarım aranızdaki sorunu çözebilirsiniz."

"Teşekkürler," diyorum. Bunu yapacağımıza kararlı olduğumu ona söylemiyorum.

İş yerinde benimle görüşmeyeceği için, evinde görüşmek zorunda kalacak. Bu küstahça, cüretkar ve teknik olarak yasa dışı, ama sonuçta çaresiz durumdayız.

Önce birkaç durağa uğrarım. Beni ofiste görmeyecek olması, onu ikna etmenin ne kadar zor olacağını bana hatırlatır. Ama bu konuda sonuna kadar gideceğim ve bu, kirli oynamak anlamına geliyorsa, o zaman öyle yapacağım.

Ancak Devlin beni önceden tahmin etmiş olmalı ki, anahtar kodunu değiştirmiş, bu da beni sinirlendiriyor ama aynı zamanda umut veriyor. Çünkü benim geleceğimi düşünmeseydi, bunu değiştirmek için hiçbir nedeni olmazdı. Ve onun

gelebileceğimi düşünmesinin tek nedeni, içinden bir yerlerde onu affedebileceğimi biliyor olmasıdır.

Fazla bir şey değil, ama bir başlangıç.

Onun kapısının önünde kamp kurmayı düşünüyorum, ama arabasıyla gelip beni görürse, hemen tekrar uzaklaşacağından eminim.

Bu da tek bir seçeneğim olduğu anlamına geliyor ve umarım işe yarar. Telefonumu çıkarıp Tamra'nın numarasını buluyorum ve sesli mesaja düşmemesini umuyorum.

"Merhaba tatlım. İyi misin?"

Rahat bir nefes alıyorum. "Bana yardım edersen, yaparım." Çok şey istediğimin farkında olduğum için tereddüt ediyorum. Eğer öğrenirse - ve elbette öğrenecektir - onu kovabilir. "Evinin şifresini değiştirdi. Bana yenisini verebilir misin?"

Cevap verirken gülümsediğini neredeyse duyabiliyorum. "Ellie, bunu soracağını umuyordum."

Kodu telefonuma girerim, ona teşekkür ederim, sonra kilide yönelirim. Beş-on iki-on iki-dokuz-beş.

Kilit vızıldadı ve ben rahat bir nefes alıp içeri girdim. Arkamdan kapıyı kapattım ve ahşaba yaslandım. Bu sadece ilk adımdı, ama çok önemli hissettiriyordu.

Ama şimdi iş başlıyor.

Oturma odasına doğru bir adım atıyorum, sonra duruyorum, sayılar tekrar kafamda dönüyor. Onlarda tanıdık bir şey var. Desende. Daha önce nerede gördüğümü düşünmeye çalışıyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor ve elime aldığım aşırı dolu alışveriş çantasıyla oturma odasına doğru ilerlerken bunu kafamdan silip atıyorum.

Yatak odasına gidiyorum, çünkü ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ona, onunla birlikte olmanın ne anlama geldiğini anladığımı, Peter amcayı affettiğimi ve kendisini affetmesi için ikna edeceğimi nasıl kanıtlayabilirim?

En önemlisi, onu sevdiğimi söyleyeceğim. Ve ona güvendiğimi kanıtlayacağım.

Ve ilk yapacağım şey, dünya kontrolden çıkmadan önce yarattığım sahneyi yeniden canlandırmak. Bu yüzden odanın etrafına koymak için yeni mumlar ve birkaç başka sürpriz aldım.

Ama yatak odasına vardığımda, gülmek mi ağlamak mı bilemeden donakaldım.

Oda tam da bıraktığım gibiydi. Her yüzeyde mumlar vardı. Biraz yanmışlar, evet, ama hala oradalar. Ve yatak örtüsüne serpiştirdiğim gül yaprakları da bozulmamış.

Kalbim kıpır kıpır oluyor, ama bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamam biraz zaman alıyor. O da bunu istiyor. Bana inandırmak istediği kadar benden uzaklaşmamış.

En azından, onun kalın kafasına girebilmem için, beni korumanın tek yolunun benimle birlikte olmak olduğunu anlayabileceği küçük bir çatlak var. Çünkü eğer birlikte olmazsak, kesinlikle kırık bir kalple öleceğim.

Yatağında değilse nerede uyduğunu merak ediyorum, ama bu soru, Kurt'u öğrendiğim gece beni yatırdığı odaya gittiğimde hemen cevaplanıyor. Çarşafın dağınık ve yatağın yanında bir kitap var. Burada uyumuş, acaba bu sadece zorunluluktan mı, yoksa o oda ona beni mi hatırlatıyor diye merak ediyorum.

Umarım ikincisi doğrudur ve bu geceki kıyafetlerimi değiştirmek için çantamı yere koyarken, haklı olduğumu anlıyorum. Tabii ki benimle ilgili. Tıpkı mumlar gibi. Tıpkı şifre gibi.

Beş-on iki-on iki-dokuz-beş. Alfabenin harfleri. E. L. L.
I. E.

Dizlerim titriyor ve yere çöküyorum. Beni istiyor. Kahretsin, her zaman istedi.

Umarım onu hala istediğime ikna edecek kadar güçlü olabilirim.

Kanepede otururken anahtar kodunun bip sesini duydum. Sevimli bir şal elbise ve en sevdiğim tasarımcı topuklu ayakkabılarımı giydim — üç yıl önce Roger ile görüşmem için aldığım pembe Manolo sandaletler. Stajı aldım ve şimdi durum gerektirdiğinde şanslı Manolo'larımı giyiyorum.

Bu gece, alabileceğim tüm şansa ihtiyacım olduğunu düşünüyorum.

Oturarak, rahat görünmeye çalışıyorum, ama kalbimin çarpışını duyacağından eminim.

Kapının açıldığını, sonra kapandığını, ardından koridorda onun ayak seslerini duyuyorum. Yutkunuyorum, vücudum geriliyor. Beni gördüğünde nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyorum ve yapabileceğim en iyi şey, beni kaldırıp dışarı atmaması için dua etmek. Çünkü Tanrı biliyor ki, bu adama fiziksel olarak karşı koyamam.

Ve işte orada, koridorda duruyor, saçları loş tavan lambasının ışığında parlıyor. Dik duruyor, yüzünde hiçbir ifade yok. Bu, ortadan kaybolmak dışında hiçbir şey yapmak istemese bile halkla ilgilenmeye alışkın bir adamın duruşu ve ifadesidir. Kendine güven ve kontrol, ama ben yüzeyin altını görüyorum. *Onu* görüyorum ve o anda, her zaman gördüğümü fark ediyorum. Onda hala Alex var, tıpkı eskiden tanıdığım çocukta biraz Devlin olduğu gibi. Ama artık bunların hiçbir önemi yok. O, olduğu adam ve önemli olan tek şey bu.

Çünkü o benim istediğim adam.

Ayağa kalkıp kanepenin etrafından dolaşarak ona doğru ilerliyorum.

"El," diye fısıldadı, sesinde en ufak bir umut vardı. "Neden buradasın?"

"Aptal olma, Saint. Neden burada olduğumu biliyorsun."

Bir an için umut parlar, ama sonra tekrar söner. "Sen beni istemiyorsun, Ellie. Ben iyi bir adam değilim. Birçok şey yaptım. Çok şey. Bazılarını pişmanım. Ama diğerleri..." Başını sallayarak sözünü bitirir. "Ne bildiğini sanıyorsan, bilmiyorsun."

"Peter'ı öldürmezsen babanın seni cezalandıracağını düşündüğünü biliyorum. Beni öldürtecekti, değil mi? Sana bir ders vermek için?"

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirir. "Tamra sana söyledi."

"Ona kızma. O bunu sadece benim seni sevdiğimi bildiği için yaptı."

Bana keskin bir bakışla bakar.

"Evet, beni duydun. Seni seviyorum." Bu sözler çok kolay çıkıyor, hiç de korkutucu değil. "Her zaman sevdim. Anlamıyor musun? Seni seviyorum, gerisi önemli değil."

"Ama önemli. Aramızda her zaman sırlar olacak. Konuşmak istemediğim şeyler. Asla." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirir.

saçlarını. "Uzak durmalıydın. Ben tehlikeli bir bahisim."

Yutkunarak başımı geriye eğip gözlerine baktım. "Daha önce söylediklerinde ciddi miydin? Beni asla incitmeyeceğine dair? Beni her zaman koruyacağına dair?"

"Tüm kalbimle."

"O zaman sana her zaman güveneceğim dediğimde bana inan." Ona yaklaşıyorum, ama o hala bana dokunmuyor. "Kimim sırları yoktur ki? Ayrıca, ben tehlikeyle beslenirim, unuttun mu?"

Bu sözlerim ona hafif bir gülümseme kazandırır ve bu tepki beni o kadar mutlu eder ki, sanki piyangoyu kazanmışım gibi.

"Sana güveniyorum, Devlin. Dahası, sana ihtiyacım var." Dudaklarımı yaladım, sonra yuttum. "Ve haklıydın."

Başını eğiyor. "Ne hakkında?"

"İhtiyacım olan şey kontrol değil. Teslimiyet." Nefes alıp gözlerine bakarım. "Ama senin kontrol ihtiyacın var, değil mi? Çünkü uzun süre babasının merhametine kalmıştın. Bu yüzden yaptıklarını yapıyorsun."

Gülüştü sert. "Evet, bu konuda haklısın. Sandığından daha fazla."

Bununla ne demek istediğini bilmiyorum, ama şu anda önemi yok.

Bir adım daha atıyorum, o kadar yakınım ki nefesini hissedebiliyorum ve aramızdaki hava titriyor gibi. Elbisemin kuşağını çözüyorum, açarak dantelli sütyenimi ve çok küçük külotumu ortaya çıkarıyorum. Omuzlarımdan kaymasına izin veriyorum, sonra arkamda yere düşüyor.

"Ellie..."

Sesindeki sıcaklıktan titriyorum, meme uçlarım dantele sertçe basıyor. "Pistte ne istediğini hatırlıyor musun? Şimdi beni öyle al."

Ona yaklaşıyorum, sonra ellerini göğüslerime çekiyorum. "Beni bağla. Beni bağla. Beni istediğin gibi kullan ve kafana sokmak için ne kadar süre gerekiyorsa kullan. Ben her zaman senin oldum. Ve benden kurtulmak istiyorsan, hayatında hiç olmadığı kadar çok mücadele etmen gerekecek, çünkü ben isteyerek gitmeyeceğim. Bunun yerine, teslim oluyorum, ama sadece sana. Çünkü beni tekrar geri çekecek tek kişi sensin.

"Güven," diye tekrarlar, sesinde ironik bir ton vardır. "El, ben..."

"Sessiz ol." Elini tutup onu yatak odasına çekiyorum. Mumları çoktan yakmıştım ve kapıyı açtığımda, onun keskin bir nefes aldığını duyuyorum. Oda, düzinelerce titreyen alevin ışığıyla parılıyor. Onu orada bırakıp, sütyen, külot ve pembe Manolos ayakkabılarımla yatağa sürünüyorum.

Başlığın iki yanından çıkacak şekilde bir ip geçirdim, her iki ucunda da birer ilmek var. Geriye uzandım, bileklerimi ilmeklerin içine soktum, sonra sertçe çektim, ilmeklerin bileklerimde sıkışmasını sağladım. Sonra ona en masum gülümsememi gösterdim. "Beni çözebilirsin. Ya da durumdan yararlanabilirsin."

Dudaklarının seğirdiğini görünce kazandığımı anladım. "Fırsat kapıyı çaldığında gözlerimi kapatan biri olmadım hiç," dedi, gözlerini yavaşça üzerimde gezdirerek. "Ve şu anda fırsat kapıyı çalıyor."

Dudaklarımı yalıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Yatağın ayak ucuna gelir, sonra öne eğilir, hala ofiste giydiği özel dikim takım elbisesiyle. Ellerini uyluklarımla üzerine koyar ve ayak bileklerime doğru kaydırır, ardında bir sıcaklık izi bırakır. Gözlerimi kapatır, ellerinin üzerimdeki hissini tadını çıkarırım, ancak o teması kestiğinde tekrar açarım.

Ceketini çıkarır, sonra yakındaki bir sandalyenin arkasına atar. Sırada kravatı ve ardından yakasındaki düğme vardır. Devam etmesini beklerim, ama etmez. Bunun yerine gözlerime bakar. "Bacaklarını aç."

Söylediği tek şey bu, ama bu, tüm vücudumu özlemle gerginleştirmek için yeterli. Islandığımı biliyorum ve onun, özellikle de benim en hassas bölgeye yönelttiği ateşli bakışları benim arzumu gittikçe daha da artırırken, külotumun ne kadar ıslandığını görebildiğini biliyorum.

"Bunu seviyorsun," diyor ve yatağa geçiyor. Dizimin arkasını öpüyor, elleri öncü bir takım gibi uyluklarımla okşuyor. "Benim için açık olmayı seviyorsun. Sergilenmeyi seviyorsun."

Bunu inkar etmek istiyorum, ama nasıl inkar edebilirim ki? İzlenmenin ne kadar tahrik edici olduğunu daha önce hiç bilmiyordum, en azından izleyen kişi tam olarak istediğin kişi olduğunda.

O biraz daha yaklaşır, sonra parmağını uyluklarımla amımı ayıran elastik bant boyunca gezdirir. Alt dudağımı ısırır ve

biraz kıvranıyorum, parmağının aşağıya daldığı anı bekliyorum.

Ama o an gelmez. Bunun yerine, parmaklarını ince pamuğun dışına hafifçe okşar. Bu çok hoş bir his, ama yeterli değil. "Lütfen," diye mırıldanırım. "Devlin, lütfen."

O yine seksi ve gizemli bir gülümsemeye bana bakıyor, sonra ağzını benim üzerime kapatıyor, külotumla birlikte. Dizlerimi büküp, sırtımı kavisleyerek sürtünmeyi artırmaya çalışıyorum, ama o sadece geri çekiliyor, sonra ellerini göğüslerime koyana kadar vücudumda yavaşça yukarı doğru tırmanmaya devam ediyor ve ben özlemle inliyorum.

Bunu istiyorum, evet, ama çok daha fazlasını istiyorum.

Ve lanet olsun, o haklı. Çünkü en çok istediğim şey teslim olmak.

Sonra elleri omuzlarımda, sonra saçlarımda. Sonra beni o kadar şefkatle öpüyor ki eriyip gideceğimi sanıyorum. Ve geri çekildiğinde, tüm vücudum yanıyor.

Devlin yine yatağın ayak ucunda duruyor. "Bana bak."

Bunu yapıyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve kendimi başka yere bakmamak için zorluyorum.

"Ne istediğini söyle." "Ben..."

bilmiyorum."

"Öyle değil mi? Çünkü sen her şeyi hak ediyorsun. Sana verebileceğim her zevki. Poponda hissedeceğin tatlı bir acı. Yanağında hissedeceğin yumuşak bir öpücüğün zevki."

Evet, sanırım. Evet, evet, evet. Ama ben şöyle diyorum: "Ya ikisinin arasında bir şey istersem?"

Kaşları yükselir. "Sert ve yumuşak arasında ne var?"

"Sen."

Gözlerinde ateş parlar. "Tanrım, bebeğim. Beni nasıl da mahvediyorsun."

Arkasını döner, bakışları zemini tarar. Sonra eğilir ve görünmeyen bir şeyi alır. Ayağa kalktığı anda, kravatını tuttuğunu görürüm. Kafam karışır, kaşlarımı çatarım, sonra bana doğru gelir ve başımı kaldırmamı söylerken nabzımın hızlandığını hissedirim.

Tartışmıyorum ve kısa süre sonra gözlerim bağlanıyor, kravatının ipek kumaşı tenime yumuşak bir dokunuş yapıyor ve sadece ara sıra mum ışığı kumaşın kenarlarından sızıyor.

"Bunu seviyor musun? Çıplak olmayı? Açığa çıkmayı? Savunmasız olmayı? Sana istediğim her şeyi yapabileceğimi ve muhtemelen yapacağımı bilmeyi?"

Meme uçlarım acı verecek kadar gergin ve onun bunun farkında olduğundan eminim, bu yüzden yalan söylemekten kurtulmam mümkün değil. Gerçek şu ki, beni savunmasız hale getirse bile ona yalan söylemek istemiyorum. Çünkü Devlin Saint, dünyada savunmasız olabileceğim tek kişi.

"Söyle bana," diye ısrar ediyor. "Bunu seviyor musun?" "Evet," diye itiraf ediyorum.

"Neden?"

"Çünkü sen her şeyi yapabilirsin." Yutkunuyorum. "Ve çünkü ben tehlike bağımlısıyım."

"Evet, bu da bir neden. Ama daha fazlası var. Yattığın onca erkek? Kararları veren sensin. Otoparktaki o aptal? Var olmaktan başka sana ne yaptı ki?"

"Hiçbir şey," diye itiraf ettim.

"O yürüyen, konuşan bir seks oyuncağıydı," diyor Devlin.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sesimin keskinliğini duyuyorum ve bunun pişmanlığımı gizlemek için ince bir örtü olduğunu biliyorum. Belki biraz da utanç.

"Bence savunmasız olmanın gücünü anlamıyorsun. Seni uçurumun kenarına iten korku değil, en azından tamamen değil. Kendini başkasının ellerine teslim etmek. Onlara güvenmek, bana güvenmek, zevklerinin hakemi olmamı kabul etmek."

Başımı sallıyorum. Tabii ki bunların hepsini biliyorum. Hatta birkaç dakika önce ona hemen hemen aynı şeyi söylemiştim. Ama bunu yaşayan taraf olmak farklı.

Sessiz kaldığımda, "Acının neden bu kadar güçlü olabileceğini biliyor musun?" diye soruyor.

Naif görünmek istemem ama bunu yapamadığımı itiraf ediyorum. "Çünkü o olmadan zevki nasıl yargılayabilirsin ki?"

Yatağın yanındaki çekmecenin açıldığını, ardından hızlı bir metalik *çatırtı duyuyorum*.

Kaşlarımı çattım, çünkü cep bıçağının açılma sesini tanıdım. Nabzım hızlandı, ama kendime korkmadığımı söyledim. Bu sadece eğitimimin bir kalıntısı.

Yine de, aşırı duyarlıyım ve soğuk çelik bıçağın düz tarafının göğüs dekoltemi izlediğini hissettiğimde, o anın yoğunluğu daha da artıyor. "Kıpırdama," diyor ve o bıçağı sütyenimin kupaları arasındaki küçük kumaş parçasından geçirirken nefes bile almıyorum. Ve sonra, tehlike geçtiği anda, keskin bir elektrik akımı içimi kaplıyor ve orgazma çok yakın bir şeyin tatlı rahatlamaıyla vücudumu sarsıyor.

"Gelmeden önceki an, uçurumun kenarında dengede durmak gibi olabilir derler."

"Arkadan çözebilirdin," diye fısıldıyorum. "Öyle olmasını mı tercih ederdin?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bana hissettirdiği şeyi sevdim. Bana zarar vermeyeceğini bilirken, aynı zamanda tehlikeyi hissetmeyi." Dudaklarımı yalarım. "Sen benim güvenli limanımsın, Devlin. Sana güveniyorum. Ama..."

"Ama vücudun bunu bilmiyor. Henüz bilmiyor. Ve adrenalin çok güçlü bir duygu."

"Evet." Titrek bir nefes veriyorum. "Tanrım, evet."

Cevap vermez. Bunun yerine, ellerini vücudumda yukarı kaydırır ve külotumu aşağı çeker. Protesto etmek için mırıldanmak isterim - onun külotumu da keseceğini düşünmüştüm - ama sessiz kalırım. Ve sonra, çıplak kaldığımda, bacaklarımı açmamı emreder.

Ben hevesle itaat ediyorum ve yatak köşelerine bağladığım ipleri kullanarak beni yatakta bacaklarımı açmış halde bağlamasını bekliyorum.

"Çok güzelsin," diyor ve yavaşça sandaletimi çıkarıyor.

Ayağımı okşuyor, sonra parmağımı hafifçe emerek beni neredeyse ayağa kaldırıyor ve bacağımı öperek amıma ulaşana kadar yukarı doğru ilerliyor. "Çok, çok güzel," diye mırıldanıyor, sonra dilini kullanarak beni doruğa ulaştırıyor.

Kıvranıyorum ve titriyorum, ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu ipler çok sıkı olduğu için ona karşı bile direnemiyorum.

Ve tam o uçurumun kenarında olduğumda, yataktan kalktığında yatağın hareket ettiğini hissediyorum. Sonra perdelerin hışırtısını duyuyorum.

kapı açıldı, ardından metalik bir sesle kapı kaydı. Soğuk bir esinti vücudumu sardı, ısınmış tenime cennet gibi geldi.

Bir dakika sonra geri geldi ve karnımı yumuşak bir şey okşadı.

"Perde bağı," diyor bana. "Püskülü hatırlıyor musun?"

Kafamı salladım. Odanın dekorasyonuna pek dikkat etmemiştim. Ama şimdi etseydim keşke diyorum, çünkü bu püskül bir göstergeyse, burası gerçekten sihirli bir oda.

Göremiyorum ama hissedebiliyorum, ve tüm gevşek püskül uçları karnımı, göğüslerimi okşuyor, cildimde sıcak izler bırakıyor, o ise izini gittikçe aşağıya doğru uzatıyor, bacaklarıma ulaşana kadar, ve yumuşak kordonla iç uyluklarımdan hassas cildini okşuyor.

Bu his inanılmaz, ama o hafifçe amıma dokunduğunda hissettiğim erotik zevkle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Hem şaşkın hem de memnun bir şekilde sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Söylesene, bebeğim. Hoşuna gitti mi?" "Tanrım," diyorum. "Anlamadın mı?"

O gülümser, sonra tekrar hafifçe vurur, bu sefer biraz daha sert, ve klitorisime bu kadar yakın olan temas, içimde dalgalar halinde zevk yayar. O, püskülle hafifçe vurup okşayarak devam ederken, ben olabildiğince kendimi geriye doğru eğiyorum, ta ki orgazma çok yaklaşıp nefes nefese kalıp yalvarana kadar. Ama o beni orgazma ulaştırmıyor. Bunun yerine, vücudumun üzerinde yukarı doğru kayıyor, giysileri çıplak ve hassas tenime sertçe değiyor, sonra dudaklarını benim dudaklarımdan üzerine koyuyor.

"Ne kadar tahrik olduğumu biliyor musun? Seni benim için çıplak ve yayılmış halde görmek beni ne kadar tahrik ediyor biliyor musun? Ne kadar sert olduğumu biliyor musun? Seni ne kadar sikmek istediğimi biliyor musun? Seni ne kadar sahiplenmek istediğimi biliyor musun? Bebeğim, tamamen teslim olmanı istiyorum."

"Evet," diyorum, kalbim onun sözlerine kapılmış, dokunuşuna heyecanlanmış bir şekilde. "Ama ben de sana sahip olmak istiyorum."

"Oh, El." Dudaklarının benimkine hafifçe değdiğini hissediyorum. "Bunu zaten yapmadığını bilmiyor musun?"

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Devlin, lütfen beni çöz. Sana dokunmak istiyorum. Seni içimde istiyorum."

Cevap vermez, ama bileklerimdeki ipleri gevşetip ayak bileklerimi serbest bırakır. İkinci ayakkabımı çıkarırken göz bağımı da çıkarırım, sonra yatağa diz çöküp onun da soyunmasını beklerim. Ama soyunmaz.

Bunun yerine, fermuarını açar ve gergin penisini serbest bırakır. "Al, bebeğim," der, yatağımın ayak ucunda otururken. Tereddüt etmeden, üzerine oturur ve onu kolayca içime, derinlere alırım. Çok ıslaktım ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmadığımı eminim.

Elleri kalçalarımı kavlıyor ve birlikte hareket ediyoruz, kalçalarımızın hareketi onu daha derine sokarken ikimiz de tek bir kişi olmak için çabalıyoruz. Ona karşı direnirken, ağzım onun ağzına kapanıyor ve sikişmek kadar derin ve samimi bir öpücükle, ikimiz de daha fazlasını isterken, bu adam beni tamamen tüketene kadar tatmin olmayacağımı biliyorum.

Ve sonra, sonunda, içimde bir şimşek çakıyor. Sırtını tırmalıyorum, kalçalarımı sabit tutarken vücudunun benimkiyle aynı ritimde gerildiğini hissediyorum ve kendini içime boşaltıyor, orgazmımın gücü onu emiyor, ta ki ikimiz de yorgunluktan yatağa yığılana kadar.

Bir an için sadece nefes alıyoruz. Sonra elini uzatıp elimi tutuyor, yüzü sakın ve tamamen kontrol altında, sanki beni tamamen eritmemiş gibi.

"Artık aramız iyi, değil mi?" diye soruyorum. "Anlatmak istediğimi anlattım mı? Ben seninim ve benden kurtulamayacaksın, değil mi?"

Gülümsemesi gözlerini aydınlatırken, "Evet. Bence fikrini çok iyi ifade ettin" diyor.

"Bu beni korkutuyor, biliyorsun."

Gözlerinde korku parıldadığını görüyorum. "Sırlarım mı?

Çünkü..." *"Hayır."* Yutkunuyorum. "Seni sevmek. Sana bu

kadar yakın olmak. Bu kadar

bu kadar yakın olmak. Sana kendimi tamamen vermek." Ona bakıyorum, ama o sessiz kalıyor, ben de devam ediyorum. "Seni bir kez kaybettim. Kahretsin, sevdiğim o kadar çok insanı kaybettim ki. Eğer...

Parmağını dudaklarıma koyar. "Beni bir daha kaybetmeyeceksin," der. "Artık benimsin. İyi günde, kötü günde, Ellie, sen benimsin."

Ve sonra, bunu kanıtlamak için, sözlerini bir öpücükle mühürler.

Bir şey beni uyandırır ve gözlerimi açtığımda yan masadaki mumların titrediğini görürüm. Battaniyeyi daha yukarı çeker ve Devlin'e daha yakın sarılırım, beni neyin uyandırdığını merak ederek.

Muhtemelen dışarıdan gelen bir ses. Ne de olsa, uyumadan önce veranda kapısını açmıştı ve şu anda bile uzaktan çakalların ulumasını ve dalgaların kıyıya vuruşunu duyabiliyorum. Etrafımızdaki dünya vahşi. Bizim dünyamız da öyle. İhtiyar Devlin Saint'in bir kız arkadaşı olduğu ve müstehcen fotoğraflarımız ortaya çıktığı için işlerin çığırından çıkacağını biliyorum.

Dahası, onun hala sırları olduğunu biliyorum. Kahretsin, bana kendisi söyledi.

Ama bunların hiçbiri önemli değil. Şu anda değil. Çünkü ben onunum, o da benim ve en azından şu anda tamamen huzur içindeyim.

Cep telefonumun sesi beni uyandırdı ve muhtemelen bu sesin beni uyandırdığını fark ettim. Telefonu aldım ve tanımadığım numaraya, hatta daha da kötüsü, şu uğursuz sözlere kaşlarımı çatarak sessize aldım:

Bu iş seni aşar. Gerçeği bul. Kimseye güvenme.

Bir titreme beni sarar. Aniden, sanki bir fırtına yaklaşıyormuş gibi hava gerginleşir, ama fırtına henüz başlamamıştır.

"Her şey yolunda mı?" Devlin, uykulu sesiyle sorar.

Zoraki bir rahatlıkla telefonumu masaya atıyorum ve bana güvenen bu adama gülümsüyorum. Ben de tüm kalbimle güvendiğim adama.

"Evet," derim, ona daha yakınlaşarak. "Şu anda her şey mükemmel."

Belki gök gürültüsü ve şimşek geliyor, ama fırtına henüz gelmedi.

Ve kesin olarak bildiğim tek şey, geldiğinde, yan yana, birlikte yüzleşeceğiz.

Devlin ve Ellie'nin hikayesi

My Beautiful Sin

Okumaya devam ederek ön izlemeyi kaçırmayın!

MY BEAUTIFUL SIN

ÖN İZLEME

Devlin Saint dirseğiyle kendini destekleyerek yanında uyuyan çıplak kadına baktı. Kadının soluk teni ay ışığıyla aydınlanmıştı, yumuşak kahverengi dalgalı saçları beyaz yastığın üzerinde yayılmıştı.

Nazikçe, elini kadının çıplak omzuna, sonra koluna kaydırды, avucunun altında kadının sıcaklığını ve cildinin yumuşaklığını zevkle hissetti.

Onun.

Bu kelime zihninde neon ışıklarıyla parladı ve ironik bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. İlk aşkından beri bir kadına karşı sahiplenici hissetmemişti ve o zamanlar farklı bir adamdı. Farklı bir isim. Farklı bir görünüm.

Alex Leto'yu geride bırakıp Devlin Saint olduktan sonraki yıllarda, hayatındaki kadınlar tek kullanımlıktı ve bunun değişeceğini hiç beklemiyordu. Onu büyüleyen ya da ona meydan okuyan hiçbir kadın yoktu. Kalbini coşturan hiçbir kadın yoktu. Uzakta da olsa sahiplenme hissi uyandıran tek bir kadın bile yoktu. Sadece o ilk, kayıp aşk vardı.

Hak etmediği bir mucize sayesinde, şimdi yanında kıvrılmış olan aynı kadın, yumuşak teni onun duyularını kışkırtıyordu ve zihni, onca zaman sonra onun tekrar kendisine ait olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Bir şekilde, kim olduğu ve yaptıklarına rağmen, kadın ona yeterince inanmış ve hayatına geri dönmek için mücadele etmişti.

Onun El'i. Onun aşkı. Onun ışığı.

O, uzun yıllar önce onun kalbi olmuştu. Onun en iyi yanı. Onu daha iyi bir adam olmak istemesine neden olan yanı.

Onan ayrıldıktan sonraki cehennem gibi geçen yıllarda tutunduğu, değer verdiği ve hayatta tutmaya çalıştığı kısmı.

Onu terk etmek istememişti ve şimdi ona bakarken, bu gücü nereden bulunduğunu hatırlayamıyordu. Ama yapmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. Mesele kendisi değil, El'di. Onu güvende tutmak. Çünkü o soğuk, karanlık günlerde onunla birlikte olmak, hayat demek değildi.

Peki ya şimdi? Kafasındaki ses sertçe sordu. şimdi durum gerçekten çok mu farklı?

Bir i çekerek, onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kaydı. Sürgülü kapıya doğru yürüdü ve ay ışığının aydınlattığı okyanusa doğru baktı. Gece sessiz ve huzurluydu ve o, bu tür anların çok nadir olduğunu herkesten daha iyi bildiği için bu anın tadını çıkardı.

Sonra Ellie'ye dönüp, ayın pcğnn onun cildini parlatmasını izledi. Onu tanıdığı günden beri, Ellie içinden yanıyordu, yolunu aydınlatan canlı bir alev kadar vahşi ve parlaktı.

Tanrım, o onun her şeyiydi.

Onu uyandırmamak için yavaşça yatağa döndü ve yanına uzandı, parmak uçları bir kez daha onun yumuşak kıvrımlarına çekildi.

Onu terk ettiği için lanet olsun. Ve şimdi onun için savaştığı için lanet olsun. Onu sahiplendiği için. Fırsatı varken, gücünden bahsetmeye gerek bile yok, onu uzaklaştırmak yerine kendine çektiği için.

Ama onsuz olmayı düşünmeye dayanamıyordu. Bu yüzden onu kendi dünyasına kabul etti, bunun tehlikeli bir yer olduğunu çok iyi bilmesine rağmen.

O bencil bir piti, ama son on yıldır içten içe ne kadar l olduğunu nihayet anladığında onu nasıl uzaklaştırabilirdi ki? Onu hayata döndürmüştü. Onu btnleştirmişti.

Onu korumaya yemin ettiğinde doğruyu söylemişti. Tek umudu, bunu başarabilmesiydi. Çünkü kurtlar etrafını sarmıştı. Yakında saldırıya geçeceklerdi ve onun saklamaya çalıştığı sırları ortaya ıkaracaklardı. Dünyadan sakladığı sırları. Onu sadece içine kapanık ve ilgi çekici bir hayırsever olarak gören halktan sakladığı sırları.

Ve evet, El'den hala sakladığı sırları.

Babasının kimliği ya da amcasının ölümünü çevreleyen gerçekler gibi önemsiz sırlar değil. Ama kemiklerine işlemiş sırlar ve tehlikeli yalanlar.

En büyük korkusu, bu sırlar ortaya çıktığında Ellie'yi tekrar kaybedeceğiydi.

Ancak şimdilik, Ellie onundu ve sırları güvendeydi.

Ve Devlin, bunun böyle kalması için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

[My Beautiful Sin'i şimdi sipariş edin!](#)

TEŞEKKÜRLER

Bir kitabı okuyuculara ulaştırmak için çok şey gerekiyor ve herkese teşekkür etmek imkansız. Ama birkaç kişiye teşekkür etmek istiyorum. Listenin başında, yıllardır verdiği destek, "oh, tabii ki!" anı (ve tabii ki Jell-O shotları) dahil olmak üzere birçok nedenden dolayı Liz Berry var.

Holly Ingraham'a ve onun inanılmaz editörlük becerisine özel teşekkürler. Ve her zaman destek olan Fedora Chen'e.

Kitaplarımı okuyucular için hazır hale getirmek için yaptığı her şey için kocama teşekkür etmeliyim. Ve annelerinin çılgın çalışma alışkanlıklarına katlandıkları için çocuklarıma da teşekkürler. Ayrıca, yıllardır sağ kolum olan Melissa Rheinlander'a ve Devlin Saint karakteri ilk kez aklıma geldiğinden beri bu kitabın tanıtım ve pazarlamasında benimle birlikte çalışan Jenn Watson'a da teşekkürler.

Dee, Darcy ve Elisabeth'e, günlük (saatlik?) aralıklarla beklediğim ve güvendiğim mizahları ve destekleri için kadeh kaldırıyorum. Eğer kısa mesajlar ortadan kaybolursa, hepimiz başımız belada demektir.

Devlin ve Ellie'yi yan haklar sürecinde yönlendiren Kevan ve Taryn'e, tüm destek ve yardımları için Justine Bylo'ya ve Ingram'daki herkese teşekkür ederim.

Ve her şeyden önce, yıllardır beni okuyan tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Yaptığım her şeyin sebebi sizlersiniz.

XXOO,

J. Kenner 20
Nisan 2020

YAZAR HAKKINDA

J. Kenner (namı diğeri Julie Kenner), *New York Times*, *USA Today*, *Publishers Weekly*, *Wall Street Journal* ve çeşitli türlerde yüzden fazla roman, novella ve kısa öykü yazan uluslararası en çok satan yazarlar listesinde 1. sıradadır.

JK, *Publishers Weekly* tarafından "diyalog ve eksantrik karakterler yaratma yeteneği" ile övülürken, *RT Bookclub* tarafından "günahkar derecede çekici, dominant anti kahramanlar ve onlara hayran olan kadınlar konusunda pazarı köşeye sıkıştırmış" bir yazar olarak nitelendirilmiştir. Romance Writers of America'nın RITA ödülüne altı kez finalist olan JK, 2014 yılında [Claim Me](#) (Stark Saga serisinin 2. kitabı) romanıyla erotik romantizm kategorisinde ilk RITA ödülünü, 2017 yılında ise aynı kategoride [Wicked Dirty](#) romanıyla bir başka RITA ödülünü kazandı.

JK, avukatlık kariyerinde Güney Kaliforniya ve Teksas'ta çalıştı. Şu anda kocası, iki kızı ve iki oldukça hiperaktif kedisiyle birlikte Teksas'ın merkezinde yaşıyor.

İletişimde kalın! JK'nin metin uyarılarına abone olmak için 21000'e JKenner yazın.

[J. Kenner Facebook](#)

[Sayfası Facebook](#)

[Hayran Grubu](#)

[Haber Bülteni](#)

www.jkenner.com

My Fallen Saint bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır; bunlar gerçek değildir ve olaylar, kurumlar veya kişilerle (yaşayan, ölmüş veya ölümsüz) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

My Fallen Saint Telif Hakkı © 2020 Julie Kenner

My Beautiful Sin kitabından alıntı Telif hakkı © 2020 Julie Kenner

Kapak tasarımı: Michele Catalano, Catalano Creative

Kapak resimleri: nastia1983 (model) ve welcomeinside (mumlar)

ISBN:

Dijital: 978-1-949925-71-5

Baskı: 978-1-949925-72-2

Martini & Olive Books tarafından

yayınlanmıştır V-2020-9-2-D

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal niteliktedir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
İçindekiler	
Düşmüş Azizim	
Hakkında Adanmışlık	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Benim Güzel](#)

[Günahım](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

